

Büşra Dönmez

CANIMSIN SEN

Roman

Büşra Dönmez

Canımsın Sen

Genel Yayın Yönetmeni: Aydın Şimşek

Editör: Dorlion Editör Atölyesi

Kapak Tasarım & Sayfa Düzeni: Dorlion Tasarım Atölyesi

1.Baskı: Ağustos 2020

Sertifika No: 33967

ISBN: 978- 605- 249-

© Dorlion Yayınları | Ağustos 2020

© Büşra Dönmez | Ağustos 2020

Merkez Adres: İstiklal Mah. Yeşiltepe Sok. 24/ A Eskişehir

Şube Adres: Kültür Mahallesi, Liderler İş Merkezi,

Kızılırmak Cd. D:No: 63/9 06420 Çankaya/Ankara

Tel: (0312) 433 03 78 • **Gsm:** (0555) 037 73 19 • (0530) 307 10 93

İç Baskı & Cilt: Bil Ofset Basım Yayın Matbaa Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.

Tesviyecı Caddesi No:7/5 İskitler- Ankara

Tel: 0312 433 03 78

Sertifika No: 46767

© Bu kitabın yayın hakkı Dorlion Yayınları'na aittir.

Dorlion Yayınları™ bir **İnsancıl Sahaf** tescilli markasıdır.

Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

web: www.dorlionyayinlari.com

e-posta: dorlionyayinlari@gmail.com

KİTAP İSTEME ADRESİ:

■ **INSANCIL**

Sipariş Hattı: (0530) 307 10 93 - (0530) 643 30 84

web: www.insancilkitap.com • **e-mail:** depo@insancilsahaf.com

Bu hikâyede anlatılan kişi, kurum ve kuruluşlar tamamen hayal ürünüdür.

“Ancak acılarla bizi mutluluğa erdirmeyi seçmiş doğa; acılar bir kez yenildiğinde tadılan zevkleri ise başka hiçbir şey veremez.”

Marquis de Sade

Peş peşe katıldığımız eğitimlerin üstüne bir de iş arkadaşlarımın safi reklamcı jargonundan oluşan gevezeliklerini çekmek için fazla yorgunum. Üstelik son yarım saattir kendilerini övüyorlar. Kafamı cep telefonuma gömüp kendimi sohbetten uzak tutuyorum. Bekleme salonunun hoparlörlerinden bir sonraki eğitimin on dakika sonra başlayacağı anons ediliyor. Organizasyonun sahibi benim de çalıştığım reklam ajansı.

Hep beraber en ön koltuklarda yerimizi almak üzere konferans salonuna giriyoruz. Sıradaki konuşmacımız şirketlerde personel gelişimi ve eğitimi üzerinde uzmanlaşmış olan bir insan kaynakları müdürü. Melis hararetle adam ile ilgili bir şeyler anlatıyor. Dinlermiş gibi yapıyorum. Yerime yerleşip cep telefonumu kapatıyorum. Dünyanın en sıkıcı şeyi benim için bu eğitimler. Çoğunlukla boş, bilindik içerikler üzerinden ilerliyorlar. Sonrasında eğitimin içeriği ile ilgili internet sitemizde yayınlanmak üzere ekibimden bir metin isteyecekleri için dikkatli dinlemeli hiçbir kelimeyi atlamamalıyım. Kalemimin kapağını açtığım sırada konuşmacı sahneye çağırılıyor. Gözlerimi dinlendirmek için çıkardığım gözlüklerimi geriye takarken, sahnedeki adam da gözlüklerini çıkartıp kürsüye koyuyor. Koyu lacivert takım elbisesi ve uzun boyu ile arz-ı endam eden bu adam bana kendimi karınca gibi hissettiriyor. Zaten sabahtan beri ön sıradan iki metre yukarıdaki sahneye bakmaktan boynum ağrıdı.

“Merhaba ben Kerem Ege Arman; Lider Şirketler Grubu’nun insan kaynakları ve eğitim departmanının yöneticisiyim. Tabii bu sizin de bildiğiniz gibi bir etiketten ibaret. Şirketimizde bundan daha öte bir bakış açısı ile devamlı ileriye giden bir hareketin içerisindeyiz. Bize göre sadece insanlar bize kaynak oluşturmamalı.

Biz de onlar için ilerlemenin ve geleceği inşa etmenin aracı olabilmeliyiz. Bunu başarırırsak o zaman şirketler için uzun vadeli kalkınma planları oluşturabilir ve başarıya ulaşmak için temel lerimizi sağlamlaştırabiliriz. Bugün sizlerle bu bakış açısı üzerinden, şirketler için faydalı eğitim modellerinin nasıl oluşturulacağı hakkındaki fikirlerimi paylaşıp, sorularınızı yanıtlayacağım...”

Adamın akıcı konuşmasını dinlerken boğazım kuruyor. Çantamın içerisindeki suyuma uzanıyorum. Çantamdan aldığım suyu içerken nasıl beceriyorum bilemiyorum ama su genzime kaçıyor. Ve tam orada yüzlerce kişinin arasında sonu gelmeyen bir öksürük krizine tutuluyorum. Panik atağım var ve tüm gücüyle gün yüzüne çıkıyor. Nefes alamıyorum. Titreyen ellerimle gömleğimin yakasını açmaya çalışıyorum. Ölüm korkusu bütün bedenimi sarıyor. Herkes şaşkın şaşkın yüzüme bakarken, sahnedeki adamın “Yahu ne bakıyorsunuz, hanımefendiye yardımcı olsanız” diyen sesini duyuyorum. Akabinde Mustafa ciğerimi sökmek istercesine sırtıma vurmaya başlıyor. Durması için kolunu tutmaya çalışıyorum. Ona engel olmaya çalışmama aldırış etmiyor. Boğazımdan hırıltılar yükselmeye başlarken sahnedeki adam aşağıya atlıyor. Yanımıza gelip Mustafa’yı yanımdan hışım-la çekiyor. Önümde diz çöküp yüzümü avuçluyor.

“Nefes al, sadece nefes al. Yapabilirsin. Hiç kimse sana engel olmuyor. Düşünme, bak ben nasıl yapıyorum. Hadi beni taklit et” diyor. Yavaş yavaş nefes alıp vermeye başlıyor. Debelenme son vermeye çalışıp onu izliyorum. Göğsünün inip kalkışını, nefesini verirken dudaklarını aralayışını, bana bakan gözlerinin beni ikna etmeye çalışırken ki açıklığını. Tüm bunlara odaklanıp nefes almayı hatırlıyorum. Nihayet ilk nefesimi alabildiğimde alarma geçen bedenim rahatlamaya başlıyor. Nefesim düzene girdikten sonra beni bırakıp doğruluyor. Mustafa’ya dönüp “İsterse-niz hanımefendiyi dışarıya çıkarın. Açık havaya çıkması burada olmasından daha önemli” diyor.

Mustafa eğitimin daha fazla bölünmesine engel olmak için alelacele eşyalarımı alıp beni kolumdan tutarak salonun çıkışına

yönlendiriyor. Salondan çıkarken kurtarıcımın kürsüye geri dönüş salonu yeniden kendisine odakladığını duyuyorum.

Bahçeye çıkıp banka oturmamla Mustafa'nın salona geri koşturması bir oluyor. *İnsan bir nasılsın der hayvan*. Çantamdan sigaramı çıkarıp sinirle yakıyorum. Eğitimden kurtulmak için çeşitli yöntemler hayal etmişim ama bu onlardan biri değildi. Kendimi boğmayı nasıl başardım, bazen kendime şaşıyorum. Eğitimin bitmesini beklemem gerek. Melis'in arabasında eşyalarım var. Telefonumu çantamdan çıkartıp açıyorum. Kulaklıklarımı takıyorum. Aklım salonda olanlara kayarken ellerim kasılıyor. Zihnim yıllarca geriye gidip bu korkuya ilk kapıldığım ana gidiyor. Beynimi oradan uzaklaştırabilmek için müziği açıp sesini yükseltiyorum.

Yaklaşık bir saat sonra insanlar binadan çıkmaya başlıyor. Te-laşla telefonumu çantama sokuşturup, eğitimi veren adamı bulmak için konferans merkezinin bekleme odasına koşturuyorum. Bekleme salonun köşesinde asistanı ve bizimkilerle konuştuğunu görüp o tarafa yöneliyorum. Yanlarına vardığımda koluna dokunuyorum. İrkiliyor, bana dönüyor.

“Bir dakikanızı alabilir miyim?” diye soruyorum. Gülümseyerek bizimkilerden müsaade istiyor. Salonun başka bir tarafına yöneliyorum. Yanıma geliyor. Yüzüne bakarken broşürde yazan ismini hatırlamaya çalışıyorum. İsim hafızam berbatır. *Efe miydi? Öyle bir şey demedi mi konuşma başlarken? Hah buldum, Kerem Ege*.

“Kerem Bey, ben teşekkür etmek istemiştim” diyorum.

“Tamam, dinliyorum, edin” diyor. Kafam karışıyor. Yüzüne bakıyorum, tebessüm ediyor. Şaka yaptığını anlıyorum. Ben de gülümsüyorum.

“Gerilmeyin lütfen. Hem ben gelmeseydim arkadaşınız omurganızı kıracaktı, herhalde bunu istemezsiniz?” diyor.

“Yok, tabii, ben, istemem tabii” diye kekeliyorum. Daha önce hiç bu kadar kendine güvenen ve zarif bir adamla karşılaşmadım sanırım. Aklım sekteye uğruyor.

“Teşekkür ederim” diyorum yeniden.

“Bir şey değil küçükhanım” diyor. Aklıma başka bir şey geliyor. Tam soracağım sırada “Size iyi günler dilerim, ilgilenmem gereken başka insanlar var” diyerek yanımdan uzaklaşıyor. Arından bakakalıyorum.

Yüzüm avuçlarımın arasında Melis'i dinliyorum. Bana bensiz geçen eğitim hakkında bilgi veriyor. “Eğitimi kaydetmedik mi, onu getirsene sen bana konuşacağına. Ben izledikten sonra konu ile ilgili bir şeyler yazarım” diyorum.

“Doğru ya, ben onu atayım ortak diske. Oradan izlersin. Bu arada Lider Şirketler Grubu'nun eğitim organizasyonlarını bağladı Jülide ajansa” diyor.

“Neden ajans değiştirmişler?” diyorum bir yandan maillerimi kontrol ederken.

“Halkla ilişkiler müdürü işi bırakmış. Yeni bir yönetici arıyorlar ve sanırım Jülide seni önerdi adamlara, şimdi de odasında toplantı yapıyorlar” diyor. Ekranı bakakalıyorum.

“Şaka yapıyorsun Melis! Ben ne anlarım departman yönetmekten?” diyorum ekranın ardından yüzüne bakıp.

“Valla bak, Cenk ile konuşurlarken duydum yanılmış olmayayım ama” diyor.

“Ben de meraklı değilim her dakika Jülide'nin gül yüzünü görmeye ama bu beni biraz aşmıyor mu sence de? Sıkıldım gerçi Jülide'den, bütün gün tepemde. İnşaat projesinin lansmanı bittikten beri her gün ofiste dip dibeyiz. Cinnet geçireceğim artık.”

Melis elindeki yüzüğü düzelterek gülüyor. “Sen istersen her şeyi yaparsın şekerim. Hem ajansı da Jülide'den çok sen yönetiyorsun. Sen çalışıyorsun o övünüyor. Neyse iki kahve söyle de içelim. Sonra bir sürü işim var, dışarı çıkacağım. Akşam ablamlara

gideceğim. Ufak yeğenimin doğum günü bugün” diyor. Telefona uzanıyorum, elimi attığımda çalmaya başlıyor. Kaldırıp cevaplıyorum.

“Efendim?”

“Canım odama gelir misin?” diyor Jülide.

“Tamam, geliyorum” diyerek telefonu kapatıyorum. “Hatun senin kahve başka bahara kaldı. Jülide beni çağırıyor, geliyor gelmekte olan” diyorum Melis’e. Gülerek ayağa kalkıyor. Beraber odamdan çıkıyoruz. Elbisemi düzelterip, Jülide’nin kapısını çalıyorum. İçeriye girdiğimde Kerem Ege Arman’ı görüyorum, beni gördüğünde gülümsüyor; gülümsemesi gözlerine yansıyan insanlardan.

“Gel Deniz. Murat Bey ve Kerem Bey’i tanıyorsun, değil mi?” diyor Jülide. Bizim sektörde Lider Holding’in kurucusu Murat Devran’ı tanımayan var mıdır acaba? Kendimi okul müdürünün odasına çağırılmış bir öğrenci gibi hissediyorum.

“Tabii, nasılsınız Murat Bey?” diye soruyorum tokalaşmak için elimi uzatırken. Elimi sıkıyor. Daha sonra Kerem Bey’e uzanıyorum. Tokalaştıktan sonra geçip Jülide’nin karşısındaki çiftli koltuğa oturuyorum.

“Teşekkür ederim” diyerek Jülide’ye dönüyor Murat Devran. “Bu güzel hanım kim demiştin Jülideciğim?”

“Deniz bizim halkla ilişkiler bölümümüzde çalışıyor. Ayrıca projeler bölümümüzün yöneticisi” diyor Jülide. “Denizciğim, Lider Holding için yeni bir reklam bölümü kuruluyor. Murat Bey, benim güvendiğim bir elemanımın bu ekibin başına geçmesini istiyor. Benim de aklıma sen geldin tabii ki.” *Bana güveniyorsun öyle mi? Hadi oradan. Sen kimseye güvenmezsin. Sadece çok iyi güveniyor taklidi yaparsın.*

Kerem Bey’e bakarak “Tabii elimden geldiğince destek olmaya çalışırım. İş programımda birkaç ufak değişiklik ile sizin için zaman yaratabilirim” diyorum. Göz göze geliyoruz. Gülümsüyor.

“Hayır, yanlış anladınız Deniz Hanımcığım. Eğer siz de isterseniz biz sizi bu ajanstan bağımsız olarak kendi şirketimize transfer etmek istiyoruz. Halkla ilişkiler ve reklam müdürümüz olarak” diyor Murat Devran.

“Teşekkür ederim Murat Bey. Ancak ben böyle bir pozisyon için uygun olduğumu düşünmüyorum.”

“Neden böyle düşünüyorsunuz?” diye araya giriyor Kerem Bey.

“Ben genellikle projeler üzerinden ilerliyorum ve ekip arkadaşlarım ile çalışıyorum. Tamamıyla bir bölümün sorumluluğunu üstlenmedim hiç, hep bir yöneticiye bağlı olarak çalıştım. Takım çalışmasında iyiyimdir ama bir departmanın tüm sorumluluğunu alabileceğimi düşünmüyorum.”

“Bu kadar mütevazı olmayın Deniz Hanımcığım. Biz de sizi araştırdık elbette. Son projelerinizdeki başarılarınızı birkaç arkadaşşımdan da duydum. Jülide’yi de mesleğe ilk başladığı yıllardan beri tanırım ve severim. Bana sizin için tam isteyeceğiniz elemanın kim olduğunu biliyorum dedi ve sizin adınızı verdi. Bizinki gibi büyük şirketlerde bu tarz transferler öyle kolay gerçekleşmez biliyorsunuzdur siz de. Emin olun başaramayacağını zı düşünsek bu teklifi size sunmayız.”

“Peki, neden kim olduğumu sordunuz az önce? Beni araştırıyorsanız kim olduğumu ve ne iş yaptığımı biliyor olmanız gerekirdi” diyorum gülümseyerek.

Murat Bey kafasını sallayarak gülümsüyor. “Dikkatlisiniz, severim dikkatli insanları, dikkatinizi test ediyordum” diyor sehpa-daki kahvesine uzanırken.

“Bu süreçte size sonuna kadar destek olacağız, kolay adapte olacağınızı düşünüyoruz, ajansınızın iş yönetim süreçleri şirketimizinkine yakın” diyor Kerem Bey.

“Zaten bir deneme süreciniz olacak. Sonuna geldiğimizde ne-reye vardığımıza bakarız” diyor Murat Devran.

“Denizciğim baktın olmuyor kapım sana her zaman açık şekerim” diye ekliyor Jülide.

“Ne diyeyim, sizi reddetmek büyük aptallık olur Murat Bey” diyorum Murat Devran’a bakarak. Başıma ne işler açtı bu Jülide gene.

“Hafta başında maaş teklifimizi hazırlayıp size iletiriz Deniz Hanım” diyor Kerem Bey.

“Maaş inanın ki şu an benim için öncelik değil Kerem Bey” diyorum. Gülümsüyor.

“Şimdiden sizi sevmeye başladım” diyor Murat Bey.

Lider Holding’de işe başladığım günün akşamında en yakın arkadaşım Derya ile kıyafet alışverişine çıkıyoruz. Çünkü Lider Holding’in çalışanı olmak süslü püslü, saçları her daim fönlü bir kadın olmak demekmiş. Bu sabah kapıdan girdiğim anda ortama uygun giyinmediğimi fark ettim. Benim gibi spor giyinmekten hoşlanan bir kadın o ortamda bariz sırtıyör.

Hayatın her anında kendimi bir şeylerde eksik hissedebirim. Bunu sağlamak için de elimden gelen her şeyi yaparım. Kendimi sevmeyi bırakalı çok oldu. Aynada memnuniyetsizlikle üzerimdekilere bakarken Derya başka bir elbise getiriyor. Uzattığı elbiseyi alıp etiketine bakıyorum. “Tek bir elbiseye iki yüz lira vereceğime çuval giyerim daha iyi” diye sesleniyorum reyonların arasında gezen Derya’ya.

“Koskoca şirket kıyafetlerini yenilemen için sana para vermedi mi?” diyor.

“Verdiler tabii, siz gidip gardırobunuzu yenileyin biz öderiz, dediler. Her şirket sizin bankaya benzemiyor canım” diyorum. Dilini çıkartıp elbiseyi aldığı yere geri götürüyor. Kollarımı havaya kaldırıp üzerimdeki ceketin kol kesimini kontrol ediyorum. Kol boyu uygun gelince Derya’ya sesleniyorum.

“Derya bunlar iyi oldu. Alalım da çıkıp kahve içelim.” Kabin e girip kendi kıyafetlerini giyerken tüm gün koşturmaktan bacak kaslarının ağrıdığını fark ediyorum. Kabinden çıktığımda Derya’yı kasada sırada beklerken buluyorum. Akıllı arkadaşın hali bir başka oluyor. Cep telefonunu karıştırırken gülümsüyor; hayatımdaki en pozitif insan Derya. Açık ara fark ile hem de.

Poşetleri alıp mağazadan çıkıyoruz. Derya pastanede günün nasıl geçtiğini anlatıyor. İki sene önce finans dünyasından sıkılıp kendi pastanesini açtı, huzurlu olduğu her halinden belli. Bankada çalışırken istisnasız her gün beni arayıp birilerini her an öldürebileceğini anlatırdı. Bazen ben de işi gücü bırakıp Bodrum’a yerleşme hayalleri kuruyorum herkes gibi. Ama mad di durumum buna hiçbir zaman uygun olmadı. Beşiktaş’taki Kahve Dünyası’na gidiyoruz. Oturup elimdeki poşetleri yere bırakıyorum.

“Eee hoş tipler var mı?” diye soruyor Derya.

“Hep aynı plaza tipleri, farklı birine rastlamadım” diyorum.

“Kerem Ege var kızım. Başkası lazım değil zaten.”

“Pek de iyi tanışmadık kendisiyle biliyorsun. Adamın eğitiminin ortasında boğulmasaydım belki bir şeyler düşünürdüm.” Derya gülüyor.

“Bizim bankanın eğitim akademisini de o kurdu biliyor musun?” diyor.

“Tanışıyor musunuz?”

“Tabii tanışıyoruz. Ne zaman yolu Nişantaşı’na düşse dükkânıma uğrar. Tatlı ile arası iyidir. Hem de bankadayken çok eğitimine katıldım. Sence o kadar yakışıklı bir adamla tanışma fırsatım olduğunda ben kaçırır mıyım? Adamı her gördüğümde dut yemiş bülbüle dönüyordum biliyor musun? Öyle bir etki alanı var ki insanı çepeçevre sarıyor. Aklımı zor topluyordum ne zaman konuşsa.”

“Âşık falan olmamıştın inşallah?”

“Yok, daha neler. Sadece ne kadar çekici olduğunu anlatıyorum. Benim için fazla gizemli bir tip” diyor.

“Benim de biraz kafamı karıştırıyor” diyorum.

Ertesi gün nasıl bir yol izleyeceğimizi konuşmak için Kerem Bey’in kapısını çalıyorum. “Gelin” diye sesleniyor.

Kapıdan kafamı uzatıp “Müsait misiniz, Kerem Bey?” diyorum.

“Tabii ki, ben de gelmenizi bekliyordum. Buyurun oturun” diyor. İçeri girip masasının önündeki koltuğa oturuyorum. Ben otururken “Nasılız?” diyor.

“Süper” diyorum şen şakrak bir sesle. Hiç bana uymuyor bu tavır aslında.

“Harika, başlamadan önce bir şeyler içer misiniz?” Ne içtiğine göz atıyorum. Kahve içeriyor. Neyse ki çay değil. Kahve insanıyım ben.

“Filtre kahve alırım ben de” diyorum. Gülümseyip asistanını arıyor. Kahvemi beklerken odayı inceleme fırsatı buluyorum. İhtiyaçları yüzde yüz karşılamak hedefleniyorsa eğer, bu oda mükemmel bir ofis örneği. Gereksiz tek bir eşya dahi yok. Yalnızca karşılıklı iki duvarda iki tablo var. Onlar da insana esenlik katacak kadar uyum içerisindeler oda ile. Bakışlarımı takip ettiğini hissediyorum. Koltukta daha da geriye gidip, sırtımı dikleştiriyorum.

Asistanı gelip önümdeki sehpa kahvemi bırakıyor. Teşekkür ediyorum. Yanındaki şekeri atıp kahveyi karıştırırken söze giriyor “Deneme süreniz boyunca size danışmanlık yapacağım bildiğiniz gibi. Siz de uygun bulursanız görüşmelerimiz şimdilik ayda iki kere olacak. Eğer şirkette kalıcı olursanız, ilerleyen dönemlerde gelişiminize uygun olarak bu sayı azalıp artabilir. Yakın dönemdeki projelerde desteğime ihtiyacınız olursa yine birkaç görüşme ayarlayabiliriz konuşup. Bunun dışında herhangi

bir yardıma ihtiyacınız olursa beni ararsınız, sorularınızı mümkün olduğunca yanıtlamaya çalışırım.”

“Teşekkür ederim. Bu aşamada biraz başınızı ağrıtan bir danışan olabilirim. Şirket kültürü ile ilgili fazla bilgim yok malum.”

“Ağrıtmazsanız gücenirim. Soru sorup öğrenmeye çalıştığınız her an sizin için bir artı olacaktır. Öncelikle sizi biraz yakından tanımam gerek. Size birkaç sorum olacak” diyor.

“Elimden geldiğince yanıtlamaya çalışacağım” diyorum. Gözlüklerini takıp önündeki dosyayı açıyor.

“Özgeçmişinizi inceledim. Kariyer ve eğitim durumunuz ile ilgili bilgilere aşınayım. O yüzden biraz kişisel alanlarda ilerleyelim. İş dışında neler yapıyorsunuz?”

“Hobi falan gibi şeyler mi?” diyorum. Hafif bir baş hareketi ile onaylıyor. “Sanatın her alanına biraz ilgim var. Lisedeysen bir dönem fotoğrafçılık ile ilgilendim ama o konuda fazla yeteneğim olmadığını fark edince bıraktım” diyorum.

“Ya yanlış birinden öğrenmeye çalıştıysanız?” diyor.

“Mümkündür” diyorum. Gülümsüyor.

“Fotoğraf ile hâlâ ilgileniyorsanız, şirket bünyesinde bir kulübümüz var, ona katılabilirsiniz” diyor. Bunu duyduğuma seviyorum.

“Katılmak isterim tabii” diyorum hevesle. “Kiminle görüşmem gerek?”

“Kulübü ben yönetiyorum. Önümüzdeki pazar bir toplantımız var. Oradan güzel bir başlangıç yapabilirsiniz.”

“Siz de mi fotoğraf çekiyorsunuz?” diyorum.

“İlgi alanlarımdan yalnızca biri Deniz Hanım. Bu süreçteki karşılıklı paylaşımlarımız sırasında bunu fark edeceksiniz.”

“Sizi tanımak hoşuma gidecektir” diyorum. *Allah’ım ne diyor ben.* İçimdeki kız çocuğu ağzıma ağzıma vuruyor. *Kapat*

çeneni Deniz. Kahveni iç. Kahveye uzanırken tebessüm ettiğini fark ediyorum. Yanlış anlamış olmasın. Allah'ım lütfen yanlış anlamış olmasın.

“Genellikle çalışan arkadaşlarımızla samimiyet kurmam ama tam anlamıyla bir eğitim süreci yaşamayacağız sizinle. Süremiz bir hayli kısıtlı. O yüzden sizinle daha samimi bir düzlemde ilerleyebiliriz sanırım” diyor.

“Teşekkür ederim” diyorum.

“Etmeyin, tanıştığımız ilk günden beri belki bin defa duydum sizden bu cümleyi. Aşırı minnettarlık göstermek size bir şey katmaz.”

“Ben nezaketen söylemiştim” diyorum.

“Benim yanımda bir şeyi yapmak zorunda hissetmenizi istemem. Sizi bir şeylere yönlendirebilirim ama bu ancak sizin istediğiniz doğrultusunda olabilir.”

“Hâlâ iş mi konuşuyoruz?” diyorum şakaya vurarak.

“Pek sayılmaz” diyerek o da gülümsüyor.

Bacak bacak üstüne attığım bacağıma değiştiriyorum. Elimdeki fincanı yerine bırakırken “Aslında size sormak istediğim bir şey var” diyorum.

“Dinliyorum” diyor. Yüzü geriliyor. Meraklı insanlardan aslında hazzetmediğini de böylece anlıyorum.

“Panik atak geçirdiğimi nereden anladınız?” diyorum.

Rahatlıyor. Kalem ile oynarken yanıtlıyor “Aynı dertten mustarip bir arkadaşım var diyelim.”

Pazar günü fotoğraf kulübünün toplantısı için Teşvikiye Caddesi'nin başında iniyorum taksiden. Evden çıkarken parfümümün bittiğini fark ettim. Bir parfümeriye girip yenisini alıyorum. Paketi açıp sıktıktan sonra çantama atıp City's'e doğru yürümeye başlıyorum. Cep telefonum çalıyor.

Kerem Bey'in aramasını yanıtlıyorum. "Neredesiniz Deniz Hanım, geliyor musunuz?" diyor.

"Evet, on metre falan var City's'e."

"Neredesiniz tam olarak?"

Arkama bakıyorum. ATM'lerin önünde durduğumu fark ediyorum.

"Garanti ATM'sinin önündeyim."

Etrafıma bakıyorum. Yoğun bir caddede yukarı aşağı sürükleniyor insanlar. Telefonu kapatıyor. Debisi yüksek bir nehir bu cadde, tam bir keşmekeş hâkim caddenin tamamına. Kalabalıkları sevmiyorum ben. Nefesim kesiliyor böyle zamanlarda. Ceketimin önünü açıyorum. Saçlarımı tek omzumun üzerine alıp elimi yüzüme sallıyorum. Kot pantolonuma düşen saç telimi silerken kafamı kaldırıyorum ve yolun karşısından bana doğru yürüyen Kerem Bey'i görüyorum. Nereden peyda olduğunu bilmediğim bir sıcak hava dalgası vuruyor bedenimi. Her adım atışında daha da ısınıyor hava. Her adımında biraz daha soluksuz kalıyorum. Caddede yalnızca biz kalıyoruz. Beni görüyor. Elini kaldırıp selam veriyor. Yalnızca bakıyorum. Ezber eder gibi.

Sağına soluna bakıp benim olduğum tarafa geçiyor. Yanıma yaklaştıkça daha önce fark etmediğim her şey bir yük olup yüreğime oturuyor; adımlarındaki kararlılık, boyunun verdiği heybeti, altın sarısı saçlarının çevrelediği yüzü, yüzündeki yeni yeni çıkmaya başlayan sakalları ama özellikle gözleri; Dünya'nın en güzel mavisi kucaklıyor beni. O andan itibaren en sevdiğim renk olacağını ilan ediyor o mavi. Kafamı silkeleyip gülümsemeye çalışıyorum. *Olmaz Deniz. Kendine gel. Hayatın yeni düzene girdi zaten.*

"Merhaba" diyerek elini uzatıyor. Elini tutuyorum güç bela.

"Merhaba" diyorum fısıldar gibi.

"İyi misiniz? Elleriniz buz gibi olmuş." Bir bahane uydurmak için beynimi zorluyorum.

“Tansiyonum oynadı biraz sıcaktan” diyorum.

“Öyle mi? Gelin şu ara sokakta güzel bir kafe var oraya gidelim.”

“Toplantıya gecikmeyelim” diyorum.

“Toplantı iptal oldu aslında. Son anda aradılar. Ben de gelip söyleyeyim dedim. Siz geldim deyince, telefonda söylemek istemedim.”

Söylediği kafeye geçip oturuyoruz. Karşımda beklediğimden farklı bir adam buluyorum. Ben takım elbise giyer diye beklerken karşımda kot pantolon ve beyaz tişört giyinmiş bir Kerem Ege var. Altın tozu serpilmiş gibi duran saçları karmakarışık. Biz yerleşirken garson menüyü getiriyor.

“Ne içersiniz? Ben biraz akşamdan kalmayım o yüzden su içeceğim. Siz isterseniz alkollü bir şey içebilirsiniz” diyor.

“Yok, ben de bir limonata alayım. Tansiyonum oynak malum.” Tebessüm ediyor. Yüzünden boynuna doğru yayılan kızarıklık alkollü bir gece olduğunun altını çiziyor. Gece nerede olduğunu merak ediyorum. Garson siparişlerimizi getiriyor. İlk yudumumu alıp bir nebze serinliyorum. Hava sıcak mı yoksa soğuk mu kararsız. Bahar ayları en sevdiğim aylar. Ama bu yıl yaz gelmek bilmedi.

“Keşke siz de zahmet etmeseydiniz buraya kadar” diyorum.

“Yakınlardaydım zaten. City’s’de bir işim var sizden sonra oraya geçeceğim” diyor.

“Bu arada şu hanımlı, beyli durumdan kurtulabilir miyiz? En azından iş ortamında değilken” diyorum.

“İş maskelerimizden sıyrılmam diyorsun?”

“Evet, lütfen.”

“Aslında senli benli konuşmaktan hoşlanmam. Ama madem çok istiyorsun seni kırmayayım” diyor. Gıcık bir tarafı var bu adamın daha çözemedim. Elini uzatıyor.

“Ben Ege” diyor.

“Tanıştığıma memnun oldum” diyerek elini sıkıyorum. “Özel hayatında Ege ismini mi kullanıyorsun?”

“Evet, genellikle. Eee iş dışında neler yapıyorsun?” diye soruyor.

“Boş günlerimde genelde evde takılırım. Çok gezenti bir tip değilim. Özellikle de bu şehir son yıllarda iyice kalabalık olmaya başladı.”

“Deniz daha yirmi yedi yaşındasın. Ne bu ruhsuz hal?” diyor. Doğrudan yaptığı eleştiri beni oturduğum yerde tokatlıyor.

“Bilmem, hep böyleydin ben. Çocukken bile.”

“Bence bu tavrını değiştirmelisin. Sevgilin var mı?” diyor. Bu kadar doğrudan iletişim kuran bir adam olacağını hiç düşünmemiştim. Sorduğu soru beni anılarımda yolculuğa çıkartıyor.

“Vardı ama artık yok” diyorum.

“Doğrudan yok demediğine göre taze bir olay diye tahmin ediyorum.”

“Ayrıralı altı ay kadar oldu. Çok fazla yalan söyledi bana” diyorum. Kafasını iki yana sallıyor.

“Bu günlerde birçok ilişkinin bitme sebebi bu, şaşırmadım” diyor.

“Peki, senin sevgilin var mı?” diyorum.

“Görüştüğüm kişiler var” diyor.

Cevabı beni geri gidip ona bir adım geriden yeniden bakmaya zorluyor. *Bir çapkınla mı karşı karşıyayım?* Hâlâ gözüme müthiş görünüyor. Bu cevabı beni daha dikkatli olmam için uyarıyor.

Saatine bakıp “Yavaştan kalkalım, biraz işim var” diyor.

“Peki, sen nasıl istersen” diyorum. Gülümsüyor.

Hesabı istiyor. Garson hesabı getirmeye gittiğinde yüzüne yandan bakıyorum. Çehresinin güzelliğini aklıma işliyorum.

Hesap geldiğinde bakmaya bile fırsat bulamadan hesabı ödüyor. Ufak bir kafa işareti ile “Hadi” diyor bana. Önden çıkıyorum kafeden. Yanımda yürürken “Bitmiş gitmiş artık. Senin gibi akıllı bir kadını kaybettiği ile kaldı. Ve sen ilerleyeceksin” diyor. O an itibariyle artık daha fazla geçmişî düşünmeyeceğimi biliyorum. *Bu adam ne yapıyor böyle bana?*

Kolumdan tutup beni caddede yukarıya doğru yönlendiriyor. Dokunuşu ile irkiliyorum. Tenime değdiği yerde bedenimi ele geçiren bir elektriğe dönüşüyor. City’s’in önündeki yol ayrımına geldiğimizde kolumdaki elini bileğime indiriyor. Elimi tutup burnuna götürüyor. Dudakları elimin üzerine değerken ben şaşkınlıkla onu izliyorum.

“Çok güzel kokuyorsun, parfümün ne?” diyor.

“Gucci” diye kekeliyorum. Başını sallayıp caddenin karşısına geçiyor. Orada kalakalmamak için arkamı dönüp yürümeye başlıyorum. Arkama bakmamak için kendimle savaşıyorum. Yanımdan geçen taksiyi durdurup biniyorum. Aklım karmakarışık, kalbim ise farklı bir huzur düzlemine girmiş gibi. Cep telefonumu çıkartıp Derya’yı arıyorum.

“Neredesiniz?” diyorum.

“Taksim’de Mis Sokak’ın arkasında oturuyoruz Kenan ile” diyor.

Taksiciye “Taksim’e gideceğiz” diyorum. Gözlerimi her kırptığımda elimin üzerine koyduğu dudaklarını hissediyorum benimde. Karnımda yılanlar kıvraniyor. Arzum var gücüyle dönüp duruyor bedenimde.

Derya ve Kenan’ın oturdukları mekâna geldiğimde kendimi sandalyeye atıyorum.

“Bayanlar, baylar ben âşık oldum” diyorum. Derya yaygarayı basıyor.

“Kerem’e değil mi? Biliyordum ben. Vallahi de billahi de biliyordum” diyor.

“O kim ya?” diyor Kenan.

“Bu Dünya’da görebileceğin en güzel gözlerin sahibi” diyorum.

“Eyvah!” diyor Derya.

Şirkette bana tahsis edilen odayı düzeltiyoruz. Çok fazla ısıklık almayan, dört metreye dört metre boyutlarında kare bir odadayız. Şirketin geneli gibi bu oda da beyaza boyanmış. Ajanstaki gibi serbest bir tasarım yapmama izin vereceklerini sanmıyorum. Ajanstaki odamda kitaplarla dolu bir duvarım vardı. Hepsini mecburen eve taşıdım. Kolilerin içerisinde eve yerleştirilmeyi bekliyorlar. Şimdi o kitaplıktan yalnızca elliye yakın elimin altında bulunmasına ihtiyaç duyabileceklerimi buraya getirdim. Bazılarını Melis’e bıraktım.

Odanın penceresi odanın en dip köşesinde, büyükçe bir pencere ama öyle abuk sabuk bir yerdeki, göz zevkimi bozuyor. Masanın tam karşısındaki duvara bir televizyon sabitlenmiş. Projeksiyon cihazı kolide kurulmayı bekliyor.

Yeşim, şirketin anlaşmalı olduğu dekorasyon firmasının kataloğundan bana bir sandalye gösteriyor. “Sandalye çok rahatsız bunlardan bir sandalye seçelim” diyor.

“Gözüne hangisi rahat geliyorsa seç ben rahatına çok düşkün bir tip değilim” diyorum.

“Olsun Deniz Hanım siz seçin, bazen uzun saatler mesaiye kalmanız gerekebilir, mahvolursunuz bu sandalyelerin tepesinde.”

Gülümsüyorum. İyi kalpli bir kız Yeşim. Ege’nin tavsiyesi üzerine benimle çalışmaya başladı. Üniversiteden yeni mezun olmuş. İsmi çağrıştıran yeşil gözlerine bakıyorum. Zarafeti ve çıtı pıtı halleri ile melek gibi bir kız. Peşinden koşan yüzlerce erkek olduğundan eminim. Haksız değiller.

“Şimdilik burada işimiz bitti. Hadi gel yemeğe çıkalım” diyorum.

“Beraber mi çıkacağız?” diye soruyor.

“Neden benimle yemek istemiyor musun?”

Telaşla cevap veriyor “Hayır, yanlış anlamayın Deniz Hanım. Elbette isterim. Daha önceki yöneticim hiç böyle bir şey yapmamıştı” diyor.

Gözlerimi devirip “Hadi gel” diyorum yere attığım çantamı alıp kapıdan çıkarken. “Nereye gidebiliriz, buralarda hiçbir yeri bilmiyorum. Karşıda oturuyorum ben, buraları pek bilmem” diyorum.

“Şirketin yakınlarında güzel bir restoran var, oraya gidebiliriz isterseniz?” Koridorda sola dönüyorum. “Otopark bu tarafta Deniz Hanım” diyor Yeşim.

“Benim arabam yok ki” diyorum. Şaşıyor.

“Arabanız yoksa şirket size tahsis edecektir” diyor.

“Ona da ihtiyacım yok. Çünkü ben araba kullanamıyorum. Hem bu trafikte uzun uzun vakit geçirmeyi de pek aklım kesmiyor.”

“En iyisini yapıyorsunuz” diyor. Asansöre binip iniyoruz. Danışmadaki kızlar Yeşim’e selam veriyorlar. Arkasından ben çıkınca hepsi bir anda sus pus kesiliyor.

“Yeşim burada herkes neden bu kadar ciddi?”

“Pek sıcak bir çalışma ortamımız yoktur Deniz Hanım.”

“Sıkıcı değil mi bu?”

“Zamanla alışırsınız.”

“Amacınız ne, herkesin kendini bir şey zannetmesini mi sağlamaya çalışıyorsunuz?”

“Zaten öyle olduklarına inanıyorlar, inandıkları bir şeyi değiştirmeleri zor.”

Akşam eve döndüğümde evin sessizliği beni tedirgin ediyor. Yalnızlığa alışkınım ama sevmiyorum. Üniversiteden beri yalnız yaşıyorum. Camı açıp yukarı daireye bakıyorum. Derya gelmemiş daha. Derya'nın evi benim üst katımda. Ailesi gidip memleketlerine yerleşince ev Derya'ya kaldı. Sonra benim oturduğum evin kiracısı evden çıkınca ben de bu apartmana yerleştim. Beraber de yaşayabilirdik ama biraz kişisel alanlarımız kalsın istedik. Vaktimizin çoğu birbirimizin evinde geçiyor zaten. Çok nadir yalnız uyumaya tahammül edebiliyorum. Geçmişten gelen korkularım beni boğmaya başlıyor yalnız kaldığımda.

Derya'nın tatlı mı tatlı, bembeyaz bir Ankara Kedisi var. İsmi Candy. Pencerenin kenarında oturuyor. Beni görünce ayağa kalkıp geriniyor. "Yerim kız seni" diye sesleniyorum. Poposunu dönüp içeriye giriyor. Pencereyi kapatıp salonun ortasındaki kolilere doğru yürüyorum.

Kolilerle uğraşmaya başlamadan önce televizyonu açıyorum. Radyoya geçirip sesini açıyorum. Bir Yunan radyo kanalında *Antonis Remos*'un sesi çınlamaya başlıyor. Sesi daha fazla açıp kolilere gidiyorum. Yunan müziğine karşı bir zaafım var. Bir de İstiklal Caddesi'ne ne zaman gitsem içime tuhaf bir his çöker. Bazen geçmiş hayat diye bir şey varsa eğer, geçmişte Pera'da yaşayan bir Rum kızı olduğumu düşünürüm. Yunanca ve Rumca şarkılar benim içimi ısıtıyor. Ezgileri içimde bir yeri harekete geçiriyor. Salonun ortasında salına salına kendi etrafımda dönüyorum. "*Ma Den Ginetai*" Türkçesi şarkıcı *Ege*'nin meşhur "*Yaz Aşkım*" şarkısı. Döne döne gidip çekmecedan makası alıyorum. Dans ederek kolilerden birini açıyorum. Elime aldığım ilk kitap Derya ile tanıştığım, beraber staj yaptığımız ajanstan kalma. Daha sonra elime yazdığım ilk broşür metni geliyor. Defalarca yazdıklarımı kontrol ettiğimi, ajans başkanımıza yaptığım ilk sunumda kalbimin nasıl teklediğini hatırlıyorum. Bunlar güzel hatıralar. Ben geçmişinden nefret eden ama hatıralarından zor kopan bir insanım.

Bazen kenarda köşede kendi yazdığım ufak kâğıt parçaları bulurum. Ne zaman kim için yazıldıklarını hatırlamasam bile günümü aydınlatırlar. Dilim döndüğünce şarkıya eşlik ediyorum. Dil öğrenmeye yatkınlığım vardır. Ortaokuldayken yunanca öğrenmeye başlamıştım. Neden bıraktığımı hatırlamıyorum.

İçimde bir kıpırtı var. Bedenimin hissettiği bu duygular çok yeni ve bana o duyguların sebebi olan adamı hatırlatıyor. Ege'nin gözleri bir yıldız olup odanın ortasında beliriyor; sıra sıra kirpiklerinin ortasında parlayan iki safır. Ayakkabılığa gidip çantamdan telefonumu alıyorum. Elim arama tuşuna gidip geliyor. En sonunda mesaj bölümünü açıyorum. "Müsait olduğunuzda bir şeyler içebilir miyiz?" yazıp gönderiyorum. Kalbim boğazımda atıyor. Telefonu, televizyon sehпасına bırakıp yere çöküyorum. Yüzümü kapatıyorum elimle. Tez canlılığım ve her şeyi aceleye getirme huyum yüzünden onunla bir şeyler yaşama şansımı kaybetmiş olmak istemiyorum.

Aradan saatler geçiyor. Cevap gelmiyor. Görmemiştir belki de. Ya da belki benimle görüşmek istemiyordur. Aramızdaki çekim tamamen benim uydurmamdır. *İkinci olmasın lütfen*. Sebebini anlayamadığım bir çekim hissediyorum ona. Var gücüyle beni kendine sürüklüyor. Ses tonundan, bakışına her hali beni kavuruyor. Hem kalbim ağrıyor hem de bedenim delice arzuluyor onu.

Bilgi işlem elemanlarından Mert bilgisayarımı ayarlarken Yeşim ile odayı düzenliyoruz. Yeşim oda için çok güzel siyah bir halı da getirtmiş. Kendinden desenleri var. "Kışın şirket çok soğuk olabiliyor. Özellikle de bu cephe. İhtiyacınız olabileceğini düşündüm" diyor yere serilirken.

"Teşekkür ederim Yeşim, çok zarıfsın" diyorum. Yanakları kızarıyor. Kolilerdeki kitaplarımı raflara yerleştirmeye başlıyorum. "Kırtasiyeden bazı siparişlerim olacak, kime söylemeliyim?" diyorum.

“Bana bir liste verin, ben hallederim” diyor Mert.

“Peki, mail atarım. Mail adresini kaydet mail listesine” diyorum.

“Peki, Deniz Hanım” diyor. Kitap yerleştirme işine geri dönüyorum. Beni rahatlatıyor bu bir gerçek. Alfabetik sıralama yaparken kendimi kaybediyorum. Ne kadar derdim sıkıntım varsa uçup gidiyor. Arkamı dönüp koliden kitap aldığım sırada odanın kapısı tıklanıyor.

“Gelin” diyorum. Ege, tüm benliğimi saran varlığı ile içeriye giriyor.

“Müsait misiniz, Deniz Hanım?”

Senin için her zaman.

“Müsaitim Kerem Bey, gelin lütfen” diyorum. Elimdeki kitabı koliye geri bırakıyorum.

“Gençler nasılsınız?” diyor Yeşim ve Mert’e.

“İyiyiz Kerem Bey” diyorlar bir ağızdan sustalı bebekler gibi. Gülmek geliyor içimden. Çenemi zor topluyorum. Bu oda onun varlığı ile daha da küçüldü sanki. Duvarlar üzerime üzerime gelmeye başlıyor. Derin bir nefes alıp “Buyurun oturun, size ne ikram edeyim?” diye soruyorum. Elini kaldırıp başını sallıyor.

“Fazla vaktinizi almayacağım. Odanızın hazırlığı ne âlemde ona bakmak istedim. Bir an evvel sizi çalışırken görmek istiyorum” diyor. Bir an öylesine söylediğini hissediyorum.

“Ben de öyle” diyorum.

“Her neyse ben gidiyorum, size kolay gelsin,” diyor. Yeşim ve Mert kafa sallıyorlar. İşlerine döndükleri sırada Ege eliyle cep telefonunu gösterip “Telefonunu kontrol et” diyor dudaklarını oynatarak. Odadan çıkıp gidiyor.

Aceyle telefonuma koşuyorum. Çantanın içinde telefonumu bulmak bana zulüm gibi geliyor. Ekrandaki mesajı görünce elim ayağım birbirine giriyor. Güç bela kilidi açıp mesajı okuyorum.

“Yarın akşam işten sonra Akasya’daki Midpoint’e gel.”

Hayatım boyunca çok az şey için heyecanlandım. Beni şaşırtmak kolay değildir. Sanırım duygularımı kapalı tutmayı öğrendikçe birkaçını da kaybettim. Duygusuz olduğumu söyleyen çok insan oldu. Bu yüzden Ege'nin attığı mesajın bende yarattığı etkiyi de tam tarif etmem mümkün değil. Çünkü daha önce bu duyguları hiç yaşamadım.

Aynadaki yansımam dudak kenarları yukarı doğru kıvrılmış beyaz bir tene sahip. Zaten ince olan dudaklarım bu gülümseme ile iyiden iyiye görünmez oluyor. Kıyafetlerime en iyi uyacak aksesuarları ararken heyecandan ellerimin titremesine karşı koyamıyorum. Seçtiğim küpe takı sepetine geri düşüyor. Tekrar tekrar makyajımı inceliyorum. Fazla makyaj yapmayı sevmiyorum. Uzunca bir süre makyaj yapmak zorunda bırakıldım. Her neyse bunları düşünmemem gerek.

Kalkıp ceketimi yatağın üzerinden alıyorum. Şişli'den, Koşuyolu'na doğru uzanan bir yolum var daha. Kapımı kilitleyip evden çıkıyorum. İnsan kalabalığına bir anda maruz kalmak cadde üstü bir evde oturmanın alametifarikası. Zaman zaman site içerisinde bir ev hayali kuruyorum. İşlerim yolunda giderse işe daha yakın bir yerden ev tutabilirim. Her gün bu yola katlanabileceğimi sanmıyorum.

Otobüse bindiğim zaman kulaklıklarımı takıp başımı cama yaslıyorum. Çift katlı otobüslerin üst katında hiç oturmadım. Boşlukta asılı kalmış hissi veriyor bana. Boşluk hissini sevmiyorum. Bu otobüslerde gıcık olduğum bir diğer şey de tavanın bu kadar alçak olması. Müzik ve kitabımın eşlik ettiği yolculuğun sonunda şirkete varabiliyorum. Daha şimdiden topuklu ayakkabılar beni perişan etti. Akşama kadar bu ayakkabılar ile ne yapacağım bilemiyorum. Şirkete gelip kapıdan girdiğimde Yeşim danışmada beni karşılıyor

“Günaydın, Deniz Hanım.”

“Günaydın, Yeşim” diyorum gülümseyerek. Beraber asansöre yürüyoruz. Aramızdaki havada soru işaretleri dolaşıyor sanki. Zıplayıp duruyorlar. Asansörden inerken dayanamıyorum “Bir şey mi oldu Yeşim?” diye soruyorum.

“Evet, Deniz Hanım. Bir arkadaşım gelecek bugün şehir dışından. Öğleden sonrası için izin isteyecektim?”

“Tabii gidebilirsin, telefonunu açık tut yeter” diyorum.

“Peki, tutarım” diyor. Odama girip çantamı masama bırakıyorum. Jalûziyi kaldırıp pencereyi açıyorum. Odanın için toz kokmuş bir gün içinde. O kadar çok paket açıp kapattık ki dün, her yer kâğıt tozu içinde. “Yeşim, odayı temizlememişler” diye sesleniyorum. Yeşim kapıdan kafasını uzatıyor.

“Öyle mi? Ben uyarırım bugün temizlerler, odanın kullanıldığını haberleri olmamıştır” diyor.

“Tamam, akşam temizlesinler” diyorum. Ceketimi çıkartıp koltuğun arkasına asıyorum. Bilgisayarımı açıp, Yeşim’in getirdiği iletişim dosyasını inceliyorum. Beraber çalıştığımız reklam ajanslarından, matbaalara kadar uzun bir liste var önümde. Ve iletişim süreçlerini nasıl düzenleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Yeşim’e seslenip kahve istiyorum. Herkesi bilmem ama kahve benim ayılmamı falan sağlamıyor. Tam tersine ne zaman kahve içsem uyukum geliyor. Tadını beğeniyorum. Hem de tok hissetmemi sağlıyor. İyi de bir sigara arkadaşı. Sigara demişken, bir ara şu duman dedektörünü de halletsem iyi olacak. Çünkü sigara içmeden çalışabileceğimi sanmıyorum. Bizim ajansımızda Jülide’nin odası hariç her yerde sigara serbestti. İki yıl öncesine kadar Jülide’nin odasında da serbestti. O sigarayı bırakıncaya dek. Bu kadar sigaradan düşünmek canımın sigara istemesine sebep oluyor. Çantamdan sigara ve çakmağımı alıp dışarıya çıkıyorum.

Bahçede sessizce köşeye gidip sigaramı yakıyorum. Etrafa bakınırken Ege’yi görüyorum. Kalbim hop ediyor. Bende ortaya çıkarttığı o tuhaf enerjiyi hissediyorum karın boşluğumda. Etrafi

stajyerler ile sarılı. Çocuklar gözünün içine bakıyorlar. Ağzından çıkacak her sözü dikkatle dinliyorlar. İnsanları etkilemeyi iyi biliyor. Akşam onunla görüşeceğimi düşünüp iç çekiyorum. Sigaramın külünü silkelerken biri görüş alanıma girip elini sallıyor yüzümün önünde. Bakışımı odaklayıp hayretle yüzüne bakıyorum.

“Merhaba, diyorum ama baya dalmışsınız” diyor.

“Evet, iş ile ilgili bir şey düşünüyordum” diyorum.

“Bu kadar işkolik olmayın. Ben Suat ihracat müdürüyüm” diyor.

“Deniz” diyorum uzattığı elini sıkarak.

“Yeni halkla ilişkiler müdürümüz sizsiniz demek. Yeşim ile gördüm sabah sizi. Bu kadar güzel birinin geleceğini bilseydim, reklam departmanına geçmek için başvururdum” diyor kur yapan bir tavır ile.

“Kapımız açık buyurun gelin, Suat Bey” diyorum gülümseyerek.

“Suat de bana ya, Suat Bey ne?” diyor. Gülüyorum. Sigaramı ağzıma götürürken bana bakan Ege’yi fark ediyorum. Tek kaşı havaya kalkmış, hafif bir gülümseme var dudağının kenarında, gözlerine ulaşmayan. Yutkunma isteğine karşı koyarak sigaramın dumanını üflüyorum. Arkasını dönüp binaya yürüyor.

“Her neyse ben işimin başına döneyim Suat” diyorum. Sigaramı söndürüp arkasından binaya giriyorum. Etrafta gözüküyor. Odama gitmeden önce tualete gidiyorum. Sigaranın ağzımda bıraktığı tattan hoşlanmıyorum. Cebime attığım diş macunu ile ağzımı çalkalarken cep telefonumdan mesaj sesi geliyor. Aceleyle ellerimi kurulayıp mesajı açıyorum.

“Bu akşam başka bir işim çıktı. Başka zaman görüşürüz.” Telefonumu yumruğumun içinde sıkıyorum.

Derya'nın evinde oturmuş film izliyoruz.

"Kıskandı mı acaba, senin yanında adamı görünce?" diyor.

"Sanmıyorum. Gerçekten işi çıkmıştır. Hem beni niye kıskansın ki? Aramızda bir şey yok."

"Ama hem görüşmek istedin hem de başkasının komplimanlarına karşılık veriyorsun. Görüşmek isteyen sendin. Ne istediğini bilmediğini düşünüyor olabilir."

"İyi de onu istediğimi nereden biliyor?"

"Sen nereden biliyorsan o da oradan biliyor tabii ki. Senin hissettiğin kadar güçlü bir çekim varsa aranızda o da hissetmiştir."

"Bilmiyorum. Attığı mesaj baştan savmak için de yazılmış olabilir. Görüştüğüm kadınlar var demişti. Belki de onlarla görüşmeye gitti" diyorum. Derya yan yan bana bakıyor.

"Ne var gerçekçi olmaya çalışıyorum" diyorum.

"Senin gibi bir hayalpereste yakışmıyor. Hem sen demez misin hayallerim olmasaydı ben o çöplükte hayatta kalamazdım. Ne oldu şimdi?" Omuz silkiyorum.

Ege'nin randevumuzu iptal etmesi bana kendimi çok kötü hissettirdi. Ertelenmekten ve kenara itilmekten hoşlanmıyorum. Kendimi çok önemsedğimden falan değil. Düpedüz yaralarım dokunuyor bu durum. Rüyalarım karman çorman iki haftadır. Bir türlü doğru yerden bakmayı başaramıyorum hayata. Her yerde ismini görüyorum. Mağaza tabelalarında, market raflarındaki ürünlerde, geçen bir arabanın üzerindeki reklamda ve bu hoşuma gitmiyor. Rahatsız etmeye dahi başladı. İşyerinde duvara bakıyorum yarım saattir. Bir önceki yarım saatte de ekrana baktım.

Düşüncelerim içimdeki karışıklıkta yolunu bulamıyor. Darıngâhın benim kendime gelmemi bekliyorlar.

Gözüm telefonuma gidip duruyor günlerdir. Aramalı mıyım, bilmiyorum. Naza niyaza sahip biri değilim. İçimden geleni yaparım genelde ama bu kez ne yapacağımı da bilmiyorum. En azından görmeliyim onu. Belki aklımdakileri yerli yerine oturtmama bir yardımcı dokunur. Ama şirkette yok iki haftadır. Belki öğleden sonraki toplantıya katılır. Nerede olduğunu birilerine sorup dikkat çekmek de istemiyorum.

Dün gece, karman çorman rüyalarımın sonuncusunda, finalde ona varıyordum. Deniz manzaralı bir evin salonunda, huzur veren bir aydınlığın içerisinde, çift kişilikten çok daha geniş bir yataкта uzanmış beni bekliyordu. Yanına gidip üzerine uzandım. Gözleri “Nihayet geldin” der gibi bakıyordu. Aklımda en son o bakış kaldı rüyaya dair. Şimdi ne zaman gözümü kapatsam onun o hali geliyor gözümün önüne. Telefonumun çalması ile gözleri buharlaşıp kayboluyor. Ekranda annemin aradığını görüp telefonu yanıtlıyorum.

“Anne?”

“Deniz, nasılsın kızım? Neredesin?”

“İsteyim anne, bildiğin şeyler.”

“Kızım ne diyeceğim biz İstanbul’a geliyoruz babanla. Ufak bir operasyon geçirmesi gerek babanın yine.” İçim hop ediyor.

“Ne operasyonu anne bu yine?” Babam birkaç senedir kalp hastası. En son altı ay önce By-Pass ameliyatı geçirdi.

“Önemli bir şey değil kızım. Hem kesin değil. Doktor gerekli olursa bir anjiyo yapacak.”

“Anne bu adam daha yeni ameliyat olmadı mı? Ne anjiyosu bu şimdi? Ameliyatta fark etmemişler mi?”

“Kızım kesin değil diyorum, kızdırma beni. Biz geliyoruz cuma günü, sen müsaitsen sende kalalım. Baban öyle istiyor.”

“Herhalde bende kalacaksınız anne!” diye çıkışıyorum.

“Tamam canım, görüşürüz o zaman cuma günü” diyor.

“Görüşürüz” deyip telefonu kapatıyorum. Bir anda bütün moralim yerle bir oluyor. Birazdan toplantım var ve ben bu moral ve kafa karışıklığı ile ne yapacağım bilmiyorum. Kapım çalınıyor. Yeşim gözüküyor.

“Deniz Hanım, toplantınız birazdan başlayacak.”

“Tamam, geliyorum” diyorum. Yeşim çıkıyor. Ayağa kalkıp sandalyenin arkasından ceketimi alıyorum. Giydikten sonra ajandamı ve tabletimi alıp toplantı odasına gidiyorum. Yeşim kapıda elinde kahve ile beni bekliyor.

“Dalgın gibi görünüyorsunuz. İşe yarar umarım” diyor.

“Teşekkürler Yeşim” diyerek kahveyi alıp içeriye giriyorum. Gözlerim toplantı odasında Ege’yi arıyor. Bulduğum sırada Suat sesleniyor;

“Deniz, gel yanıma otur burası boş.”

Ege’nin yerinde milimetrik bir hareketle doğrulduğunu fark ediyorum. Bana kayıtsız değil demek ki tümüyle. Gerçi rahatsızlık olarak da yorumlanabilir bu hareket. Sessizce Suat’ın yanına gidip oturuyorum; Ege’nin tam karşısına. Başıyla hafifçe selam veriyor. Aynı şekilde karşılık veriyorum. Suat halimi hatırlımı soruyor. Kısa yanıtlar veriyorum. Masanın üzerindeki kurabiye tabağını önüme getiriyor.

“Bak bu bisküvi yeni üretime girecek, tadım testi aşamasında, denemelisin” diyor.

“Biliyorum ambalaj örneklerini incelemeye başladım, teşekkürler yemeyeceğim” diyorum.

“Maşallah iştahın yerinde” diyor. Gülüyor.

“Suat, hiç havamda değilim” diyorum.

“Peki, prenses” diyor. Yan yan yüzüne bakıp gözlerimi deviriyorum. Üzerimde o tanıdık hissin baskısını seziyorum. Kafamı kaldırdığım zaman Ege’nin ile göz göze geliyoruz. Gözleri ile konuşuyor. “Neyin var senin?” der gibi bakıyor bana. Başımı önüme eğip göz temasımızı kesiyorum. Kahvemi alıp içmeye başlıyorum. Şu an Ege dahi babamın derdini unutturamıyor.

Kendi dertlerin yüzünden adamı hasta ettin Deniz diyor iç sesim. *Başıma gelenler benim suçum değildi* diyerek karşı savunmaya geçiyorum iç sesime karşı. Yoksa bu odada daha fazla duramayacağım. Sislerin arasına kaçıyor iç sesim. Biraz huzur bulmak için not defterimi açıp rastgele desenler çiziyorum.

Ruhumu boğan bir saatten sonra toplantı bitiyor. Eşyalarımı toplayıp toplantı odasından çıkıyorum. Odama doğru yürürken biri kolumu tutuveriyor. Koluma kenetlenen parmakların sahibine dönüyorum.

“Gel biraz konuşalım” diyor Ege kolumu sıkarak.

“Şimdi konuşmayalım, yoksa salim kafayla bitiremem bugünü” diyorum. Dik dik yüzüme bakıyor; gözlerinde onu reddetmenin siniri saklı.

“O zaman işten sonra adresini atacağım yere gel. Şu erteleyip durduğumuz konuşmayı yapalım.”

“Peki, tamam” diyorum. Elini kolumdan bileğime kaydırıyor. Hafifçe dokunup bırakıyor. Sonra arkasını dönüp gidiyor. Karıkarışık kalıyorum olduğum yerde.

Restorana yaklaştığım zaman telefonuma mesaj geliyor. “Sen geç, ben bir yarım saate geliyorum.” Deniz kenarındaki restoranın önüne ufak bir pazar kurulmuş. Tezgâhları inceleyip etrafıma bakınıyorum. Mekâna daha sonra da girebilirim. Yalnız oturup bekleyeceğim süreyi uzatmak istemiyorum. Kalabalığın içinde denize yakın bir bank bulup çantamdan kitabımı çıkartıyorum.

Kitabın ortasındaki ayracı çıkartıp okumaya başlayacağım sırada yavru bir kedi gelip bacağıma sürtünüyor. Sonra eteğime oturuyor. Kitabı kapatıp çantama geri koyuyorum. Uzanıp kediye kucağıma alıyorum. O kadar ufak ki annesinden ayrı kalmış olması mümkün. Miyavlıyor. “Annen nerede, hadi bulalım” diyerek ayağa kalkıyorum. Az ileride çimden duvarın arkasında minik kedinin ailesini buluyorum. Kardeşlerinin yanına bıraktığımda koşarak annesinin memesine sarılıyor. Doğrulurken cep telefonum çalıyor. Açıyorum.

“Neredesin?”

“Geldim ben, bekliyorum” diyorum.

“Beş dakikaya oradayım” diyor. Telefonu kapatıp restorana giriyorum. İkimizde sigara içiyoruz diye dışarıdaki masalardan birine oturuyorum. Garson gelip siparişimi soruyor. Daha sonra sipariş vereceğimi söyleyip beklemeye başlıyorum. Başka bir kedi peyda oluyor. Masanın altında eteğimin püskülleri ile oynuyor. Gülerек ona doğru eğiliyorum. Patileriyle elimi yakalamaya çalışıyor. Patisini tutuveriyorum. Görüşüme spor ayakkabılar giriyor.

“Bende bu neye sırtıyor diyorum” diyor Ege. Gülümseyerek kafamı kaldırıyorum. Ege karşımdaki sandalyeye yerleşiyor.

“Hoş geldin” diyorum.

“Naber?” diyor.

“Aynı” diyorum. Omuz silkiyor.

“Kusura bakma geciktim. Köpeğim var onu gezdirmem gerekiyordu eve uğradım” diyor. Gülüyorum. Aklıma bir şey geliyor.

“Benim de kedim vardı bir zamanlar. Köpeklerin sahipleri, kedilerin hizmetçileri olur derler” diyorum.

“Saçmalık. Kediler aptal hepsi bu. Köpekler daha eğitime açıktır. Senin öğretebilmen yeter. Kedi ise olduğu halde mutludur. Bu ona yeter” diyor.

“Değişik bir bakış açısı. Ama doğru olabilir” diyorum. Garsona işaret veriyor. Bana dönüyor.

“Ne istersin?” diye soruyor.

“Sahiplenilmek” diyorum pat diye ortaya. Gülümsüyor.

“Onu herkes ister, ben yemek olarak soruyorum” diyor. Önümdeki menüyü karıştırıyorum.

“Levrek olur” diyorum.

“Rakı içeriz” diyor soru tonu ile.

“Uyar” diyorum. Garsona kendi siparişlerini de söylüyor; biraz peynir ve deniz börülcesi.

“Eee iş dışında neler yapıyorsun?” diyor.

“Pek renkli bir hayatım yok. Hatta renksiz bile denebilir” diyorum. Garson rakımızı getiriyor. Kadehleri ayarlıyorlar beraber. Bu sırada yan masamızdaki grup dikkatimi çekiyor. Masada rengârenk elbiseli bir kadın oturuyor. Şen kahkahaları ile ortamı hareketlendiriyor. Şu elbise bile benden daha renkli diye düşünüyorum.

“Ne düşünüyorsun?” diyor. Daldığım yerden çıkıveriyorum.

“Birçok şey” diyorum denize bakarak. “Biliyor musun, elementlerin benim üzerimde garip etkileri oluyor. Mesela şimdi denize bakarken suyun dibinde boğulmadan öylece süzöldüğümü hayal ediyorum. Sonra ateş mesela, yanmadan içinde durmak falan, böyle şeyler yapmak istiyorum” diyorum. Yarım gülümsüyor. Rakımdan bir yudum alıyorum.

“İlk birlikteliğini ne zaman yaşadın?” diye soruyor. Rakım genzime kaçıyor. Dudaklarıma kapanan bir el beliriyor göz kapaklarımdan ardında. Üzerime abanan bir adamın kokusu geliyor burnuma. Kafamı sallayıp bu anıyı defediyorum. Sakin kalıp soruyu yanıtlamak için güç arıyorum içimde. *Hadi Deniz, cevap bekliyor.* Cevap bekleyen gözlerine dikiliyor gözlerim, ellerim rakı bardağımı kavırıyor sımsıkı. Derin bir nefes alıp bir anda sözcükleri masanın ortasına bırakıyorum.

“On iki yaşında babamın ortağı bana tecavüz etti” diyorum. Gözleri odağını kaybediyor gözlerime bakarken, laciverte dönüyorlar.

“Nasıl oldu?” diye soruyor. Merakının sebebi ile değil sorusunun cevabı ile ilgilenmeyi tercih ediyorum.

“Annemlerin evde olmadığı bir gün eve geldi” diyorum rakımdan bir yudum alarak. Detaylara girmeye içim el vermiyor. Gözlerinde anlatmamı isteyen bakışını yakalıyorum. “Üniversiteye kadar devam etti. Yalnızca kendi de değil, başkalarına da sattı beni para karşılığında. Senelerce bir kâbustan diğerine savrul-dum. O zaman hiç bitmeyecek hayatımın tamamı öyle geçecek sanıyordum. Hatta yaşamak istemiyordum” diyorum.

“Atlatmış gibi konuşuyorsun ama atlatamamışsın” diyor.

“Atlatmış gibi konuşuyorum ama atlatamadım evet haklısın” diyorum.

“Panik ataklarının sebebi bu mu?” diyor. Usulca kafamı sallıyorum. İfadesini seyrediyorum. Bu anlattıklarım çok insanı benden uzaklaştırdı. Kendimi buna hazırlasam iyi olur. Beklemediğim bir şey söylüyor.

“Panik atakların için yardımcı olabilirim” diyor.

“Nasıl?” diyorum.

“Bana güveniyor musun?” Yüzünü inceliyorum. Ona güvendiğimi biliyorum. Benim için birine güvenmek zor olsa da onun yanında kendimi güvende hissediyorum.

“Kimseye güvenmediğim kadar” diyorum. Gülümsüyor.

Ben karşısında oturmuş her hareketini dikkatle izlerken o sakin sakin anlatmaya devam ediyor. Kendini bu kadar iyi eğitmiş, kültürlü bir erkekle sohbet etmenin tadını çıkartıyorum. Kelimenin tam anlamıyla her şeyden konuşuyoruz. İlk defa birinin beni

gerçekten anladığını ve dinlediğini hissediyorum ve hiç kimse ile olamadığım kadar kendim oluyorum yanında.

“Seninle konuşmak keyifli, keşke senin gibi kadınlar daha fazla olsa” diyor. Utanıyorum, yüzüm kızarıyor.

“Ben de çok huzurlu hissediyorum” diyorum. Bu rahatlığa güvenerek ve dürüstlüğüne inanarak “Sana bir şey sorabilir miyim?” diyorum.

“Sor bakalım meraklı kedi” diyor. Gülüyorum. Meraklı biri olduğumu biliyorum ve meraktan hazzetmediğinin farkındayım. “Görüştüğüm kişiler var derken, ne demek istedin?” diye soruyorum. Derin bir nefes alıyor.

“Ben farklı şeyler yaşamayı seviyorum Deniz. Klasik kadın erkek ilişkilerinden daha farklı şeyler” diyor.

“Nasıl farklı?”

“Ben kadınların bana teslim olmasından, itaat etmesinden hoşlanırım” diyor. Bütün kanım çekiliyor. Tepeden tırnağa buz kesiyorum. Ya da yanıyorum. Anlam veremiyorum. Saçıma kulağımın arkasına atıp denize bakıyorum. Yan gözle yüzüne bakıp bunu nasıl tahmin edemediğimi düşünüyorum. *Bir de erkekleri bir bakışta tanıyorum ben güya.* Hiç açık vermiyor ki. Dışarıdan bakan birinin onun tercihlerini tahmin edebileceğini hiç sanmıyorum çünkü günlük hayatın içerisinde fazlasıyla sakın ve nazik bir erkek. Ya ben? Yaşadığım onca şeyden sonra zapt altına alınmama izin vermem mümkün mü? Buralar benim boğulacağım sular. Hiçbir şey yapmadan beni yakıp tutuşturabilecek kudreti var. Bunu onu gördüğüm ilk günden beri hissediyorum.

“Bunu beklemiyordun sanırım ama ben de kendime köle aramıyorum zaten” diyor.

“Neden? Hali hazırda var sanırım başka biri” diyorum.

“Evet, var birkaç kişi. Zaten o yönümü yeterince doyurdum ben. Uzun süreli bir köle şu an için hayatımda uğraşmak isteyeceğim son şey, her şey karman çorman zaten.” Birden susuyor.

Anlatması gerekenden fazlasını anlattığını düşündüğünü görüyorum. Rakının varlığına sığınıp üzerine gidiyorum.

“İyi bir dinleyiciyim. Anlatmak istersen dinlerim.”

“Aile problemleri, annem hasta ve onunla ilgilenmek bana bazı şeyleri aşmam gerektiğini gösterdi. Odak noktamı değiştirdi. Geçtim bazı şeylerden yani.”

“Geçmiş olsun. Biliyor musun? Ben de babamı hasta ettim” diyorum. Başını yana eğiyor. Devam ediyorum.

“Üniversiteye yerleştiğimi öğrendiğimiz zaman ailem evimizde bir parti düzenledi. Babamın ortağı da oradaydı tabii. Ben tuvalete gittiğimde peşimden geldi. Babam da onu ararken konuşmalarımıza şahit oldu. Kalp krizi geçirdi” diyorum.

“Annen biliyor mu?”

“Hayır. Babam ketumdur. Bir yanıyla sana benzediğini söyleyebilirim” diyorum. Gülümsüyor. “Annemin bir şeyleri sezdiğinden eminim ama bana hiç sormadı. Babama güveni tamdır. Sorgulamaması gerektiğini söyledi sanırım.”

“Baban nasıl tepki verdi öğrenince?”

“Şirketteki hisselerini elinden alıp onu ailesi ile tehdit etti. İtibarını kaybetme riskini göze alamadı.”

“Şanslıymışsın, aile açısından. Bambaşka sonuçlanabilirdi tüm bunlar, burası Türkiye en nihayetinde.” Uzanıp elimi tutuyor. Dudaklarını elimin üzerinde gezdiriyor. Bütün hislerim uyanıyor. Bedenimin her bir parçası canlanırken dişlerini geçiriyor elimin üzerine. Herhangi birine çılgılık atıracak kadar sert ısırıyor. Acı bir an vuruyor beynime sonra kayboluyor. Elimi bırakıyor sonra.

“Hemen ciyaklamadın, hayret” diyor.

“İnan bana yaşadıklarımın yanında bu hiçbir şey değil” diyorum. Egomun konuştuğunu düşünüp tavrımı taklit ediyor. Sonra aklının anlattıklarına gittiğini seziyorum. Konuyu değiştiriyor.

Restorandan çıkıp yürümeye başlıyoruz. Dünyayı daha güzel gördüğümden yüzde yüz eminim. Kolunu omuzuma atıyor. Başım dönüyor. Alkol değil, aşktan. İşin içinden nasıl çıkacağımı bilmiyorum. İstediklerinin bende olduğunu biliyorum. Her kadının genlerinde az da olsa itaat vardır. Ama boğulmaktan korkuyorum.

“Kendime hâkimim gördüğün gibi. Yoksa seni alıp eve gitmeye ikna etmem iki saniyemi almazdı. Arabam şurada, evim de yakın. Beş dakikaya seni yatağa atabilirdim. Ama böyle oyunlara ihtiyacım olmadığını anla” diyor.

“Direkt eve gidelim desen de gelirdim zaten” diyorum. Gü-lümsüyor.

“Açık sözlü olman hoşuma gitti ama kime neyi sunduğuna dikkat et” diyor. Sesinde tehditkâr bir ton var. Aheste yürüyoruz. ATM’nin önüne geldiğimizde beni durduruyor.

“Para çekeceğim, bir dakika” diyor. Yandan yüzünü seyrediyorum. Rakamları tuşlarken bir yandan bana ATM’nin yanındaki pastaneyi gösteriyor.

“İstanbul’un en iyi badem ezmesini burada yaparlar” diyor. “Bir gün fırsat olursa yeriz beraber.” ATM’de işini hallettikten sonra kolumdan tutuyor. Yürümeye devam ediyoruz.

“Şuradan da sigara alacağım” diyor. Tekel bayinin önünde sigara almasını bekliyorum. Dışarı çıktığında paketi açıp bir sigara yakarken “Kasa önüne parfüm koymak da yeni adet oldu. Koy kasanın önüne çikolatalı gofret bak nasıl satılıyor” diyor. Elini yeniden omzuma atıyor. Yürüyoruz.

“Elemanlarınızı iyi seçemiyor musunuz yoksa?” diyorum. Omzumdaki kolunu boğazıma dolayıp boynumu sıkıyor. Denge-mi kaybedip boynumdaki koluna tutunuyorum.

“Tamam, şaka yaptım” diye ciyaklıyorum. Beni bırakıyor.

“Eve mi geçeceksin?” diye soruyor. Saatile bakıyorum.

“Evet, geç olmuş eve geçerim” diyorum.

“Nerede oturuyorsun?”

“Şişli’de” diyorum.

“Gel yolun karşısına geçelim, taksiye bindireyim seni” diyor. Yolun karşısına geçiyoruz. Bir taksi durduruyor. Cama eğilip taksiciye para veriyor. Doğrulduğu zaman bana doğru uzanıyor. Vedalaşmak için yanağımı uzatıyorum. Dudakları dudaklarımaya yöneliyor. Şaşkınlıktan donup kalıyorum. Beynim duruyor. Öpüşü dalga dalga bedenimi sarsıyor. Taksinin arkasında trafik olunca korna sesleri beni kendime getiriyor. Ayrılıyor.

“Görüşürüz” diyerek beni arka koltuğa oturtuyor. Taksinin kapısını kapatırken gözlerimi de kör ediyor. Aştan.

Farklı hissediyorum. Her şey değişmiş gibi. Kalbime elimi ne zaman koysam artık orada olduğunu fark edebiliyorum. Görünüşümün değiştiğine yemin edebilirim. Daha dik duruyorum, aynada gördüğüm kadının gözleri gülümsüyor. Bir taraftan da bu beni ölümüne tedirgin ediyor. Hayat bana hiç kimseye güvenmemem gerektiğini öğretti; hem de en acı yollarla. Ve öğrendiklerim şimdi beni temkinli olmaya itiyor. Benden beklenense sabırlı olmam. Ama ben sabırlı olmak istemiyorum. Yaşanacak ne varsa yaşamak, akıntıya kapılmak, sürüklenmek istiyorum.

Ege, beni hep bir kol mesafesinde tutuyor. Ne itiyor ne tam olarak çekiyor. Bir süredir mesajlaşıyoruz. Beni tanımaya çalışıyor ama benim onu tanımama izin vermiyor. Bana çok benzediğini düşünüyorum konuşurken. Hayatına ne tam olarak dâhil ediyor ne de uzak kalmama izin veriyor. Yanlış anlaşılacak istemiyor hissediyorum. Ama ben dosdoğru dile getirilen şeylerin altında

genellikle açık kapı aramam. Hükmetmeyi sevdiğini söyleyip, hükmedecek birini aramadığını söylüyorsa, hayatında kimseyi istemiyordur. Ve ben hayatına seyirci kalabilirim. Benim için bu sorun değil. Yanında olmak istiyorum sadece. Hayatına onunla aynı yerden de bakabilirim, seyirci de kalabilirim. Ben de uyardığı merakı bir şekilde dindirmem gerek. Bir yanımla onunla olmak için, ona dokunmak için can atıyor.

Görüştüğü kadınlarla olduğunda, bir şeyler yaşadığında nasıl görüldüğünü çok merak ediyorum. Bundan ona da bahsettim. “Bir gün biriyle beraberken sizi izlemek istiyorum” dedim. Bunun benim üzerimde nasıl bir etki yaratacağından emin değilim. Ama onun nasıl bir duruş sergilediğini, böyle bir durum içerisindeyken nasıl konumlandığını merak ediyorum. Yaşadıklarının ve yaşattıklarının yalnızca bir fanteziden ibaret mi, yoksa yaşam biçimi mi olduğunu görmek istiyorum. Bu isteğim onu şaşırtsa da kabul ediyor. Güne onun attığı mesaj ile gözümü açıyorum. Beni kendi evine davet ediyor. Adresi gönderiyor.

Kalkıp duşa giriyorum. Neler olacağını bilmiyorum. Aramızda bir şeyler yaşanacak mı bilmiyorum. Ama temkinli olmakta fayda var. Duştan sonra üzerime dizüstü ile mini arasında bir elbise giyip saçlarımı kurutuyorum. Evden çıktığımda kalbimde o tanıdık kıpırtı ortaya çıkıyor. Ona doğru attığım her adımda biraz daha belirgin hale geliyor. Taksiye binip adresi veriyorum. Camdan dışarıyı izliyorum. Köprü manzarası her zamankinden daha çekici geliyor. Her gün geçtiğim yollar bugün daha bir parlak. Işıldıyor bütün dünya. Siteye vardığım zaman kapıdaki güvenlik kime geldiğini sorup, oturduğu binanın yerini tarif ediyor. Binanın önüne geldiğimde taksiden iniyorum. Telefonumu çıkarıp Ege’yi arıyorum. Cevap vermiyor. Birkaç defa tekrar arıyorum, telefonunu açmıyor. Apartmandan biri çıkıyor. Onun açık bıraktığı kapıdan içeriye girip onun dairesinin olduğu kata iniyorum. Kapısını çalıyorum, açılmıyor. İçeriden köpeğinin havlamasını duyuyorum. Endişeleniyorum. Geleceğimi bilmesine rağmen evde olmaması mümkün değil. Başına bir şey gelmiş olmasından korkuyorum. Merdivene oturup birkaç defa daha

zile basıyorum. Aradan on dakika geçiyor. Tekrar çalıyorum. İçeriden gelen ayak seslerini duyuyorum. Kapı açılıyor.

Uykudan yeni uyanmış ve akşamdan kalma bir halde bana bakıyor. Yüzünden anlık bir üzüntü geçiyor. “Kusura bakma çok sarhoştum, sızıp kalmışız ikimizde, geç içeri” diyor. Gülümseyerek içeriye geçiyorum. Yüreğimden bir yük kalkıyor. İyi olmasına seviniyorum.

“Önemli değil ben de sabrımın sınırlarını test ediyordum” diyorum.

“Kapıda kalakalmak egon için baya zedeleyici olmuştur” diyor.

“Bilmem, daha ziyade başına bir şey gelmiş olmasından korktum” diyorum. Beni salona yönlendiriyor. Çantamı koltuğun üzerine bırakıyorum. Kendini koltuğa atıyor. Yanına oturuyorum. Sehpanın altındaki iç çamaşırı gözüme çarpıyor. İster istemez şortunun altında çıplak olduğunu düşünmek boğazımı kurutuyor. Daha sonra aklıma onun için almış olduğum kitap geliyor. Çantama uzanıyorum, kitabı çıkartıp ona uzatıyorum.

“Geçmiş doğum günün kutlu olsun” diyorum. Kitabın önüne ölüm ile alakalı birkaç dize karalamıştım. Kitabın konusu da insanoglunun ölüm ile olan ilişkisi üzerine. Gülümseyip kitabı eline alıyor. “Ne alaka?” diyor.

“Beraber yemeğe çıktığımız zaman annenin hasta olduğundan ve onun ölmesinden ne kadar korktuğundan bahsetmiştin” diyorum.

“Kaçınıcı kadehimize denk gelmişti o konuşma?” diyor. İçki içtiği zaman normalde olduğundan daha konuşkan bir hale geldiğinin farkındayım. Ama farkında olmadan anlattığını fark etmemiştim. Kendisini çok fazla açık ettiğini düşünüyor, görebiliyorum. Köpeği yanımıza geliyor, çikolata rengi, labrador cinsi dünya tatlısı bir velet. Üzerime atılıp yüzümü yalamaya başlıyor. Köpekler beni tedirgin ediyor. Korkmuyorum ama yüksek enerjileri ve çocuk gibi hareketli olmaları beni şaşırtıyor. Ne yapacağımı bilemiyorum bir köpek ile oynarken. Kalkıp televizyon

ünitesinin çekmecesinden bir şey çıkartıyor. Bana döndüğü zaman elindeki kırbaçı görüyorum. Bana özel olarak yaptırdığı bir kırbaçtan bahsetmişti daha önce. O olduğunu tahmin ediyorum. Köpeği kırbaçı görür görmez uzaklaşıyor.

“Neden kaçtı öyle?” diye soruyorum.

“Ben öğrettim, biriyle bir şeyler yaşayacağımı fark ettiğinde kendi yatağına gider” diyor. Gülüyorum. Bana doğru yaklaşıyor. “Merak etmiştin” diyor. Elimi uzatıyorum. Kırbacın sapı ile elime yavaşça vuruyor. Elimdeki hafif sızıdan gerçekten kullandığında ne kadar hasar verebileceğini tahmin edebiliyorum. Deneyimsiz ellerde çok can yakabilir. Elimde tutuyorum. Derisini ve örgülerini inceliyorum.

“Aslında daha farklı şeyler planlamıştım bugün için, sana mesaj attığımda gece olduğunu zannediyordum” diyor. Koltuğa oturuyor. Sehpanın üzerine bıraktığım telefonumu alıyor. Kilidini açmam için bana uzatıyor. Açıp geriye veriyorum. Fotoğraflarımı açıyor. Telefonumda duran birkaç iç çamaşırılı fotoğrafım var. Onları gördüğünde fotoğrafların belli bölgelerini büyütüyor. Onu seyrediyorum. Daha sonra göz ucu ile fotoğrafını sakladığım kimlik fotokopime baktığını görüyorum. Gördüklerinden tatmin olmuş bir şekilde telefonu sehpaye geriye bırakıyor. Oturduğumuz koltukta beni yanına çekiyor. Elini saçlarıma atıyor.

“Oyuncak bebek gibi olmuşsun” diyor. Gülümsüyorum. Elini bacağıma atıp baldırımı sıkıyor. Elinin baskısının yavaş yavaş arttığını hissediyorum. İz bırakmaya çalışıyor. Sesimi çıkartmıyorum. Garip bir şekilde elinin yarattığı baskı hoşuma gidiyor. Diğer elini omuzumun üzerinden mememe atıyor. Mememi sıktağında karnımın içerisinde bir kıvılcım belirliyor. Kasıklarına doğru vurmaya başlıyor. Yutkunma ihtiyacı hissediyorum. Nihayetinde elini çektiğinde kendimi boşlukta kalmış gibi, yapayalnız hissediyorum. Elimi tutuyor. Kırmızı ojeli turnaklarını inceliyor. Şortuna uzanıp penisini dışarıya çıkartıyor. Elimi alıp üzerine bırakıyor. Usulca kavriyorum. Avucumun içinde hem ipeksi hem de bu kadar sert bir şekilde durmasına gülümsüyorum.

İçimden dudaklarına uzanıp öpmek geçiyor. Aramızdaki hava çatırıyor. Elektriği hissedebiliyorum. Tam meylediyorum kapı çalıyor. Hemen kendini toparlayıp kapıya gidiyor. Kendimi toparlayıp, kapıdaki muhabbete kulak kesiliyorum. Arkadaşı ile mutfağa geçiyorlar. Salona da gelebileceklerini düşünerek sehpanın altında duran iç çamaşırını avucumda toparlayıp koridoru takip ederek bulduğum yatak odasına fırlatıyorum. Göz ucuyla odaya baktığımda yatakta yatan kadını görüyorum. Dünyadan ve içeride yaşananlardan bir haber ölü gibi yatıyor. İçeriye geri dönüyorum. Koltuğa yerleştiğim sırada beraber salona giriyorlar.

“Annen çok merak etmiş, beni aradı git bir bak diye” diyor adam. Bana doğru yaklaşıyor. Elini uzatıyor. “Arda ben, memnun oldum.”

“Deniz” diyerek uzattığı elini sıkıyorum. Gülümsüyorum. Arda koltukta yanıma oturuyor. Bir metre yana gidiyorum koltukta. Kitaplığın üzerindeki telefonuna gidiyor Ege. Telefonuna bakarken göz ucuyla da ikimize bakıyor. “Baya arayan olmuş” diyor. “Uyuyakalmışım, Deniz’i de kapıda beklettim yarım saat” diyor. “Neyse ben sana Çakıl’ı getireyim sen gezdir abi seninkilerle,” diyor. Tasmasını taktığı köpeğini Arda’ya veriyor. Arda kalkarken, “Memnun oldum tekrardan” diyor. Kafa selamı veriyorum. Ege, Arda’yı geçiriyor. Gelmesini beklerken duvardaki resimleri inceliyorum. Anlattığı yaşantısı ile bu evin ortamını bağdaştırmaya çalışıyorum. O herkese tepeden bakan, yalnız başına şarabını yudumlayan adamın enerjisi yok bu evde. Köşede duran kahve makinesi, sehpa da duran küllük, geceden kalma bardak, tabaklar ve İngilizce birkaç kitap dışında görebildiğim pek bir şey yok. Geri döndüğünde, bütün enerjimizin ortalığa saçılmış olduğunu fark ediyorum. O büyü kaybolmuş gibi.

“Ne içersin?” diye soruyor.

“Bilmem” diyorum.

Sehpadaki bulaşıkları mutfağa taşımak için hareketleniyor. Sehpa da kalan kadehleri alıp arkasından gidiyorum. Beni fark ettiğinde dönüp elimden alıyor kadehleri.

“Buzdolabında bir şeyler olacaktı, bak istersen, ben kahve içeceğim kafam kazan gibi” diyor. Buzdolabını açıp bakıyorum. İçecek rafında duran soğuk çayı alıyorum. İçeriye geçiyoruz yeniden.

“Sana sormadım ama misafirin gelince sehpanın altında duran çamaşırı yatak odana attım” diyorum. Kahve makinesinden aldığı kahvesi ile yanıma gelirken, sorun yok dermiş gibi gözünü kırpmıyor.

“Şunu bitireyim de seni evine bırakayım” diyor. Hayal kırıklığı içerisinde çayımı yudumluyorum.

İçeceklerimiz bittiğinde kalkıp evden çıkıyoruz. Arabasına bindiğimiz sırada gayri ihtiyari işten bahsetmeye başlıyorum. Bıkın bir şekilde yüzüme bakıyor.

“İş mi konuşacağız gerçekten?” diyor. Çenemi kapatıyorum. Radyoda hafif bir müzik bize eşlik ediyor. Arabasını kullanırken ne kadar rahat olduğunu görüyorum. Kurallara uyan ve su gibi akıcı bir araba kullanma tarzı var.

“Araban var mı?” diye soruyor.

“Yok, ehliyetim var ama araba kullanamıyorum” diyorum. Gülüyor.

“Öğretmemi ister misin?” diyor. Şaşıarak ona dönüyorum.

“Gerçekten mi?” diyorum. Omuz silkiyor.

“Varlıklı bir ailenin kızısın niye öğrenmedin, baban sana araba almak için can atardı eminim” diyor.

“Alırdı almasına ama direksiyona geçince panikliyorum” diyorum.

“Hallederiz” diyor. Başımı sallıyorum. İçimden geçenleri söylemek istiyorum. Daha fazla tutamıyorum içimde.

“Sen hayatında kimseyi istemiyorsun biliyorum. Ama ben seninle bir şeyler yaşamak istiyorum. Sen ne yaşamak istersen ona varım. Seni yaşamak istiyorum ben. Çağırdığında gelirim, bunu bil yeter” diyorum. Güneş gözlüklerinin altından bana bakıyor.

“Bunu olduğu gibi, içinden geldiği şekilde dile getirdiğin için teşekkür ederim” diyor. Susuyor. Bazen bu kadar ketum olması sinirimi bozuyor. Sesimi çıkartmıyorum. Gözlerimle yolu takip ediyorum. Evime geldiğimizde beni arabadan indiriyor. “Yukarı gelmek ister misin?” demiyorum. Bu konuşmanın üstüne bana geleceğini sanmıyorum. Usulca evime yürüyorum.

Kapı sesine uyanıyorum. Karanlık odamın içinde terliklerimi bulmaya çalışıyorum. Parmağım yatağın kenarına çarpıyor. Zıplattıyor beni. Terliği boş verip kapıya koşuyorum. Kapıyı açınca Derya’yı, annemi ve babamı karşımda buluyorum.

“Öldün mü kızım? İki saattir kapıyı çalıyorum gidip gelip” diyor Derya.

“Uyuyakalmışım, işe de geç kaldım” diyorum. “Hoş geldiniz anne” diyorum kenara çekilip.

“Hoş bulduk kızım” diyor annem.

“Hadi sen git işe hazırlan, biz yerleşiriz” diyor babam.

“Ayıp olacak size de” diyorum odama doğru koştururken.

“Kızım biz yabancı mıyız?” diyor annem arkamdan. Derya peşimden odama geliyor. Odamın perdelerini açıyorum.

“Dün neredeydin? Akşamdan beri arıyorum, telefonunu da açmıyorsun, öldüm meraktan” diyor Derya.

“Ege’nin evine gittim” diyorum. Gözleri büyüyor.

“Ne demek Ege’nin evine gittim? Neler oldu anlat çabuk” diyor.

“Bir şey olmadı, şöyle bir uğradım. Kahve içmeye çağırmıştı.” Derya’ya gerçekleri anlatırsam beni şişler. Hayatımda daha önce olan şeyler onda beni koruma içgüdüğü yaratıyor. Etrafımdaki herkes beni korumaya çalışıyor. Bu da beni bir şeyler netleşinceye kadar hiçbir şeyi anlatmamaya itiyor. Üzerime elbisemi geçiriyorum.

Saçlarımı toplarken imalı soruyor; “İçtiniz mi kahvenizi?” Yatağa yanına oturuyorum.

“Ruhumun üzerinde bir ağırlık var Derya. Bir türlü kanatlanıp uçamıyorum. Ama sanki Ege ile bu mümkünmüş gibi geliyor” diyorum.

“Kendine dikkat et Deniz. Her şey bir yana, yakışıklılık falan, Ege beni tedirgin ediyor” diyor. Devam et dercesine yüzüne bakıyorum. “Tekin olmayan bir tarafı var gibi. Sanki hep saman altından su yürütüyor. Onunla konuşurken, her zaman ben bilirim diyen bir tavrı olurdu. Sanki dünya onun etrafında dönüyor gibiydi” diyor.

“Benimki onun etrafında dönüyor” diyorum gülerek. Onu o kadar yanlış tanıyor ki.

“Hadi sen işe git, ben evdeyim bugün, ilgilenirim annenlerle” diyor. Çantamı alıyorum. Odamdan çıkıyoruz. Annemle babam oturmuş kahve içiyorlar. Yanlarına gidip yanaklarından öpüyorum.

“Hoş geldiniz tekrardan, akşama görüşürüz. Dışarıda yemek yeriz” diyorum. Babam elini cebine atıyor.

“Harçlığın var mı?” diyor.

“Baba neredeyse otuz yaşına geliyorum” diyorum.

“Olsun, bize yemek ısmarlarsın” diyerek iki yüz lira sıkıştırıyor avucuma. Annem gülerek izliyor olanları. Babamla tartışmanın bir anlamı olmayacağını bildiğim için parayı alıp çantama koyuyorum.

Şirkete geldiğimde topuklu ayakkabılarımdan nefret ediyorum. İşe yetişeceğim diye ayaklarımı perişan ettim. Asansörün önünde ayağımı yere vura vura tepiniyorum. Asansör inatla gelmiyor. İşe hiç geç kalmam ben. Hatta hiçbir yere geç kalmam. Gerek yetiştirilme tarzım gerek iç disiplinim buna izin vermez.

Hem kendime hem asansöre sinirliyim. Bir anda ürperiyorum. Ege'nin kokusu tüm benliğimi dolduruyor. Tam arkamda duruyor ama ses vermiyor. Boynumdan aşağıya iniyor ürperti. Beni incelediğini hissediyorum. Tenim alev alıyor. Asansörün kapıları açılıyor. Aynada göz göze geliyoruz. Aynı anda adım atıp asansöre biniyoruz. Önümden uzanıp düğmeye basıyor. Elini geriye çekerken karnımın üzerinden geçiriyor. Dizlerim titriyor. Elektriğin beni ele geçirdiğini hissediyorum. Aynadaki yüzüm alev alıyor. Ege gülümsüyor. Asansör incelediğimiz kata geliyor. Ege arkasını dönüp asansörden iniyor. Adam almış beni eline, oyuncak gibi oynuyor. Asansörden çıkıyorum. *Demek bir oyuncak istiyorsun. Pekâlâ, öyle olsun. Ben ona da varım.*

Odama girdiğimde Yeşim beni bekliyor. “Günaydın Deniz Hanım” diyor.

“Günaydın Yeşim, kusura bakma uyuyakalmışım, seni de beklettim” diyorum.

“Önemli değil, ben de yeni bitirebildim raporları zaten. Murat Bey ve Kerem Bey’de yeni gelmişler şirkete. Şimdi aradılar danışmadan” diyor.

Ceketimi çıkartıp askıya asıyorum. Elbisemi düzeltiyorum. “Bana biraz Murat Bey’i anlatsana” diyorum. Yeşim sıkıntıyla bana bakıyor. “Sen benim asistanımsın sence seni birine karşı mahcup eder miyim?” diyorum. Omuz silkiyor.

“Murat Bey dünya tatlısıdır. Bir şey istediğinde rica eder, herkesin halini hatırını sorar. Birinin bir sıkıntısı varsa ilk o bilmek ister. Babacandır. İş konusunda çok titizdir. Zamanlamaya çok önem verir. Her şeye karşı toleransı vardır. Ama istediği bir şey zamanında yapılmazsa çok sinirlenir. O zaman arkanıza bakmadan kaçın, siniri yakıcıdır çünkü” diyor.

“Böyle bir adamın çalışanları nasıl böyle ruh hastası olabilir?” diyorum. Sandalyemde bir sağa bir sola dönerken atkuyruğumu elime alıp bıyık gibi yüzüme tutuyorum. Yeşim gülüyor.

“Patrondan çok patroncu tipler işte” diyor. Önümdeki raporlara son kez göz gezdiriyorum. Yeşim’in telsizi çalışıyor.

“Bizi bekliyorlarmış” diyor telefonu kapatırken. Çekmecemden parfümümü çıkartıp sıkıyorum. Çantamdan kırmızı rujumu alıp sürüyorum. Kırmızı bir çeşit tutku benim için. Üzerimde en az bir kırmızı eşya taşıyım her zaman. Aura diye bir şey varsa benimki büyük ihtimalle kan kırmızısı. Yeşim sabırla beni bekliyor. Cep telefonumu, tabletimi ve raporları alıp yürüyorum. Yeşim’de peşimden geliyor.

Murat Bey’in odasına gelince yardımcısı kapıda ne içeceğimizi soruyor. Kahve istiyoruz. Kapıyı açıp bizi içeriye yönlendiriyor. İçeri girdiğimde Murat Bey ayağa kalkıp yanıma geliyor. Koltukta oturan Ege’yi görüyorum. Murat Bey uzanıp yanağımdan öpüyor. Şaşıyorum.

“Nasılsınız, Deniz Hanımcığım?” diyor.

“İyiym, siz nasılsınız?” diyorum.

“Sizi gördüm gününe renk geldi” diyor. Yeşim’e dönüyor, “Sen nasılsın kızım?” diyor.

“İyiym Murat Bey” diyor Yeşim de. Murat Bey masasına dönerken Ege’ye bakıyor. “Bu kadar güzel bayanlarla çalıştığın için bu kadar yakışıklı kalabiliyorsun” diyor.

“Kesinlikle öyle” diyor Ege gözümün içine bakarak. Geçip oturuyorum.

“Bu kadar hoşbeş yeter” diyor Murat Bey. “Neler yaptın bakalım geldin geleli?” diyor bana.

“Sık çalıştığımız firmalardaki yöneticilerle tanışma amaçlı kısa toplantılar yaptık. İçlerinde bazıları var ki bence çalışmaya devam etmemeliyiz. Bu firmalarla ve kişilerle alakalı bir rapor hazırladık” diyorum. Yeşim raporları uzatıyor. “İnsanların yeni bir yöneticiye alışmaları hop diye olmuyor malum. Çalışanlarınızı biraz esnetmeye ve yeniliğe açık hale getirmeye çalışıyorum. Hepsi çok suratsız” diyorum şaka yollu. Murat Bey gülüyor.

“Yapma yahu, ben hiç fark etmedim Kerem” diyor.

“Herkes Deniz Hanım gibi sıcakkanlı değil” diyor Ege imalı.

“Kerem ile inceleyip sana döneriz. Bu akşam Kerem ile yemeğe çıkacağız, sen de bizimle gelersen memnun olurum. Seni daha yakından tanımak isterim” diyor. Cümlesinin ardından yüzüne bakıyorum. Bir art niyet var mı diye. Dostane bir tavrı var. Ama duvarlarım anında devreye giriyor. Gülümsüyorum.

“Teşekkür ederim Murat Bey. Ancak ailem geldi ziyarete. İstanbul’da yaşamıyorlar. Bu akşam da onlara sözüm var. Başka bir gün için size sözüm olsun” diyorum.

“İyi bakalım öyle olsun” diyor.

Ege, Yeşim ve ben birlikte odadan çıkıyoruz. Koridorda yürürken o tanıdık elektrik yükü belirliyor aramızda.

“Raporla ilgili daha detaylı bilgiye ihtiyacım var, müsaitseniz odama gelir misiniz?” diyor Ege.

“Tabii gelirim, Yeşim sen yemeğe çıkabilirsin” diyorum saati me bakıp. Ege de saatine bakıp bize dönüyor.

“Fark etmemişim yemek saati olduğunu, dilerseniz yemek yedikten sonra gelin” diyor.

“Önemli değil kahvaltımı geç ettim zaten” diyorum.

“Ben gideyim o zaman” diyerek yanımdan uzaklaşıyor Yeşim. Ege’nin odasına giriyorum. Arkamdan gelip kapıyı kapatıyor. Göz ucuyla kapıyı kilitlediğini fark ediyorum.

“Kahvaltı etmedin” diyor. Beni çok iyi okuyor. Elimdekileri alıp sehpayı bırakıyor. Ne yapacağını anlamaya çalışıyorum. Üzerime doğru gelip beni masasına doğru geriletıyor. Masanın üzerine oturuveriyorum. Elleriyle ellerimi masaya sabitliyor. Kendini bacaklarımın arasına iterek bacaklarımı aralıyor. Bedenini bana yashıyor. Gücünü hissedebiliyorum. Yüzüne bakamıyorum. Yanmaktan korkuyorum. Burnunu boynuma sürtüyor.

“Çok güzel kokuyorsun, şu parfümü kullanmaktan vazgeç” diyor. Tam tersini söylüyor sesi. Bakışlarıyla benimkileri buluşturuyor. Varoluşun her anına erişiyorum. Masmavi bir okyanusun içerisinde sarmalanıyorum. Ruhum yükseliyor. Sanki bedenimden dışarıya çekiliyorum. Yüzünü yüzüme yaklaştırıyor. “Kırmızı yakışmış, severim bu rengi” diyor. Dudakları benimkilere kapanıyor. Daha fazlası için dudaklarımı aralayıp başımı kaldırıyorum. Alt dudağımı dişlerinin arasına alıp çekiştiriyor. Dişlerinin baskısını yavaş yavaş artırıyor. Şu an parçalansam gıkımı çıkartmam. Hatta minnettar olurum. Bir anda geri çekilip beni bırakıyor. Karmakarışık kalıyorum. Geçip sandalyesine oturuyor. Güç bela masadan iniyorum. Sırılsıklam olduğumu hissediyorum.

“Çık” diyor sert bir şekilde. Doğru duyup duymadığımdan emin olmak için ona dönüyorum. Dümdüz yüzüme bakıyor. Sehpaya koyduğu eşyalarımı alıp odadan çıkıyorum. Odalarımızın arasındaki yol bitmiyor. Yüzüm yanıyor.

Odama gelip sandalyeme atıyorum kendimi. İçim öyle dolu ki yaşlar gözlerimden süzölmeye başlıyor. Kendimi kullanılmış hissediyorum. Daha önce kullanıldım, para için satıldım. Ama onlar bende bu etkiyi yaratmadı çünkü kalbim hep kapalıydı. Ama az önce olanlar içime oturdu. Nasıl da sonsuz açmışım ben kalbimi Ege’ye. Bu kadar kısa sürede. Aşamadığım şeyleri onunla aşabileceğimi sanıyordum. Ellerim titriyor. Çantama uzanmaya çalışıyorum. Güç bela sigaramı çıkartıyorum. Sigaramı yakıp derin nefesler çekiyorum gözyaşlarımın arasında. Telefonum çalıyor. Ekranına baktığımda Ege’nin adını görüyorum. Elim varmıyor telefonu açmaya. Sigarama daha çok asılıyorum.

Ege fırtına gibi odama dalıyor. Kapıyı arkasından çarpıyor. Öğle arasında olduğumuza şükrediyorum. Öteki türlü tüm kat ayağa kalkmıştı sesten. Ayağa kalkıyorum. Sonra gerisin geriye sandalyeme oturuyorum. Bacaklarım beni taşıyor. Gözyaşlarım kesilmiyor. Kendimi durduramıyorum.

“Ne olmak istiyorum demiştin? Kölem mi olacaktın?” diyor. Başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum. Gözündeki yaşı saklayan kadınlardan değilim ben. “Bak bakalım sende o kumaş var mı? Sadece çık dedim diye şu haline bak. Oturmuş çocuk gibi ağlıyorsun burada.”

“Ege lütfen” diyorum üzerime gelmemesini umarak.

“Ne? Ne istiyorsun? Ne hissediyorsun? Bunu bana söylemezsen nasıl sana ulaşabilirim? Nerede kaldı senin açık sözlülüğün? Ne yapsam yavru kedi gibi bakıyorsun gözüme. Ben karşımda yavru kedi değil taşıdığın kaplan ruhunu görmek istiyorum. Güçsüz, aciz kadınlarla işim olmaz benim. İki dakika içerisinde gözyaşlarına boğuluyorsun. Bu kadar dramatize etme her şeyi” diyor.

Derin bir nefes alıyorum. “Açıklamama izin verir misin?” diyorum. Yanıma gelip masama yaslanıyor.

“Anlat” diyor. Sigaramı elimden çekip kül tablasına bastırıyor. Ellerimi kucağıma bırakıyorum.

“Ben daha önce çok kullanıldım” diyorum. Ege tıkanır gibi oluyor. Öksürerek boğazını temizliyor. Cümlem onu rahatsız ediyor. Onurlu bir adam, bir kadının kendi isteği dışında bir şeyler yaşamış olması onu rahatsız ediyor. Gülümsüyorum. Uzun zamandır kendi gerçeklerimi dan diye söyleyemiyordum ama ona söyleyebiliyorum. Bana sığınacak bir liman yaratıyor.

“Kalbi temizlik ve iyilikle dolu insanların anlayamayacağı zalimlikler yaşadım, acılar çektim. Defalarca kurtulmak istediğim durumların içerisinde debelenip durdum. Debelendikçe daha da çok batım. Umurumda olmamaya başladı bir süre sonra” diyorum. Beni tamamlıyor.

“Ama bana âşıksın ve benim sana böyle davranmam seni üzdü. Aşk diye sana öğretilen şey ile benim yaptığım şeyi bağdaştıramadın” diyor.

“Belki de” diyorum. Beni oturduğum yerden kollarının arasına çekiyor. Başımın tepesini öpüyor. Şefkat dolu öpüşü içimi ısıtıyor. Kendimi kollarına bırakıyorum.

“Aşk senin sandığın gibi bir şey değil. Bunu anlaman zaman alacak ama anlatacağım. Gerekirse döve döve” diyor. Yanlış mı anladım emin olamıyorum. Geri çekilip yüzüne bakıyorum.

“Hayatıma hoş geldin” diyor. “Bundan sonra iki elin kanda olsa o telefonu açacaksın!”

Günün geri kalanında ruh halim tam tersine dönüyor. Ege’nin açtığı sonsuz olasılık kapıları beni coşkuya sürüklüyor. Akşam olup annemler beni işten aldıklarında da durum değişmiyor. Arabada giderken annem sürekli dönüp bana bakıyor.

“Hayırdır, güller açıyor yüzünde?” diyor babam.

“İşyerinde güzel bir gün geçirdim” diyorum.

“Sevindim yeni işinde mutlu olmana” diyor annem.

“Evet, mutluyum. Çalıştığım insanlar çok uyumlu, en azından Jülide’den kurtuldum” diyorum. Birbirlerine bakıyorlar. Mutlu halim onları da mutlu ediyor.

Restorana geldiğimiz zaman babam, annemi ve beni önüne katıp yürüyor. Bizi el üstünde tutar hali ikimizi de mutlu ediyor. Birbirlerine olan muhabbetleri kitaplara konu olur cinsten. Herkes böyle bir evliliğe sahip olmak ister. Masamıza oturuyoruz. Garson menüyü getiriyor. Babam bol yağlı bir et istiyor. İtirazlarımıza rağmen yemeği sipariş veriyor.

“Kendini öldüreceksin Tufan” diyor annem.

“Ay Felise, rahat ver biraz, iki aydır diyet yapıyorum zaten. Şurada kızımı görmeye gelmişim, bırak istediğimi yiyeyim” diyor.

“Annem haklı baba” diyorum. Kaşlarını çatıyor. Yanağına uzanıp öpüyorum. “Tamam, ne istiyorsan ye. Yemekler benden. Peder bey iki yüz lira ateşledi” diyorum. Gülüyorlar. Garson yemeklerimizi getiriyor. Salatamdan bir çatal alıyorum. Bugün yediğim ilk yemeğin bu olduğunu fark ediyorum. Bütün gün kahve ve sigaradan başka bir şey tüketmedim.

Babam önümdeki табаға bakıp söyleniyor; “Doğru düzgün yemek yemeyi bir öğrenemedin.”

“Yemekle aram iyi değil, biliyorsunuz” diyorum. Annem tereyağı sürdüğü pideyi ağzıma tıkıyor.

“Konuşma fazla, adam gibi yemek yemeyi öğren artık. Kuş gibi kalmışsın gene.” Ağzımdaki lokmayı yutmaya çalışırken Murat Devran’ın sesi ile yerimden sıcıyorum. Pide boğazıma takılıyor.

“Tufancım seni hangi rüzgâr attı İstanbul’a?” Babam peçetesi ni masaya atıp ayağa kalkıyor.

“Murat, sen yemek yemeyi bilir miydin, restoran falan” diyerek Murat Devran’a sarılıyor. Usulca ayağa kalkıyorum. Ege ve Murat Bey beni fark edip şaşıyorlar.

“Babacığım, siz Murat Bey ile tanıyor musunuz?” diyorum.

“Bizim Deniz Hanım, senin kızın Deniz mi?” diyor Murat Bey. “Maşallah ne kadar büyümüş bu Felise, en son gördüğümde dizime gelmiyordu” diyor. Annem ayağa kalkıp patronuma sarılıyor. Şaşıyorum.

“Biri bana burada ne oluyor anlatabilir mi?” diyorum gülerek.

Babam Murat Bey’i kolundan çekştirip “Ölümü gör bırakmam, bizimle oturacaksınız” diyor.

“Baba, o ne biçim söz?” diyorum.

“Ayy Tufan!” diye inliyor annem.

“Peki, oturalım. Durup dururken gömmeyelim seni Tufan” diyor Murat Bey. Masamıza oturuyorlar. Babam garsona işaret edip iki servis daha açtıyor.

“Kızının nerede çalışmaya başladığını bilmiyor muydun Tufan? Deli senin bu kızın kök söktürüyor bütün reklam departmanına. Arı gibi vız vız bir o tarafa bir bu tarafa gidiyor. Babasına çekmiş” diyor Murat Bey.

“Teşekkürler” diyorum yerime sinip.

“Biliyorum, bilmez miyim? İşyerinde ziyaret edip seni de görecektim. Deniz’e sürpriz olsun istedim. Hem ben ne zaman Deniz’i başıboş bırakmışım?” diyor babam.

“Aklıma takılan bir şey var çok affedersiniz sormazsam çatlarım. Bilerek mi işe aldınız beni Murat Bey?” diyorum.

“Ben ne zaman senin işine gücüne karıştım kızım?” diyor babam.

“Vallahi tesadüf Denizciğim. Hakikaten koskoca fabrikan, şirketlerin var kızın niye seninle çalışmıyor? Neyse artık Deniz sayesinde sık sık görüşürüz Tufan” diyor Murat Bey. Babamla birbirimize bakıyoruz. Gözlerinin içindeki yarayı görüyorum. Oysa her şeyden çok istediği şey büyüdüğümde onun işlerinin başına geçmemdi.

“Benim imkânlarımla kariyer yapmak istemiyormuş hanımefendi” diyor babam.

“Siz nereden tanışıyorsunuz?” diyorum.

“Tufan ile askerlik arkadaşınız biz. Askerden sonra beraber ufak tefek işler de yaptık. Sonra o kendi yoluna gitti tekstil devi oldu, ben de gıda. Aslında bugün odama geldiğinde soracaktım ben sana. Hem benziyorsun babana hem de soyadından tahmin ediyordum. Laf arasında unuttum” diyor Murat Bey. Ege’ye dönüyor.

“Kerem seninle de konuşamadık. Siz gençler sıkılırsınız şimdi. Sen al Deniz’i başka bir yere gidin. Biz de eski günleri yâd edelim” diyor.

“Ne dersiniz Deniz Hanım, birer kahve içelim mi?” diyor Ege gözümün içine bakarak. *Kahve mi? Kahve içeceğimizi hiç sanmıyorum.*

“Esasında ben sohbetinizi keyifle dinlerim” diyorum.

Babam arkadaşını görünce beni unutupuyor. “Gidin siz gidin. Eğlenin biraz, çok geç kalma eve” diyor. Anneme bakıyorum. Başıyla onaylıyor.

“Peki, öyle olsun” diyorum.

“Geç kalma eve” diyor annem ben kalkarken.

“Merak etmeyin, ben göz kulak olurum” diyor Ege.

Arabaya biniyoruz. Kravatını çıkartıp arkaya atıyor. Arabayı çalıştırıyor. Onu seyrediyorum. Bu anlar benim için paha biçilemez. Doyamıyorum ona bakmaya. Ellerin direksiyonu kavrayışı, arabayı kullanışı, sakın manevraları, müziğin alttan gelen sesi ve anın büyüyle dolu hali, hepsini hapsediyorum içime. Evinin yoluna saptığını fark ediyorum göz ucuyla. Bir ara bana bakıyor. Göz göze geliyoruz. İçim alev alıyor. Tek bir bakışı ile kor haline geliyorum.

“Bana bir sigara yakar mısın, torpidoda var” diyor. Torpidodan sigarayı çıkartıp yakıyorum. Uzatıyorum. Elimden alıp camı açıyor. Çektiği nefesi, üflediği dumanı izliyorum. Ona doğru akıyorum. Hayra alamet değil biliyorum. Benim ona olan hislerimin onda nasıl yankılandığını bilmiyorum. Sessizce ana bırakıyorum kendimi.

Eve geldiğimizde arabayı park ediyor. İnip, apartmana giriyoruz. Merdivenlerden inerken adımlarını takip ediyorum. Kapıyı açıyor. Çakıl coşkuyla bizi karşılıyor. Sakin bir şekilde seviyor köpeği. Ayakkabımı çıkarırken Çakıl gelip bacaklarımın etrafında dönüyor. Eğilip boynunun altını seviyorum. Başını kucağıma bırakıyor. Boynunu öpüyorum. Bence köpekler de bebek gibiler. Doğrulduğum zaman “Sen salona geç, ben geliyorum” diyor Ege.

Çakıl ile salona geçiyoruz. Koltuğa oturup bacaklarımı altına alıyorum. Çakıl yanıma zıplıyor. Yüzümü yalıyor. Ege elinde şarap şişesi ile odaya giriyor. Kadehleri sehpaye bırakıp şişeyi açıyor. Şişeyi bana uzatıyor. Tavrından kadehleri benim doldurmamı

istediğini anlıyorum. Ayağa kalkıyorum. Gidip koltuğa oturuyor. Kadehleri dolduruyorum. Birini uzatıyorum. Tam karşısına seh-paya oturmak geçiyor içimden.

“Buraya oturabilir miyim?” diye soruyorum. Gözleri ile onay veriyor. Kadehinden bir yudum alıyor. Sehpaya oturuyorum. Bir-birimizin gözlerine bakıyoruz. Benimkilerde ne buluyor bilmiyo-rum. Ben bulduklarımı tarif edemiyorum. Birbirimize bakışımız demirin potada erimesini sağlayacak sıcaklığı yaratabilir. O bana baktıkça daha cesur, daha güzel, daha birçok şey oluyorum. Bar-dağını yere bırakıp bana uzanıyor. Bacaklarımı tutup ikiye ayırı-yor. Ellerini bacaklarımdan kasıklarına doğru götürüyor.

“Saçlarını aç” diyor. Uzanıp saçımdan tokamı çekiyorum. Saç-larım omuzlarıma dökülüyor. Geriye çekiliyor. Ayağa kalkıyor. Elbisemin fermuarını açıyor. Kollarımı çıkartıyorum. Ellerini omuzlarımdan memelerime götürüyor. Bedenim geriliyor. Tekrar koltuğa geçiyor. Şarabını yerden alıyor.

“Elbisen üzerinde kalsın, sutyenini çıkar” diyor. Arkama uza-nıp sutyenimin kopçasını açıyorum. Çıkarıp yere bırakıyorum.

“Memelerini okşa” diyor. Ellerimi memelerimin üzerine yer-leştirip okşamaya başlıyorum. Memelerime dokunulmasından nefret ediyorum. Ama onunla, bunu kendime yapmak beni delirtiyor. İçten dışa yanıyorum.

“Daha sert” diyor. Memelerimi avuçluyorum. Uçlarını tutup parmaklarımla sıkıştırıyorum. Karşısında hiçbir şey olmuyor-muş gibi beni seyrediyor. İfadesini o kadar sakın tutuyor ki bir tepki görebilmek için yanıp tutuşuyorum. Neredeyse bana bak-madığını düşüneceğim. Boşalan kadehini doldurmam için bana uzatıyor. Kadehi alıyorum, şişeye uzanırken gelip önüme diki-liyor. Ellerini memelerime uzatıyor. Anlık bir irkilme ile kadehi düşürecek gibi oluyorum.

“Yavaş yavaş koy, ağırdan al” diyor. Şarap kadehe yavaşça akarken parmak uçları ile büküyor meme ucumu. İki büküm oluyorum.

“Dik dur” diyor. Acıyı göz ardı edip elinin verdiği hisse odaklanmaya çalışıyorum. Bir kez daha bu sefer çok daha kuvvetli büküyor. Elimin titrememesi için bedenimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Her dokunuşunda meme uçlarımdan kasıklarımın bir elektrik dalgası gidiyor. Kendimi kaybedecek gibi hissediyorum. Dolan kadehi elimden alıp etrafımda dönüyor. Boş şişeyi yere bırakıyorum. Sertleşip uzayan meme uçlarıma bakıyor.

“Seni sikmemi istiyor musun?” diyor.

“Daha çok istediğim başka bir şey yok” diyorum. Bunu ilk bulduğumuz günden beri istiyorum. Bana dokunduğunda nasıl hissedeceğimi merak ediyorum. Kadehindeki şarabı bir dikişte bitiriyor. Elimden tutup ayağa kaldırıyor. Elbisem kayıp yere düşüyor. Bel hizasında kırmızı bir konsol var duvarın dibinde, beni oraya götürüyor. Yüzümü duvara döndürüyor. Ellerimi konsolun üzerine koyuyor. Belimden tutup, tam olarak eğilinceye dek beni geriye çekiyor.

“Kıpırdama” diyor. Ellerim konsolun üzerinde öne doğru eğilmiş bekliyorum. Saçlarım yüzümün iki yanından dökülüp görüşümü engelliyor. Ne yaptığını göremiyorum. Beklemek, beklentimi daha da arttırıyor. Arkamdan yaklaşıyor. Ellerinden birini belime atıyor. Diğer eli ile ensemden, kuyruk sokumuma kadar bir çizgi çekiyor. Hareket etmemek için kendimi zorluyorum. Bir anda gelen şaplağının etkisiyle öne doğru sıcıyorum. Beni geriye çekip elini vurduğu yerin üzerinde gezdirip hareketini tekrarlıyor. İçimde yükselen zevk dalgasına kapılıyorum. Gözlerim kapanıyor. Dudaklarımı sıkıyorum dişlerimin arasında. Zevk suyumun bacaklarımdan süzülüğünü hissediyorum. Külotumu aşağıya çekiyor. Sonuncu darbesi araladığım bacaklarımdan arasına oluyor. Sıcıyorum. Ellerimle tutunacak bir yer arıyorum. Tek hamlede kendini içime itiyor. İnlememe engel olamıyorum. İçimden çıkıp tekrardan bütün hızıyla beni dolduruyor. Hareketleri hızlanıp sertleşiyor. İçimde bir şeylerin biriktiğini hissetmeye başlıyorum. Daha önce hiç yaşamadığım bir baskı karnıma ve kasıklarımın yayılıyor. Bu öyle bir his ki katlanamıyorum. Hem

bitmesini istemiyorum hem de bir an evvel sona ermezse öleceğimi hissediyorum. Gözlerim yanıyor. Kanımın sesini kulaklarımda duyuyorum. İnemelerim, çığlığa dönüşüyor. Kalçama yapııştırıyor kendini. Penisini içimde döndürüyor. Dağlıyorum. Bin parçaya bölünüyor içimdeki ateş. İçimde havai fişekler patlıyor. Bütün gücüm bedenimden çekiliyor. Bacaklarımda derman kalmıyor. Konsolun üzerine yığılıyorum. Belime akan menisini hissediyorum. Kendini üzerime bırakıyor. Dişlerini var gücüyle boynuma geçiriyor. Dişlerinin verdiği zevk içimdeki titremeyi arttırıyor. Sonra üzerimden doğrulup kalçama kalk dercesine hafifçe vuruyor. Kalkabileceğimi sanmıyorum. Beni doğrultup yerden şarap şişesini alıp sehpaye koyuyor. Elbisemi yerden alıp tersi ile belimi siliyorum. Koltuğa otururken kendini işaret ediyor. Yanına gidip karnının üzerini ve kasıklarını temizliyorum. Dizlerinin dibine yığılıyorum. Başımı yaslıyorum dizlerine. Elini saçlarıma atıyor. Elinin verdiği histe huzur buluyorum. Gözlerim kapanıyor.

Mağaranın duvarları üzerime geliyor. Duvarlar yer değiştirmiyor ama ben içeride sıkışıp kalacağımdan korkuyorum. Attığım her adım beni aydınlıktan bir adım daha uzaklaştırıyor. İlerlemeye çalışıyorum, ilerleyemiyorum. Geri de dönemiyorum. Duvarlara dokunuyorum, soğuk ve nemli. Elimin altında hissettiğim soğukluk beni uyandırıyor. Gözlerimi açtığımda nerede olduğumu anlayamıyorum. Panikle kendimi yataktan dışarıya atıyorum. Sırtım duvara yapışıyor. O anda yataкта uyuyan Ege'yi görüyorum. *Ege'nin evindesin sakın ol Deniz.*

Sinirlerim boşalıyor. Duvarın dibine çöküyorum. Çıplak olduğumu fark ediyorum. Ruh halime hiç yardımcı olmuyor bu durum. Yerden kalkıp odadan çıkıyorum. Araya araya banyoyu buluyorum. Suyu açıp yüzümü yıkıyorum. Aynaya bakamıyorum. Kendi gözlerimdeki karanlığı görmek istemiyorum. Banyodan çıkıp salona gidiyorum. Yerde duran iç çamaşırlarımı alıp

üzerime geçiriyorum. Elbisem koltuğun kenarında yerde duruyor. Alıp banyoya gidiyorum. Musluğu açıp yıkamaya başlıyorum. Hıncımı elbiseden çıkarırcasına evirip çeviriyorum elimde. Düşünmeden, yalnızca hareket ediyorum. Böyle anlarda düşünmenin bana faydadan çok zararı oluyor. Elbiseyi yıkamam bittiğinde kuruması için küvetin kenarına bırakıyorum.

Salona gidip etrafı toparlamaya başlıyorum. Kadehleri ve şarap şişesini mutfaka götürüyorum. Çakıl, koridorda yattığı yerden beni seyrediyor. Kadehleri yıkayıp kaldırıyorum. Şarap şişesini çöpe atıp, kül tablasını boşaltıyorum. Tezgâhın üzerini sildikten sonra salona geri dönüyorum. Çantamda çalan telefonumun sesini duyuyorum. Gidip telefonumu ayakkabılıktaki çantamdan alıyorum. Derya arıyor, saat gece iki buçuk. Sesimin çıkacağını sanmıyorum. Meşgule atıp, mesaj yazıyorum.

Gidip koltuğa oturuyorum. Ay ışığı, perdeleri açık pencereden bedenime vuruyor. Dizlerimi karnıma çekip gökyüzüne bakıyorum. Sol dizim sancıyor. Dizime dokunuyorum. Bilindik bir soğukluk hissi geçip gidiyor içimden. Parmaklarımı dolaştırıyorum diz kapağımın üzerinde. Koridorda Çakıl doğruluyor. Ege, salona geliyor. Yanıma oturuyor. Dizlerimi indirip bağdaş kuruyorum. Bana bakıyor. Elini yüzüme uzatıp saçımı arkaya atıyor. İrkiliyorum. Nefesim kesiliyor. Elini tutuyorum refleks ile. Gözümün içine bakıyor. Yaptığım hareketin mantıksızlığını fark ettiğimde nefesimi serbest bırakıyorum. Elini çekiyor. Kelimeler bir anda dökülüyor içimden.

“Yedi sene önce, bir gece birine gönderdi beni” diyorum.

“Kim?” diye soruyor. Bunca zaman sonra adını anmak boğazımda yumru oluşturuyor.

“Metin, adı buydu.” Uzanıp elimi tutuyor. “Adamın adını hatırlamıyorum, hafızamın derinliklerinde bir yerde vardır eminim. Olanı biteni reddetmek için silmiş olabilirim benliğimden. Birine para karşılığında teslim edildiğinde üzerinde her türlü şeyi denemeye hakkı oluyor. Kim olduğunun, nelerden hoşlandığının, yorulup yorulmadığının önemi yok. Sadece hizmet etmek

zorundasın.” Başımı iki yana sallıyorum, gözümün önüne gelen hatırayı defetmeye çalışıyorum. “Bir ara beni yere itti. Dizlerimin üzerine taş zemine düştüm. Sol diz kapağım kırıldı.” Elini alıp dizime indiriyorum. O günden bana sonsuza kadar hatıra kalacak gizli şişliğe bastırıyorum. “Dizimin kırılmış olması önemli değildi, acı çekmemin bir önemi yoktu. O devam etti. Durmadı. Sadece sapıkça hisler ve karalık” diyorum. Derin bir nefes çekiyorum. “Sol tarafım çok güçlü değil. Zaman zaman güç kaybı olabiliyor. Yürürken, birdenbire düşebiliyorum” diyorum.

“Nereden aklına geldi gecenin bir yarısı?”

“Sürekli gördüğüm bir kâbus var. Onu gördüm. Karanlık bir mağaradayım. Her şey beni daraltıyor. Ne ileri gidebiliyorum ne dışarıya çıkabiliyorum. Soğuk, nemli, nefes alamıyorum. Daha önce evini gezmedim. Birdenbire uyanıp kendimi tanımadığım bir evde bulunca panikledim. Seni görünceye kadar aklım gitti” diyorum. Elimden tutup ayağa kaldırıyor. Yatak odasının yanındaki odaya gidiyoruz.

“Burası misafir odası, çalışma odası, ütü odası, artık o anda neye ihtiyaç varsa onun odası” diyor. Odada bir çekyat, çalışma masası ve kitaplık var, etraf derli toplu. Odadan çıkıp banyoya giriyoruz. Küvetin kenarındaki elbisemi görüyor.

“Buraya girmişsin” diyor.

“Kendime gelebilmek için yüzümü yıkadım, bir de elbisemi yıkamam gerekiyordu, yoksa girmezdim” diyorum.

“Önemli değil, elbisen burada kurumaz balkonda kurutma makinesi var oraya at” diyor. Küvetin kenarından elbisemi alıyorum.

“Balkon nerede?”

“Yatak odamdan çıkılıyor” diyor. Yatak odasına dönüyoruz. Elbisemi elimden alıp balkona gidiyor. Odanın ortasında diki-lip etrafa iyice hâkim olmaya çalışıyorum. Dışarıdan gelen sokak lambasının ışığı odayı dolduruyor.

“Bu ışıkta uyuyabiliyor musun?” diyorum o içeriye girerken. “Garip ama ben karanlıktan, grşmm en engellenmesinden ölümüne korkmama rağmen ancak zifiri karanlıktadır derin bir uykuya dalabiliyorum.”

“Belki de bu yüzden uyandın” diyor. Usulca başımı sallıyorum. Arkasından vuran ışığın etkisiyle ilahi gözüküyor. Yanıma yaklaştıkça iim pır pır ediyor.

“ok güzelsin Deniz. Gördüğüm, tattığım en güzel kadınsın hatta. Güzelliğin kstahlaştırmadığı çok az kadın var. Sen de onlardansın” diyor.

“Teşekkür ederim. Ben güzelliğin bana verilen bir ceza olduğunu düşünüyorum.”

“Farkındayım. Sen güzelliğini çoğu zaman yok sayıyorsun hatta. Arkandan dönen bakışların, fısıldaşmaların farkında bile değilsin, omuzların hep düşük, aklın hep başka yerlerde. Anın içerisinde değilsin çoğu zaman. Hayal mi kuruyorsun, geçmişi mi düşünüyorsun o anlarda?”

“Hayal kurmayı bırakalı çok oldu, bir şey de düşünmüyorum aslında. Bilmiyorum. Bir anda yok oluyorum sanki transtayım” diyorum. Gülümsüyor. Omuzlarımdan tutup beni dikleştiriyor.

“Bundan sonra dimdik durmanı istiyorum, asla eğmeyeceksin başını.” Kafamı sallıyorum. Çenemi tutuyor. “Bu hareketinden de vazgeç, doğru drşt cevap ver bana. Senden bana efendim demeni beklemiyorum. Ben şekilci bir adam değilim, fark etmişsindir. Sadece duracağın yeri bil yeter” diyor. Alışkanlık ile başımı sallıyorum. Bir anda tokadı suratımda patlıyor. şaşkınlıkla açılıyor gözlerim. Nedenini anlayınca gülümsüyorum.

“Uyanık ol Deniz. Bir şeyi defalarca tekrarlatma bana. abuk öğrenebildiğini biliyorum.”

“zr dilerim, alışkanlık” diyorum. Tavrımı taklit ediyor. Kıkırdıyorum. Elini kaldırıp tekrar vuruyor. Olabildiğince sabit durmaya çalışıyorum. Yine de yüzüm yana gidiyor.

“Dik dur, kıpırdama” diyor. *Tamam, bu sefer kıpırdamayacağım.* Gözlerimi gözlerine odaklayıp dümdüz bakıyorum. Saçlarımı okşuyor. Elinin altında gevşememek için kendimi zorluyorum. Elini çekip hızla, bütün gücüyle yüzüme indiriyor. Kıpırdamadan bütün gücünü yüzümle karşılamak çok acıtıyor. Yüzüm yanıyor ama aynı zamanda bunun kaldıracabileceğim en büyük acı olmadığını biliyorum. Dimdik duruyorum karşısında.

“Acı eşiğin çok yüksek. Bu tokadın karşısında kimse duramazdı. Sana neler yaşattılar böyle Deniz?” diyor beni kollarının arasına alıp. Sesindeki şefkat dolu tını içime oturuyor. *Bir bilsen, ah bir bilsen benim neler yaşadığımı, nasıl hayatta kaldığıma şaşırsın.*

Kollarını çözüp elimden tutup salona doğru çekiyor. Arkasından gidiyorum. Salonda koltuğa oturuyor. Beni kucağına çekiyor. Bacaklarımın arasına yerleşiyor. Kollarımı tutup boynuna doluyor. Gözümün içine bakıyor. Eriyorum. Karnımın içinde artık yakından tanıdığım elektrik ortaya çıkıyor. Dokunsam elimle tutabileceğim kadar yoğun.

“Anlat bana kimsin sen? Nelerden hoşlanıyorsun? Zorlanmadan, yalnızca kendin için neler yaşadın? Hiç sevgilin oldu mu?” diyor. Konuşmamı bekliyor. Aklımı toparlamaya çalışıyorum.

“Sanırım az önce ilk orgazmımı yaşadım” diyorum. Gözlerimin içine bakıyor. Bunun kadınsal palavralardan biri olup olmadığını anlamaya çalışıyor. Oysa istesem de ona yalan söyleyemem. Beni benden daha iyi analiz ediyor. Bir bakışından, sesimdeki ufak bir değişiklikten ne hissettiğimi veya ne söyleyeceğimi anlıyor.

“Seninle tanışana kadar içimde arzu uyandırabilen kimse olmadı. Sanki sen gelip o kapıyı açana kadar içimde kilitli bir oda vardı. Bunca yıl hatta bir dönem her gece zevkten başka her şey için seks yaptım. İnci bir kolye gibi dizdim hepsini travmalarımın.” Aniden gözlerimden yaşlar boşanıyor. Ege sessizce beni dinliyor. “Birkaç tane sevgilim oldu. Kimseye kendimi açamadım. Metin’den kurtulduktan sonra kimseye veremedim kendimi.

Herkesten kaçtım. Her geçen gün neredeyse kendimin bile geçemeyeceği bir duvar ördüm etrafıma. Bana açılan bütün kapıları kapattım.”

“Kapıların kapalı yani?” diyor.

“Kapının kolunu kimin tuttuğuna bağlı olarak açılabiliyor-muş” diyorum. Çehresi sertleşiyor.

“Kapının kolunu benden başkası tutamaz Deniz” diyor. “Artık benimsin. Kimseyle fiziksel veya duygusal bir ilişkiye giremezsin. Benim onay vermediğim hiçbir durumun içerisinde olamazsın. Senin zararına bir şeyin içine sokmam seni. Bana güveniyorsun ve ben o güveni boşa çıkarmam. Benim sana güvenmem için zamana ve dürüstlüğüne ihtiyacım var. Ne olursa olsun bana yalan söyleme. Ne hissedersen ne düşünürsen bana anlat. Ne istediğini bana söyle. Yaparım veya yapmam orası bana kalmış. Gün içerisinde beni habersiz bırakma. Aramızda olanları da kimseye anlatma. Kendine sakla.”

“Tamam, ama bir arkadaşım var adı Derya. Biz ilk tanıştığımızda seni ona anlatmıştım. Seni tanıdığını söyledi. Derya Güven” diyorum.

“Pastacı Derya mı? İş’te yatırım uzmanıydı. Sonra kendi pastanesini açtı Nişantaşı’nda. Sen nereden tanıyorsun Derya’yı?”

“En yakın arkadaşım. Hatta sanırım kız kardeşim. Üniversiteden sonra bir reklam ajansında işe başladım. Derya da orada finansal işler bölümünde çalışıyordu. Sonra bir sene izin dönemimiz aynı zamana denk geldi. Beraber Dünya turuna çıkmayı teklif etti ben de gittim. O günden sonra da bir günümüz bile ayrı geçmedi. Benim hakkımda benden daha çok şey biliyor. Aynı apartmanda altı üstü oturuyoruz” diyorum.

“Biz daha önce nasıl karşılaşmadık? Nişantaşı’na her geldiğimde muhakkak uğrarım ben Derya’nın dükkânına. Derya meraklı kızdır. Sana rahat vermez, sen etrafındakilere sevgili olduğumuzu söyle” diyor. Şaşıyorum.

“Öyle miyiz?”

Kalçama vurup beni kaldırıyor. “Hayır değiliz” diyor. Mutfığa doğru gidiyor. “Kendini bana bırakabilirsen çok daha fazlası olacağız.”

Sınırsız, uçsuz bucaksız olmak mümkün mü? Ben Ege ile bunu hissediyorum. İlk defa bu kadar kendimim birinin yanında. En dipte kalmış arzularım, dile getirmekten korktuğum hatıralarım, içimdeki tüm karanlığı onunla paylaşabiliyorum. Bazen yorum yapmadan beni dinliyor. Bazen de öyle şeyler söylüyor ki daha önce hiç bakmadığım açılardan bakıyorum yaralarım.

An geliyor söylediklerim ona komik geliyor. Gülüyor. Onu güldürebilmek de beni mutlu ediyor. O güldüğünde ben de gülüyorum. Kendimi Dünya’nın yörüngesine kapılan Ay gibi hissediyorum. Gerçekten güldüğünde gülümsemesi gözlerine yansıyor. O gülümsemede kaybolmak istiyorum.

Daha da önemlisi bana bambaşka bir beni öğretiyor. Bu kadar mutlu oldum mu daha önce, hiç sanmıyorum. Aynaya her baktığımda gülümsüyorum. Bedenimde bıraktığı her iz beni mutlu ediyor. Kendimi deli gibi, gerçek gibi, yalan gibi hissediyorum. Kendimi hissediyorum. Yaşadığımı hissediyorum.

Birinin, Ege’nin bana hissettirdiklerini anlayabilmesi için kilometrelerce koşması gerek. Yine de aynı kalp çarpıntısına ulaşabilirler mi, bilmiyorum. Beni ilk öptüğü gece, takside şunları karalamıştım telefonumun notlar bölümüne. Sanırım tam olarak hissettiğim bu;

Crash me gently,

Crash me softly,

And create

Brave, new desire from red.

Everything colourful

Even dress

Not me, not my World

Away from you,

From your reality...¹

Karanlıkta ellerim bileklerimden bağlı salonun kapısında asılı, çıplak bekliyorum. Yerde yanan mumlar duvarlarda gölgeler oluşturuyor. Ayaklarım iki yana açık sabit ve dik durmaya çalışıyorum. Bileklerinden asılı kalmak insanın kendini öne bırakmak istemesine sebep oluyor. Ege tam karşımdaki masada oturmuş bana bakıyor. Elinde kırbacı var.

“Safe word diye bir şey duydun mu hiç?” diyor.

Güvenli kelime diye çeviriyor zihnim.

“Hayır, duymadım” diyorum.

“Bugün seninle sınırlarda dolaşacağız, bakalım gerçekten acı eşişin tahmin ettiğim kadar yüksek mi?” diyor gözümün içine bakıp. Ses tonu bütün bedenimin ürpermesine sebep oluyor. Elindeki kırbacın görüntüsü beni korkutuyor.

“Eğer fiziki olarak katlanılamaz bir acı hissedersen, bir yerini kırdığımı veya kaslarına zarar verdiğimi fark edersen sana söyleyeceğim kelimeyi aklında tutacaksın ve böyle durumlarda kullanacaksın. Bu kelimeyi zırt pırt kullanamazsın” diyor.

Masadan kalkıp yanıma geliyor. Üzerinde sadece kot pantolonu var. Çok yakışıklı, çok seksi ama varlığı ortamın havası ile birleşince beni çok korkutuyor. Önümde durup bana tepeden bakıyor. Kafamı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum.

“Ophelia” diyor.

¹- Nazıkçe parçala beni, yumuşakça parçala. Ve cesur ve yeni bir arzu yarat kırmızıdan. Her şey rengârenk, elbise bile. Benim dışımda, benim dünyam dışında. Senden uzakta. Senin gerçekliğinden uzakta.

“İnanma istersen yıldızların yandığına,

Güneşin döndüğüne inanma,

Doğrunun ta kendisini yalan bil,

Ama seni sevdiğime inan Ophelia” diye fısıldıyorum. Ege gü-lümsüyor.

“Shakespeare sever misin?” diyor.

“Evet, sonelerini ezberle biliyorum, neredeyse bütün külliyatı-nı da defalarca izledim devlet tiyatrosunda. Ama kırk yıl düşün-sem erdem ve aşk yüzünden deliren Ophelia ile bir tutulacağımı düşünmezdim. Gerçi haklısınız; bir noktada birbirimize çok ben-ziyoruz Hamlet efendimiz” diyorum. Eliyle çenemi tutup sıkıyor.

“Hazır mısın?” diyor arkama geçiyor. Bedenime ve ana odak-lanmaya çalışıyorum.

“Evet, hazırım” diyorum. Gerçi neye hazır olmam gerektiği-ne dair hiçbir fikrim yok. Evet, acıya dayanıklıyım. Ama acının bin bir farklı çeşidi var ve ben daha önce hiç kırbaçlanmadım. Hem heyecanlıyım hem de korkuyorum. Ege arkamda duruyor. İlk darbenin gelişini bekliyorum. En beklemediğim anda gelecek yalnızca bunu biliyorum. Elini sırtımda ve kalçamda gezdiriyor. Elini bacaklarımın arasına sokup parmaklarını içime itiyor. Elinin verdiği his bana kendimi bırakmamı söylüyor. Kendimi bedenine yaslamak istiyorum. Arzum karnımın içinde dönüyor. Dudaklarımdan dökülen inlemeyi duyuyorum. Parmaklarını içimde daha da derine itip döndürüyor. Bileğimdeki iplere asılıyorum. Parmaklarını içimden çıkarıp kalçama oradan da belime sürüyor. Devam etmesini istiyorum. Kırbacın derisini sırtıma sürüyor. Ürperiyorum. Geriye çekilip kırbacın ilk darbesini vuruyor. Acı sırtımı yalayıp geçiyor. Kırbacın ilk değdiği nokta ile son değdiği nokta birbirinden bağımsız acılar yaratıyor bedenimde. O kırbacı ilk gördüğümde de düşündüğüm gibi; eğer bir başkası bu kırbacı kullanırsa karşısındaki kadın elinde kalabilir. Bir sonraki darbede sığıyorum.

“Kıpırdama” diyor Ege. Bedenimi sabitleyip bir sonraki darbeyi bekliyorum. Bir öncekinden çok hafif bir farkla daha çok acıtıyor bu sefer. Kırbacın sapını tekrar sırtımda gezdiriyor. Daha da çok acıtacağını bildiğim darbeyi bekliyorum. Geriye çekilip sırtıma öyle bir kırbaç darbesi indiriyor ki çığlık atıyorum. Bileğimdeki ipe asılıyorum. Sırtım cayır cayır yanıyor. Tuttuğum nefesimi usulca bırakıyorum. Sonra daha sert geliyor. Gözüm-den yaş geliyor. Devam ettikçe hareketleri daha da sertleşiyor. Birbiri ardına gelen darbelerden nefes alamıyorum. Çığlıklarım odayı inletiyor. Dayanamaz hale geliyorum. Bedenimin gücü tükeniyor. Çığlık atacak dermanım kalmıyor. Kalçamda patlayan kırbacın verdiği his beni kendi içimdeki karanlığa döndürüyor.

Acının kaynağı kaçacağın liman, sığınacağın kollar. Peki, şimdi nereye gideceksin Deniz? Nasıl çıkacaksın bu karanlıktan? Hiç ışık yok değil mi? Efendinin ellerinde tutsaksın. Bu acıdan seni gözyaşlarının veya çığlıkların kurtaramayacak. Bu histen sadece ben kurtarabilirim seni. Seni hep ben kurtardım. Benim kim olduğumu biliyorsun. Ben senim, ben tüm acılardan ışık yaratabilen yanırım. Tutun bana.

İçimdeki sesi dinleyip ona tutunuyorum. Bir sonraki darbe geldiğinde tenime değdiği anda derin bir nefes çekip verdiği acıyı zevke dönüştürüyorum içimde. O noktadan sonra vurduğu her darbeyi arzu dolu inlemem ile karşılıyorum. Darbeler hâlâ çok sert. Ama benim Ege’yi daha çok arzulamamdan başka bir hisse sebep olmuyor artık. Ege kırbacı bırakıp önüme geçiyor. Bütün arzularıyla onda kaybolmak istiyorum. Saçımdan tutup geriye çekiyor. Dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. Ilık nefesi içimi ürpertiyor.

“Kendini çok dayanıklı sanıyorsun ama kırılma noktanı bulacağım Deniz ve bulduğumda bu kadar dayanıklı olamayacaksın” diyor kulağıma fısıldayarak, bu bir tehdit ama aynı zamanda bir vaat.

Pantolonunu açıp beni kucaklıyor. Kendini içime iterken “Sıkı tutun” diyor. Bileğimdeki iplere tutunup kendimi ona bırakıyorum.

İlişkimiz başladıktan üç hafta sonra Ege ailesini ziyaret etmek için İzmir'e gidiyor. Varlığını her an içimde hissetmeme rağmen onu görememek canımı sıkıyor. Ailesinin yanında meşgul etmek istemediğim için arayamıyorum. Ama onu habersiz bırakmamamı istediği için her akşam yatmadan önce ona günümün nasıl geçtiği ile ilgili mail atıyorum. Bir yanım bu kadar ayrı kalmaya dayanamıyor. Özlemimin sitem dolu sözcüklere dönüşmesine engel olmaya çalışıyorum ona her mail attığımda. Bunun onu sinirlendireceğinin farkındayım. Kendime sık sık bizim sevgili olmadığımızı hatırlatmak zorunda kalıyorum. Benim dışımda bir hayatı olduğunu, tek meşguliyetinin ben olmadığımı ve onu sıkboğaz edebilecek bir pozisyonda olmadığımı sürekli kendime hatırlatıyorum.

Gitmeden önce bana her gece yatmadan önce mastürbasyon yapmamı söylüyor. Kadınlığımla barışık olmadığımı zevk almayı bilmediğimi kolayca fark ediyor, oysa onunlayken her şey çok daha kolay. Bir bakışı bile beni orgazma sürüklüyor. Sanki ondan önce kapalı olan bir kapıyı sonuna kadar açtı. Karşısında duran bütün duvarlarımı teker teker yıkıp geçiyor. Bazen çok korkuyorum. Bu kadar savunmasız kalmak beni korkutuyor. Bir yanımsa her zaman olduğundan daha güçlü, yolda daha rahat yürüyorum. Topuklu ayakkabılar ve kısa etekler artık bana kendimi orospu gibi hissettirmiyor. Uzun yılların getirdiği inançlar kolay yıkılmasa da daha önce asaletle taşıyamayacağım bir dolu kıyafeti özgürce giyip dolaşabiliyorum. Eskiden insanlar hayatımın karanlık kısmını görmesin diye kendimi gizleyebileceğim kıyafetleri tercih ederdim. Bol kazaklar, tişörtler, kot pantolonlar ve düz spor ayakkabılar. Ege'nin evime geldiği ilk güne gidiyor aklım.

“Demek burada yaşıyorsun. Evinde az eşya olmasını sevdim” diyor odalar arasında gezinirken.

“Kalabalıklar beni korkutuyor biliyorsun” diyorum peşinden giderken. Koridordan odama doğru gidiyoruz. “Seni korkutmayan çok az şey olduğunu biliyorum” diyor bana dönerek. Ellerimi birleştirip karşısında eğiliyorum. Gülüyor. Sonra karanlık bir gölge geçiyor yüzünden. Çehresi değişiyor. Öyle bir bakıyor ki içimde kaçıp saklanma isteği uyanıyor. Yavaş yavaş bana doğru gelmeye başlıyor. Avına yaklaşan bir aslan edası var tavırlarında.

“Benden korkuyor musun peki küçük hanım” diyor. Boğazım kuruyor. Başımı eğme istediği duyuyorum. Otomatikman başım öne eğiliyor. Yanıma geldiğinde “Gözüme bak” diyor. Başımı kaldırıp laciverte dönen gözlerine bakıyorum. Dudaklarımdan “Evet efendim” sözcükleri dökülüyor. Oysa o zamana kadar ona “Efendim” dememi hiç istemedi benden. Gayri ihtiyari hissettiği şeyleri döküyor kalbim dudaklarımdan. Ellerini kot pantolonumun kemerine geçirip beni kendine yaslıyor. Vücuduna yaslanan bedenim onun yanında küçücük kalıyor. Burnunu yanaklarımdan boynuma kaydırıyor. Sonra bir anda beni olduğum yerde bırakıp odama gidiyor. Peşinden gidiyorum. Kapının pervazına yaslanıp onu izliyorum. Gardirobumu açıp ne var ne yoksa yere atmaya başlıyor. “Kot pantolonlarından nefret ediyorum. Bunlardan da” diyor bol gömleklerini göstererek.

“Sana kot pantolon ve bu saçma şeyleri giymeyi yasaklıyorum. Yarın beraber alışverişe gidiyoruz, benim beğendiğim şeyleri giyeceksin” diyor.

“Giyerim giymesine de bende öyle bir para yok şu anda” diyemiyorum. Eline aldığı kazağı atarken göz göze geliyoruz. Ellerini beline koyup dik dik yüzüme bakıyor. Bu onun “Söyle ne söyleyeceksen” deme tavrı.

“Param yok” diyorum sesim içime kaçıyor.

“Eee” diyor. Kıyafet yığınına işaret ediyorum. Kaşları havaya kalkıyor. “Sana paran var mı diye soran oldu mu?” diyor.

“Bu bana doğru gelmiyor” diyorum. Varlıklı bir ailenin tek çocuğuyum evet. Ama liseden itibaren kendi hayatımı kendim kazanmaya alıştım. Başka birinin bana kıyafet alacağı düşüncesini kafamda bir türlü yerine oturtamıyorum.

“Sence senin için neyin doğru neyin yanlış olduğu benim umurunda mı Deniz?” Bana adımla hitap ediyor. Ki bu çok nadirdir, sınırlarını zorlamaya başladığını hissediyorum. İç sesim bana geri basmamı yoksa bu tartışmanın sonunun benim açımdan hayırlı bitmeyeceğini söylüyor. Ama dangalak olan bir diğer yanımda var ki ağzından şu cümleler dökülüyor;

“En azından giyeceğim kıyafetlerin parasını kimin ödeyeceğine ben karar verebilirim.” Laf ağzımdan çıktığı anda kıpkırmızı oluyorum. Kaşları hayretle kalkıyor. Bu ona söylediğim ilk salakça cümle değil ama en küstah olanı bu. Eli belindeki kemerine gidiyor. Betim benzim atıyor. Kemerini çıkarıp eline doladıktan sonra iki adımda yanıma geliyor. Bir anda yüzüme indirdiği tokadın darbesi ile yerimde sendeliyorum.

“Sanırım sana fazla yumuşak davranıyorum. Bunun cezasını sonraya saklamayacağım bugün. Belki de köpekler gibi hatayı yaptığın anda uyarılman gerekiyordur” diyor. Kolumdan tutup beni yatağıma fırlatıyor.

“Pantolonunu indir!” diyor. Pantolonumun düğmesini ve fermuarını açıp kalçalarımın altına indiriyorum. Ellerimi enseme birleştiriyorum. Hiddetinden ürküyorum. Bir an sonra üzerimdeki pantolonu çekip beni yüzüstü yatağına bastırıyor. Kemerinin tokasının çıkardığı sesi duyuyorum. Sonra ilk darbe kalçalarımın altına patlıyor. Acının keskin sıcaklığı bütün kalçama yayılıyor. Kahretsin bu çok acıtıyor. Daha ilkinin sancısı geçmeden ikinci kez kemer kalçamda şaklıyor. Yerimden kıpırdamamaya çalışıyorum. Bana kaçmamı söyleyen iç sesimi duymazdan geliyorum. Derin nefesler alarak acıyı defetmeye çalışıyorum ama hiçbir yere gitmiyor. Zevk için yaptığımız seanslar ile bunun hiçbir alakası yok. Bütün bedenim titriyor. Bir sonraki darbenin ne zaman geleceğini kestirmeye çalışıyorum ama buna hazırlanmanın bir yolu yok. “Acıyı kabullenip içinden geç” diyorum kendi kendime. Ellerini saçlarıma dolayıp yüzümü kaldırıyor.

“Yediğin, içtiğin şeylerin hesabını ödememde bir sorun yok iki tane uyduruk kıyafeti satın almam gururuna dokunuyor demek” diyor.

“Özür dilerim efendim” diyorum. Saçlarımı bırakıp kemeri tekrardan kalçama indiriyor. Daha sonra sanki bir tuvale resim yapar gibi teker teker geliyor darbeler. Gözlerimden yaş geliyor. Her darbede biraz daha yaş süzülüyor gözlerimden. Dur noktam var mı bilmiyorum. Dayanamayacağım en son nokta neresi bilmiyorum. Şu anda hiçbir şey bilmiyorum. Kimim, neredeyim, ne yapıyorum hiçbir fikrim yok. Ama bildiğim tek bir şey var; ben her şeyimle ona aitim. O benim efendim, aşkım, gecem, gündüzüm, varoluşum ve bazen yok oluşum.

Ve sonra bir anda darbeler kesiliyor. Beni kolumdan tutup çeviriyor. Artık ağlamıyorum ama gözündeki hayret ile karışık korkulu ifade beni şaşırtıyor.

“Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun, neden dur demiyorsun Deniz?” diyor.

Ne söylediğini algılayamıyorum. Ayağa kaldırıp odamdaki boy aynasına doğru götürüyor. Zor yürüyebildiğimi fark ediyorum. Beni çevirip kalçamı gösteriyor. Kalçamda enlemesine derin kesikler var. Bu derece kesiklerin oluşmuş olmasına anlam veremiyorum. Bu kadar fazla acı hissetmedim.

“Sen aklını mı kaçırdın? Mazoşist olduğunu şimdi söyleme bana lütfen” diyor.

“Hayır değilim” diyorum “Ben acıdan korkarım.”

“Acıdan korkan halin bu mu? Az önce bu odada benim yerime başka biri olsaydı elinde kalırdın Deniz. Hele bir sadist ile karşı karşıya kaldığını düşünmek istemiyorum.”

“Beni incitmeyeceğini biliyorum. Sana kendimi teslim etmemde bir sorun olmayacağını biliyorum. Her zaman hak ettiğimi vereceğini biliyorum” diyorum. Beni çekip göğsüne yashıyor.

Saçlarımı okşarken “Beni ilahlaştırma Deniz” diyor usulca.

Ege İzmir'e gitmeden önce evinin anahtarını bana bırakmıştı. Onun geleceği gün erkenden evine gidip evi toparlıyorum. Pencere-leri açıp evi havalandırıyorum. Sonra koltukta oturup etrafı seyre- diyorum. Ege ve Çakıl olmadan ev bomboş. İzmir'e gitme- den önce Çakıl'a bakabileceğimi söylemiştim ama Arda'nın daha iyi bakacağını söyleyerek köpeğini Arda'da bıraktı. Ev ikisinin yokluğunda çok sessiz.

Cep telefonumun sesi beni kendime getiriyor. Ekranda Ege yazısını okuduğumda sevinçten içim içime sığmıyor. Telefonu açıyorum.

"Neredesin?" diyor.

"Senin evindeyim, seni bekliyorum" diyorum.

"On dakikaya geliyorum" diyor. Bir şey söyleyip söylememek arasında kararsız kalıyorum. Ben karar verene kadar Ege telefo- nu kapatıyor. Ayağa kalkıp banyoya koşturuyorum. Seyahatten yorgun döneceğini düşünerek küveti doldurmaya başlıyorum. Yasemin kokulu banyo köpüğünü suya boşaltıyorum. Su yavaş yavaş köpürerek yükseliyor. Küvetin kenarına oturup suyu sey- retmeye başlıyorum. Sudan yükselen buhar banyoyu kaplamaya başlıyor. Gözlerimi kapatıyorum. Suyun sesini dinliyorum. Bir müzik gibi beni sarıp sarmalıyor. Sonra bir elin omuzumdan tut- tup beni geriye ittiğini hissediyorum. Hızla köpüklerin içine dü- şüyorum. Kalkmaya çalışıyorum. Ege küvetin kenarında durmuş kahkahalarla bana gülüyor. Doğrulmaya çalışırken "Sen çok..." diyorum gerisini getiremiyorum çünkü dik dik yüzüme bakıyor.

"Ben çok?" diye soruyor.

Yüzümdeki köpükleri çekerken "Özlendin" diyorum. Gülüm- süyor.

"Hadi bunu yemiş olayım" diyor. Bir anda ayağa fırlayıp du- daklarından öperek onu da küvette yanıma çekiyorum.

“Bu salaklığı özlemene veriyorum” diyor ıslanan kıyafetlerimizi çıkartırken. Kendimi çocuk gibi hissediyorum. İçimden deli bir mutluluk dalgası yayılıyor bütün eve. Aptal sırtışıma görünce kafamdan tutup suya basıyor. Nefes alacak kadar vaktim olmadığından köpüklü suyu yutuyorum. Bir an sonra sudan çıkmama izin veriyor.

Öksürürken bir yandan söyleniyorum “Fazla güven de fazla, neticede kendime bile güvenmiyorum ben.” Sözlerimi duyunca gözlerini kısıyor.

“Fazla ukalalık da iyi değil kalçandaki izler yeni geçiyor” diyor. Kendimi saklanırcasına suyun dibine itiyorum. Bacaklarımdan çekerek içime giriyor. Sırt üstü suya düşüyorum. Belimden tutup beni sudan çıkartıyor. Kucağına oturttuğunda penisinin karnımda bir noktaya değdiğini hissediyorum. Dudaklarımdan bir inleme dökülüyor. Başımı eğip gözlerine bakıyorum.

“Kıpırda” diyor. Ellerimi boynuna doluyorum. Kucağında önce yavaş yavaş hareket edip sonra hızlanıyorum. Ellerini saçlarıma dolayıp başımı geriye çekiyor. Dudakları mememin kenarına kapanıyor. Dişlerinin tenimde bıraktığı his beni sona sürüklüyor. Boşalmamak için kendimi zorluyorum. Yüzüne bakıyorum. Ne istediğimi biliyor. Gözümdeki sorulmamış soruya başıyla cevap veriyor. Kendini içime daha fazla itiyor. Boşalırken başım öyle bir dönüyor ki boynuna sarılmak zorunda kalıyorum. Kollarının arasında kendimi ait olduğum yerde hissediyorum. Bu zamana kadar kendimi hiçbir yere ait hissetmedim oysa.

Banyodan çıktıktan sonra havluya sarınıp yatak odasında yatağına oturup bekliyorum. Ellerim çarşafın üzerinde geziniyor. Ona sarılıp uyumanın nasıl olacağını hayal ediyorum. Kendime çizdiğim çizgilerin dışında kalıyor bu düşünce. Aramızdaki ilişkinin ne olup ne olmadığını kendime hatırlatıyorum sık sık. Hava soğuk olduğu zaman dizimde garip bir ağrı oluyor. Geçirdiğim kazanın bana bıraktığı bir diğer hatıra da bu. Her gün dizlerimle ilgili fizik tedavi hareketleri yapmam gerekiyor. Yatağın kenarına oturup bacaklarımı indirip kaldırıyorum. Bacak kaslarımı sıkıp bırakıyorum.

Ege saçlarını kurularak odaya giriyor. Yanıma gelip oturuyor. Bacaklarımı hareket ettirmeye devam ediyorum. Elini sol dizime koyup beni durduruyor.

“Bak sana ne diyeceğim, hiç yoga yapmayı denedin mi?” diyor.

“Hayır” diyorum.

“Dizinle ilgili bu durum beni seninle yapmak istediğim birçok şeyden alıkoyuyor” diyor. Çok fazla dizlerimin üzerine çökemiyorum. Ve aslında aramızdaki ilişkinin temelinde kendi isteğiyle sahibinin karşısında diz çökmek var.

“Yoganın dizindeki güç kaybına iyi geleceğini düşünüyorum. Doktorun ile konuşup en kısa sürede yogaya başla” diyor.

“Tamam, başlarım” diyorum. Ayağa kalkıp gardırobuna gidiyor. Giyinirken aklına bir şey gelmiş gibi bana dönüyor.

“Yarın eski kölelerimden biri gelecek biraz takılacağız sen de bizimle olacaksın” diyor. Şaşıyorum. Bana kendi gardırobundan bir tişört ve eşofman atıyor. Gidip yatağa uzanıyor. Attığı kıyafetleri giyiyorum. Kıyafetler benim için fazla büyük içinde çocuk gibi kalıyorum.

“Başka biri ile beraberken nasıl olduğumu merak ediyordun bu merakını biraz gidermeye çalışacağım” diyor.

Ege’yi başka bir kadınla görme fikri bir anda beni beynimden vuruyor. Başlangıçta bunu merak ediyordum. Onun hayatına öyle ya da böyle bir şekilde dâhil olmak istiyordum. Ama yaşadığımız bunca şeyden sonra onu bir başkası ile paylaşmak bana nasıl hissettirecek bilemiyorum. Ona âşık olduğumu biliyor. Belki de yerimin neresi olduğunu göstermek için tüm bunlar. Bir kez olsun dizginleri bırakırsa çokça saçmalayacağımın farkında. İlişkimizi yönetme biçimi beni yara almaktan koruyor. Her müdahalesi yerinde ve zamanında gerçekleşiyor. Az önceki çocukça coşkuma ve tavırlarıma dur deme şekli bu belki de.

Düşüncelerimden sıyrılmak için; “Senin için yemek yapmıştım hazırlamamı ister misin?” diyorum. Yatakta doğruluyor.

“Hazırla bakalım” diyor. Mutfağa gidiyorum. Arkamdan geliyor. Dolaptan çıkardığım saklama kaplarını tezgâhın üzerine koyuyorum. Kapaklarını açıyorum.

“Zeytinyağlı fasulye mi o?” diyor beni yana itekleyip. Çekmeden çatal alıp tadına bakmak için kâseye gidiyor.

“Evet, sever misin?” diyorum.

“Seveceğimi tahmin etmesen yapmazdın” diyor. Çataldaki fasulyeyi ağzına atıp çiğnerken köşedeki domates konservelerine gidiyor gözü.

“Bunlar nereden çıktı?” diyor.

“Ben yemeklerde salça kullanmayı pek sevmem. Belki başka zaman yine yemek yaparım diye evden getirdim” diyorum. Bana bakıp fasulyeden bir çatal daha alıyor. Ne düşündüğünü anlayamıyorum.

Lokmasını yuttuktan sonra “Aferin güzel yapmışsın” diyor.

“Afiyet olsun efendim” diyorum. Yan yan bana bakıyor. Elinin tersi ile popoma bir şaplak atıyor.

“Sende iyice pelesenk ettin bakıyorum bu kelimeyi. Çabuk yemeğimi getir kadın” diyor. Sesindeki gülümseme tonunu duyabiliyorum. Salona gidiyor. Arkasından bakıyorum. Hayattaki şansına bazen şaşıyorum. Bunca yıldan sonra hayatıma Ege gibi birinin girmesi ve onun arzularına göre kendimi eğip bükmeye çalışmam bazen komik bir şakaymış gibi geliyor bana. Bir zamanlar gerçek bir köleyken, rızam dışında zapt altında tutulup çeşitli işkencelere göğüs germişken kendi isteğimle ona teslim olmam sıra dışı, heyecan verici olmasının yanı sıra kafa karıştırıcı da aynı zamanda.

Ertesi gün işte olmamız gerektiği için Ege'den izin isteyip evime gidiyorum. Kapıdan girdiğimde evin sessizliği canımı sıkıyor. Işıkları açıp odama gidiyorum. Eşyalarımı yere bırakıp yatağa

uzanıyorum. Hem bedenim hem zihnim çokça yorulmuş durumda. Ege hem bedenime hem zihnime zevk veriyor. Her sohbetimiz benim için bambaşka dünyalara kapılar açıyor. Bakmayı asla denemeyeceğim pencerelerden aşağı sarkmamı sağlıyor. Bilinçaltımda turlar atıyor. Gördüğüm kâbusların sebebini arıyoruz beraber. Sürekli gördüğüm karanlık mağara kâbusu Ege'ye göre benim büyüdüğüm evi tasvir ediyor. Başıma gelen birçok şeyi o evde o gün yalnız olmama bağladığımı ve büyüyüp evden taşınmama rağmen o evi zihnimde taşıdığımı söylüyor. Ne yaparsam yapayım o evden çıkamıyormuşum. Ege ile tanıştığımдан beri artık daha az kâbus görüyorum. Belki fiziksel ve zihinsel yorgunluğun etkisi ile kâbus görecektakatim kalmıyordur. Ama buna minnettarım. Gözlerimi kapatıp uykuya dalacağım sırada evin kapısı çalınıyor. Gülererek yataktan kalkıyorum. Kapıyı yüzümde bir sırtıma ile açınca Derya ters ters yüzüme bakıyor.

“Ben de niye geç kaldı bu diyordum” diyorum. Beni itekleyip salona gidiyor.

“Neredesin sen bu saate kadar, gene kilo mu verdin sen? Ne yedin ne içtin bakayım bütün gün?”

“İstediğimiz sorudan başlayabiliyor muyuz hocam?”

“Valla ister başla ister başlama. Tamam, anladık sevgili yaptın ama bu kadar da olmaz ki canım. Beni niye ihmal ediyorsun sen?”

Yanına gidip boynuna sarılıyorum. Kollarımı tutuyor.

“Haklısın, biliyorum. Yeni iş, yeni birinin hayatıma girmesi falan derken seni ihmal ettim haklısın. Bu geceyi sana ayırabiliyorum istersen sabahlayalım beraber” diyorum.

“Şuna bak yorgunluktan gebermesine otuz saniye var bir de benimle sabahlamayı düşünüyor. Yalanını sevsinler. Git yat yarın akşam oturur konuşuruz.”

“Yarın akşam Ege'nin misafiri gelecek benim de yanında olmamı istiyor.”

“Oha! Sizin aranızdaki ilişki ne zaman o kadar ilerledi?” *Ah bir bilsen Derya*. Cümlemi bilerek böyle kurdum ama arkadaşıma yalan söylemek hoşuma gitmiyor.

“Ya misafir dediysem öyle ağır misafir değil Derya, birkaç arkadaş ile takılacağız.”

“İyi tamam o zaman hafta sonu sinemaya falan gidelim beraber.”

“Tamam, olur” diyorum. Ayağa kalkıp evden çıkmak için kapıya yöneliyor.

Tam kapıdan çıkarken “Bak ölümü ye bir şeyler yiyeceksin” diyor. Gülüyorum.

“Tamam, yerim annecim” diyorum. Kapıyı kapatıyorum. Der-ya gidince odama gidip uyuyorum.

Ertesi sabah alarmin sesi ile yerimden sıçıyorum. Tuhaf bir pozisyonda uyumuşum doğrulunca belimdeki sancıyı hissediyorum. Ellerimi yukarı uzatıp vücudumu esnetiyorum. Gardi-robumu açıp Ege’nin iş için seçtiği siyah beyaz çizgili elbiseyi giyiyorum. Saçlarımı düzelterip makyaj yaptıktan sonra topuklu ayakkabılarımı giyip evden çıkıyorum. Topuklu ayakkabı giymeye iyiden iyiye alıştım. Daha rahat hareket edebiliyorum artık. Yürürken daha zahmetsiz adımlar atıyorum. Akşam olduğunda eskisi kadar ağrı-mıyor ayaklarım.

Şirkette bugün Ege’nin vereceği eğitim var. Çalıştığımız şirket büyük bir birleşme yaşayacak ve en az zararla tüm ekibin bu sar-sıntıdan sağ çıkması gerekiyor. Ege’nin birkaç gündür bu eğitim için çalıştığını biliyorum.

Şirkete gelip odama çantamı bıraktığım zaman Yeşim içeri gi-riyor.

“Deniz Hanım, Murat Bey geldi. Kerem Bey ile sizi bekliyorlar odasında” diyor.

“Hayırdır Yeşim?” diyorum. Durup dururken Murat Bey’in beni çağırması beni alarm durumuna geçiriyor.

“İş programında atladığımız bir şey mi var?” diyorum panikle.

“Yok, kahve içmeye çağırıyorlar Deniz Hanım, paniklemeyin hemen. Öğleden sonraki eğitimin notlarına bir de sizin bakmanızı istiyor Murat Bey” diyor. Ellerimi yumruk yapıp açıyorum.

“Ya bana bundan sonra önce sebebini söyle olur mu?” diyorum. Gülüyor. Kalemime uzanıyorum. Saçlarımı kalemle toplayıp Murat Bey’in odasına doğru koşar adım yürüyorum. Kapıyı çalıp içeriye giriyorum. Murat Bey beni selamlamak için ayağa kalkınca Ege’de kalkıyor. İkişiyile de el sıkışıp Ege’nin karşısındaki koltuğa oturuyorum.

“Nasılsın kızım?” diyor Murat Bey.

“İyiym siz nasılsınız?”

“Ben de iyiym sağ ol. Baban nasıl oldu görüşemedik o günden sonra?”

“Çok şükür bir şeyi yokmuş. Doktoru başka bir tıkalı damarın varlığından şüphelenmiş o kadar. Bir şey olmadığını öğrenince Bursa’ya döndüler.”

“Sen küçükken Bursa’daki evinize çok gelirdim. Sen bahçede koşup oynarken biz baban ve Metin amcan ile rakı içip şarkılar söylerdik hatırlıyor musun?” Metin ismini duyunca betim benim atıyor. Ege oturduğu koltukta doğrulup ceketini düzeltiyor.

“Sahi Metin ile babanın ortaklığı neden bozuldu Deniz?” Ensemden aşağıya soğuk terler boşanıyor. Ege’nin dizinin üzerindeki eli ile Murat Bey’e göstermeden sakın ol işareti yaptığını görüyorum.

Derin nefes alıp “Maddi konular ile alakalı diye biliyorum Murat Bey” diyorum. Sinirimi kontrol altına almaya çalışıyorum ama pek başarılı olduğum söylenemez.

“Allah Allah hiç öyle maddi sorunlardan birbirlerine düşecek gibi değildi onların dostlukları. Seni de çok severdi, çocukken

hiç kucağından indirmezdi” diyor. Çenem kasılıyor. Bacakları-
mın titremesine engel olamıyorum.

“İzninizle ben bir lavaboya gideyim, kahvaltı da etmedim
gözüm karardı biraz çıkıp yüzümü yıkayayım” diyorum. Ayağa
kalkıp odadan çıkıyorum.

Murat Bey’in “Eşlik eder misin Kerem?” dediğini duyuyorum.
Omuzumun üzerinden geriye bakınca Ege’nin peşimden geldi-
ğini görüyorum. Kapıyı arkamdan açık bırakarak odama giriyo-
rum. Ege arkamdan odaya girip kapıyı kapatıyor. Kendimi kol-
larına atıp hüngür hüngür ağlamaya başlıyorum. Sağ bacağımı
yere vurup duruyorum. Kollarının arasında iyice kavırıyor beni.
Göğsüne bastırıyor. İçimdeki zehir gözlerimden akıyor.

“Bir insan neden bunu yapar. Bana bunu neden yaptı?” diyen
sesimi duyuyorum.

“Kötülük her zaman sebebe ihtiyaç duymaz. Sen olmasan bir
başkası muhakkak onun kötülüğünden nasibini alacaktı. Elinin
altında sen vardın o kadar.”

“Çok düşündüm bana bunu yapmasına neyin sebep olduğu-
nu. Bulamadım. En kötüsü de tüm bunları bana yaşatırken bu-
nun sebebinin ben olduğumu söyleyip duruyordu, onu baştan
çıkardığımı sürekli etrafında dönüp durduğumu. Ben ona amca
diyerek büyüdüm. Doğduğum günden beri yanı başımdaydı Ege.
İnsan amcası olarak gördüğü birine ister istemez yakınlık göste-
rir. Çocuktum ben ya. On iki yaşında ufacık çocuktum. Boyum
bir metre bile yoktu belki de. Beni gören herkes önce babamı
sonra onu sorardı bana. Bu yüzden kaçtım ben Bursa’dan. Onu
bana sormasınlar diye. Kendimden, ikimizi de tanıyan, beni sat-
tığı bütün erkeklerden kaçmak için ailemi bırakıp İstanbul’a bu
yüzden yerleştim” diyorum.

“Bu konuyu baş başa kaldığımızda konuşalım, Murat Bey bizi
bekliyor” diyor. Beni kollarından ayırıp masamın üzerinden peçete
alıp bana uzatıyor. Gözlerimi siliyorum. Çantamdan rujumu alıp
yanıma geliyor. Bana ruj sürerken sakinleşmeye çalışıyorum.

Dudaklarımdan bir anda kelimeler dökülüyor “Şu an bana öl desen, senin için şu camdan atlarım” diyorum.

“Biliyorum” diyor saçımdaki kalemi çektikten sonra. “Ama önceliğim mutlu ve sağlıklı olman.” Saçlarımı düzeltip omuzlarıma yayıyor.

“Yine kahvaltı etmediğini duymak hoşuma gitmedi” diyor.

“Unutuyorum” diyorum.

“Fil gibi hafızan var ama kahvaltı etmeyi unutuyorsun” diyor. Gülmeme engel olamıyorum.

“İşte böyle gül her zaman” diyor. Odadan çıkıyoruz. Yeşim’in masasına yaklaşıp benim için kahvaltı tarzı bir şeyler getirmesini istiyor. Kolumdan tutup Murat Bey’in odasına yönlendiriyor.

Odasına döndüğümüz zaman Murat Bey “İyi misin canım?” diyor.

“Daha iyiyim Murat Bey teşekkürler” diyorum.

“Bak kötüyse söyle ben senin amcan sayılırim kızım” diyor. Amca kelimesini duyunca içimi çekiyorum. Ege elleriyle gözlerini ovalıyor.

“Kahvaltılık bir şeyler getirmelerini rica ettim Murat Bey, yiyince daha iyi olur Deniz Hanım” diyor.

“İyi bari siz gençler hiç kendinize dikkat etmiyorsunuz” diyor.

Elindeki dosyayı gösterip “Alabilir miyim?” diye soruyorum. Artık bu konudan uzaklaşmak istiyorum. Ege kendi önündeki kopyayı bana doğru itiyor. Dosya sehpa da kayıp tam önümde duruyor. Açıp okumaya başlıyorum. Metnin akışı beni içine çekiyor. Kelimeler birbiri ardına öyle ustaca sıralanmış ki okuduğum şeyin bir konuşma metni olduğuna inanamıyorum. Hata görmeye alışık redaktör gözlerim var benim. Metinden önce içindeki yanlışları görürüm. Daha önce bu kadar hatasız yazılmış bir metin görmediğime kalıbımı basarım.

Şaşkınlıkla “Bunu siz mi yazdınız Kerem Bey?” diyorum.

“Neden? Beğenmediniz mi?” diyor kaşını kaldırıp.

Murat Bey’e dönüyorum. “Murat Bey ben pozisyonumu Kerem Bey’e devredip istifa ediyorum” diyorum. Gülüyorlar. Kapı çalınıyor. Yeşim elinde tabak ve bir bardak kahve ile odaya giriyor. Masaya bıraktığında kahveye uzanıyorum. Ege eğilip kahveyi önümden çekip tabağı itiyor. Gözleriyle “Yemeğini ye” diyor. Çatalı elime alıp ağzıma bir salatalık dilimi atıyorum. Eliyle devam et işareti yapıyor. Murat Bey yemek yememe bakıp Ege’ye dönüyor.

“Kerem öğle yemeğine birlikte çıkın bu kız zafiyet geçirmeden duruma el atmak lazım. Hatta ikiniz için rezervasyon yaptırıyorum” diyor telefonuna uzanıp.

“Gerçekten hiç gerek yok Murat Bey” diyorum. Dinlemiyor. Toplantıdan sonra odama gidiyorum. Sabah sabah yaşadığım duygu fırtınası beni öylesine yormuş ki masama yığılıp kalıyorum. Gözlerim kapanıyor. Uykuya dalıyorum.

Omzumun dürtülmesi ile yerimden sıçıyorum. Ege masamın kenarına yaslanmış kolları bağlı bana bakıyor.

“Bebekler ve çocukların travmalardan kaçış yolu uyumdur. Biz yetişkinler öyle yapmıyoruz. Önümüzdeki çeyrek yüzyıl içerisinde aramıza katılmayı düşünüyor musun?” diyor. Sesini dinlerken başıma bir sancı saplanıyor. Elimi sol kaşımın üzerine bastırıyorum.

“Belki de ben hep on iki yaşında kalacağım, kendimi iyi hissetmiyorum” diyorum. Ağrı kafamın içerisinde yer değiştiriyor. Diğer elimle ensemden tutup sıkıyorum. Bir anda midem ağzıma geliyor. Masamın altındaki çöp kovasını çekiyorum. Midemde ne var ne yoksa kovaya çıkartıyorum. Ege doğrulup saçlarımı arkama çekiyor.

“Korunuyorsun değil mi?” diyor. Duyduklarım canımı sıkıyor. Kafamı çöp kovasından kaldırıp masanın üzerinde duran suya uzanıyorum. Sudan bir yudum alıp ayağa kalkıyorum. Kapıdan Yeşim’e sesleniyorum.

“Yeşim temizlik görevlilerinden çöpümü değiştirmelerini ister misin, acil!” diyorum. Kapının arkasına yaslanıyorum. Başımı öne eğip söyleyeceklerimden kaçınmaya çalışıyorum. Her şey bir yana bu söyleyeceklerim canımı gerçekten yakıyor. Ege sandalyeme oturmuş bana bakıyor. Göz kırıyor.

“Bir de bu konu var tabii anlatmam gereken. Ciddi anlamda bir harabeye sahip olduğunuzu söylemek isterim efendim” diyorum. Ters ters yüzüme bakıyor.

Konuşmaya devam ediyorum “Benim doğal yollarla çocuk sahibi olmam imkânsız. Üç kez rahmim kazınarak kürtaj oldum.”

“Ne halt etmeye dışarı boşalıp duruyorum o zaman ben?” diye çemkiliyor.

“Bilmem öyle hoşlanıyorsun diye düşündüm” diyorum. Tepkisi öyle tatlı ki gülmeye başlıyorum. Olaya baktığı yer benim de derin sulardan yüzeye çıkmamı sağlıyor.

“Seni öpebilir miyim?” diyorum. Eliyle gel işareti yapıyor. Yanına yaklaşıyorum. Beni kucağına çekiyor.

“Demek bu güzel zihnin migreni var” diyor. Başımı sallıyorum. “Ne kadar sık tutuyor migrenin?”

“Geçmiş ne sıklıkta hatırlarsam o kadar sık” diyorum.

“Ne kadar sık hatırlıyorsun peki?”

“Ne zaman unutuyorsun daha doğru bir soru olur. Yalnızca sen yanımdayken düşünmüyorum sanırım” diyorum.

“Bir doktor arkadaşım var migren bölgelerine botoks yaparak ağrıların azalmasını sağlıyor. Senin için randevu alırım. Sayende öğle yemeği de rezil oldu. Akşam bana yemek pişir” diyor. Başımı sallıyorum. Sözcükleri kullanmadan verdiğim cevaplardan hoşlanmıyor. Gözlerini deviriyor.

“Tamam pişireceğim. Üç çeşit yapacağım en az. Kızma” diyorum. Saçımı çekiyor.

Eğitim saati geldiğinde konferans salonuna iniyorum. Yeşim'in benim için ayırdığı koltukta yanına oturuyorum. Not defterine bir şeyler karalıyor. Kurşun kalem kâğıdın üzerinde gıcırıyor. Elini tutuyorum.

"Yeşim yapma sanki beynimi kazıyormuşsun gibi hissediyorum" diyorum. Kalemimi kapatıp defterine takıyor. Ege sahnede bilgisayarın son kontrollerinin yapılması ile ilgileniyor. İşi ile ilgilenirken öyle yakışıklı görünüyor ki içimden bir şeyler yapmak geliyor. Cep telefonumu çıkartıp onun için çektiğim fotoğraflardan birini ona gönderiyorum. Telefonu titreyince elini cebine atıp telefonunu çıkarıyor. Ekranda adımı görünce teknisyenin yanından bir iki adım uzaklaşıp mesajı açıyor. Dudak altından gülümsüyor. Cep telefonunu cebine koyup yeniden bilgisayarının başına dönüyor.

O sırada Suat gelip yanıma oturuyor. "Nasılsın Deniz?" diyor.

"Teşekkür ederim iyiyim, sen?" diyorum.

"Seni gördüm günüm aydınlandı" diyor. Bugün flört edecek havamda değilim ne olur bas git diyorum içimden. Tabii ki gitmiyor.

"Hafta sonu müsait misin Deniz? Birlikte bir şeyler içelim" diyor.

"Teşekkürler Suat ama müsait değilim" diyorum. Uzanıp elimi tutuyor. İnsanların içerisinde üstelik iş ortamında yaptığı hareketin uygunsuzluğuna şaşıyorum. Elimi öyle bir hızla geri çekiyorum ki öne doğru sendeliyor.

"Ne yapıyorsun Suat?" diyorum sesime hâkim olmaya çalışarak. Ellerini havaya kaldırarak savunma hareketi yapıyor. Bu kadar sert çıkmamı beklemiyordu.

"Sadece elinden tutup benimle bir şeyler içmen için yalvaracaktım."

“Saçmalama ayrıca bunu bana dokunmadan da yapabilirdin!”

Ege’nin sahneden “Deniz Hanım bir bakabilir misiniz?” diye seslenen sesini duyuyorum. Ayağa kalkıp yanına gidiyorum.

Herkesin duyabileceği şekilde “Ekibinizden istediğim bir dosya vardı onu getirdiniz mi?” diye soruyor. “Ne dosyası?” der gibi alık alık bakınca Yeşim imdadıma yetişiyor. Koşarak yanımıza geliyor.

“Getirdim Kerem Bey” diyor elindeki flash diski uzatıyor.

“Bu da sizin kopyanız Deniz Hanım” diyor elindeki basılı dosyayı bana uzatırken. Elinden dosyayı alıyorum.

“Siz o sıra uyuyordunuz ya da bayılmışsınız. Kerem Bey’i çağırdım uyandıramayınca, zaten yemeğe çıkacaktınız beraber” diyor gülerek. Ne diye gülüyor şimdi bu kız? Samimi bir iletişim kurduk tamam da yani insanların arasında böyle davranmasından hoşlanmıyorum. Kolundan tutup koltuklarımıza doğru sürüklüyorum.

“Bir daha ki sefere kurum doktorunu çağırmanı dene, ne diye adamı işinden ediyorsun?” diyorum.

“Ne bileyim aranız çok iyi, zararı olmaz diye düşündüm.”

“Adam insan kaynakları müdürü Yeşim, sen beni kovdurma ya mı çalışıyorsun?” diyorum. Yeşim kızarıyor. Yeşim’i Suat ile ortamıza oturtup yerime yerleştiriyorum.

“Yok, Deniz Hanım, hiç öyle şey yapar mıyım? Sizi ne kadar sevdiğimi biliyorsunuz” diyor.

Dosyayı okurken ters ters yüzüne bakıyorum.

“Neyse tamam uzatmayalım” diyorum.

Herkes salondaki yerini aldıktan sonra Ege konuşmaya başlıyor. İpeksi ses tonu salondaki herkesi etkisi altına alıyor. İstisnasız her kadının ondan gelen hâkimiyet enerjisini hissettiğine ama anlamlandıramadığına eminim. O konuşurken ben ona bakan yüzleri inceliyorum. Kıskançlık mı bu hissettiğim? Ona

bakan gözler beni tedirgin mi ediyor? Ne hissediyorum insanlar onun karşısında büyülenmiş otururken? Gurur duyuyorum. Bu kıskançlık değil. Ait olduğum adamın olmak isteyecek onlarca kadın var bu salonda. Ama ben ona aitim. O benim diyemiyorum. Tek bir kişiye ait olamayacak kadar eşsiz olan bir parlıtıya sahip.

Eğitimin sonuna geldiğinde “Biliyorsunuz reklam departmanımızda büyük bir değişikliğe gidildi. Halkla ilişkiler müdürümüz Zafer Bey görevinden ayrıldı. İzninizle bu görevi devralan Deniz Gürsu’yu yanıma davet etmek istiyorum” diyor. Adımı duyunca panikliyorum. Kalkıp koştur koştur sahneye yanına çıkıyorum.

“Aramıza hoş geldiniz Deniz Hanım” diyor. Mikrofonun önüne geçmem için kenara çekiliyor. Ne diyeceğimi bile bilmeden tam ortasından dalıyorum lafa.

“Hoş buldum. Benim adım Deniz. Yarışmaya İstanbul’dan katılıyorum” diyorum. Salondaki insanlar gülüşüyorlar.

“Yüzünüzü güldürmek ne güzel bir duygu bilemezsiniz. Umarım beraber çalıştığımız süre boyunca iletişimimiz hep böyle gülümseyerek devam eder. Bu pozisyon için oldukça acemiyim. Bu sebeple beni bu görev için seçen Murat Bey, size çok teşekkür ederim. Size gelince Kerem Bey, en çok sizi uğraştırıyorum geldiğimden beri. Sabrınıza ve hoşgörünüze sığınıyorum” diyorum. Gözlerini kapatıp onaylıyor.

“Ve sen” diyorum Yeşim’e bakarak. “Bana en çok sabrı gösteren kişi. Senin sabahları beni pür neşe karşılayan olmasa güne nasıl başlarım bilmiyorum. Şirket hakkında sorduğum her soruya bu kadar uzun cevaplar vermeye başka kimsenin gücü yetmez.” Yeşim gülümsüyor.

“Umarım sizler bende umduğunuzu bulabilirsiniz ve beraber uzun yıllar çalışmaya devam ederiz. Çok heyecanlandım daha fazla saçmalamadan iniyorum ben Kerem Bey, çok teşekkürler” diyorum. Gülümseyerek arkamdan alkışlıyor. İnsanlarda alkışlarken hafifçe reverans yapıp sahneden iniyorum.

Eğitim sona erdiğinde eve gitmek için odamdan çantamı alıyorum. Çok yorulmuşum. Bugünün nihayet biteceğini bilmenin huzuru ile doluyum. Telefonumu alıp Ege'yi arıyorum.

“Benim işim bitti seni bekleyeyim mi?” diyorum.

“Hayır, gel anahtarı vereyim eve geç, sigara içiyorum bahçede” diyor. Asansörden çıkıp bahçeye gidiyorum. Köşede eğitim departmanında çalışanlarla konuşuyor.

Yanlarına yaklaşıp “İyi akşamlar arkadaşlar” diyorum.

“İyi akşamlar Deniz Hanım” diyorlar.

“Kerem Bey size bir şey danışacaktım” diyorum.

“Tabii gelin Deniz Hanım şöyle geçelim” diyor. Bahçenin diğer tarafına doğru yürüyoruz. Evin anahtarını ve kredi kartını elime tutuşturuyor. Hemen çantama atıyorum.

“Kartın şifresi 7333, misafir gelecek biliyorsun ona göre alışveriş yap” diyor. Misafir geleceğini tamamen unutmuşum. Oysa günün sonunda istediğim tek şey başımı dizlerine yaslayıp oturmak.

“Özellikle istediğin bir şey var mı?” diyorum.

“Olursa mesaj atarım” diyor. Evi şirkete çok yakın. Bunun için minnettarım. Taksiye binip beş dakika sonra sitenin girişindeki markette iniyorum. Hatırladığım kadarıyla evde eksik bir şey yoktu. Bu akşam için ne yemek yapmak istediğimi düşünüyorum. Sebze reyonunda bir aşağı bir yukarı dolanıp duruyorum. En sonunda patlıcan oturtma için gerekli malzemeleri alıyorum. Şarabın yanında yiyebileceğimiz peynirleri ve atıştırma malzemeleri alıp marketten çıkıyorum. Eve geldiğimde poşetleri mutfak tezgâhına bırakıyorum. Çakıl koşup yanıma geliyor. Patilerini bacaklarıma koyup doğruluyor.

“Hadi gel dolaşalım biraz” diyorum. Ayakkabılıktan tasmasını alıp boynuna takıyorum. Henüz onu tasmasız gezdirebileceğim kadar bana alışmadı. Kaçıp gitmesinden korktuğum için tasma ile çıkıyorum dışarıya. Sitenin ana caddesine doğru yürüyüp çimenliğe varıyoruz. Etrafı koklaya koklaya kendine sevdiği bir

yer bulup kakasını yapıyor. Elimdeki poşetle kakasını alıp çöpe atıyorum. Biraz etrafta gezindikten sonra eve dönüyoruz.

“Baba birazdan gelir yemek yapalım mı?” diyorum patilerini temizledikten sonra. Mutfak kapısında oturup beni seyrediyor. Tezgâha koyduğum eşyaları dolaba yerleştiriyorum. Patlıcanları soyup acısını atması için tuzlu suda bırakıyorum. Patatesleri soyduktan sonra kızartıyorum. Patlıcanları sudan çekip kızartmak için sularını sıkıyorum. Patlıcanlar kızardıktan sonra yemeği ve yanına pirinç pilavını yapıyorum. Yemek yapmak en büyük keyiflerimden biri bana kendimi unutturuyor. Mesela Derya’ya ve aileme yemek yapmayı çok seviyorum. Ama Ege’ye yemek yapmanın verdiği hissi hiçbir şeye değişmem. Onun yemeği beğendiğinde takındığı yüz ifadesi, sevdiği bir yemeği gördüğü zaman gülümsemesi beni çok mutlu ediyor. Onu doyurabilmiş olmak büyük bir gurur kaynağı benim için. Oysa onun benden daha iyi yemek yaptığını biliyorum. Yıllarca yalnız yaşamış biri olarak bütün ev işlerine benden daha fazla hâkim. Bazen gömleklerini ütülediğim zaman ütüyü tutuşumla dalga geçiyor. Ki bana ütü yapmayı Bursa’nın görüp görebileceği en iyi hizmetli öğretti. Yine de beğendiremiyorum ütü yapmamı. Gerçi gömleklerini ütüleme konusunda uzmanlaşıyorum yavaş yavaş. Kaç defa elimden ütüyü alıp “Git yerleri mi siliyorsun evi mi süpürüyorsun ne yaparsan yap” diye ütünün başından yolladı sayamıyorum. Her seferinde üzümlü nasıl yaptığına bakmak için yanında asker gibi dikiliyorum.

“E bende böyle yapmıyor muyum?” diyorum.

“Hayır, beceriksiz salak çık şuradan” diye beni başından atıyor.

Kapı çalınıyor. Zil sesini duyunca sığıyorum. Kapıya koşuyorum. Kapıyı açıyorum. İçeri giriyor. Çantasını ve ceketini alırken “Ben gezdirdim Çakıl’ı” diyorum.

“Neden kapıda karşılamadığı belli oldu alacağını almış uyuyordur” diyor. Salona geçiyor. Kumandayı alıp televizyondan belgesel kanallarından birini açıyor. Mutfağa gidip şarabını getiriyorum. Oturup kadehi elimden alıyor.

“Otur dikilme tepemde” diyor. Koltuğun diğer köşesine iliyor. Çakıl gelip ayağımın dibine oturuyor. Umursamaz bir tavırla “Suat ile ne oldu bugün aranızda” diyor.

“Hafta sonu bir şeyler içmek için dışarıya davet etti, kabul etmedim. O da jest olsun diye elimden tutup ısrar edecekti sanırım, bir anda dokunuşunu hissedince neye uğradığımı şaşırıp sesimi yükselttim. Ben sinirlenince geri adım attı” diyorum.

“Niye kabul etmedin? İyi bir adamdır Suat. İyi vakit geçirebildin” diyor. Ciddi olup olmadığını tartıyorum.

“Sana sormadan kabul edemezdim” diyorum. Elini uzatıyor. Elinden tuttuğum zaman beni yanına çekiyor.

“Öğreniyorsun, aferin” diyor. Başımın tepesini öpüyor.

“İstersen gidebilirsin, hatta ben de yanıma birini alayım hep beraber çıkalım” diyor. “Son günlerde sinirlerin fazla yıprandı, biraz rahatlayalım” diyor.

“Tamam, davet ederim birazdan mesaj atıp. Ben yemeğini getireyim” diyerek kalkıp salondan mutfaka geçiyorum. Yemeğini tabağa koyup bir bardak su ile salondaki masaya götürüyorum.

“Yemek hazır” diyorum. Koltuktan kalkıp masaya geliyor.

“Başka bir şey ister misin?” diyorum.

Masaya bakıp “Hayır, otursana” diyor. Karşısındaki sandalyeye geçip oturuyorum. Yemeğini çiğnerken yüzüme dik dik bakıyor. “Sen yemek yemeyecek misin?” diyor.

“Aç değilim” diyorum. Sinirleniyor. Çatalını patateslere batırıp bana uzatıyor.

“Aç ağzını” diyor. Eline öcü görmüş gibi bakıyorum. Güç bela ağzımı açıyorum. Patatesleri ağzıma tıkıyor. Yemeği çiğneyip yutuyorum. Çatalı peş peşe doldurup bana uzatıyor.

Lokmalarımın arasında “Boğulacağım” diyorum.

“Asıl şu tabaktakiler bitmesin görürsün boğulmak neymiş. Kendini aç bırakıyorsun sonra sinirlerin harap oluyor. Ben her

gün senin zırlıtını çekmek zorunda değilim.” Gerçekten de bütün gün ağladım bugün. Ne kadar bıktığını sesinin tonundan anlayabiliyorum. Daha fazla uzatmadan elinden çatalı alıp tabak takileri yiyorum. Ben yerken bana bakıyor. Tabaktakiler bitince onun için yeniden koymak üzere mutfağa gidiyorum. Tabağı getirip önüne bırakıyorum. Yemeğe başlamadan önce “Güzel olmuş eline sağlık ama oturtma yerine karnıyarık öncelikli tercihim” diyor.

“Aklımda” diyorum işaret parmağımla şakağıma dokunup.

“Hadi git hazırlan” diyor.

Kalkıp odasına gidiyorum. Üzerimdekileri çıkartıyorum. Onunlayken giymemi sevdiği şeyler var. Siyah mini etekler, ince siyah çoraplar, yüksek topuklu ayakkabılar. Bazen üniforma gibi geliyor bunlar bana. İçinde o kadar çok rahat ediyor olmam ise enteresan. Baş başa olduğumuzda üzerime bir şey giymiyorum. Ama biri geleceği için bugün siyah mini bir elbise giyiyorum. Banyoya gidip dişlerimi fırçalayıp makyaj yapıyorum. Şarap kırmızısı rujun verdiği etki mi yoksa yemek yediğim için mi bilmiyorum yüzüme renk geliyor. Aynada gördüğüm gözleri parlayan kadına gülümsüyorum. Saçlarımı tarayıp okşuyorum. Kapı çalıyor.

“Ben bakıyorum” diyen sesini duyuyorum Ege’nin. Kapıdan gülüşmeler geliyor. Salona geçiyorlar. Tuvaletten çıkıp salona geçiyor. Beraber koltukta oturuyorlar. Kadın beni görünce beni inceleyerek yanıma gelip elimden tutuyor.

“Merhaba ben Ebru” diyor.

“Deniz, memnun oldum” diyorum. Ege’ye dönüyor.

“Bir sarışın, ne zaman zevkin bu kadar değişti? Esmerleri tercih ediyorsun sanıyordum” diyor.

“Artık beni ne kadar bıktırdıysanız” diyor şakayla karışık. Daha önceki ilişkileri hakkında hiç sorgulama yapmadığımı fark ediyorum. Anlatacağından değil, hiç aklıma bile getirmemişim buna şaşıyorum. Aslında genel zevkine uymadığımı duymak beni huzursuz ediyor.

“Yalnız sen ne kadar güzel bir kadınsın” diyor Ebru beni süzerek. Daldığım düşüncelerden sıyrılıyorum.

“Teşekkür ederim” diye kekeleyorum. Ege eliyle beni yanına çağırıyor. Yanına gidiyorum.

“Kendi güzelliğinin şu kadar bile farkında değil” diyor beni kucağına çekerken. Boynumdan aşağıya bir kızarıklık yayılıyor. Donduğumun farkında. Beynimde zaman durmuş gibi. Bacaklarımı ayırarak beni kucağına oturtuyor. Ensemde tutup beni dudaklarına çekiyor. Öpüşü ile yeniden zaman akmaya başlıyor. Dudaklarının sıcaklığı bütün bedenime yayılıyor. Geri çekildiğinde gözlerinin laciverte döndüğünü görüyorum. Ne zaman gözleri böyle renk değiştirse sonunda olacaklar beni yakıp geçiriyor. Sonra küllerimden yeniden doğuyorum. Bugün bana ne öğretecek merak ediyorum.

Kalçama vurup “Kalk” diyor. “Git bize içecek bir şeyler getir.”

Ayağa kalkıp mutfığa gidiyorum. Şarap rafından sevdiği şaraplardan birini çekip açıyorum. Peynirleri biraz üzüm ile tabaklara yerleştiriyorum. Elimde tabaklar ile salona geri döndüğüm zaman Ege ve Ebru’yu koltuğun üzerinde sevişirken buluyorum. Kapıda kalakalıyorum. Elim ayağım buz kesiyor. *Sevdiğin adamı bir başkası ile paylaşabilir misin Deniz?*

O anda bu gece ilişkimizin en büyük sınavlarından birini vermek üzere olduğumu hissediyorum. Ege’nin kapıdaki varlığımın farkında olduğundan eminim. Rahatsız etmemeye çalışarak sessiz adımlarla sehpa ile ilerleyip elimdeki tabakları bırakıyorum. Onları arkamda bırakmak istemesine mutfığa koşturuyorum. Ellerimi tezgâha yaslayıp bekliyorum biraz. Kafamı toparlamaya çalışıyorum. Daha sonra kadehleri ve şarabı alıp salona gidiyorum. Ege bana bakıp oturmamı işaret ediyor. Geçip koltuğa oturuyorum. Koltuktan doğrulup Ebru’yu da ayağa kaldırıyor. Ebru kıyafetlerini çıkarmaya başlıyor. Şaraba uzanıp kadehlere dolduruyorum. Kadehlerden birini Ege’ye uzatıyorum. Bir yudum alıp kadehi konsolun üzerine bırakıyor. Ebru üzerinde dantelli bir külot ile kalıyor. Ege yanına gidip saçlarından tutarak

diz çökmesini sağlıyor. Bu benim çok sık yapabildiğim bir şey değil. Ebru uzanıp kemerini ve pantolonunun fermuarını açıyor. Uzanıp Ege'yi ağzına aldığı anda içimde bir şey hop ediyor. *Yapma Ege. Bize bunu yapma ya da bana yapma en azından.*

Gözlerim yanıyor. Yüzüne bakıyorum. Ebru'nun ağzında hareket ettikçe yüz ifadesi zevkle dolmaya başlıyor. Bir başkasının ona zevk vermesi fikrine anlam veremiyorum. Bana ondan başka kimse zevk vermedi çünkü. Gecelerce zevkten zevke koştüğüm, dayağını yediğim, etrafında pervane olduğum adamın başka bir kadının ağzına boşalmasını gıkımı çıkarmadan izliyorum. Ebru dudaklarının kenarından akan meniye parmağı ile sıyrıp ağzına alıyor. Ege gülererek bakıyor Ebru'ya. Kalkıp gitmemi söylüyor içimdeki ses. Hareket bile edebileceğimi sanmıyorum. Ege çekmecedan aldığı ip ile Ebru'nun bileklerini bağlayıp yüz üstü yatırıyor. Ebru'nun kalçası onun için açılıyor. Ebru'nun içine girdiğinde sanki içime bir bıçak sokuyor. Her hareketini gözlerime kazıyorum. Benimle olduğu zamandan hiçbir farkı yok. Beni özel olduğum yanılsamasından çekip çıkartıyor.

“Benim için bir oyuncaktan farkın yok. Yarın senden sıkılıp gitmeni isteyebilirim. Hatta şu anda bile” dediği günü hatırlıyorum. Gözümünden akan bir damla yaşın tuzunu tadıyorum dudaklarımda. Ege bana bakıyor. Kaşlarını çatıyor. İçine düştüğüm bu halden kendimi çıkarmalıyım. Sehpa duran kadehimi alıp kafama dikiyorum. Şarap boğazımı yakıp geçerken saç diplerimin bile sancıldığını hissediyorum. Gördüklerim bütün duygularımı alt üst ediyor.

Ona olan aşkın onun başkasıyla mutlu olmasını kaldırıabilir mi Deniz? O mutlu olduğu için sen de mutlu olabilir misin? İtaatin nereye kadar? Teslimiyetin nereye kadar? Kaldıramayacağın ne var? Karısına, sevgilisine köpek gibi âşık adamların, gecelerce senin çocuk bedeninin üstünde kendinden geçtiğini gördün. Sevgi ile hazın bir alakası yok bunu biliyorsun. Sevgi hazlara temel oluşturmaz. Sadece artırabilir. Sapla samanı karıştırma Deniz. Kendine gel.

Düşüncelerimden sıyrılıp ana geri dönüyorum. Ege boşalacağı zaman Ebru'nun önüne geçip ağzına patlıyor. Ebru'nun ellerini çözüp yerden kaldırıyor.

“Gel yatalım Ebru, çok uykum var” diyor. Beni salonda bırakıp odasına gidiyorlar. Ne yapacağımı bilmez halde salonu toplamaya başlıyorum. Bardakları tabakları mutfağa götürüyorum. Ege'nin yerdeki kıyafetlerini banyodaki kirli sepetine atıyorum. Ebru'nun kıyafetlerini katlayıp koltuğun üzerine bırakıyorum. Zihnimdeki karmaşıklığın geçmesi için salondaki koltuğa uzanıp gözlerimi kapatıyorum. Uyku bastırıyor. Kendimi uykunun güvenli ellerine teslim ediyorum.

Sabah gök gürültüsünün sesi beni uyandırıyor. Gözlerimi açtığımda camdan görünen ağaçlardan damlayan suları görüyorum. Fırtına çıkmış. Pencere açık yatmışım ve yattığım yerde soğuktan büzülmüşüm. İçim titriyor. Hayatım boyunca hiçbir zaman Ege hayatıma girdiğinden beri uyuduğum şekilde ağır uykulara dalmadım. Uykularım hep huzursuz olmuştur. Uyuyakalmam neredeyse imkânsıza yakındır. Ege'den sonra bu tam tersine döndü. Top atılsa uyanmaz denen insanlara dönüştüm. Gök gürültüsü ile yerimden sıçıyorum. Arkasından gelen şimşek salonu aydınlatıyor. Yağmur patlıyor. Donuyorum. Yavaşça kalkıp pencereyi kapatıktan sonra oturuyorum. Ege salona geliyor. Beni görünce şaşırıyor. Yanıma oturup “Sen gece burada mı kaldın?” diyor.

“Uyuyakalmışım.”

“Ben sana gitmeni söylemedim mi?”

“Hayır” diyorum içimi bir titreme alıyor.

“Size kahvaltı hazırlamamı ister misin? Daha sonra da izin verirsen eve gitmek istiyorum?” diyorum.

“Tamam, gidersin” diyor.

Ayağa kalkıp mutfağa doğru giderken arkamdan sesleniyor “Nasılız?” diye soruyor. Benim ruh halimi ölçmek için hep böyle sorar. Ona doğru dönüyorum.

“Harikayız” diyorum. Ona ilk defa yalan söylüyorum. İyi değilim biliyor. Bakışında yalan söylediğini biliyorum tavrı var. Dönüp mutfağa gidiyorum.

Evime geldiğim zaman hemen duşa giriyorum. Suyu en sıcakta getirip altında duruyorum. Titremem geçmiyor. Saç diplerimden parmak uçlarıma kadar her yanıma seğiriyor. Duştan çıkınca mutfağa gidip soğuk algınlığı ilacı içiyorum. Cep telefonumu çantamdan alıp şarja takıyorum. Yatağıma gidip yorganı üzerime çekiyorum. Yağmurun sesini dinlerken ilaç etkisini göstermeye başlıyor. Uyuyakalıyorum.

Neden sonra Ege bana kıyafetlerimi giydirmeye çalışırken uyanıyorum. Ege'nin evimde olmasına anlam veremiyorum. Diğer tarafa baktığımda Derya'nın çantamı karıştırdığını görüyorum. Akşam olmuş. Çok halsizim. Gözlerimi açamıyorum. Sanki biri yatağıma olağanca gücüyle sallıyor. Bunu yapanın titremem olduğunu anlamam zor oluyor. Ege beni kucaklıyor. Apartmandan çıkıyoruz. Derya arabanın ön kapısını açıyor. Ege beni koltuğa bırakıp emniyet kemerini takıyor. Boynum yana düşüyor. Arabaya biniyorlar. Gözlerimin arasından yola bakıyorum. İlk defa bu kadar hızlı araba kullanırken görüyorum onu. Hastane-nin önüne geldiğimizde beni kucaklıyor.

“Derya sen Deniz'in kimliğini bana ver arabayı park et” diyor anahtarı Derya'ya atıp.

“Deniz, güzelim boynuma sarıl” diyor. Kolumu kaldıramıyorum. Kucağındaki pozisyonumu düzeltip içeri koşturuyor. Kendimden geçiyorum.

Gözümü açtığımda karşımda Derya, Ege ve üzerinde doktor önlüğü olan bir kadın var. Ege'ye inanılmaz benziyor. Aynı mavi gözler ve yüz hatları. Kafam karışıyor.

Derya uyandığını gördüğü zaman “Çok şükür yarabbi” diye yanıma koşuyor. “Deniz iyi misin canım?” diyerek bana sarılıyor.

Doktor “Hastamıza biraz alan mı tanısak Derya Hanım” diyor.

Ege uzanıp elimi tutuyor. “İyi misin güzelim?” diyor.

“Evet, iyi hissediyorum. Ne oldu bana?”

“Ben sana geldim elbise almaya, kapıyı açmayınca anahtarla girdim. Baktım uyuyorsun. Yanına geldim uyandırmak için uyandıramadım. Yüzüne bir dokundum ateşler içinde yanıyor-sun. Kaldırmaya çalıştım kaldıramadım. Telefonundan Kerem’i aradım. Yakınlardaymış geldi hemen” diyor Derya.

“Buraya geldiğinizde kanınızdaki enfeksiyon oranınız çok yüksekti. Havale geçirdiniz” diyor doktor.

Ege lafa giriyor “Bu arada bu kız kardeşim Bilge, bu hastanede çalışıyor” diyor. Zihnimde taşlar yerine oturuyor. Neden bu kadar benzediğini şimdi anlıyorum.

“Memnun oldum Bilge Hanım. Ne enfeksiyonu geçirdim ben? Kolay kolay hasta olmam da” diyorum.

“Sadece Bilge dersin memnun olurum. Abimin sevgilisi ile sizli bizli konuşacak değilim. Şimdilik ne enfeksiyonu geçirdiğini biz de bilemiyoruz. Kültür testi istedim yarına ancak çıkar. Büyük ihtimalle kanında günlerdir yavaş yavaş yükseliyordu ama sen fark etmedin. En sonunda bu noktaya geldi” diyor.

Günlerdir süren halsizliğimin sebebini anlıyorum nihayet. Gidip gelen ruh halim, bir türlü işe odaklanamamam, Ege’den başka herkese karşı olan tahammülsüzlüğüm bundanmış demek. Beni Ege’nin sevgilisi olarak tanınması beni şaşırtıyor. Sonra Derya’nın yanımda olduğunu hatırlıyorum.

“Seni daha iyi tanımak için daha sonra başını ağrıtacağım, şimdi biraz dinlensin abi” diyerek odadan çıkıyor Bilge.

“Derya telefonum nerede annemlere haber vermedin diye umuyorum” diyorum.

“Sence haber vermemiş midir?” diyor Ege.

“Derya şaka mı yapıyorsun? Babamın kalbi var biliyorsun ne diye milleti ayaklandırdın?” dememe kalmıyor kapı açılıp annem ve babam içeriye giriyor. Ellerimle yüzümü örtüyorum. Annem panikle başucuma geliyor.

“Deniz iyi misin kızım, çok şükür. Ay Tufan çok şükür” diyerek bana sarılıyor.

“İyi misin kızım?” diyor babam.

“İyiym baba boşuna telaşlandırmış Derya sizi, buralara kadar yoruldunuz.”

“Olur mu öyle şey kızım, ne yorulması?”

“Aç kala kala kendini hastanelere düşürdü sonunda Tufan. Ben sana bu kızın İstanbul’da yaşamasına izin verme diyorum beni dinlemiyorsun” diyor annem. Babam Ege’ye bakıyor.

“Merhaba, Kerem Bey” diyerek elini uzatıyor. Ege babamın uzattığı eli sıkıyor.

“İşteyken mi rahatsızlandın kızım, Kerem Bey mi getirdi seni hastaneye?”

“Hayır, Tufan Bey işyerinde rahatsızlanmadı, biz bir süredir kızınızla beraberiz. Sevgilisi sıfatıyla buradayım” diyor Ege.

Yüzüm kızarıyor. Annem bana bakıyor. Derya araya giriyor.

“Felise Teyze gel biz birer çay içelim odada hava kalmadı. Kız yeni uyandı zaten.” Annem seninle sonra konuşacağız hareketi yapıyor kafasıyla. Şu an en son istediğim şey soru cevaplamak. Odadan çıkıyorlar. Babam yatağımın kenarına oturup camdan dışarı bakıyor.

“Ne zamandır birliktesiniz?” diyor babam. Ne düşündüğünü biliyorum. Beni korumak istiyor. Bir yanı mutlu olmamı isterken diğer yanı çok korkuyor.

“Şirkette işe başladığımda tanıştık” diyorum.

“Biliyor mu?” diye soruyor. Neyi bilip bilmediğini sormama gerek yok. İçim ürperiyor. Bu konuyu açmasını hiç istemiyorum. Camdan dışarıya bakıyorum. Gözüm bir martının uçuşuna takılıyor. Babama ve Ege’ye bakamıyorum.

Ege’nin “Biliyorum” dediğini duyuyorum. Babam ellerini dizlerine koyup ayağa kalkıyor. Ege’nin yanına gidip elini koluna koyuyor.

“Sana bunları anlatacak kadar güvendiye kızım ben de sana birkaç şey söylemek isterim. Benim kızım çok yara aldı Kerem Bey. Ben hayatımı ve neredeyse kazandığım her kuruşu bu yarayı temizlemeye harcadım. Deniz’in neden Bursa’ya gelmediğini biliyor musunuz?” diyor.

“Evet” diyor Ege.

“Her köşe başında geçmişinden biri ile karşılaşması nasıl bir duygu tahayyül edin.”

“Baba lütfen şimdi bunların sırası değil” diyorum.

“Yanındaki adamın arkanda duracağını bilmem gerek Deniz. Her şeyinle seni kabul ettiğini gözlerimle görmem gerek. Bunu duymak istiyorum” diyor Ege’ye bakarak.

Ege elini babamın kolundaki elinin üzerine koyup gözlerinin içine bakıyor. “Kızınıza duyduğum hisleri geçmişe değiştiremez” diyor.

Babam eliyle Ege’nin sırtına vurup odadan çıkıyor. Baş başa kalıyoruz. Aramızdaki sessizlik uzayıp gidiyor. Az önce konuşulanların beni şımartmasına izin vermemem gerek bunu biliyorum.

“Sana iyi gelmediğimi düşünüyorum Deniz” diyor Ege. *Ne olur bana Deniz deme.* Bu cümlenin sonunun benim için iyi bitmeyeceğini biliyorum çünkü.

“Hastaneden çıktıktan sonra biraz ayrı kalalım. Ne istiyorsan yapmakta özgürsün” diyor.

Boğazım düğümleniyor.

“Beni bırakıyor musun?” diyorum.

“Sensiz olmanın hiçbir yerinde özgürlüğü göremiyorum” diyorum.

“Son yaşananlar sana fazla geldi farkındayım. Biraz sakinleşene kadar görüşmeyelim” diyor.

Ne söylersem söyleyeyim onun kararının önüne geçemeyeceğimi biliyorum. Bana düşen koşulsuz itaat etmek ve o ne söylerse onu yapmak ne bir eksik ne bir fazla.

Dudaklarımdan “Peki efendim” cümlesi dökülüyor. Gözlerine bakıyorum. Odadan çıkıyor.

Ege olmadan geçen zaman bana zihnimi toparlamam için zaman tanıyor. Onu özlüyorum. Hem de günün her anında. Dokunuşunu, gülüşünü, sesini hatta duruşunu bile özlüyorum. Hastaneden çıktıktan sonra annem ve babam bir hafta boyunca bende kalıyorlar. Annem sürekli bir şeyler yedirip duruyor. Bilge'nin yazdığı rapor sayesinde ilk bir hafta boyunca evde oturuyorum.

İlgiden sıkılınca ısrar kıyamet annemi ve babamı Bursa'ya geri gönderiyorum. Aklıma Ege'ye yogaya başlama sözü verdiğim geliyor. Eve yakın bir yoga merkezine kaydımı yaptırıyorum. Dersi Tuğçe adında dünya tatlısı bir kız veriyor. İlk derste bir mat alıp hocayı en iyi görebileceğim yere geçiyorum. Isınma hareketlerinden sonra pozlara geçiş yapıyoruz. Herkes için bir dinlenme pozisyonu olan çocuk pozu benim için işkenceye dönüşüyor. Tüm ağırlığı dizime verip alnım yerde beklemek dizimden bey-nime giden küçük sancılara dönüşüyor. Dinlenmek yerine pozda kalmayı tercih ediyorum.

İlk dersten sonra her akşam kendimi yoga sınıfında buluyorum. Neredeyse bir ay hiç aksatmadan yoga yapıyorum. İşten çıkıp koşu koşu yoga sınıfına gidiyorum. Çünkü yoganın düşüncelerimi susturduğunu fark ettim. Bu benim çok zor başarabildiğim

bir şey. İçimde sürekli konuşan bir ses var ve onu yoga yaparken duymuyorum. Yoganın beni mutlu ettiğini keşfediyorum. Daha önce spor yapmadım. Spor bana sıkıcı geliyor. Yoganın beraberinde getirdiği sessizlik beni içine çekiyor. Bazı hareketlerde hoca durumumu bildiği için “Dizini zorlama, alıştıktan sonra yaparsın bu hareketleri” diyor. Bu hareketler sırasında yüzüstü uzanıp bekliyorum. Alnımı mata yapıştırıp nefes alıp veriyorum.

Sabah saat altıda uyanıyorum. İş için çok erken. Dokuzda şirkette toplantı var. Yataktan kalkıp toplantı için hazırlık yapıyorum. Bu toplantıya Ege’nin de katılması gerek. Karşılaşacağımızı bilmek bana heyecan veriyor. Bir aydır hiç konuşmadık ve karşılaşmadık. Şirkette yoktu. Neredeydi, ne yapıyordu benden uzaktayken, bilmiyorum. Tek bildiğim onu çok özlediğim. Kokusunu, bakışını, konuşmadan söylediklerini bile. Gardirobuma Ege’nin beğeneceğini düşünerek aldığım birkaç elbise ekledim. Bu elbiselerden birini giymeye karar veriyorum. Koyu kırmızı diz üstü bir ceket elbise. Belinde bir fiyonk var. Göğüs dekoltesi fazla iddialı. Eskiden olsa bu elbiseyi bana hiç kimse giydiremezdi. Ayakkabı olarak siyah, tabanları kırmızı topuklu ayakkabılarımı giyiyorum. Makyaj yapıp saçlarımı düzleştiriyorum. Ay-nada gördüğüm kadının güzelliği beni şaşırtıyor. Ege sayesinde güzelliğimi fark etmeye başladım. Hazırlandıktan sonra evden çıkıyorum. Sokakta yürürken duruşumu düzeltiyorum. Artık dik yürüyebiliyorum. Etrafımdaki bakışları üzerime çekmek artık tedirgin etmiyor beni. Toplantıya yetişebilmek için caddeden taksiye biniyorum. Otobüs, metrobüs uğraşamam bugün.

Şirkete geldiğim zaman danışmadaki kızların bakışları bana dönüyor. Oysa bu şirkete ilk geldiğim gün bana bakmamışlardı bile.

“Günaydın Deniz Hanım” diyorlar.

“Günaydın kızlar nasılsınız?” diyorum.

“İyiiz teşekkürler, siz?” diyor Gülçin.

“Teşekkürler Gülçin ben de iyiyim, toplantıya yetişmem lazım görüşürüz sonra” diyorum. Gülümsüyor. Asansöre binip yönetim katına çıkıyorum. Yeşim asansörün kapısında beni karşılıyor, çantamı alıyor.

“Teşekkürler Yeşim, erken çıktım ama trafikten geledim bir türlü” diyorum. Elindeki ajandamı ve kalemi alıp toplantı odasına koşturuyorum. Toplantı başlayalı iki dakika olmuş. Toplantı odasına girdiğimde herkes kafasını kaldırıp bana bakıyor.

“Merhaba geciktim kusura bakmayın” diyorum.

“Gel otur Murat Bey gelmedi daha” diyor Suat. Tek boş kalan koltuğun Suat ve Ege’nin ortasında kalması telaşıma telaş katıyor. Ben yaklaşıncı Suat oturmam için sandalyeyi geriye itiyor. Oturup telefonumun sesini kısıyorum. Ege bana bakmıyor. Zaten kendimi yırtsam o beni görmek istemezse görmez biliyorum ama aramızdaki elektrik her şeye rağmen orada. Aramızda vızıldayıp çatırdıyor. Karnımdaki kıpırdanma beni bacak bacak üstüne atmaya zorluyor. Parfümünün kokusu burnuma geliyor.

Suat bana doğru eğilip “Çok hoşsun bugün” diyor.

“Teşekkürler” diyorum.

Göz ucuyla Ege’nin kahve fincanını masada döndürdüğünü görüyorum.

“Ne zaman kahve içme teklifime olumlu yanıt vereceksin Deniz, yalvarmaktan yoruludum” diyor Suat. Oturduğum yerde arkama yaslanıyorum.

“Kahveyi burada da içiyoruz, gel şunu yemek yapalım” diyorum. Suat gülümsüyor. Ege kahve fincanını sertçe tabağa vuruyor. Görüşmeme izin vermişti, tavrına anlam veremiyorum. “*Ne istersen yapmakta özgürsün*” diyen ben değilim ki.

İşten sonra Suat ile şirkete yakın restoranlardan birine gidiyoruz. Sürekli konuşuyor. Hatta o kadar çok konuşuyor ki beynim kanıyor. Masaya oturduğumuz zaman garsondan büyük bir bardak soğuk su istiyorum. Migrenim tutacak hissedebiliyorum.

“Kerem Bey ve Murat Bey” geldiler diyor. Arkama bakıyorum. Murat Bey elini kaldırıp bize selam veriyor. Oturacakları masayı gösteriyor Murat Bey eliyle. Kafamla selam verip önüme dönüyorum.

“Masaya davet etseydik keşke ayıp oldu” diyor.

“Konuşacakları özel şeyler vardır. Öylesine gelmiş olsalardı yanımıza gelirlerdi” diyorum. Konuşmasına kaldığı yerden devam ediyor. Sus butonu yok bu adamın onu anlıyorum. Elimi yüzüme yaslayıp yüzüne bakıyorum. Konuşma krizine tutulduğum anlarda Ege’nin ne hissettiğini anlayabiliyorum şu an. Bir anda içimden kakhaha atmak geliyor. Tutamıyorum. Başımı geriye atıp gülmeye başlıyorum. Benim güldüğümü gören Suat da gülmeye başlıyor. Susmaya çalıştıkça daha çok gülesim geliyor. Gülmekten gözümünden yaşlar geliyor. Ellerimi yüzüme sallıyorum. Herkesin bana baktığını hissediyorum.

“Seni güldürebildiğim için sevindim” diyor Suat. Elini uzatıp elimi tutuyor. “Her zaman yüzünü güldüren kişi ben olmak isterim” diye ekliyor.

“Anlamadım” diyorum anlamazdan gelmeye çalışıyorum. Elimi tutmuş bırakmıyor. Dokunuşu bende hiçbir his uyandırmıyor. Derya’nın elini tuttuğumda bile daha fazla şey hissederim ben.

“Bence anladın Deniz” diyor. “Tanıştığımız ilk günden beri sana yaklaşmaya çalışıyorum biliyorsun. İnan geceleri seni düşünmekten uyuyamaz oldum. Her sabah bahçede durup binaya girişini seyrederim. Ben sana âşık oldum” diyor. Elimi elinden çekiyorum.

“Üzgünüm ama bunu yapamam” diyorum. Takılmak, yemek, kahve falan bunlar tamam. Ama işin içine duygular girdiği zaman birinin duygularıyla oynamam ben.

“Hayatında biri mi var?” diyor.

“Hayır, ama hislerinin karşılığı bende yok. Sana âşık olmayan biri ile birlikte olmak yaşayabileceğin en kötü şey olur” diyorum.

“Peki ya buna razıysam?” diyor. Başımı iki yana sallıyorum.

“Arkadaş olarak kalalım Suat. Gerçekten ikimiz için de en hayırlısı bu. İzninle eve gitmem gerek” diyerek çantamı alıp masadan kalkıyorum. Restorandan çıkıyorum. Kapıdan çıkıp valeyeye taksi çağırmasını rica ediyorum. Ben taksi beklerken arkamdan bir ıslık sesi duyuyorum. Ege restoranın kapısında sigara içiyor. Ona döndüğümde sigarasını elinden fırlatıyor. Yanıma gelip bileğimden tutup beni arabasına doğru sürüklüyor. Koştururken “Taksi iptal” diyorum valeyeye şaşkınlıkla. Arabanın kilidini açıyor. Ön koltuğa geçip oturuyorum.

Arabayı çalıştırırken “Bir dakika bile boş bırakmaya gelmiyor-sun orospu” diyor. Bir başkası bana bu kelimeyi söyleyecek olsa vereceğim tepki hayatında görebileceği en son tepki olur. Kendi ellerimle boğarım. Ama o söylediği zaman gülümsüyorum. Arabayı Şile yoluna doğru sürdüğünü görüyorum. Ormanlık bir yola giriyoruz. Bir an sonra emniyet şeridinde durup arabadan iniyor. Benim olduğum tarafa geçiyor. Kapıyı açıp “Direksiyona geç” diyor.

“Ama ben araba kullanmayı bilmiyorum ki” diyorum.

“Ama ben araba kullanmayı bilmiyorum” diye taklidimi yapıyor.

“Hadi bir daha söylemeyeceğim” diyor. İnip sürücü tarafına geçiyorum. Kemerlerimizi takıyoruz.

“Beni iyi dinliyorsun, algıların açık olsun. Ne söylersem anında yapmanı istiyorum” diyor.

“En soldaki debriyaj ortadaki fren en sağdaki de gaz. Bu kadarını biliyorsundur herhalde. Debriyaja sonuna kadar bas” diyor. Sol ayağımla debriyayı sonuna kadar itiyorum.

“Vitesi R harfine getir, bu vitesi boşa almak” diyor. Sonra sırayla diğer vitesleri gösteriyor. Vitesi R harfine çekiyorum.

“Anahtarı çevir” diyor. Anahtarı çevirip arabayı çalıştırıyorum.

“Şimdi frene bas ve el frenini indir” diyor. Frene basıp el frenini indiriyorum.

“Vitesi 1’e al. Ayağını yavaşça debriyajdan çekip aynı anda gaza basacaksın. Arabayı stop ettirmeden kaldırırsan senin için güzel bir ödülüm olacak” diyor. Ödül lafını duyunca heyecanlanıyorum. Direksiyona yapışıyorum. Debriyajı hafifçe bırakırken aynı anda gaza basmaya başlıyorum. Araba hareket ediyor. “Ay bu gidiyor” diyorum gayri ihtiyari.

“Ne yapacaktı başka?” diyor gülerek.

“İçimdeki ses çılgınlık atıyor” diyorum.

“Söyle ona sesini kessin. Direksiyona da ölümüne yapıştın rahat tut şunu” diyor.

“Rahat nasıl tutacağım bilmiyorum” diyorum.

“Kollarını kasma başparmaklarını direksiyondaki boşluklara geçir. Omuzlarını rahat bırak” diyor. Dediklerini yapıyorum.

“Şimdi yavaş yavaş hızlan, sonra debriyaja bas vitesi 2’ye al” diyor. Debriyaja basıp vitesi 2’ye alıyorum. Arabadan tuhaf bir ses geliyor.

“Arabayı bağirtma. Vites değiştirirken düzgün bas debriyaja” diyor. Arada sırada geçen kamyonlar dışında yol boş. Arabanın yolda gitmesi ve benim kontrolümde olması hoşuma gidiyor. Gün batımına doğru ilerliyoruz.

Şile’ye vardığımız zaman bir şarküterinin önünde arabayı nasıl durduracağımı gösteriyor. Arabayı durduruyorum. İnip markete giriyor. Çıktığında elinde bir şişe şarap ve atıştırarak bir şeyler ile dolu bir poşet var. Poşetleri arka koltuğa bırakıp sürücü tarafına geliyor. Kapıyı açıp yan tarafa geçmemi söylüyor. Arabadan inip diğer tarafa geçip oturuyorum. Arabayı kumsala yakın bir noktaya park ediyor. Arabadan iniyoruz. Üzerindeki gömleğin kollarını katlıyor. Ayakkabılarımı çıkarıyorum. Arabadan

poşetleri alıp kumsala yürüyoruz. Güneş denizin üzerinde yavaş yavaş kayboluyor. Sessizce yürüyoruz. Anı bozmanın endişesi ile tek kelime dahi edemiyorum. Ege denize yakın bir noktada oturup bacaklarını uzatıyor. Yanına gidip bekliyorum. Yüzünü bana çevirip kumda yakınındaki bir noktaya vuruyor. Gösterdiği yere oturuyorum. Kumun soğukluğu içimde garip bir his uyandırıyor. Bacaklarımı karnıma çekip dizlerime sarılıyorum. Gün batımına doğru bakıyorum. Ay gökyüzünde yavaş yavaş beliriyor. Ege kumların üzerine uzanıyor. Kollarını başının altına alıyor. Hava serinliyor. Havanın serinliğine rağmen içimde yanan bir ateş var. Bu yüzden üşümüyorum. Yerimde kıpırdanmıyorum.

“Bir şey söyleyebilir miyim?” diyorum.

“Söyle bakalım.”

“Seni çok özledim.”

“Ben de seni özledim” diyor. Doğru duyup duymadığımı anlamak için dönüp yüzüne bakıyorum. Doğruluyor. Belimden tutup beni bacaklarının arasına çekiyor, sarılıyor. Dokunuşu ile içim ısınıp kaynamaya başlıyor. Saçlarımı kenara alıp boynumdan öpüyor. Belime sarılan ellerini tutuyorum. Etrafa bakıyorum. Kimse yok gibi görünüyor. Biri olsa bile Ege’nin umursayacağını sanmıyorum. En fazla biri şikâyet ederse polis ile başımız belaya girebilir. Yine de kendimi tutamıyorum. “Burada seni içimde hissetmek istiyorum” diyerek yüzüne bakıyorum. Gözlerinden hayret ifadesi gelip geçiyor.

“Ya biri görürse?” diyor.

“Senin yanındayken benim düşünmeme gerek var mı?”

“Benden öğrendiklerini bana mı satacaksın şimdi de, ne kadar çok gelişme gösterdiğinin farkında mısın?” diyor gülerek.

“Çabalıyorum. Eskiden olsa burada seninle sevişmenin fikri bile ödümü patlatırdı. Takılıyordum bunlara biliyorsun. Ama bana hayatın bambaşka bir yüzünü gösterdin. Efendim yanımda, tüm seçimleri ve sorumluluğu ona bırakabilirim. *Sabahattin*

Ali'nin “*Kürk Mantolu Madonna*” kitabında şöyle bir pasaj okumuştum. Geçenlerde internette gezinirken yine önüme geldi; *Tesadüf seni önüme çıkarmasaydı, gene aynı şekilde, fakat her şeyden habersiz, yaşayıp gidecektim. Sen bana dünyada başka bir hayatın da mevcut olduğunu, benim bir de ruhum bulunduğunu öğrettin. Teşekkür ederim*” diyorum.

“Bir gün hayatından gitsem bile gözleri mutlulukla parlayan bir kadın olmanı istiyorum. Başını her zaman dik tut. Sana söylediğim her şeyi o güzel aklına kazı. Sana öğrettiklerimi iyi bir öğrenci olmasaydın öğrenemezdin. Benim emeğim kadar senin de emeğin var bu değişimde. Itaatkâr yönünü kabullenip kendini daha fazla bıraktığın her an daha fazla gelişıyorsun. Kendini başkasına teslim etmek görüldüğü kadar kolay değil. Evet, zaman zaman tatlı saçmalamaların oluyor ama şu ana kadar iyi idare ettin” diyor. Ondan kolay kolay övgü işitmiyorum. Aklıma bir şey geliyor. Bacaklarının arasından çıkıp karşısına geçiyorum. Dizlerimin üstüne çöküp ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum. Bana bakıyor.

“Görüşmediğimiz bir ayda yogaya başladım artık bu pozisyonda tadınızı alıncaya dek bekleyebilirim” diyorum. Ayağa kalkıyor. Yanıma yaklaşp pantolonunun kemerini çözüyor. Pantolonunun düğmesine uzanıyorum. Gözlerine bakarak açıp fermuarını indiriyorum.

“Eğer dizin sorun yaratırsa gözlerini kırp” diyor. Penisini iç çamaşırından çıkarıp ağzıma alıyorum. Saçlarımı tutup başımı geriye çekiyor. Kendini ağzıma daha fazla itiyor. Dişlerimi dudaklarımla örtüp dilimi uzatıyorum. Ağzıma rahatça girip çıkıyor. Kasıklarından gelen duş jeli kokusunu alabiliyorum. Ağzıma akan zevk sularının tadı meyveye benziyor. Menisi bana her zaman meyve tadı gibi geliyor. Ağzımdaki varlığı hoşuma gidiyor. Hızla gidip geliyor. Penisi ipeksi ve sert. Birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Bizi birbirimize bağlayan parlak bağlar aramızda dalgalanıyor. Her hareketinde salınıp daha çok sarıyor ruhumun her bir köşesini. Yüzündeki ifade yavaş yavaş yerini

şehvet dolu karanlık bir ifadeye bırakıyor. Ağzımın içerisinde penisinin seğirdiğini hissediyorum. Daha dibe gidebilmesi için ağzımı daha fazla açıyorum. Boğazımın gerisinde patlıyor. Ilık menisi genzimden aşağıya akıyor. Yutkunuyorum. Daha fazlası için penisini emiyorum. Saçlarımı bırakıp okşuyor. Pantolonu giyip kemerini bağlıyor. Oturduğum yerde bana bir şey söylemesini bekliyorum. Gidip poşetin içinde duran şarabı alıyor. Mantarı nasıl açacak diye bakınırken kapağı açıp poşete atıyor. Gülüyorum. Bana dönüyor.

“Ne gülüyorsun?”

“İlk defa mantarı olmayan bir şarap görüyorum. Salaklığımı gülüyorum.”

“Burada size layık yıllanmış bir şarap bulamadım Deniz Hanım” diyor şarap şişesinden bir yudum alırken. Yanıma yaklaşıyor. “Hâlâ dizlerinin üzerindesin ve mızıldanmaya başlamadın, beni şaşırtıyorsun” diyerek şarap şişesini dudaklarıma uzatıyor. Başımı arkaya atıyorum. Şarabı ağzıma boşaltıyor. Buruk üzüm tadı dilimi burup geçiyor. Yutunca ne kadar acıktığımı fark ediyorum ve bu yeni bir şey. Çünkü genelde iştahsız biriyim. Ege’nin varlığı beni daha sağlıklı bir düşünce yapısına çekiyor. Açlık hormonum bile varlığını belli ediyor. Yüzüm nasıl bir ifade aldıysa “Ne düşünüyorsun?” diye soruyor.

“Acıktım” diyorum. Gülerek yüzüme bakıyor. Kolumdan tutup ayağa kaldırıyor. Beni bir anda kollarının arasına çekiyor. Sıkıca sarılıyorum. Kokusu her yanıma kaplıyor. Gözlerimi kapatıp boynuna sokuluyorum. Yeni yeni çıkan sakalları alnıma değiyor. Ona sarıldığım anlar öyle az ki tadını çıkarıyorum. Elini cebine atıp telefonunu çıkarıyor. Bana sarılırken bir yandan telefonu ile uğraşıyor. Bu biraz sinirime dokunsa da halime şükrediyorum. Sonra bir anda müzik sesi etrafımızı sarıyor. Başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum. Beni kollarından ayırıp elimden tutuyor. Kendi çevremde bir tur döndürüyor. Belimden tutup beni kendi bednine yaslıyor. Müzikle beraber yavaş yavaş salınmaya başlıyoruz. Ay ışığı gözlerini griye çeviriyor. Uzanıp öpmek istiyorum.

İç sesim ona sormadan bu anı bozmamam gerektiğini söylüyor. Ama şu anda her şeyi göze alıp onu öpmek istiyorum. O benden önce davranıyor. Dudakları dudaklarıma kapanıyor. Alt dudakımı dişlerinin arasına alıp hafifçe ısıyor. Dudakları beni sırlıklam etmeye yetiyor. Her şeye hazır hale geliyorum. Sonra bir anda beni bırakıyor. Kalakalıyorum.

“Hadi ayakkabılarını al yemek yiyelim” diyor. Mızımız çocuklar gibi ayaklarını yere vurup tepinmek istiyorum. *Sakin ol Deniz* diyor iç sesim. Benimle oyun oynuyor. Oyununa katılmak için eğilip yerde duran ayakkabılarımı alıyorum. Arabaya doğru yürüyorum.

Arabayı hemen yandaki otelin otoparkına bırakıp içeri giriyoruz. Ege kimliğini alıp resepsiyona gidiyor. Bu gece için bir oda tutuyor. Yanıma gelip kimliğini bana geri uzatıyor.

“Restoran şu taraftaymış” diyerek belimden tutup beni yönlendiriyor. Restorana girdiğimiz zaman terasa doğru yöneliyoruz. Üşüsek bile ikimiz de açık havayı tercih ediyoruz. Masamıza oturduğumuz zaman garson menüleri getiriyor. Ege menüye bakıp mantarlı bonfile istiyor. Ben de aynısından istiyorum.

“Farklı bir şey ye istersen” diyor Ege.

“Seçimlerine güveniyorum. Zaten pek aram iyi değil yemeklerle biliyorsun” diyorum.

“Biliyorum ama bilmek istediğim başka bir şey daha var yemeklerle ilgili sıkıntının sebebi” diyor. Bu konuyu şu an açmak istemesem de sorusuna cevap vermek zorundayım. Çantama uzanıp cep telefonumu alıyorum. Mail kutumda sakladığım eski bir fotoğrafı açıp telefonu önüne bırakıyorum. Telefonumu eline alıp fotoğrafı inceliyor.

“Ne kadar ufaksın, kaç yaşındasın bu fotoğrafta, nerede çekildi bu fotoğraf?” diyor fotoğrafı yakınlaştırırken.

“Psikiyatri kliniğinde” diyorum. Telefonumun üzerinden bana bakıyor. Gözleri ateş saçıyor. Yerime sınıyorum.

“Ve ben bunu bilmiyorum çünkü...” diyor tamamlamamı bekliyor.

“Sanırım beni yemek yemeye zorlayacağını düşündüm” diyorum.

“Kendi kendine fikir yürütmemen gerektiğini sana söylemiştim. Kölemlle ilgili bu gibi detayları bilmem gerektiğini de düşündün mü?”

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Haklı olduğunu ikimiz de biliyoruz. Ne söylesem şu saniyeden sonra bunu gizlediğim gerçeğini değiştirmeyecek. Garson yemeklerimizi getiriyor. Garson şarabı açarken Ege'nin gözlerine bakıyorum. Genel asaletini üzerine giyiniyor. Garsonun gitmesini beklediğini biliyorum. Nihayet garson gittiğinde “Hiçbir ayrıntıyı atlamadan anlat” diyor. Yemeğini yemeğe başlıyor. Şaraptan bir yudum alıyorum. Belki biraz rahatlatır diye düşünüyorum ama geçmişimi anlatırken beni rahatlatan hiçbir şey olamaz.

“Metin ile veya beni gönderdiği adamlardan biri ile beraberken bana olan her şeyi eve geldiğimde vücudumdan kazımak istiyordum. Saatlerce banyo yapmak, derimi kazıyarak keselemek, bana yedirdikleri şeyleri kusmak, kusamadığımda müshil ilaçları kullanarak vücudumdan atmak, giymem için verdiği kıyafetleri yakmak, böyle şeyler yapardım. Banyo yapmak ve kıyafetleri yakmak bir sorun yaratmadı. Ama kusmak ve laksatif tüketmek sonunda Bulimia olmama sebep oldu. Yediğim her şeyi kusmak istiyordum. Artık kusmak istemediğim noktaya geldiğim zaman beynim bunu kendi yapmaya başladı. Hâlâ bir şey yiyip içtiğim zaman ağzımın içerisinde sıvı birikir. Kendimi kusmamak için zorlarım. Babam her şeyi öğrendiği zaman üniversite kaydımı dondurup bir sene boyunca özel bir klinikte tedavi görmemi sağladı. Dikkatini çekmiştir etrafımdaki herkes sürekli yemek yedirmeye çalışıyor bana. Yeniden o sağlıksız duruma geri dönmenden korkuyorlar.”

“Listeye beni de ekle” diyor. Gülüyorum. Masada duran çatalımı alıp yemeğin mantarlarından birini bana uzatıyor. Ağzımı açıp çataldaki yemeği alıyorum. Çatalı bana uzatıyor. Eti kesip ağzıma atıyorum.

“Sen benim iştahımı açıyorsun” diyorum.

“Kanıtla” diyor. Etten bir parça daha kesip ağzıma atıyorum. Gülüyorum.

“Yemekten sonra tatlı yiyeceğiz çabuk bitir” diyor.

“Tatlı olarak başka bir şey isterdim aslında” diyorum. Gülerek yüzüme bakıyor. Kafasını iki yana sallıyor.

“Sen yemeğini ve tatlıyı ye bakarız” diyor. Peş peşe lokmalar alıp ağzıma atıyorum. Gülüyor.

“Seni güldürmeye bayılıyorum sonra sen gülünce de gülüşüne bayılıyorum, sonra gözlerinin parlaklığına, kızdığında laciverte dönmesine” duraklıyorum. Bir şey düşünüyormuşum gibi yapıp devam ediyorum “Bayılmadığım bir yanın yok sanırım” diyorum.

“Seni cezalandırmam hoşuna gidiyor mu peki?” diyor. Konuyu kendi istediği noktaya getirmeyi öyle iyi başarıyor ki onun yanında salak oluyorum. Sorusunun cevabını düşünüyorum.

“Aslında korkutuyor. Çünkü o anlarda gerçekten çok korkutucu oluyorsun. Tanıdığım Ege sanki ortalıktan kayboluyor. O hâkimiyete hem güvenmem gerekiyor hem de korkuyorum. Sana güveniyorum, elinin ayarına, bana katlanamayacağım hiçbir şey yapmayacağına güveniyorum. Ama bazen ya bu kez durmazsa diyor içimden bir ses. Onu susturup kendimi senin akışına bırakmaya çalışıyorum. Korkum uzun sürmüyor. Bana verdiği cezanın sebepleri üzerinde düşünüyorum çoğunlukla. Kırbaç veya kemer her şakladığında yaptığım hareketi senin açından görmeye çalışıyorum. Yanlışlarımı fark ediyorum. Hak ettiğimi almanın huzurunu yaşıyorum bazen.”

“Bazen donduğunu görüyorum seni kırbaçlarken. O halini gördüğümde duruyorum farkında mısın?”

“O anlarda anın içinde olamıyorum. Farkındalığımı kaybediyorum. Sanırım beynimin beni travmalardan koruyan kısmı devreye giriyor. Benim gibi çocukken cinsel istismar yaşayanlarda

olay ilk yaşandığında kişilik bölünebiliyormuş. Olay sırasında kişi farklı kimliklere geçtiği için o anı hatırlamıyor. Eskiden keşke bu benim de başıma gelseydi derdim.”

““Travmalarını hatırlamak yerine akıl sağlığını kaybetmeyi mi tercih ediyorsun? Çoklu kişilik bozukluğu yani “multiple personality disorder” söylediğin hastalık. Birçok ressam ve sanatçı bu hastalığı taşır. Bazı vakalarda kişi hastalığının farkında olur. O kadar çok alter egosu vardır ki her geçen gün başka biri ile tanışır etrafındakiler.”

“Matruşka gibi” diyorum.

“Matruşka gibi” diyerek onaylıyor.

“Karşıma senin çıkmam sanırım benim için çok büyük bir şans. Herkesin psikoloji mezunu efendisi olsa dünya cennete dönerdi herhalde” diyorum. Kahkaha atıyor.

“Seans ücretini senin gibi ödemek isteyeceklerini sanmıyorum” diyor.

Tatlılarımızı yedikten sonra odaya çıkmak için restorandan çıkıyoruz. Yediklerimin midemde yarattığı karışım boğazımda bir yükselip bir alçalıyor. Derin derin nefes alıp veriyorum. Asansöre bindiğimiz zaman Ege yüzüme bakıyor.

“Kusmak mı istiyorsun?” diyor.

“Evet, ama kusmayacağım” diyorum.

“Kusma” diyor. Asansörden çıkıp odaya giriyoruz. Ege kartı taktığında ışıklar yanıyor. Odada bir yatak, kanep ve banyo var. Televizyonun kumandasını alıp hafif bir müzik açıyor. Bekliyorum. Yanıma gelip çantamı elimden alıyor. “Soyun” diyor. Elbisemi ve sutyenimi çıkarıp külotum ve ayakkabılarım ile kalıyorum. Ege boxer ile kalıncaya kadar üzerindeki çıkarıyor. Bana bakıyor. Gidip yatağa yatıyor. Kafamı yana eğip yüzüne bakıyorum. “Atla” diyor yanına vurup. Ayakkabılarımı çıkarıp yatakta yanına uzanıyorum. Bana dönüp kolunu boynumun altından geçiriyor. Belime sarılıp kafasını göğsüme yaslıyor. Bir

sonraki emrini bekliyorum. Ama o emir gelmiyor. Bir süre sonra uyuduğunu fark ediyorum. Evinde geçirdiğim ilk geceden sonra hiç birlikte uyumadık. Uzanıp ışıkları söndürmek istiyorum ama rahatsız etmek istemediğim için kıpırdayamıyorum. Ilık nefesi boynuma çarpıyor. Nefes alıp verdikçe sakalı göğsümü okşuyor. Başımı saçlarına doğru eğip kokusunu içime çekiyorum. İçimdeki okyanus dalgalanıyor. Elimi elinin üzerine koyuyorum. Gözlerimi kapatıp uyumaya çalışıyorum. Bu kadar ışıktaki uyumamın imkânı yok. Boşta kalan kolumu gözlerimin üzerine kapatıyorum. Düşünceler birbiri ardına beynime üşüşüyor. Ege'nin neredeyse iki aydır bana dokunmadığını fark ediyorum. Huzursuzluk kaplıyor içimi. Ebru ile tanıştığım geceden sonra hiç birlikte olmadık. Oysa ne kadar sinirli olursa olsun tadıma bakmadan günü kapatmazdı. İçimi kemiren kurtlar yılana dönüşüp içimde dönüp duruyor. Ancak saatler sonra uyuyabiliyorum.

Sabah güneş ışığı beni uyandırıyor. Yatakta yalnızım ve Ege yanımda değil. Doğrulup etrafıma bakıyorum. Sesleniyorum. Cevap gelmiyor. Kalkıp giyiniyorum. Banyoya gidip elimi yüzümü yıkıyorum. Kapının açılma sesini duyuyorum. Banyonun kapısını tıklatıyor "İçeride misin?" diyor. Yüzümü kurulaııp banyodan çıkıyorum.

"Evet, seni göremeyince endişelendim" diyorum.

"Yürüyüşe çıktım hava çok güzel" diyor. Gidip odanın pencesini açıyor. Deniz kokusu odayı dolduruyor. Pencereye doğru yaklaşıp kenarına oturuyorum. Ege koltuğa oturuyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diyorum.

"Sor bakalım" diyor kollarını esnetirken.

"Neden bana dokunmuyorsun?" diyorum.

"Bütün gece sana sarılıp uyudum Deniz ne diyorsun?" diyor. Ne dediğimi bal gibi biliyor. Yüzünden okuyabiliyorum. Sadece düşüncelerimi doğrudan söylemem için zarf atıyor. Bazı kelimeleri öyle dan diye söyleyemediğimi biliyor. Çenemi sıkıttığını fark ediyorum. Nefes alıyorum.

“Neden beni sikmiyorsun?” Gözlerinden muzip bir parıltı ge-
cip gidiyor. “İki ay oldu, özledim” diyorum. Sesimi sakın tutmaya
çalışıyorum.

“Ne zaman istersem o zaman yaparım sana hesap mı vereceğim?”

“Biliyorum ama içimdeki salak sesi susturamıyorum. Ege ar-
tık seni istemiyor, Ege artık seni sevmiyor, falan filan falan...”

“Belki seni kendimden mahrum bırakarak cezalandırıyorum-
dur. Ya da sabrını test ediyorum belki. Ne zaman patlayacağını
merak ediyordum ya da. Belki de gerçekten seni artık istemi-
yorumdur.” Elim ayağım titriyor. Normal rutinimize geri dönece-
ğimizi düşünüyordum. Gerçekten kopmaya hazır değilim. Bunu
biliyor. Bir aydır onsuz kendimi yaşatmaya çalışıyorum. Çok zor-
lanıyorum. Ayağa kalkıp yanıma geliyor.

“Yüzüme bak” diyor. Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum.
Gözümden bir damla yaş akıyor. Elini uzatıp gözümü siliyor.

“Senden vazgeçersem bunu anlarsın. İçinde şüphe oluşmaz.
Kafanı karıştırmayı seviyorum ama karışık sinyaller yollamaya-
cağım konular bunlar. Söylediklerim seni şımartmasın hoplayıp
zıplamaya başlama ama şirketteki meselelerden çok yoruludum.
Göğsünde uyuyup dinlenmeye ihtiyacım vardı o kadar” diyor.
Fırlayıp yatağa uzanıyorum. Elbisemin yakasını açıp yüzüne ba-
kıyorum.

“İstedğin kadar uyuyabilirsin santim kıpırdarsam Allah be-
lamı versin” diyorum. Gülüyor. Telefonumun sesi konuşmamızı
bölüyor.

“Telefonuna bak” diyor. Kalkıp çantamdan telefonumu alıyo-
rum. Annem arıyor.

“Annecim günaydın” diyorum şen şakrak.

“Günaydın kızım telaş yapma ama Bursa’ya gelmen gerek, ba-
ban biraz rahatsızlandı” diyor. Telaş yapma sözcüğünü duymak
bile elimi ayağımı birbirine dolaştırıyor.

“Anne ne oldu? Benden bir şey gizlemiyorsun değil mi?” diyorum telaşla.

“Yok, kızım gel sen” diyor. Ses tonundan bir şey anlayamıyorum. Ama içim içimi yiyor. Telefonu kapatıyorum. Ege merakla bana bakıyor.

“Önümüzdeki iki gün için başka işin yoksa beni Bursa’ya götürür müsün? Babam rahatsızlanmış” diyorum.

“Ne bekliyoruz gidelim hadi” diyor telefonunu komodinin üzerinden alıp. Odadan çıkıyoruz. Ege resepsiyonda çıkış işlemlerini hallederken arabada onu bekliyorum. Sırtımdan soğuk terler boşanıyor. Arabanın içine sığamıyorum. Telefonumu alıp babamı arıyorum. Çalıyor ama açan yok. Ege arabaya biniyor. Yola çıkıyoruz.

“Kimi arıyorsun?” diyor.

“Babamı arıyorum ama açmıyor” diyorum.

“Belki hastanedelerdir açamaz adam uyuyordur” diyor. Kafamı sallıyorum. Pencereyi açıyorum. Temiz hava içeriye doluyor. Ellerimle yüzümü kapatıyorum.

“Bir şey oldu Ege annem bana söylemiyor” diyorum ellerimin gerisinden.

“Sakin ol telaş yapma” diyor. Uzanıp elimi tutuyor. Elini sıkıyorum. Elim kucağına alıp beni omzuna yaslıyor. Dokunuşu ve varlığı sisleri biraz olsun dağıtıyor. Kılık kıyafetimiz çok saçma. Kırmızı süslü bir elbise ve takım elbise.

“Yolda bir yerden daha spor kıyafetler alabilir miyiz?” diyorum.

“Alırız Bursa’dan. Sen biraz gözlerini kapat uyu” diyor. Omuzundan kalkıp başımı koltuğuma yaslıyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Uyuyamıyorum ama sessizliğin içerisindeki akışa bırakıyorum kendimi. İki saatlik yol ömürlük gibi geliyor. Bütün kemiklerim kırılıymış gibi ağrıyor. Yerimde pelte gibi oturuyorum. Araba durunca gözlerimi açıyorum. Bir mağazanın önünde durmuşuz.

“Neredeyiz?” diyorum.

“Geldik Orhangazi’deyiz. Gel şuradan bir şeyler alalım” diyor. Arabadan inip mağazaya gidiyoruz. Mağazada şöyle bir etrafıma bakıp bir tişört bir ayakkabı ve eşofman takımı alıp kasaya gidiyorum. Ege arkamdan geliyor.

“Bak ciddi söylüyorum hayatımda hiçbir kadının senin kadar kolay alışveriş yaptığını görmedim. Her mağazaya girdiğimizde beni şaşırtıyorsun. Başka bir şeye ihtiyacın yok mu?” diyor ellerimdekilere bakıp.

“Bursa’daki evde vardır kıyafetlerim. Bedenim çok değişmedi. Yıllardır aynı bedendeyim” diyorum. Ege ödemeyi yaparken fırılayıp deneme kabininde üzerimdekileri değiştiriyorum. Elbise mi verdikleri poşete sokup arabaya gidiyorum. Ege’yi beklerken çantamdan sigara alıp yakıyorum. Beş dakika sonra Ege de yeni kıyafetlerle mağazadan çıkıyor.

“Pratik olman hoşuma gidiyor ama bu kadar aceleci olma başımı döndürüyorsun” diyor.

“Can çıkıyor huy çıkmıyor sana da yakayım mı sigara?” diyorum.

“İçmiyorum hadi bin arabaya, navigasyona da evinizin adresini yaz” diyor. Sigaramı yere atıp söndürüyorum. Elimdeki çantaları arka koltuğa koyup telefonumdan evimizin yol tarifini açıyorum.

“Şuradaki sokak” diyorum evimizin olduğu sokağı göstererek. Sokağın başından sonuna kadar arabalar sıralanmış. “Düğün falan var herhalde buraya park edelim” diyorum. Ege arabayı park ediyor. Arabadan iniyorum. Arkadan çantamı alıyorum. Ege’nin yüzüne bakıyorum. Huzursuz olduğunu fark ediyorum. Eve doğru yürüyoruz. Sanki herkes bana bakıyormuş gibi hissediyorum. Etrafta tanıdığım yüzler var. Yıllardır görsem de birçoğunu tanıyorum sokaktaki insanların. Evimize yaklaştıkça kalabalığın arttığını fark ediyorum. İçime bir ateş düşüyor. Bir anda kendimi çok güçsüz hissediyorum. Bacaklarım beni kaldıramamış gibi geliyor ama koşmaya başlıyorum. Evin önündeki

kalabalığı yara yara içeriye koşuyorum. “Anne!” diye bağıryorum. Annem kadınların arasında oturduğu yerden kalkıp ağlayarak bana koşuyor. Kollarını bana sardığı zaman buz kesiyorum. Her şey donuyor. Kulağıma bir uğultuyla karışık kendi çığlığım geliyor. Odaların arasında koşuşturmaya başlıyorum. “Baba,” diye feryat ediyorum. Sesim kısılcınca kadar bağıryorum. Oturma odasına girdiğim zaman yerde boylu boyunca uzanmış bedenini görüyorum. Üstünü örtmüşler, üzerinde bir bıçak var. Görecelerimden çok korkuyorum ama ayaklarım beni bedeninin yanına taşıyor. Yere yanına çöküyorum. Üzerindeki çarşafı çekip yüzünü açıyorum. Gözleri kapalı. Çenesi düşmesin diye başından bağlanmış. İnanmak istemiyorum yerde yatan kişinin babam olduğuna. Benim hayat dolu her ne olursa olsun gülen ve etrafındakileri güldüren babam bu olamaz. Yüzüne dokunuyorum. Bedeninin soğukluğu içimi üşütüyor. Kokusunu içime çekmek için yüzüne eğiliyorum. Benim huzur bulduğum kokusundan eser yok. Doğrulup çarşafı üzerine kapatıyorum. Ayağa kalkıp odadan çıkıyorum. Ardından evden çıkıyorum. Etraftaki insanlar beni durdurup taziyelerini iletme istiyor. Hızla yürüyüp Ege’nin arabasına gidiyorum. Böyle bir durumda arkamdan geleceğini biliyorum. Nitekim dakikalar sonra arabanın yanına geliyor.

“Anahtarları bana verir misin?” diyorum.

“Deniz saçmalama nereye istiyorsan ben götüreyim” diyor.

“Lütfen” diyorum elimi uzatarak. Anahtarları avucuma bırakıyor. Yan tarafa geçip oturuyor. Arabaya binip arabayı çalıştırıyorum. Nasıl kullanıldığını anlattığı anları düşünüyorum. Hafızamın kuvvetli olması ilk defa bir işime yarıyor. Arabayı tekletmeden yerinden kaldırıyorum.

“Doğuştan araba kullanma yeteneğin varmış” diyor. Babam ile sürekli gittiğimiz İznik Gölü’ne doğru yönlendiriyorum arabayı. Buralarda yolunu ezbere bildiğim bir tek orası kaldı çünkü.

“Ne düşünüyorsun?” diyor Ege.

“Hiçbir şey. Hayatımda ilk defa zihnim bomboş” diyorum. Boşluğa düşmüş gibiyim. Sanki bir yamaçtan paraşütsüz atlamış gibiyim. Kimim, neredeyim, ne yapıyorum? Hiçbirine cevabım yok. İlk defa hiçbirine cevap veremiyorum. Göl kenarındaki mesire alanına gelince arabayı durduruyorum. Ellerim direksiyonun üstünde kalakalıyor. Ege el frenini çekiyor. Kontağı kapatıyor. Arabadan iniyorum. Göle doğru yürüyorum. Ayaklarım beni iskeleye sürüklüyor. İskeleye çıkıp en ucuna yürüyorum. İçimden bir ses suya atlamamı söylüyor. İki üç adım geriye gidip koşarak balıklama dalıyorum suya. Çocukken babamla göle geldiğimiz günler aklıma geliyor. Suyun dibinde bir o tarafa bir bu tarafa gidiyorum. Sonunda nefesim tükendiğinde sudan çıkıyorum. Ege elleri belinde bana bakıyor. İskelede Ege’nin yanında genç bir çocuk var. Bu çocuğu tanıyorum diyor zihnim. İskeleye doğru yüzmeye başlıyorum. Su kaldırmadığı için iskeleye varana kadar nefes nefese kalıyorum.

“Deniz abla sen misin?” diyor çocuk. Göl kenarındaki restoranın sahibinin oğlu Gökhan’ın sesini tanıyorum.

“Benim Gökhan” diyorum iskelenin kenarındaki merdivenden tırmanırken.

“Abla hayırdır kafayı mı yedin bu havada?” diyor. Son basamakta durup soluklanıyorum. “Kafayı yemedim, Tufan Amcan öldü Gökhan” diyorum. Babam öldü diyemiyorum. Çocuk ne yapacağını şaşıyor.

“Deniz abla Allah belamı versin bilmiyordum. Ben sana havlu getireyim bekle” diyor restorana koştururken. Ege elimden tutup yukarı çekiyor.

“Çocuk intihar ediyorsun zannetti” diyor.

“İntihar eden balıklama mı atlar suya Gökhan?” diye sesleniyorum bize doğru gelen Gökhan’a. Gökhan yanımıza gelip havluyu uzatıyor. Ege havluyu alıp bana sarıyor.

“Sıçana döndün” diyor. Saçlarımı sıkıyorum.

“Gökhan sobayı yakıp bize kahvaltılık bir şeyler hazırlattırır mısın? Çok acıktım” diyorum.

“Emrin olur ablam da Tufan amcamı annelere söyledim size gideceğiz” diyor.

“Tamam, elemanlara söyle hazırlasınlar, biz sonra geleceğiz eve” diyorum. Restorana koşuyor. Havluya sarınıp restorana yürüyor. Ege elinde sigarası ile arkamdan geliyor.

“Buralarda herkes tanıyor sizi” diyor.

“Bu semtin sahibi sayılırız. Kasabayı dedemin büyük dedesi kurmuş, babamın fabrikası burada. Evin kapısında gördüğün insanların çoğu bizim fabrikamızda çalışıyor. Ben bu sokaklarda büyüdüm, bu çocuklarla” diyorum restorandaki çalışanları göstererek. Masaya oturuyoruz. Beni görünce çalışanlar yanıma geliyor. Taziyelerini iletiyorlar. Göl kenarındaki kiralık evlerden birinin anahtarını istiyorum. Getiriyorlar. Ege bana bakıyor. Omuz silkiyorum.

“Eve gitmemiz gerekmiyor mu? Annenin sana ihtiyacı vardır” diyor.

“Beni yanında isteyeceğini sanmıyorum. Bizim yas tutma şeklimiz biraz farklı” diyorum.

“Belli belli” diyor halimi göstererek. Buruk gülümsüyorum. Garsonlar gelip masayı kuruyorlar. Alelacele yemeye başlıyorum. Ege şaşırıyor.

“Deniz yavaş ol boğulacaksın” diyor.

“Sen de yesene bak çok güzel buranın zeytinleri” diyorum. Tabaktan aldığım zeytini Ege’ye uzatıyorum. Elimden alıp ağzına atıyor.

“Gerçekten güzelmiş” diyor. Soluklanmak için duruyorum.

“Çatlayacağım galiba uzun zamandır sıralı öğünler halinde yemek yemedim. Dün akşamdan beri ağzım durmuyor” diyorum çayımdan bir yudum alırken. Kahvaltımız bitince restorandan

çıkıyoruz. Elimdeki anahtarda yazan numaraya bakıyorum. Hangi ev olduğunu elimle işaret ediyorum. O tarafa doğru yürüyoruz. Evin verandasından tırmanıp kapıyı açıyorum. İçerisi karanlık ışıkları yakıyorum. Ege geçip camın kenarındaki tekli koltuğa oturuyor. Şömineye yaklaşip eğiliyorum. “Çakmağını verir misin?” diyorum. Çakmağını cebinden çıkartıp bana uzatıyor. Yerdeki kovadan ufak çıra parçaları alıp yakıyorum. Şöminenin içindeki odunların dibine ilştiriyorum. Bir iki üflememle odunlar çatırdamaya başlıyor.

“Becerikli güzelim benim” diyor. Yan gözle yüzüne bakıyorum. Bir anda neye ihtiyacım olduğunu söylüyor bedenim. Etrafıma bakıyorum. Dikkatimi yerdeki şömine maşası çekiyor. Yerden alıp doğruluyorum. Maşayı Ege’ye uzatıyorum. “Vur bana” diyorum. Yüzüme bakıyor. Maşayı elimden alırken soyunmaya başlıyorum.

“Sen bana emir mi veriyorsun?” diyor.

“Sana ihtiyacım var, bu acıyı unutmak için başka bir acıya ihtiyacım var. Bunu bu şekilde alabileceksem evet emir veriyorum efendim” diyorum. Gözlerimden yaşlar süzölmeye başlıyor. Bu zamana kadar hiç bilerek ve isteyerek beni cezalandırmasını sağlamadım. Hata yapmamaya dikkat ettim. Hep onun pusulasını içimde taşıdım. Onunla inatlaşmadım. Kurduğı düzende yaşadım, çizdiği çizgide yürüdüm. Bütün bunları gururla yaptım. Yaptıkça mutlu oldum. İtaat ettikçe özgürleştım. Dünyam değışti. Ama bugün içim zehir zemberek. Çırılçıplak karşısında durmuş beni dövmesini istiyorum.

“Vur bana buna ihtiyacım var” diyorum. Ayağı kalkıp maşayı şöminenin önüne fırlatıyor. Beni kollarının arasına alıyor. Dudakları dudaklarıma kapanıyor. Gözyaşlarımdan arasından su içer gibi öpüşüne tutunuyorum. Bacaklarımdan tutup beni kucağına alıyor. Boynuna sarılıyorum. Beni yatağı taşıyor. Dudaklarımdan boynuma öpüşünü sürdürüyor. Dokunduğı her noktada yeni bir ateş yakıyor. Doğrulup eşofman üstünü ve tişörtünü çıkartıyor. Onu her gördüğümde etkileniyorum. Kısılan sesimi duyuyorum

kulaklarımda “Sana dokunabilir miyim?” diyorum. Ellerimi alıp göğsünün üzerine bırakıyor. Göğsündeki kılları okşayarak ellerimi karnına doğru indiriyorum. Karnından beline uzanıyorum. Teninin sıcaklığını ezberliyorum. Ona her dokunduğumda bu kadar etkilenmem nasıl mümkün olabiliyor, bilmiyorum. Ellerimi eşofmanının beline atıp iç çamaşırı ile aşağıya çekiyorum. Ellerimi tutup başımın üzerinde birleştiriyor. İçime giriyor. Bir anda dolmanın verdiği hisle birlikte inliyorum. Dudaklarına uzanıyorum. Öpüşüme karşılık veriyor. Ellerimi bırakıyor. Boynuna dolanıp bacaklarımı daha derine girebilmesi için sonuna kadar ayırıyorum. Hareketleri sıklaşıp sertleşiyor. Her girişinde bana çığlık atıyor. İçimdeki deli ateş, ona olan özlemim, aşkım, yasım, zehrim hepsi karnımın orta yerine toplanıyor. Ellerim istemsizce boynundan sırtına kayıyor. Birbirimize akıyoruz. Altında sarsılıp patlıyorum. İçimde kasıldığını hissediyorum. Kendini üzerime bırakıp alnını alnıma yaslıyor.

“Deniz sırtımı bırak” diyor. Sözleriyle kendime geliyorum. Tırnaklarımı bütün gücümle sırtına saplamışım. Ellerimi çekiyorum.

“Özür dilerim” diyorum.

“Bugünün acısını ben sonra çıkarırım” diyor burnunu burnuma sürterken. Doğrulup üstümden kalkıyor. Bana elini uzatıp “Gel duşa girelim, göl gibi kokuyorsun” diyor. Ayağa kalkıp bana uzattığı elini tutuyorum. Peşinden banyoya gidiyorum.

Cenaze namazının kılınacağı Gazi Orhan Bey Camii’nin bahçesinde bir yanımda Derya diğer yanımda Ege ile bekliyorum. Gelen geçen insanların konuşmalarını duyuyorum. *Nasıl olmuş? Uykusunda kalp krizi geçirmiş. Bu üçüncüyümüş. Adam kaldıramadı demek ki.* Adam kaldıramadı. Bu cümle mih gibi aklıma kazınıyor. Babamın ölümünden ister istemez kendimi suçluyorum. İlk kalp krizini benim yüzümden geçirdi. Hiç kalp krizi geçirmemiş olsa bu kadar hassas olmazdı. Bu krizi atlattırdı. Derya sarılıp kolumu sıkıyor. Başımı omzuna bırakıyorum. Murat Bey, camiye

giriyor. Ege karşılamak için yanına gidiyor. Aralarında bir şeyler konuşuyorlar. Murat Bey annemin yanına gidiyor sonra. Annem Murat Bey'e sarılıp boynunda ağlıyor. Peki, ben neden ağlayamıyorum? İçimden ağlamak gelmiyor. *Sebebi olduğun bir yasın yaşlısı olamazsın* diyor iç sesim. Murat Bey annemin yanından ayrılıp benim yanıma geliyor. Derya'nın omzundan başımı kaldırıp elini uzatan Murat Bey'in elini tutuyorum. Elimi sıkıyor.

"İnan çok üzgünüm Deniz. Baban ile olan muhabbetimizi sen bilmezsin ama hayattaki iyi dostlarımdan biriydi. Başımız sağ olsun."

"Sağ olun Murat Bey" diyorum. Ege'ye bakıyor.

"Aranızda bir şey olduğunu neden daha önce söylemediniz bakayım. Çok mutlu oldum. Kerem benim evladım gibi. Sen de öylesin. Yanına yakışacak birini buldu nihayet, dünya güzelini kaptı" diyerek beni güldürmeye çalışıyor. Yarım yamalak gülümşüyorum. Ege'nin koluna vurup yanına geçiyor. Bahçede bir hareketlenme oluyor.

Annem "Deniz bak, Metin Amcan geldi" diyor. Kafamı çevirip kapıdan tarafa bakıyorum. Hiç değişmemiş. Bir insan on senede hiç mi değişmez? Bütün kâbuslarımin sebebi, her gün kendimi yeniden onarmaya çalışmamın sebebi olan adam kapıda durmuş taziyele kabul ediyor. Benim babamın taziyelerini kabul ediyor. Bize doğru geldiğini görüyorum. İçimde yükselen öfkeyi bastıramıyorum. Başımdaki namaz örtüsüne gidiyor elim. Kafamdan çekip Derya'nın eline tutuşturuyorum. Yanlarından öyle bir fırlıyorum ki ne Derya ne de Ege beni tutamıyorlar.

Koşar adım yanına gidip karşısına dikiliyorum. "Sen ne hakla buraya gelirsin?" diye suratının ortasına tokadı yapııştırıyorum. Herkes bize bakıyor. Yakasına yapışıp sarsıyorum. Yıllar boyunca içimde tuttuğum bütün öfke, acı, kin sanki avuçlarıma doluyor.

"Babam senin yüzünden öldü. Senin bana yaptıkların yüzünden öldü. Kızına tecavüz ettiğin bir adamın cenazesine gelemezsin orospu çocuğu" diye bağıriyorum. Etrafımdakilerin

şaşkınlıkla birbirlerine baktığını görüyorum. Geri çekilip bir tokat daha patlatıyorum.

“Yetmedi mi bana çektiğin bunca eziyet? Yıllarca oraya bu-
raya sürükleyip durduğun yetmedi mi? Ne cüretle karşıma çıkı-
yorsun rezil herif. Derdin ne? Kendini bana öldürtmek mi istiyor-
sun? İkimizden biri ölmeden bitmeyecek mi bu çile?” Ufak tefek
bir kadının dağ gibi bir adamı tartaklamasını izliyor insanlar.
Annemin sesini duyuyorum.

“Deniz sen ne diyorsun?” diyor annem. Arkamı dönüp gözle-
rindeki yaşları görüyorum. İnsanlar etrafta durmuş ayıplar göz-
lerle bana bakıyor.

“Ne bakıyorsunuz be? Utanması gereken ben miyim? Çocuk
yaşta neler çektiğini siz biliyor musunuz? Bu orospu çocuğunun
bana neler yaşattığını siz biliyor musunuz? Cümle âlem üstüm-
den geçmiş sizin bakışlarınız mı beni utandıracak. Siktirin gi-
din” diyorum. İçimdeki öfke dinmiyor. Annem kolumdan tutup
beni çekmeye çalışıyor. Kolumu tutan elini silkeliyorum. O anda
Ege’nin sesini duyuyorum.

“Deniz yeter!” Sesi direkt beynime ulaşıyor. Donup kalıyo-
rum. Söyleyecek bütün sözlerim tükeniyor. Sessizliğimi fırsat
bilen Metin beni kolumdan tutup caminin arka tarafındaki ka-
dınlar bölümüne sürüklüyor.

“Sen beni özlemişsin belli oldu” diyor kolumu daha fazla sı-
karken.

“Dokunma bana, öldürürüm seni bırak kolumu!” diye ciyak-
lıyorum kolumu kurtarmaya çalışırken. Beni odanın ortasına fır-
latıp kapıyı kilitliyor. Dönüp yüzüne bakıyorum. Artık ben de o
eski korkuları uyandıramıyorum.

“Ne yapacaksın, bunca insanın içinde kim olduğunu göstere-
cek cesaret var mı sende? Hele bir bana elini sürmeye kalk, bu
sefer seni öldürürüm” diyorum iki adım geriye gidip. Üstüme ge-
liyor. Kilitlediği kapı kırılıp duvara çarpıyor. Ege’nin kıldığı kapı-
dan annem giriyor. Arkasından Derya ve Ege’de odaya giriyorlar.

“Metin sen ne yaptığını zannediyorsun, bırak kızımı. Allah şahidim olsun seni şuracıkta gebertirim” diyen annemin sesini duyuyorum.

“Yıllarca kuyruk sallayıp etrafımda dön, sonra beni kurulu düzenimden işimden gücümde et, bir de gel burada milletin içinde itibarımı iki paralık et. Ben sana hak etmediğin hiçbir şey yapmadım ve her anından sende zevk aldın bunu kabul et” diyor. Suratına bakakalıyorum. *Bu kadarı fazla artık yeter. Bu kadarı fazla* diye çığlıklar atıyor içimdeki küçük kız. Ege’nin yumruğunun suratında patladığını görüyorum sonra.

“Madem herkes hak ettiğini alıyor o zaman kendi dengin birini seçseydin hakkını vermek için” diyor. Peşi sıra diğer yumruğu geliyor. Onun öfkesi beni kendime getiriyor. Bedeninden yayılan gücü ve tehlikeyi sezinliyorum. Şu an öfkesi bu odadaki herkesi yıkıp geçebilir. Hiçbir şey diyemiyorum. Beni korumayı ait olduğum adama bırakıyorum. Yakasından tuttuğu gibi kenarda duran sandalyelerden birine fırlatıyor Metin’i.

“Bir daha Deniz’e yüz metreden fazla yaklaşırsan karşında beni bulursun. Sana öyle şeyler yaparım ve her anından öyle çok zevk alırım ki hayal bile edemezsin” diyor.

Sonra arkasına dönüp elimi tutuyor. “Ben Deniz’i götürüyorum, alın bu şerefsizi ne yapsanız yapın” diyor Derya’ya ve anneme bakıp. Annem başı ile onaylıyor. Elim elinde odadan çıkıyoruz. Camideki herkes arkamızdan bakıyor. İnadına dimdik yürüyorum.

Camiden çıkıp Ege’nin arabasına biniyoruz. Yüzüne bakıyorum. Bir şey söylemesini bekliyorum. Gülmeye başlıyor. Onun gülmesi benim de gülmeme sebep oluyor. Arabanın içinde kaha kaha krizine giriyoruz. Sinirlerim boşalıyor. O kadar çok gülüyorum ki gözümde yaşlar geliyor.

“Bir ara ciddi ciddi adamı öldüreceğini düşündüm” diyor Ege. Gözyaşlarımın arasından yüzüne bakıyorum. Dalga geçiyor benimle.

“Bence çok iyi oldu” diyorum. Torpidodan bir peçete alıp gözlerimi siliyorum.

“Oh be içimin yağları eridi. Oh rahatladım. Oh canıma değsin bunca yıldır bunu bekliyormuşum” diyorum.

“Evet, kesin olarak kafayı yedin seni eve götürüyorum” diyor.

“Mezarlığa gitmeyecek miyiz?” diyorum.

“Gitmek istiyor musun?”

“Evet” diyorum. Gülümsüyor. Elini yüzüme uzatıyor. Başımı avcuna yaslıyorum.

“Teşekkür ederim. Seninle tanışmadan önce bugün yaşıyordum Deniz hiçbir şey yapmadan o adamın cenazeye katılıp babasının mezarına toprak atmasını seyredirdi. Kendine olanları sineye çekip daha da derine gömülürdü. Ben kendi gerçeklerimi taşıyamıyordum senden önce. Bana başımı dik tutmayı, hakkımı savunmayı, kendim olmayı öğrettin. Ben bugün o adama senden aldığım güçle vurdum. Kendimde olduğumu bilmediğim gücü bana gösterdiğin için teşekkür ederim” diyorum. Gözümün içine bakıyor. O sırada babamın tabutunu camiden çıkarıp cenaze aracına yüklüyorlar. Ege arabayı çalıştırıp cenaze aracını takip ediyor.

Mezarlığa geldiğimiz zaman arabadan inip hazırlanan mezar yerine gidiyoruz. Herkes bize bakıyor. Dik durup ağırlığımı iki bacağıma birden verip kollarımı bağlıyorum. Derya yanımıza geliyor.

“İyi misin?” diye fısıldıyor.

“Hiç olmadığım kadar iyiyim Derya” diyorum. Defin işlemine başlıyorlar. Babamın dostları babamı mezara indiriyorlar. Üzerine tahtaları yerleştiriyorlar. Sonra sırayla toprak atıyorlar mezarına. Ege’nin öne çıkıp birinden küreği aldığını görüyorum. Aldığı toprağı mezara atıyor. Yanına gidip yere çöküyorum. Bana bakıyor. Yerden avuçladığım toprağı mezarına atıyorum. Sonra tekrar bir avuç daha toprak alıyorum. Koklayıp tekrar mezara atıyorum. Ölümün bana bu kadar doğal gelmesini anlatamam

insanlara. Neden ağlamadığımı anlatamam. Umurumda da değil artık insanların hakkımda ne düşündüğü. Bana herkesin ortasında ağlamamayı babam öğretti. Dedemin ve babaannemin cenazesinde gözünden bir damla yaş akmayan babama çekmişim ben.

Babamın sesi kulağıma geliyor “Ölüm hayatın bir parçası Deniz, ölümü reddedersen hayatı da reddedersin. Ölene değil kendine ağlıyor herkes. Sen kendine ağlayanlardan olma.” Babamın mezarının kenarına diz çökmüş oturuyorum. O benim ilk efendim. Bir kızın hayatının ilk efendisi babasıdır. Eğer ki gerçekten babalık nedir biliyorsa o adam, kızının yoluna ışık olur. Tıpkı bir efendi gibi. Benim babam öyleydi. Hayata dair öğrendiğim her şeyi bana önce o öğretti. Sonra öğrendiklerim birkaç yerden yara aldı. O yaraları şimdi Ege onarıyor. Beni yeniden babasının kızı yapıyor. Bana babamın gücünü geri getiriyor. İnsanlar mezarı doldururken sessizce bekliyorum. Son küreği de attıktan sonra hoca Kuran okumaya başlıyor. Dinliyorum ama hissedemiyorum. İnsan çok sevdiği birini kaybettiğinde inancını sorguluyor. Benim inancımı sorgulamak için yıllarca çok sebebim oldu. Hoca duasını bitirip insanlarla selamlaşıyor. İçimden şarkı söylemek geliyor. Babamın beni büyütürken sürekli söylediği şarkı dudaklarımdan dökülüyor, Derya gelip yanıma çöküyor. Beraber söylüyoruz.

“Bak işte yaklaşıyor fırtına,
Bak yine yükseliyor dalgalar,
Yıllardan sonra yollardan sonra,
Şarkılar söylüyor çocuklar,
Yıllardan sonra yollardan sonra,
Yeniden yan yana onlar.
Ne geçmiş tükendi ne yarınlar,
Hayat yeniler bizleri,
Geçse de yolumuz bozkırlardan,
Denizlere çıkar sokaklar.”

Cenazeden sonra eve dönüyoruz. Annem yaşananlardan sonra evde taziye kabul etmeyeceğini söylemiş insanlara, bir anda koca evde Derya, annem, Ege ve çalışanlarla yalnız kalıyoruz. Salona gidip ön bahçenin kapılarını açıp dışarıya çıkıyorum. Bu salonda kapalı kalamıyorum hiçbir zaman. Akşam serinliği salona doluyor. Bahçeye çıkıp verandadaki masa ve sandalyeleri düzeltiyorum.

“Gelin dışarıda oturalım” diye sesleniyorum. Oturuyorum. Bahçedeki ağaçların rüzgârla salınmasını seyrediyorum. Bir ürperti geçiyor içimden. Derya ve Ege gelip yanıma oturuyorlar. Peşlerinden annem verandaya çıkıyor. Bahçeye doğru yürüyor. Dönüp bir anda bana bakıyor. Bakışlarındaki kederle karışık öfke beni yerime çiviliyor.

“Neden bana söylemediniz Deniz? Ben senin annenim. Bunu bilmeye hakkım yok muydu? Yıllarca o adamın yüzüne gülüp sofrasına yemekler koydum ben. Bugün olanlardan sonra geçmişe baktığımda anlıyorum olan biteni” diyor. Sessizce içindeki zehri akıtmasını bekliyorum. Çünkü ne söylesem onu rahatlatamam. Annemi tanıyorum. Gelip Ege’nin yanına oturuyor. Elinde benim çocukluk fotoğrafım var. Ege’nin önüne bırakıyor. Ege fotoğrafı alıyor. Gülümsüyor.

“Deniz öyle güzel bir çocuktuk ki ne zaman yolda yürüse herkes dönüp bize bakardı. Sonra dönüp dönüp tekrar bakarlardı. Sapsarı kıvrırcık saçları, zümrüt yeşili gözleri, gamzeleri, sanki bir ressam onu özenle çizmiş gibiydi. Neşesi bu evi cınlatırdı. Şarkılar söyler, etrafta koşup insanlarla şakalaşırdı. Hep duamız Allah çirkin şans versin oldu. Büyüdükçe güzelleşti, serpildi, bir içim su derler ya işte öyle. Yalan değil çok korktum. Bu kadar güzelliğin başına bela olmasından çok korktum. Korkularım boşa değilmiş. Gün geldi Deniz bir anda ışığını kaybetti. Anlamadım. Tufan ergenlikte olur böyle şeyler, üstüne gitme kızın dedi. Herkesin neşesi olan kızım bir anda etrafına duvarlar ördü.

Yemeden içmeden kesildi. Önce dedim bu birine âşık oldu. Zamanla geçer. Geçmedi. Sonra büyüdü dedim. O yüzden değişti. Anlam veremedim. Üniversiteye İstanbul'a gidecek dedi babası gıkımı çıkaramadım" diyerek ağlamaya başlıyor annem.

"Derya anneme su getirir misin?" diyorum. Derya fırlıyor. Annem bir anda bağıyor.

"Otur Derya, bu mesele konuşulmadan kılınızı kıpırdatmaya caksınız bu masadan!" Kanım çekiliyor. Hayatımda ilk defa annemi bu kadar sinirli görüyorum. Sesi o kadar gür çıkıyor ki bir an babama benzetiyorum onu.

"Baban benden hiçbir şey saklamazdı Deniz. En büyük sırlarını bile bilirdim ben. Bu kadar büyük bir şeyi benden saklamış olmanıza aklım ermiyor kızım. Bir gün gelecek ben seni telli duvaklı gelin edecektim bu evden. Baban bağlayacaktı beline kırmızı kurdeleni. Derya anlattıkça duyduklarımı inanamadım. Nasıl katlandın bunca şeye kızım?" diyerek ayağa kalkıp arkadan boynuma sarılıyor. Gözyaşları boynuma akıyor. Kendimi sıkıyorum. Bütün gücümü sakın kalmaya harcıyorum. Eğer ben de koy veririm bugünü sağ bitiremeyiz. Bana sarılan kollarını tutuyorum.

"Geçti anne, hepsi geçti, üzülme" diyorum sesim titriyor. *Bir de sen üzülme.* Doğrulup sandalyesine geri dönüyor. İkinci dalga hazırlıyorum kendimi. Benim annemin fırtınası kolay dinmez çünkü. Ege'nin elini tutuyor. Şaşıyorum.

"On altı yıl sonra bir gün kızımı gülerken gördüm ben oğlum. Babası ile şaştık kaldık bu işe. Derya'yı sıkıştırıyorum yok, Deniz'e soruyorum yeni işim beni mutlu ediyor diyor. Dedim Tufan bu işte bir iş var. Onca yıldır bir kere gülmemiş bu kız. Derbeder gibi etrafta dolanan kız bir anda yeni kıyafetler, makyaj yapmalar, kahkahalar. Çocukluğundaki Deniz geri döndü. Ağzından kerpetenle laf aldığım kız ilk defa telefonda saatlerce sohbet etti benimle. Sonra o gün hastanede sen babasına sevgili olduğunuzu söyledin. Tamam dedim bu. Sana bakışını gördüm. O bakışı ben nerede görsem tanırım. Yıllarca Tufanla birbirimize öyle baktık biz. Yalan değil başka erkek olsa bugün olanlardan

sonra bir saniye kızımın yanında durmazdı. Allah senden razı olsun oğlum bana kızımı geri verdin” diyor. Ege annemin elini tutan elini sıkıyor. Annem diğer eliyle Ege’nin elinin üstüne vuruyor. Aklıma bir şey geliyor.

“O değil de yaşadıklarımın çok canımı sıkan neydi biliyor musunuz? Kartvizitimde halkla ilişkiler uzmanı yazması” diyorum.

“Bir ara da metin yazarı yazıyordu” diyor Annem, gülmeye başlıyor. Ben de kendimi tutamıyorum, Ege de. Derya kahkaha atarken masada duran kutu peçeteyi alıp kafama atıyor. Peçete omzumun üzerinden arkama düşüyor.

“Siktir git şuradan geri zekâlı” diyor. “Ay pardon Felise teyze ağzımdan kaçtı” diyor anneme bakıp. Annem elini yüzüne sallıyor. Gülmesini durdurmaya çalışıyor.

“Yok, kızım lafı gediğine oturtun” diyor. “Deniz kalk Sultan’a söyle bir şeyler hazırlasınlar misafirimiz var” diyor Ege’yi kastederek.

“Yok, zahmet etme Deniz, benim İstanbul’a dönmem gerek.”

“Mümkün değil. Bırakmam oğlum bu yorgunluğun üstüne.”

“Gitme” diyorum usulca. Bana bakıyor. Gözümdeki yalvarışı görüyor.

“Peki, o zaman müsaadenizle birkaç telefon görüşmesi yapmam lazım” diyor masadan kalkıp. Telefonunu çıkarıp bahçeye doğru yürüyor. Ardından bakıyorum. Benim büyüdüğüm evde olmasına akıl sır erdiremiyorum. Geldiğimiz noktaya şaşıyorum. İlk tanıştığımız günden bu yana ne çok şey yaşadık birlikte. Önce içime kendini koydu, sonra içimdeki beni uyandırdı ve şimdi hayatımla bütünleşiyor. Hayat bana tatlı oyunlar oynuyor. *Bu sefer oyuna seyirci kalmayacağım* diyorum içimden.

Yemekten sonra Derya ve annem izin isteyip odalarına çekiyorlar. Bahçede baş başa kalıyoruz Ege ile. Yüzünü seyrediyorum. Telefonu ile oynuyor. Son günlerde bana karşı olan sabrına minnet duyuyorum. Beni şaşırtmayı her zaman başarıyor. Sevgililik rolünün onu bıktırmamasına şaşıyorum. Beynimde binlerce soru dönüp duruyor.

“İçine dönme ne düşünüyorsan bana söyle” diyor. Bana bakmadan bile ne hissettiğimi ne düşündüğümü algılaması hem korkutucu hem özgürleştirici.

“Bu sevgililik hali seni sıkıyor mu?” diyorum. Telefonunu masaya bırakıp yüzüme bakıyor.

“Hayat gibi ilişkiler de değişkendir güzelim. Başladığımız noktadan nerelere geldik baksana. Seni taşımak beni sıkıyor. Zaten olduğum pozisyonun getirisi bu. Evet, daha önce hiçbir kölemin hayatına dâhil olmadım bu kadar. Senin bana itaatın, saygın ve dizginleri bana bırakman o kadar olağan gelişt ki. Bu kadar kolay bana adapte olan kimse olmadı şu zamana kadar. Bu yüzden kölem değil hayat arkadaşım olduğunu düşünmeye başladım tabii bu yaylarını gevşetmesin” diyor. Kulaklarıma inanmıyorum.

“Teşekkür ederim” diyorum gözlerine bakıp. Sonra etrafıma bakıyorum. Aklıma bir şey geliyor. “Seni kâbuslarımda yolcu luğa çıkarabilir miyim?” diyorum elimle evi gösteren bir daire çizip. Ayağa kalkıp elini bana uzatıyor.

“Götür beni” diyor. Salona giriyoruz. Burada olmak beni hep huzursuz ediyor. Duvarlar üstüme üstüme geliyor. Televizyonun karşısındaki üçlü koltuğa gidip minderini çekiyorum. Ege arkamda duruyor. Koyu yeşil minderini ters çevirip sehpanın üzerine bırakıyorum. Minderdeki belli belirsiz su izini gösteriyorum.

“Bu izi görebiliyor musun?” diyorum, parmağımla üzerinden geçip. “Bu benim bekâret kanımın bıraktığı iz. İlk defa bana bu koltukta tecavüz etti. O gittikten sonra bedenimin her yanı ağrıyordu. Oturamıyordum. Hareket edemiyordum. Ama buna rağmen saatlerce bu koltuğu sildim. Sanki bu iz çıkarsa yaşananları unutacaktım. Yıllar boyu yeni salon takımı alalım diye tutturdum. Olmaz hatırası var kızım dedi durdu annem. Evet, anne çok kötü hatıraları var diyemedim. Annem hâlâ buraya kahve döktüğümü zannediyor” diyorum. Gelip minderini alıyor yerine koyuyor. Üstüne oturuyor. Beni kucağına çekiyor. Kalkmaya çalışıyorum. Bileklerimi çok sıkı tutuyor. Bu koltuğun santim

yakınından geçmedim yıllarca. Nefesim daralıyor. O güne geri dönüyorum. Nabzımı duyuyorum kulaklarımda. Zangır zangır titriyorum. Vücudumdan ter boşanıyor. *Ölüyorum. Bu sefer ölüyorum.* Nefes alamıyorum. Ege yüzümü tutuyor.

“Panik atak geçiriyorsun, ölmüyorsun. Bana bak Deniz” diyor gözlerimin içine bakarak. “Nefes al, ana odaklan” diyor. Nerede olduğumu tartıyorum. *Ege’nin kucağındasın, güvendesin.* Etrafımda gördüğüm nesnelere odaklamaya çalışıyorum zihnimi. Perde, masa, sandalye diye geçiriyorum içimden. Sonra tekrar etmeye başlıyorum. *Perde, masa, sandalye, perde, masa, sandalye...*

Pelte gibi yığılıyorum kucağına. Bir anda bütün gücüm çekiliyor vücudumdan. Alnımı göğüs kafesine yaslıyorum. Kokusunu içime çekiyorum. Elleri saçlarımı okşuyor. Kollarının arasında kıpırdamadan duruyorum. Ömrümün sonuna kadar kollarının arasında kalabilirim. Bütün sesler, düşünceler, varoluş sancıları onun kollarının arasında son buluyor. Nefesim normal ritmine dönüyor. Beni omuzlarımdan tutup göğsünden ayırıyor. Yüzüme bakıyor. “Sadece aptal bir koltuk” diyor.

“Aptal koltuk” diyorum. Kafasını sallıyor. “Çok aptal” diyorum, gülüyor. “Benimle odama gelir misin?” diyorum.

“Beni eve atmaya mı çalışıyorsun?” diyor. O böyle şakacı haline büründüğünde dünyanın en mutlu insanı ben oluyorum. Bazen sohbet ederken ona en karanlık anlarımdan bahsettiğimde bu hale bürünüp beni düştüğüm derin kuyulardan çıkartıyor. Bilinçaltımda kalan tüm o kâbusların içerisinde onun elini tutarak güvenle geçebiliyorum. Ayağının ucuyla ezip geçiyor hepsini.

Biz seninle neyiz? Efendi ve kölesi mi? İki sevgili mi? Arkadaş mı? Âşık mı? Aşıktan öte bir şey miyiz biz? Benim diyen bizden daha iyi tanıyabilir mi birbirini? Herhangi bir sevgili beni senden daha iyi tanıyıp tüm kuyularıma sızabilir mi?

İstanbul'a döndüğümüz gece yatağıma yattığım zaman uyku ile uyanıklık arasında bir halde babam odama giriyor. Önce korkuyorum. Onun ölü olduğunu söylüyor bilincim ki bu beni daha çok korkutuyor. Babam bana bakıp eliyle sakın olmamı işaret edip odamdan çıkıyor. Ardında mavi bir ışık huzmesi bırakıyor. Günlerdir gördüğüm şeyin gerçekliğini sorguluyorum. Yastan kafayı sıyrıyor olabilir miyim acaba? Ege'ye anlattığımda gülererek yüzüme bakıp "Kıçın açıkta kalmış senin" diyor.

"Sen annemle fazla mı takıldın acaba?" diyorum kahvesini uzatırken. Ters ters yüzüme bakıyor.

"Babanı özlüyorsun Deniz bundan daha açık bir şey olabilir mi? Bilinçaltın sana oyun oynuyor. Yastasın. Ne kadar inkâr et-sen de deli gibi ağlamak istiyorsun. Acını bastırmaktan vazgeç, unutma ki bastırılan her şey bir gün bütün gücüyle yüzeye fırlar."

"Ağlayamıyorum. Bir avuç antidepressan içmiş gibiyim. Ağlamak istiyorum. Boğazım düğümleniyor, gözlerim yanıyor. Sonra puf. Bir anda bütün bu hisler yok oluyor. Nerede kalmıştık diyor beynim sanki."

"O kilitli tutmaya çalıştığın kapının kolu bir gün elinde kalacak benden söylemesi" diyor elindeki kitaba geri dönüyor. Kitap okurken hafifçe çatılan kaşları ve ciddiyetle bakan yüzüne dalıp gidiyorum. Haklı olduğunu biliyorum. Herhangi bir konuda haksız olduğunu henüz görmedim, haksızlık yaptığını da keza. İç sesim inleyip iç geçiriyor. *Ne çok seviyorum ben seni böyle.* Burnumun ucu sızlıyor. Kalkıp gitme isteği duyuyorum birden. Bütün hisler beynime birikiyor. Sanki beynim yanıyor. Korkuyorum. Sadece varlığı bile beni ezip geçen bu adamın dünyamın merkezine oturmuş olmasından ölesiye korkuyorum. Hem mut-luyum hem endişeli.

"Bu akşam dışarı çıkalım" diyor. Daldığım düşüncelerden sıyrılıyor.

“Nasıl giyinmemi istersin?” diyorum.

“Seksi” diyor yarım gülüşle. Benimle dalga geçiyor. Oyununa katılmak istiyorum.

“Nasıl seksi? Seksi seksi mi? Salak seksi mi?” diyorum memelerimi ellerimle alttan destekleyip dudaklarımı büzerken.

“Her halinle salak olduğun için ikinci seçenek sana daha yakın” diyor. Bozuluyorum.

“Size de takılmaya gelmiyor efendim” diyorum.

“Diyene bak sana geliyor sanki” diyor. “Zekâna laf edilmesine gelemiyorsun farkında mısın? Ne zaman sana salak, geri zekâlı falan desem bozuluyorsun. Aş artık bunları. Ne kadar zeki olduğun biliyoruz benim küçük salak kızım” diyor.

“Giyinmek için eve gidebilir miyim?”

“Git, on bir buçuk gibi alırım seni evinden.”

Kalkıp evime gitmek üzere ayaklanıyorum. Onun yanından ayrılmak bana her zaman zor geliyor. İnsan ait olduğu yeri bırakırken hep bir parçasını ardında bırakıyor sanki. Resmen ondan uzağa attığım her adım içimi acıtıyor. Elimden gelse gece gündüz dizinin dibinden ayrılmayacağım. Ama hayat şartlarımız el vermiyor. Eşyalarımı alıp evinden ayrılıyorum. Apartmandan çıktığımda temiz havayı içime çekiyorum. Düşüncelerimi susturmak için çantamdan kulaklığımı çıkarıp telefonuma takıyorum. Yürürken bir yandan müzik dinlemek bana hep keyif veriyor. Otobüs durağına doğru yürüyorum. Durak kalabalık. İnsanlardan sıyrılıp arka köşeye geçiyorum. Böyle anlarda insanları seyretmek bana iyi geliyor. Neler yaşadıklarını, kim olduklarını, nereden gelip nereye gittiklerini tahmin etmeye çalışıyorum. İnsanları iyi okuyabiliyorum. Acılarından tanıyorum desem daha doğru olur. Duraaktaki liseli kızlar bana bakıp gülüşüyorlar. Vücut dillerinden beni beğendiklerini anlayabiliyorum. Artık kendimi saklamıyorum. Enerjim insanları bana doğru çekiyor. Bu bazen ürkütücü olabiliyor. Ama bu küçük kızların ilgisi beni mutlu ediyor. Daha

yaşayacakları bir dünya tecrübe olan bu kızlar hem merhametimi hem de arzularımı uyandırıyor. Tecrübesizlik hem çekici hem de tehlikeli bir şey. Camdan bir köprüde yürüdüklerinin farkında olmalarını istiyorum. Kızlardan biri yanıma yaklaşıyor.

“Şey bileğinizdeki bileklik dikkatimi çekti, nereden aldığınızı soracaktım” diyor. Bileğimde Melis’in yapıp internetten sattığı bilekliklerden bana hediye ettiği mavi cam boncuklu bir bileklik var. Mavinin ve yeşilin her tonu var boncuklarda. Bu bilekliğimi çok seviyorum. Hem benim hem Ege’nin gözlerini hatırlatıyor bana. Kıza bakıyorum. Çok tatlı bir kız. Kanım kaynıyor. Kumral, kıvrıkcık saçları yüzünün etrafını çevreliyor. Bilekliği bileğimden çıkartıp uzatıyorum.

“Al senin olsun, bunları benim yakın bir arkadaşım tasarlıyor benim için yeniden yapar” diyorum.

“Ay hiç gerek yok gerçekten, ben alırım yerini söyleyin yeter” diyor.

“Yok, gerçekten al, çok sevdim ben seni” çantamı karıştırıp Melis’in kartını buluyorum. Kıza uzatıyorum. “Bak burada Instagram hesabı yazıyor. Oradan yine bakarsın ama bu da sende kalsın” diyorum.

“Teşekkürler, adınız neydi?” diye soruyor. Göz ucuyla otobüsümün geldiğini görüyorum.

“Adım Deniz, otobüsüm geliyor, bileklik sana şans getirir umarım” diyorum otobüse koştururken. Arkamdan teşekkür ediyor yine.

Eve geldiğim zaman dolabımın karşısına oturup akşam için ne giyeceğimi düşünüyorum. Ege’nin yanına yakışmak istiyorum. Beni beğenmesini istiyorum. Her zamankinden daha güzel olmak istiyorum bu gece. Onu etkileyebilmek için böyle ufak oyunlara ihtiyacım olmadığını biliyorum. Dünyadaki en

güzel kadın olsam bile eğer istemezse onun dikkatini çekmem imkânsız. Siyah satenden geceliğe benzeyen askılı elbisemi alıyorum dolaptan, fazla iddialı bir elbise. Bu gece seksi görünmek istiyorum. Önce banyoya gidip duş alıyorum. Daha sonra saçlarımı kurutup maşa ile şekillendiriyorum. Kıvrır kıvrır bukleleri açıp sade dalgalar halinde sırtıma dökülmelerini sağlıyorum. Makyajımı yapmadan önce elbisemi giyip, tek bantlı siyah ayak-kabılarımı ayağıma geçiriyorum. Ege'nin gelmesine yarım saat var. Parfümümü sıkıp makyaj yapıyorum. Çantama telefonumu, cüzdanımı ve anahtarlarımı koyup salonda Ege'nin gelmesini bekliyorum. Zamanlaması mükemmeldir. Nitekim iki dakika geçmeden telefonum çalıyor. Eşyalarımı kontrol edip evden çıkıyorum. Asansörde elbisemi düzelterip apartmandan çıkıyorum. Kapının önünde bir taksi bekliyor. Göz ucuyla Ege'nin arka koltukta oturduğunu görüyorum. Kapıyı açıp yanına oturuyorum.

“Selam” diyorum. Bana bakıyor. Baştan aşağıya öyle bir süzüyor ki baktığı her nokta alev alıyor. Yüzü tepkisiz. Beğenip beğenmediğini anlamam mümkün değil. Taksiciye gideceğimiz mekânın adresini veriyor. Taksici hareket ediyor. Konuşmadan birbirimize bakıyoruz. Şu anda ne düşündüğünü çok merak ediyorum. Elini bacağımın üzerine koyuyor. Bacağımı sıkıyor. Gitgide daha kuvvetli sıkıyor. Dokunduğu noktadan bütün bedenime bir sıcaklık yayılıyor. Tartışmasız ona ait olduğumun işareti bu. “Sen benimsin” diyor bu hareketi ile. Anlayabiliyorum.

Taksi trafiğin içerisinde ilerliyor. Taksicinin dikiz aynasından bana bakışını yakalıyorum. Ege “İlerideki benzinlikte duralım, sigara alacağım” diyor. Taksici benzinliğe girip marketin önünde duruyor. Onun sigara almasını bekliyorum takside. Ege geri dönüp taksiye biniyor. Sigara paketlerini bana uzatıyor. Alıp çantama atıyorum.

“Nereye gidiyoruz?” diyorum öylesine. Elini bacağımın üzerine koyup kasıklarıma doğru okşuyor. “Kulübe” diyor. Elinin yattığı his odaklanmamı zorlaştırıyor. Elini tutup engel olmak istiyorum. İç çamaşırım sırlıslıkla oluyor. Daha fazlası için yanıp

tutuşmaya başlıyorum. Bacaklarımı ayırıp elini daha ileriye itebilmesi için koltukta aşağı kayıyorum. Bir an sonra elini çekip beni arzularımla baş başa bırakıyor.

Taksi mekâna yaklaşıp duruyor. Taksiden inip mekâna giriyoruz. Çok büyük daha önce gelmediğim bir kulüp. Etrafta her türlü insan var; genç, yaşlı, kadın, erkek, gay, lezbiyen, trans. Herkes uyum içerisinde eğleniyor.

“Nasıl bir yer burası böyle?” diyorum.

“Sınırların olmadığı bir yerdeyiz” diyor. Belimden tutup beni masamıza doğru ilerletiyor. Birkaç kişi ile selamlaşıyor.

“Buraya çok sık geliyor musun?” diye sesleniyorum kulağına doğru.

“Ara sıra, bana bir sigara yak ben içecek bir şeyler alacağım” diyor.

Çantamdan sigara paketini çıkarıp çantamı masanın altındaki kancaya takıyorum. Paketten aldığım sigarayı yakarken Ege geri dönüyor. Sigarayı uzatıyorum. Alırken votka bardağını bana uzatıyor.

“İstersen sen de sigara içebilirsin” diyor. Yüzüne bakıyorum. Bir süredir sigara içmeme izin vermiyor. Bırakmamı istiyor. Ben de tabii ki bu kurala uyuyorum. Ama bu gece sigara içmeme izin veriyor. Paketten bir sigara daha alıp kendim için yakıyorum. Elimden tutup beni sahnenin önüne doğru götürüyor. Sahnede dansçılar var. Onların oluşturduğu enerjiye kapılıp yerimde kıpırdanmaya başlıyorum. Votkadan aldığım her yudum içimde biraz daha pervasız olan yanıma ortaya çıkartıyor. Pekâlâ, ortam kızı da olabiliyorum. Ege’nin yanımda olmasının verdiği güvene tutunup salınıyorum. Sahiden eğleniyorum. Uzun zamandır ilk defa müziğe kendimi bırakıyorum. Babamı kaybetmek, Metin ile yüzleşmek, anneme her şeyi itiraf etmek, Ege’nin hayatuma girişi, hepsi beni fazlasıyla etkiledi. Hayatım değişiyor. Ayak uydurmaya çalıştıkça geride kalıyormuşum gibi hissediyorum. Zaman zaman bu his bana ayak bağı oluyor. Bazen kendimi

koltukta oturmuş boş boş duvara bakarken yakalıyorum. Ege ol-masa kendi denizimde boğulurdum. Bana sığınacak bir liman, güvenle delirebileceğim bir alan tanıyor. Tüm bu delilik; Ege ile yaşadığımız hayat bana kendimi güvende hissettiriyor. Sıradan hayatların sıradan insanlarını korkutacak olan tüm bu delilik benim sığınağım. Başkalarına sıra dışı olan her şey benim gerçekliğim. Günün sonunda tüm bunların oyun olduğunu elbette ben de biliyorum. Ama ben bu oyunu onunla oynamaya bayılıyorum.

Ege elimden tutup beni masamıza doğru yönlendiriyor. Masa-da tanımadığım kişiler var. Selamlaşmalarından Ege ile tanışuk-larını anlıyorum. Ege kulağıma eğilip eliyle iki kişiyi işaret edi-yor. Evli olduklarını ve swinger olduklarını söylüyor. Beni kadına doğru itiyor. Dans ederek kadına yaklaşıyorum. Kadın dansıma karşılık veriyor. Ege'nin kadını ayartmamı istediğini gözlerinden okuyabiliyorum. Biz dans ederken kocası ile bizi izliyorlar. Kadına arkamı dönüp kalçamı kasıklarına sürüyorum. Eş değiştiren bir kadın için hareketleri fazla tutuk ve isteksiz. Ellerini tutup belime sarıyorum. Gönülsüz dans etmeye devam ediyor. Arkamı dönüp gözlerinin içine bakıyorum. Kahverengi, hüznü bakan gözle-rinde "Bu gece bitse de gitsek" der gibi bir bakış var. Göz ucuy-la eşine bakıyorum. Eşinden çok beni seyrediyor. Bahse varım kadın adamın zoru ile bu hayat tarzını benimsemeye çabılıyor. Adamın gözlerinde hayvani bir arzu pırıltısı var. Benim ilgime mazhar olabilecek bir tip olmayı diliyor. Ama şu an ilgi alanımda karısı var. Adamı zerre kadar çekici bulmadım. Kadına daha çok sokulup dudağının kenarına ufak bir öpücük konduruyorum. Burnumu boynuna sürüyorum. Gülümsüyor. Bu da isteksiz bir gülüş. Bir şeyin zorla yapıldığını nerede görsem hissederim. Zor-lanmanın verdiği negatif hissin yakın dostlarındanim. Kadından bir adım geriye çekilip göz kırpyorum. Masada içkisini yudum-layan Ege'ye doğru gidiyorum dans ederek. Yanına geldiğimde beni belimden tutup kollarının arasına çekiyor. Gözümün içine bakıyor. Biraz daha uğraş versem kadını ikna edip yatak odasına götürebileceğimi ikimiz de biliyoruz.

Kulağına doğru “Onu istiyor musun?” diyorum. Dudaklarını büzüp başını iki yana sallıyor. Beğenmemiş. Bu hoşuma gidiyor. Benim çiftle beraber olmamı isteyebileceğini düşünüyorum. Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum. Ege’den başka bir erkeğin bana dokunmasına izin verebilir miyim, bilmiyorum. Yıllar sonra bana dokunmasına izin verebildiğim ilk erkek Ege. Ondan başka bir erkeğe yaklaşabilir miyim bilmiyorum. Daha önceki konuşmalarımızda bunun atlamam gereken bir eşik olduğunu konuşmuştuk. Denemek istiyorum. Erkeklerden korkup saklanan Deniz’in değişmesini istiyorum. Her korkumu yerle bir edip onunla yeni bir Deniz yaratmak istiyorum. Daha cesur daha korkusuz. Kadınlara yaklaşırken bu kadar korkak değilim. Kadınlardan hoşlanan bir yanımdır. Ama bazı eşiklere yaklaşamıyorum uzun zamandır. İçkimden bir yudum alırken adam yanıma geliyor. Telefon numaramı istiyor. Ege hafifçe kalçama dokunuyor. Bu bir onaylama. Adamın elindeki telefonu alıp kendi numaramı yazıyorum. Eşinin yanına geri dönüyor. Arkama dönüp Ege’nin boynuna sarılmak ve dans etmek istiyorum. Başımı geriye attığım sırada yanıma bir kadın geliyor; Ege’nin yaşlarında, çok güzel, boylu poslu bir kadın. Sevinçle kucaklaşıyorlar. İçimden bir kıskançlık dalgası geçiyor. Kulaktan kulağa bir şeyler konuşuyorlar. Kadın bana bakıyor. Elini uzatıyor. Uzanıp elini sıkıyorum.

“Gonca” diye sesleniyor.

“Deniz” diyorum. Masamıza geliyor. Ege ile sohbet etmeye devam ediyorlar. Geçmişte aralarında bir şeyler yaşanmış, bedensel yakınlıklarından bunu anlayabiliyorum. Daha önce sevişmediği bir kadına asla bu kadar fazla yaklaşmaz Ege. Her zaman karşısındaki kişinin kişisel alanını ihlal etmemeye dikkat eder. Aynı zamanda kendi alanının işgal edilmesinden de hoşlanmaz. Ama isterse bir anda karşısındaki insanı etkileyip kendisine çekebilir. İletişim konusundaki ustalığı ve insan psikolojisini iyi bilmesi insanların onu kendilerine çok yakın bulmasını sağlıyor. Ona hayran olduğum konulardan biri de bu. Aralarında neler yaşandığını merak ediyorum. Ama Ege söylemediği sürece bunu ona soramam. Sessizce içki içmeye devam ediyorum. İçkim bitince

Ege'ye sesleniyorum, "İçki almaya gidebilir miyim?" Başıyla git diye onaylıyor. "Siz bir şey ister misiniz?" diyorum.

"Bana bir bira al" diyor. Gonca'ya bakıyorum.

"Votka vişne" diyor. Çantamdan cüzdanımı alıp bara doğru ilerliyorum. Mekân öyle kalabalık ki geçebilmek için baya azim gerekiyor. Zaten fazla ses var. Bara yaklaşıyorum. Uzanıp barmene siparişlerimi söylüyorum.

İçkileri beklerken biri arkamdan sesleniyor "Fatoş sen misin güzelim?"

Tüylerim diken diken oluyor. Bu ismi duymayalı neredeyse on sene oldu. Elimi kolumu nereye koyacağımı kestiremiyorum. Arkamı dönüp adama bakıyorum, Metin'in beni sürekli olarak gönderdiği adamlardan biri, Tuncay. Yıllar sonra o hayattan bir ile karşılaşmak başıma inen bir balyoz etkisi yaratıyor. Yüzüne bakakalıyorum.

"Sen görmeyeli baya afet bir şey olmuşsun, çirozun tekiydin. Boş musun bu gece?" diyor. Bir anda bütün duvarlar üstüme gelmeye başlıyor. Panik hissinin dalga dalga geldiğini hissediyorum. "*Şimdi olmaz, burada değil*" diyorum kendime. Kaçmak istiyorum. Hızla öne atılıp adama çarparak tuvalete doğru koşturuyorum. Tuvalete giden merdivenlerin başında bileğimden yakalıyor. Geriye doğru sendeliyorum.

"Hayırdır tarifen mi arttı? Artık bizi beğenmiyor musun?" diyor. Bileğimi kurtarmaya çalışıyorum.

"Bıraktım ben o işleri Tuncay, bırak kolumu" diyorum. Bileğimi büküp arkamda tutuyor. İyice yanıma sokuluyor.

"Orospuluk bırakılıyor muymuş, yaşadığımız geceleri de mi unuttun?" diyor. Bileğimin acısıyla kıvrılmamak için kendimi zor tutuyorum. *Acını belli etme, ona bu keyfi yaşatma, dik dur Deniz.* Omurgamı düzleştirip burnunun dibine kadar giriyorum.

"Eğer şimdi bileğimi bırakıp basıp gitmezsen öyle bir çığlık atarım ki bu mekân başına yıkılır Tuncay" diyorum.

Arkamdan “Deniz” diye kükreyen Ege’nin sesini duyuyorum. İkimizde sesin geldiği yöne dönüyoruz. İki metre ötede yanında Gonca ile bize bakıyor. Ege elini bana doğru uzatıyor. Tuncay elini gevşetiyor. Kolumu kurtarıp Ege’ye doğru koşturuyorum.

Tuncay arkamdan “Artık sana Deniz mi diyorlar, güzel isim seçmişsin kendine Fatoş. Kim bu yeni pezevenğin mi? Kaç para istiyorsun bu güzellik için?” diyor bize yaklaşarak. Sinirden bütün bedenim titriyor. Ege’nin duyduklarını anlamlandırması kısa sürüyor.

“Gonca, Deniz’i tuvalete götürür müsün? Biz biraz konuşacağız” diyor başıyla Tuncay’ı göstererek. Gonca kolumdan tutup beni tuvalete sürüklüyor. Arkama bakıyorum. Ege bana göz kırpmıyor. Kalbim sıkışıyor. Tuvalete girip musluğu açıp yüzümü yıkıyorum. Göz makyajım yüzüme akıyor. Peçetelikten aldığım peçete ile makyajımı temizliyorum. Aynadan arkamda duran Gonca’ya bakıyorum. Olan bitene dair soruları var, görebiliyorum yüzünde. Sadece bunu bana sorabilecek samimiyetle bana yaklaşmalı mı onu kestiremiyor. En sonunda “İyi misin?” diyor.

“İyiym teşekkür ederim.”

“Ege hayatında olduğu için çok şanslısın” diyor. Arkamı dönüp yüzüne bakıyorum. “Bizim ilişkimiz bitti ama onu hâlâ özleyorum.” Duyduklarımı hazmetmeye çalışıyorum.

“Demek eski sevgilisiniz” diyorum yarım ağız.

“Evet, ben de bir zamanlar senin gibi onun kölesiydim” diyor.

“Artık değilsin demek” diyerek kafamı sallıyorum. Ege’nin ona benden bahsetmesi beni şaşırtıyor. Ona sormadan benim bizden bahsetmem yasak. O yüzden Gonca ile açıkça konuşmuyorum. Lafı evirip çeviriyorum. Gülüyor.

“Çok tatlısın, çeneni sıkı tutmayı da iyi öğrenmişsin gördüğüm kadarıyla. Ama konuşacak birine ihtiyacın olursa Ege’den telefon numaramı iste seve seve yanında olurum” diyor.

“Sanırım her şeyi konuşabileceğim bir insan var o da dışarıda bizi bekliyor” diyorum. Üstümü düzeltip kapıya yöneliyorum. Gonca arkamdan geliyor. Tuvaletten çıktığımızda Ege’yi duvara yaslanmış telefonu ile oynarken buluyorum. Sakin görünüyor. Beni fark edince yanımıza geliyor.

“İyi miyiz?” diyor elini uzatıyor. Elini tutuyorum. Dokunuşu kalp atışımı yavaşlatıp sakinleşmemi sağlıyor. Hangi ruh halinde olmamı isterse ona göre yaklaşıp beni istediği moda öyle kolay sokabiliyor ki bu bende şaşkınlık yaratıyor.

Başımı sallayıp “İyiyiz” diyorum.

Masamıza geri dönüyoruz. Masada duran sigara paketinden bir sigara çekip yakıyorum. Ege uzanıp elimdeki sigarayı alıyor. Kendisi içmeye başlıyor. Bir yandan da Gonca ile sarmaş dolaş dans ediyorlar. Gonca, Ege’ye sarılırken bir yandan da bana bakıyor. Kıslandırmaya çalışıyor beni. *Bir dans için Ege’yi kıskansaydım başkasını siktiğinde kendimi kesmem gerekirdi.* Masadaki viski bardağını Gonca’ya doğru kaldırıp başımla şerefe diyorum. Bardağı kafama dikiyorum. Viski boğazımı yakıp doğrudan midede iniyor. Onlara arkamı dönüp masaya yaslanıyorum. Şarkı değişiyor. Bir şarkı başlıyor. Şarkıdaki bütün baslar içimde çalışıyor sanki. Bütününü beni ele geçiriyor. *Sezen Aksu’nun* sesi kulaklarımı dolduruyor. Daha önce bu şarkıyı hiç duymadım. Öyle bir şarkı ki Ege’ye dair bütün hislerimi dörtlülere sığdırmış. Şarkının sözleri içime işliyor.

“Adın başka, tadın başka

Sıgıyorsun ele avuca delisin sen

Dilerim ki benle yaşa

Bildiklerin ezber değil, yenisin sen

Boşuna mı yaprak gibi rüzgârına kapıldım ben?

Unutup kendimi bir divaneye takıldım ben

Ayağı eşikten dışarda, git gidersen

Bu gönül senden çoktan razı, nasıl istersen

*Delip geçen gözlerinle
Söylenmemiş sözlerinle
Sırsın sen
Hiç oyunsuz, sorunsuz
Ne bir eksik ne bir fazla
Canımsın sen
Senden önce, senden sonra
İki ayrı devir, iki ayrı dünya
Bir daha da olmayacak
Hiçbir şey eskisi gibi yarınlarda...”*

Ben şarkıya kapılmış giderken Ege gelip yanımdaki bar taburesine oturuyor. Bileğimden çekip beni kucağına oturtuyor.

Kollarının arasında dönüp izin almadan boynuna sarılıyorum. Kulağına doğru sesleniyorum.

“Şarkıyı dinler misin? Sanırım sana söylemek istediğim her şeyi bir şarkıya sığdırmışlar” diyorum. Müziğe kulak kesiliyor. Sonra gülerek kulağıma doğru eğiliyor.

“Benim İzmirli olduğumu unuttun galiba. Sezen’in bütün şarkılarını ezbere biliyorum ben” diyor.

“Seninle karşılaşınca kadar hiçbir şarkısı benim için anlamlı olmadı” diyorum. Dudaklarına uzanıyorum. Dudakları dudaklarıma kapanıyor. Alev alev yanıyorum. Arzum bütün bedenimde dalgalanıyor.

Dudaklarımı bırakıp “Kalçanı kaldır” diyor. Boynundan tutunup hafifçe kendimi kaldırıyorum. Eliyle uzanıp pantolonunun fermuarını açıp penisini çıkarıyor. Şaşıyorum. Kollarımdan tutup beni sahneye doğru döndürüyor. Elini eteğimin altına atıp tangamı koparıp elime tutuşturuyor. İç çamaşırımı avucumda sıkıyorum. Sonra beni tekrar kucağına oturtuyor. Eteğimi kaldırıp kendini içime itiyor. Yüzlerce kişinin ortasında olmamız umurunda

değil, birilerinin görmesi umurunda değil. Beni istiyor ve alıyor. Hiç tereddütsüz. Kucağında hafifçe hareket ettirerek beceriyor beni. İnsanların bizi izlediğini düşündükçe kuduruyorum. Sanki herkes bize bakıyormuş gibi hissediyorum. İzleniyor olma ihtimali bile bütün duyularımı harekete geçiriyor. Belimdeki eline tutunuyorum. Bacaklarım kasılıyor. Kendimi kasiyorum. Penisini içimde sıkıştırıyorum. Kendini en dibime itiyor. Kucağına öyle bir bastırıyor ki içime patlarken penisini karnımın içinde hissediyorum.

Kulağıma “Boşalabilirsin” diye fısıldıyor. Kendimi bırakıyorum. Elim ayağım titriyor. Belimdeki kollarına sarılıyorum. Beni yavaşça kucağından kaldırıp pantolonunu kapatıyor. Elimde duran iç çamaşırımı alıp cebine sokuyor. Masadaki peçeteyi alıp bacaklarımın arasından süzülen spermlerini siliyorum. Hiçbir şey olmamış gibi uzanıp masadan bir sigara alıp yakıyor. Nasıl bu kadar sakın kalabildiğine şaşırıyorum. Elbisemi düzeltiyorum.

Biri “Ege naber abi?” diyor. Kafamı kaldırıp sesin geldiği yöne bakıyorum. Ege dönüp adamla selamlaşıyor. Adamın yanında bir de kadın var. Ege adamı masamıza davet ediyor. Gelip oturuyorlar. Adam bana bakıyor.

“Bizi bu güzellikle tanıştırmayacak mısın?” diyor Ege’ye.

“Deniz, kölem” diyor beni gösterip. Adam elini bana uzatıyor. Uzattığı eli sıkıyorum.

“Konuralp ben, bu da benim kölem ve aynı zamanda da karım Ayşegül” diyor. Ayşegül ile birbirimize bakıyoruz. Şaşkınlığımı üzerimden atıp elimi uzatıyorum, uzanıp elimi tutuyor. Birbirimize gülümsüyoruz. Daha önce başka bir efendi ve kölesiyle hiç tanışmadım. Üstelik evli olmaları şaşkınlığımı ikiye katlıyor.

Konuralp bana doğru sesleniyor; “Ege Denizi tuzlu olur ama sen pek bir şekersin” diyor. Kahkaha atıyorum.

“Bu espriyi ilk defa duymadığıma emin olabilirsin” diyorum. Derya sürekli Ege Denizi diyerek dalga geçiyor benimle.

“Seni güldürebildiğime göre bundan sonra senin adın Ege Denizi olsun. Ben seni öyle çağıracağım” diyor Konuralp.

“Ufak bir ekleme yapabilir miyim?” diyorum.

“Yap bakalım” diyor.

“Ege’nin Deniz’i” diyorum yüksek sesle. Ege kahkaha atıyor.

Hep beraber Konuralp ve Ayşegül’ün evine gidiyoruz; Ayşegül çok sıcakkanlı bir kadın. Sohbetimiz akıp gidiyor. Benim yeni yeni yürüdüğüm yollardan çok daha öncesinde geçtiği için anlattıklarını merakla dinliyorum. Kendi ilişkilerinden bahsediyor. Beraber mutfakta içkileri ve atıştırma malzemeleri hazırlıyoruz. Kuru yemişleri kâselere koyuyorum. Her şeyi salona taşıdıktan sonra geçip yanlarına oturuyoruz. Aralarında iş konuşuyorlar. Sehpanın üzerinde duran biralardan birini alıp açtıktan sonra Ege’ye uzatıyorum. Ege elimdeki şişeyi alıp bir yudum alıyor. Şişeyi bana uzatıyor. Elinden alıp bir yudum alıyorum. Bira sevmiyorum. Anlamsız geliyor bana. Yüzümü buruşturuyorum. Konuralp içkisini yudumlarken bana bakıyor.

“Peki, biz bu güzelliğin tadına bakabiliyor muyuz?” diye soruyor Ege’ye. Ege elimden tutup ayağa kaldırıyor.

“Sizindir” diyor. Gözlerinin içine bakıyorum; gözleri koyu lacivert. Beklemediğim anda gelen bu sürpriz beni felç ediyor. Ayakta kalakalıyorum. Beynim alarına geçiyor. Konuralp içkisini sehpa üzerine bırakıp Ayşegül’e bakıyor.

“Deniz’i benim için hazırla” diyor.

Ayşegül yüzüme bakıp ayağa kalkarken “Daha önce Deniz’i kimseye paylaşmadın mı Ege?” diyor.

“Hayır, siz ilksiniz” diyor Ege sehpadaki kâsedan aldığı fıstığı ağzına atarken. Ayşegül yanıma gelip elimi tutuyor. Ben salonun ortasına çekiyor. Olanları beynimde bir yere oturtmaya çalışıyorum.

Ama sanki beynim duruyor. Ayşegül belime sarılıp boynuma bir öpücük konduruyor. Kendime geliyorum. Dudaklarıma uzanıyor. Öpüşüne karşılık vermek için dudaklarımı aralıyorum. Öpüşü yumuşacık. Bir kadını öpmenin ben de yarattığı hisse odaklanıyorum; dudaklarımın altındaki dudakları ipek gibi. Ayşegül beni öpmeye devam ederken elbisemin omuzlarından tutup aşağıya indiriyor. Çırılçıplak kalıyorum. Dudaklarımdaki dudakları önce boynuma sonra memelerime iniyor. Ben de onun üzerindeki bluzu çıkartıyorum. Bluzunun altındaki sutyensiz göğüsleri serbest kalıyor. Elimden tutup beni köşedeki tekli koltuğa götürüyor. Koltuğa oturuyorum. Dudaklarımı öpüp önümde diz çöküyor. Bacaklarımı ayırıp bacaklarımın arasına eğiliyor. Diliyle klitorisime dokunuyor. Verdiği ıslak his beni bacakları-mı kapatmaya itiyor. Ayşegül sıkıttığım bacaklarımı ayırıp birini koltuğun kenarına kaldırıyor. Tekrar eğilip dilini içime sokuyor. Koltukta kayarak kendimi ona daha çok açıyorum. Dilinin dokunuşu zevk veriyor ama benim için yeterli değil. Ege ile göz göze geliyoruz. Yüzünde arzulu bir ifade var. Onun bizi izlemesi beni delirtiyor. Doğrulup Ayşegül'ün yanına yere iniyorum. "Uzan" diye fısıldıyorum kulağına. Ayşegül yerde geri geri gidip ikimizi de rahatça görebilecekleri bir yerde sırt üstü uzanıyor. Dizlerimin üzerinde yanına yaklaşıp üzerine çıkıyorum. Pantolonunun düğmelerini açıyorum. Kalçasını kaldırıyor. Geriye gidip pantolonu-nu çıkarıyorum. Sonra dizlerimin üzerine çöküp bileklerinden öpmeye başlıyorum. Bacaklarının içerisinden öperek vajinasına doğru yaklaşıyorum. Bacaklarını benim için ayırıyor. Kasıklarını öpüp yavaşça dilimi gezdiriyorum vajinasının etrafında. Sonra klitorisine uzanıp bir dil darbesi atıyorum. Geriliyor. Dudaklarımı aralayıp klitorisini dişliyorum. İnliyor. Daha sonra dilimi içine sokup sularını emiyorum. Dilimin hareketlerini hızlandırıp ara ara ısırarak onu zorluyorum. Parmaklarımı iyice ıslanan vajinasına itip içerde kıvırıyorum. Kıvranıyor. Zevk noktasını bu-lup oraya dokunuyorum. Uzanıp elimi tutuyor. İçinde daha da derinine itiyor parmaklarımı. Parmaklarımın etrafında hareket ederek boşalıyor. Doğrulup saçlarımın arasından yüzüne bakıyorum. Gülüyor. Birbirimize bakarken Konuralp gelip arkadan

kalçamı avuçluyor. Bütün bedenim geriliyor. *Bana dokunan Ege değil.* Çığlık atıyor bedenim. Soluğum kesiliyor. Olduğum yerde ellerimin ve dizlerimin üzerinde kalakalıyorum. Konuralp elle-riyle kalçamı ayırıp parmaklarını kıcıma sokuyor. İçimdeki küçük kız hayır diye çığlıklar atıyor. *Bana bunu bir daha yaşatmaya-caktın* diye bağıyor bana. *Bırakın beni* diye bağırmaya başlıyor. Sonra sesi yükseliyor; avaz avaz *bırakın beni* diye bağıyor küçük kız. Ne yapacağımı bilemez bir halde soluk almaya çalışıyorum. Konuralp arkama geçip penisini kalçama sürüyor. Ege'nin bana daha önce söylediği söyler zihnimde dönüyor.

Kendini çok dayanıklı sanıyorsun ama kırılma noktanı bulacağım Deniz ve bulduğumda bu kadar dayanıklı olamayacaksın...

Beynimde bir ışık çıkıyor. "Ophelia" diye sesleniyorum Ege'ye doğru. Daha önce hiç söylemediğim güvenli kelimemi duymak Ege'nin ayağa fırlamasına sebep oluyor.

"Konuralp dur!" diyor. Konuralp Ege'yi dinleyip arkamdan çekiliyor. Ege yanıma gelip beni ayağa kaldırıyor. "İyi misin?" diyor.

"Hayır, beni tuvalete götürür müsün?" diyorum güç bela. Kolumdan tutup beni tuvalete götürüyor. Ayşegül arkamdan sesleniyor "İyi misin Deniz?" diye. Tuvalete giriyoruz. Ege kapıyı kapatıyor. Banyodaki duvarın dibine çöküyorum. Bütün vücudum korkudan titriyor. Benim sınırlarım fiziksel değil çok daha derinde ruhumda yaşıyor. Ege daha önce beni hiç böyle görmedi. Gözlerimden yaşlar boşanıyor. Elimi kalbime koyuyorum çıkacakmış gibi atıyor. Gözyaşlarım derin hıçkırıklara dönüşüyor. İçimdeki küçük kız benliğimi ele geçiriyor. Benlik, zaman, mekân beni ayakta tutan bütün algılarımı yitiriyorum.

On iki yaşına geri dönüyorum. Üzerimde bayramlık beyaz elbisem ile koşup Metin Amcama kapıyı açıyorum. "Sen evde yalnız mısın Deniz, çalışanlar nerede?" diyor.

"Babam fabrikada, annem de Sultan Teyzem ile pazara gitti" diyorum. İçeriye giriyor. Peşinden salona gidiyorum. Koltuğa oturuyor.

“Gel otur bakalım kucağıma seni bir seveyim” diyor. Yanına gidip kucağına oturuyorum. Yanaklarımı öpüyor.

“Seviyor musun bakayım sen Metin Amcanı?” diye soruyor.

“Seviyorum, babamı sevdiğim gibi” diyorum.

“Sen beni babanı sevdiğin gibi sevme artık” diyor. Yüzüne bakıyorum. Sonra yüzümden tutup dudağımdan öpüyor. Büyüklerin birbirlerini öptüğü gibi. Demek ki insanlar birbirlerini çok sevince dudaktan öpüşüyorlar. Sonra eliyle göğsümü sıkıyor. Canım yanıyor.

“Metin Amca acıyor yapma” diyorum kucağından kalkmaya çalışıyorum. Gitmeme izin vermiyor. Ellerini elbisemin altına sokup bacaklarımın arasını oksuyor. Yaptığı şey bana kendimi kötü hissettiriyor. Yaptığı şey çok yanlış hissediyorum. Kaçmaya çalışıyorum. Elinden kurtulup kapıya koşuyorum. Arkamdan gelip yakalıyor. Kucaklayıp salondaki koltuğa götürüyor. Üzerime çıkıyor. Ağlıyorum, beni bırakması için yalvarıyorum. Bir eliyle ağzımı kapatıp üzerime yattıyor. Diğer eliyle külotumu çıkarıyor. Pantolonunun fermuarını açıyor. Bacaklarımın arasında büyük bir acı hissediyorum. Çığlık atıyorum. Bana ne yapıyor bilmiyorum ama canımı çok yakıyor. Üzerimdeki ağırlığı atamıyorum. Hareket ettikçe beni daha çok acıtıyor. Sonra nefes alış değişiyor. Garip sesler çıkartıyor. Kendini üzerime bırakıyor.

“Hoşuna gitti değil mi? Daha güzellerini yaşayacağız seninle ama bundan kimseye bahsetmek yok. Yoksa baban sana çok kızar” diyor. Üzerimden kalkıyor. Hareket edemiyorum. Her hareketimde canım yanıyor. Elini yüzüme atıyor. Yerimden sıçrayıp koltuğun köşesine kaçıyorum. Elbisem kıpkırmızı olmuş. Annem bu elbiseyi bana yeni almıştı. Ağlıyorum. Ağlarken bacaklarımı karnıma çekip kollarımı kendime sarıyorum. Uzanıp beni kollarının arasına almak istiyor. Dokunuşuyla sıçrayıp kaçıyorum. “Metin Amca bırak beni” diye yalvarmaya başlıyorum. Gelip kollarımdan tutuyor sıkıca. Ona vurmaya başlıyorum. Beni zapt edemiyor.

“Dokunma bana, ben sana hiçbir şey yapmadım dokunma bana” diye bağıriyorum. Yumruklarımı tutup göğsünde birleştiriyor. Kafamı sağa sola sallayıp olduğum yerde tepiniyorum.

Ellerin sahibi değişiyor. Beni zapt etmeye çalışan adamı tanı-
mıyorum. “Bırak beni ben seni tanımıyorum” diye çığlık atıyo-
rum. Adam ellerimi bırakıp çenemden tutuyor.

“Deniz bana bak” diyerek gözlerimin içine bakıyor yüzümü
sıkıca tutup. Kendini gösteriyor.

“Benim Deniz, Ege. Buradayım, yalnız değilsin, güvendesin,
kimse sana zarar vermiyor” diyor. Etrafıma bakıyorum, olduğum
yeri tanımıyorum. Duvarda daha fazla gidebileceğim yer olma-
masına rağmen daha da geriye kaçmaya çalışıyorum.

“Sana kimsenin zarar vermesine izin vermem bana bak” diye
bağırıyor. Gözlerime bakan gözleri anımsamaya başlıyorum ama
yine de gözlerimi kaçırmaya çalışıyorum. Çenemi daha da sıkı
tutuyor.

“Deniz benim sevdiğin adam, bana bak” diyor. Zihnimdeki
sislerin arasından Ege’nin bana bakan korku dolu gözlerini ve
endişeli yüzünü görüyorum.

“Ege” diye fısıldıyorum. Çenemi bırakıp doğruluyor. Gidip
çamaşır makinesine yaslanıyor.

“Beni çok korkuttun Deniz” diyor. Nerede olduğumuza ba-
kıyorum. Bir hayvan gibi köşeye sinmişim. Az önce içeride ya-
şadıklarımı anımsıyorum. Sindiğim yerden dizlerimin üzerine
doğrulup Ege’nin yanına gidiyorum. Ayaklarına kapanıyorum.

“Yalvarırım bir daha bana sizden başka kimsenin dokunma-
sına izin vermeyin efendim katlanamıyorum” diyorum. Beni yer-
den kaldırıp kollarının arasına çekiyor. Başımı boynuna gömü-
yorum. Kokusunu içime çekip sakinleşmeye çalışıyorum.

Ege biraz yalnız kalmamın iyi olacağını düşünüp beni Ayşe-
güllerin evinin önünden taksiye bindirip evime gönderiyor. İçime
çöken yalnızlık ve korku beni içten içe yiyor. Odama gidip yatağa

çöküyorum. Başucumda duran saat dört buçuğu gösteriyor. İşe gitmeden önce bir iki saat uyuyabilirsem iyi. Yatağa uzanıp yorganı üzerime çekiyorum. Gözlerimi kapattığımda Metin'in yüzü gözümün önüne geliyor. Hafızamda derinlere gömdüğüm anılar yüzeye çıkmaya çalışıyor. Onunla buluştuğumuz anlardaki hoyratlığı, canımı yakan elleri ve ettiği küfürler sızıyor bilincime. Gözlerimden yaşlar akıyor yastığıma. Kendimi tutamıyorum. İçimdeki bütün acı gözlerime toplanmış gibi. Canım yanıyor. Uyumam lazım ama uyuyamıyorum. Kapı çalıyor. Saate bakıyorum saat altı olmuş. Yataktan kalkıp güç bela kapıya gidiyorum. Kapının deliğinden bakıyorum kimse yok. Otomatiğe basıp "Kim o?" diye sesleniyorum.

"Benim" diyor Ege'nin sesi. Şaşkınlıkla kapının otomatiğine basıyorum. Portmantonun aynasında gözlerimi silip üstümü düzeltiyorum. Kapıyı açtığımda merdivenleri ikişer ikişer hızla çıkan Ege'yi görüyorum. Kapının önüne geldiğinde pervaza yaslanıp soluklanıyor. Yüzüne bakmıyor. İçeri girmesi için kenara çekiliyorum. İçeriye giriyor. Salona geçiyor. Merakla arkasından gidiyorum. Koltuğa oturup yayılıyor. Sormak istediğim bütün soruları yutup varlığına minnet duyuyorum.

"Kahve yapayım mı?" diyorum fısıldar gibi. Kafasını sallayarak onaylıyor. Onu salonda bırakıp mutfığa gidiyorum. Sevdiği kahve kapsüllerini alıp kahve makinesine takıyorum. Raftaki bardaklara uzanırken gelip arkamdan sarılıyor. Burnunu saçlarımın arasına gömüyor. Kollarında gevşiyorum. Ellerimi belime sarılan kollarına koyuyorum. Beni hafifçe sağa sola sallıyor. Kulağıma eğilip fısıldıyor; "Senden ayrı kalamıyorum çünkü her an seni korumak istiyorum. Bütün koruma içgüdülerimi ayağa kaldırıyorsun. Kızım mısın? Kölem misin? Sevgilim misin? Artık ben de anlamıyorum. Nasıl olacak bu iş böyle? Ne zaman kendini kendinden koruyabilecek hale geleceksin." Yavaşça kollarından sıyrılıp dönüyorum. Gözlerinin içine bakıyorum, bıraktığımdan daha da çok sarhoş. Deniz gözleri kararmış. Sıkıntılı ama sevgi dolu bakıyor. "Benden ayrı kalmak istiyor musun?" diyorum cümlesinin başında söylediklerine cevaben. Ellerimle arkamdaki tezgâha yaslanıyorum.

“Evet” diyor. İfadesini tartıyorum. Ciddi. Şaka yapmıyor. Üzü-
lüyorum. Onu bu kadar çok yorduğumu bilmiyordum. Onu mut-
suz etmiş olmanın sancısı beni kalbimden vuruyor. Tek beceremem gereken şey onu mutlu etmek onu da yapamıyorum. Bana kalsa ben yedi gün yirmi dört saat dizinin dibinden ayrılmam. Ama dizlerinin dibinde durup onu huzursuz etmekten başka bir boka yaramıyor varlığım. Kahve makinesi bipliyor. Rafa dönüp raftan iki tane kupa alıyorum. Bardakları doldururken “Özür di-
lerim, bu konuda yapabileceğim bir şey var mı?” diyorum.

“Hayır” diyor. “Ne yaparsan yap artık senden uzak kalamam.”
Kalbim tekliyor. Ardından “ama” demesini bekliyorum. Demi-
yor. Dönüp doldurduğum kahve bardaklarından birini uzatıyo-
rum. Bardağı elimden alıp salona geri dönüyor. Bardağımlı alıp
peşinden gidiyorum. “Gel yanıma otur” diyor. Koltukta yanına
ilişiyorum. Bacaklarımı topluyorum. Bana doğru dönüp baca-
ğının üstüne oturuyor. Kahvemden bir yudum alıyorum. Sıcak
kahve içimi ısıtıyor. Yavaş yavaş kahvesini yudumluyor. Oturdu-
ğum yerde uykum geliyor. Esniyorum. Başımı koltuğun kenarına
yaslıyorum. Gözlerim uykuya yenik düşüyor.

Ege’nin kollarında uyanıyorum. Beni yatağıma taşımış. Saate
bakıyorum. On ikiye geliyor. “Ege” diyorum. “Hı” diyor. “İşe git-
meyi unuttuk” diyorum. Omuz silkiyor. Gözlerini açıyor. Sarmaş
dolaş olduğumuzu fark ettiğinde bana sarılan kolları çözülüyor.
Bedeni benden uzaklaşıp yatağın diğer tarafına gidiyor. Dün gece
söylediklerini istemeden söylediğini biliyorum. Sarhoş olduğun-
da dilinin bağı çözülüyor. Gözlerim yaşıyor. Benden bir anda
böyle uzaklaşması kalbimi kırıyor. Gözyaşlarımı göstermemeye
çalışarak yataktan kalkıyorum ama gardırobun aynasında göz
göze geliyoruz. “Ben kahvaltı hazırlayayım” diyerek mutfığa
gidiyorum. “Deniz buraya gel” diye sesleniyor. Gözlerimi silip
yanına dönüyorum. Odaya girdiğimde yanıma gelip karşımda
duruyor.

“Ben senden kahvaltı hazırlamanı istedim mi?” diyor. Ses tonu sert, soruyu soruş tarzı beni bir anda alaşağı ediyor.

“Hayır, efendim” diyorum. Yüzünden bir bıkkınlık ifadesi ge-
çip gidiyor. Bir anda beni kollarının arasına çekip eliyle çenem-
den kavlıyor. Çenemdeki elini enseme kaydırıp saç diplerimden
saçımı kavlıyor. Başımı geriye çekiyor. Tutuşu öyle kuvvetli ki
kopan saç tellerimi hissediyorum. Bedeninden yayılan gücü his-
sediyorum. Beni dizlerimin üzerine indiriyor. Penisini iç çamaşı-
rından çıkarıp aralık duran dudaklarımdan içeriye itiyor. Peni-
sinin boğazımın gerisine doğru kayışı ile öğürüyorum. Ağzımın
içinde hoyratça gelip gidiyor. Zorlukla nefes alıyorum. Gözlerim
yaşarıyor. Dudaklarımla kenarından akan salyama boynumdan
memelerime akıyor. Dik durabilmek için ellerimle bacaklarına
tutunuyorum. Dizim güçlenmeye başladı ama parke zeminde
istediğim güveni bana sağlamıyor. Dizimden omurgama yükse-
len acı ile başa çıkmaya ve efendime zevk vermeye çalışıyorum.
Penisini ağzımdan çıkarıp yüzüme vuruyor. Ağzımdaki zevk sı-
vılarını yutup soluk alıyorum. Yüzümde gezdirdiği penisini ye-
niden ağzıma veriyor. Hızını arttırdıkça çeneme ağrı saplanıyor.
Dudaklarımla kapatmak için duyduğum isteğe karşı durmam ge-
rekiyor. Beni fazla zorluyor. Her defasında daha da ileri itiyor
kendini. Boğulmama ramak kala kendini geri çekiyor. Sonra
daha da ileriye sokuyor. Neyin cezası bu bilmiyorum. Ona yaşat-
tığım korkunun mu? Ona istediklerini veremiyor olmamın mı,
bilmiyorum? Zaman zaman bana gaddarca davranarak beni ken-
dinden uzaklaştırmaya çalışıyor. Her defasında kendimi aşmaya
çalışıyorum. Aştıkça ona olan bağlılığım artıyor. Katlanamayaca-
ğım dediğim her an kendimi ona bırakıp teslim oluyorum. Ve o
anlarda mucizevi bir şey oluyor. Kendi içimde her şeye katlana-
bileceğimi bilen yanımla tanışıyorum. İçimdeki küçük deli kız
bana güç veriyor. Birlikte daha ileriye adım atıyoruz. Her adımda
daha fazla derinime iniyor varlığı. Ağzımdan çıkıp yüzüme boş-
lıyor. Gözlerime bakıyor. Yüzümden akan spermleri parmağımla
yakalayıp emiyorum. Beni olduğum yerde bırakıp yanımdan ge-
çip banyoya gidiyor. Yanımdaki komodinden destek alarak ayağa
kalkıyorum. Tutulan dizimi yukarı aşağı sallayıp esnetiyorum.

Kapı alıyor. Bileğimdeki toka ile saçlarımı toplayıp kapıya gidiyorum. Kapının deliğinden Derya görünüyor. Kapıyı açıyorum.

“Hoş geldin balım” diyorum. Uzanıp boynuma sarılıyor.

“Müsait misin?” diyor.

“Ege banyoda ama geç” diyorum kenara çekilip. Yanımdan geçip salona gidiyor. Kapıyı kapatıp arkasından yürüyorum. Telefonunu sehpaye bırakıp oturuyor. Morali bozuk.

“Hayırdır, Kenan ile mi takıştınız?” diyorum. Kenan ile bir dargın bir barışık altı yıldır süren bir ilişkileri var. Huyları birbirlerine o kadar çok benziyor ki herkese göre onlar mükemmel çift. Bazen sırf sıkıntıdan birbirleri ile kavga ediyorlar. Sonra barışıklılarında kavganın sebebi bile hatırlanmıyor.

“Evet, tutturdu beraber yaşayalım diye. Ben evimi seviyorum biliyorsun. Yaşayamam onunla falan. Ben kendi başıma kendi düzenimi kurmuşum. Adamın dağınıklığını toplayamam” diyor. Mevzu derin. Kirpiklerinin altından bana bakıyor. Söylemek istediğı bir şey var ama söyleyemiyor. Ege’nin banyodan çıktığını duyuyorum.

“Bekle kahvaltı hazırlayayım konuşuruz” diyorum. Salonun kapısını çekip Ege’nin arkasından odama giriyorum.

“Derya geldi” diyorum.

“Duydum sesini” diyor. Aramızdaki soğuk esintiyi sona erdirmek istiyorum.

“Kahvaltı hazırlayabilir miyim?” diyorum. Gülümsüyor.

“Hazırla” diyor. Belindeki havluyu çıkarıp saçlarını kurulumaya başlıyor. Keyfi biraz da olsa yerine gelmiş. Benim de moralim düzeliyor o keyifli olunca. Mutfağına gidiyorum. Mutfağın kapısından girerken dizim birden boşalıyor. Yere kapaklanırken masanın üzerindeki masa örtüsünü de çekiyorum. Masanın üstündeki meyve kasesi yere düşüp paramparça oluyor. Yerden kalkmaya çalışırken kırılan tabağın sesine Ege ve Derya geliyorlar. Elimi koyduğum yerdeki cam parçası avucuma saplanıyor. Acısı beynime vuruyor.

“Hassiktir” diye inliyorum. Kıcımın üstüne yere atıyorum kendimi camlardan uzağa.

“Deniz iyi misin?” diyor Derya yanıma eğilip. Elimi görüyor. Panikliyor.

“Dur Derya panik yapma git süpürgeyi getir” diyorum. Koşturup süpürgeyi almaya gidiyor. Ege yanıma çömelip elimi avcunun içine alıyor.

“Dikkatli ol biraz” diye azarlıyor beni. “Çok derine girmiş acile gidelim burada çıkarılmaz bu dikiş lazım” diyor. Usulca elimi geri çekiyorum. “Ben hallederim, kalkmama yardım eder misin?” diyorum. Dik dik yüzüme bakıyor. Doğrulup diğer kolumdan tutarak beni ayağa kaldırıyor. “Saçmalama yürü hadi hastaneye gidelim” diyor. Ayaklarımın üzerine sağlam basınca derin bir nefes alıp elime saplanan camı tutup hızla çekiyorum. Saplanan şeyler geri çekildiğinde girerken hasar verdiği her şeyi daha da beter hale getirerek yerinden çıkarlar. Kestiği sinir uçları yeniden kesilir. Acı veren şeylerle hemhal olan herkes gibi ben de bunu çok iyi biliyorum. Yıllarca tonlarca yaramı kendim tedavi ettim.

Ege “Deniz ne yapıyorsun?” diyor.

Elimdeki camı lavabonun içine fırlatıp “Kendimi tedavi ediyorum” diyorum.

Derya elinde süpürge ile mutfağa giriyor. Ege’nin söylemek üzere olduğu şeyi yuttuğunu fark ediyorum. Avcumu sıkı sıkıya kapatıp banyoya gidiyorum. Banyo dolabından ilk yardım malzemelerini ve dikiş kutumdan da iğne iplik alıp mutfağa dönüyorum. Masaya oturup sandalyenin üzerinde bağdaş kuruyorum.

Derya evi süpürürken bir yandan bana söyleniyor “Kendini dikip biçme olaylarını geçmiştik diye hatırlıyorum” diyor. Ege, Derya’ya dönüyor.

“Bu böyle orasını burasını yaralar sonra oturur kendi diker, bak çenesinin altında bir çizgi var” diyor. İğneye ipliği geçirmek için dudakla ipi ıslatırken boynumu kaldırıp çenemin altındaki belli belirsiz çizgiyi gösteriyorum.

“Antalya’ya tatile gitmiştik. Havuzun kenarından havuza bir atladı, havuzun kenarındaki mermer çenesine saplandı. Bu da hiçbir şey olmamış gibi havuzdan odaya gidip çekmecedeki dikiş seti ile çenesini dikti. O günden beri Deniz’i sorgulamıyorum. Bırakıyorum ne hali varsa görsün” diyor Derya. Gülüyorum. İğne ve ipliği alkole batırıp, tentürdiyot ile temizlediğim avucumu dikmeye başlıyorum.

“Gereksiz kahramanlıklara girişiyorsun” diyor Ege.

Kahvaltı için dışarıya çıkıyoruz. O kadar olaydan sonra ne Derya ne de ben kahvaltı hazırlamak istemiyoruz. Yürüyerek Nişantaşı’na gidiyoruz. İlk buluştuğumuz kafeye gitmeyi öneriyor Ege. Oraya doğru yürürken ona âşık olduğum ana gidiyor aklım. Elinden tutup ATM’lerin önünde Ege’yi durduruyorum. Ne oluyor der gibi bana bakıyor.

“Ben tam burada duruyordum, sen de karşıdan geliyordun. Ben sana işte tam olarak bu noktada vuruldum, burası özel bir yer” diyorum. Gülüyor. Hoşuna gidiyor mu, bilmiyorum. Benimle dalga geçmeyi tercih ediyor.

“Hangi gün, hangi saat onu da hatırlıyor musun? Bunu özel bir gün haline getirip birbirimize hediye falan mı alacağız?” diyor. İçimde bir yer kırılıyor. Çıt sesi kulağıma geliyor. Duygularımda ciddiğim ve bunu şakaya alsa da benim duygularım bunlar elbette sahip çıkacağım.

“28 Mart, 15.26. Seneye kutlayabiliriz istersen” diyorum gülererek. Başını geriye atıp kakhaha atıyor. Elini omuzuma atıyor. Yürümeye devam ediyoruz. Derya arada arkasına bakıp bize gülümsüyor. Mutlu olmam arkadaşımı mutlu ediyor. Sanırım benim de onu mutlu etme zamanım geldi. Onu daha fazla yakınımda zorla tutmamalıyım belki de. Gönül bağı onu buna zorluyor ama aslında sevgilisi ile aynı evde olmayı istiyor biliyorum. Kafeye girip balkondaki masalardan birine yerleşiyoruz. Ege üç

kişilik serpmeye kahvaltı sipariş ediyor.

“Kahve sipariş etmiyorum, doğru düzgün kahvaltı et lütfen” diyor. Sesindeki gizli tehdit beni irkiltiyor.

“Seni benim kadar önemseyen biri olmasına seviniyorum Deniz, teşekkürler Ege” diyor Ege’ye bakarak.

Ege Derya’ya göz kırpmıyor. Gözlüklerini gözüne indiriyor ve gözlerine bakmamak beni hep tedirgin ediyor. Gözlük takmasından hoşlanmıyorum. Ben de gözlük takmayı sevmiyorum. Çünkü benimle bakışıyla iletişim kurmasına çok alışığım. Benimle göz temasını kestiğinde tedirgin oluyorum. Gözümde gözlük varken konuşamam ben çıkarıp karşımdakinin gözünün içine bakarım her zaman. Çünkü insanları ancak o şekilde tanıyabiliyorum. Garson kahvaltılarımızı getiriyor. Uzanıp tabağıma biraz salatalık ve beyaz peynir alıyorum. Derya omlet tabağını kaplığı gibi üçe bölüp bir kısmını benim tabağıma koyuyor.

“Teşekkürler anne” diyorum gözlerimi devirip. Ege’de Derya’yı taklit edip zeytinleri tabağıma boşaltıyor.

“Zeytin seviyorsun sen zeytin ye” diyor Derya’nın sesi ile.

“Aşk olsun Ege ben öyle mi konuşuyorum?” diyor Derya.

“Valla aynısını yaptı” diyorum tabağımdan bir tane zeytin alıp ağzıma atarken. Çayına uzanıp bir yudum alıyorum. Zeytini ancak öyle yutabiliyorum.

“Derya evde konuşmamız yarım kaldı kuzum” diyorum. Ege kahvaltısını ederken bir yandan bizi dinliyor.

“Konuşuruz sonra boş ver” diyor.

“Şimdi konuşacağız. Biliyorum ki sen de Kenan ile yaşamak istiyorsun. Sence de artık bana annelik yapmayı bırakıp kendi yoluna gitme zamanın gelmedi mi?” diyorum.

“Deniz ben sana annelik yapmıyorum ki seni sevdiğim için yanındayım” diyor.

“Biliyorum aşkım biliyorum. Ama o günlerim çok eskide kaldı artık. Hem artık hayatımda Ege de var. Eskisi kadar yalnız değilim. Hem taşınınca arkadaşlığımız mı bitecek sanki?” diyorum.

“Ya Ege bir gün hayatından çıkarsa?” diyor pat diye. Kafama taktığım gözlüğümü alıp gözlerime takıyorum. Duygularımı açık etmek istemiyorum. Derya çok açık sözlü bir kadındır. Bu onun hayatımdaki yerini belirleyen en önemli şeylerden biri. Bazen canımı yakacağını bile bile lafı gediğine oturtuyor. Ege’nin de vereceğim cevabı beklediğini hissediyorum.

“Haklısın bir gün Ege de hayatımdan çıkabilir. Bu ihtimal benim de her zaman aklımda merak etme. İsteyerek veya istemeyerek elbette bir gün ayrı düşecek yollarımız. Biz ayırmamak hayat ayıracak hepimiz bir gün öleceğiz. Bir gün sen de hayatımdan çıkabilirsin doğal veya doğal olmayan yollarla. Ama şunu biliyorum ki varlığınız hiçbir zaman beni yalnız bırakmayacak. Bana çok şey kattınız ikiniz de” diyorum.

“Peki ya üst katına sapık, hırsız falan taşınırsa o zaman ne yapacaksın?” diyor şaka ile karışık çayını yudumlarken.

“Sen taşınırsan Deniz’de benim yanıma taşınır” diyor Ege. Şaşkınlıkla gözümdeki gözlükleri çıkarıp kafama takıyorum. O da beni taklit ediyor. Gözlerindeki ciddiyeti görüyorum. Ciddi ciddi söylüyor bunu.

“O zaman içim rahat eder” diyor Derya tokalaşmak için elini Ege’ye uzatıyor. Ege uzattığı eli sıkıyor.

“Evet, tabii zaten benim ne düşündüğüm hiç önemli değil siz kararınızı verdiniz anneciğim ve babacığım” diyorum. Derya bileğindeki saate bakıp ayağa fırlıyor.

“Benim teslim etmem gereken siparişler vardı dükkâna uçuyorum ben, sahi siz niye işe gitmediniz?” diyor telaşla çantasını toplarken.

“Geç uyandık gidemedik” diyorum. Uzanıp önce beni sonra Ege’yi öpüyor.

“Neyse görüşürüz o zaman hesabı siz halledersiniz” diyerek fırlayıp çıkıyor kafeden. Arkasından gülererek bakıyorum. Ege’nin bana dönen bakışlarını hissedince dönüp yüzüne bakıyorum. Sorulmamış sorularım içimde birikiyor.

“Evet, yanıma taşınmanı istiyorum” diyor. Tabii ki beni ben-den daha iyi biliyor.

“Seninle yaşamak hayal gibi geliyor bana. Seninle uyanmak, senin için hayatı düzenlemek zaten yaptığım şeyler ama bunu sürekli hale getirmek rüya gibi” diyorum. Gülümsüyor, gözleri-min içine bakıyor. Kızarıyorum. Bir bakışı bile beni bu hale nasıl getiriyor? Bunu yapan duygularım mı yoksa bedensel hazlarım mı bilmiyorum; belki ikisi birden.

“Hatta bak ne diyeceğim, benim evim ikimiz için küçük. İşye-rine yakın bir yerden daha büyük bir ev bakalım bizim için” diyor. Bizim için. Benimle bir olmak istemesi benim için çok değerli. Bu aramızdaki ilişkinin dengelerini nasıl değiştirecek, bilmiyorum. Bu bizim için hayırlı olacak mı, bilmiyorum. Belki de günün so-nunda bu badireyi birbirimizden nefret ederek atlatacağız. Şu an için en iyisini ummaktan başka şansım yok.

“Nasil isterseniz efendim” diyorum usulca.

Kahvaltıdan sonra beraber Nişantaşı’ndaki kitapçılardan bi-rine giriyoruz. Günlük telaşlardan vakit bulabildiğimiz anlarda kitap okumayı ikimiz de seviyoruz. Rafların arasında dolaşıp kitapları inceliyorum. Ben daha çok biyografi, kişisel gelişim ve roman türlerinde kitapları okumayı tercih ediyorum. Ege felsefe, sanat, psikoloji ve eğitim ile ilgili kitaplara daha çok ilgi duyuyor. Bakış açımı değiştirip hayata onun baktığı yerden bakabilmek için bana önerdiği kitapları okuyorum son zamanlarda. Başlar-da bana fazlasıyla sıkıcı gelen kitaplar şimdi üzerinde beraber tartışabildiğimiz değerli kaynaklar haline geldi. Raftan çektiğim birkaç kitabı alıp arkalarını okuyarak Ege’nin yanına gidiyorum.

Kitapçıdaki masalardan birine oturmuş kitapları inceliyor. Karşısındaki sandalyeye oturup benimle ilgilenmesini bekliyorum. Raftan aldığım kitaplardan birkaç sayfa okuyorum.

“Ver bakayım ne okuyorsun?” diyerek elimdeki kitabı çekiyor.

“*İyi İnsanlar Neden Kötü Şeyler Yaparlar, Karanlık Yönlerimizi Anlamak*” diyerek kitabın adını okuyor yüksek sesle. Omuz silkiyorum.

“Söyle bakalım çekirge neden insanlar kötü şeyler yaparlar?” diyor kitabı kenara fırlatarak. Kitabı beğenmediğini böylece anlıyorum. Dudak büzüyorum.

“Herkesin iyisi ve kötüsü kendine has ama genelin kötü olduğunu düşündüğü şeyler üzerinden gideceksek eğer durum değişir. Diğerlerine göre kötü şeyler yapmanın sebebi hastalık, günahkârlık veya kötü tohum olmak olabilir. Bana göre kötü diye adlandırılan şeyler varoluşun bir parçası. Kötü denilen kişi eğer kendini eğitmiş biriye bize kötü olduğunu söylemez ki zaten. Bunu hayatının bir parçası olarak kabul etmiş ve kötülüğü bir parçası gibi taşıyordur. Sokaktan çevirip bir iki insana kendimi anlatsam eminim günahkâr, orospu falan derler bana” diyorum.

“Bana ne derler sence?” diyor.

“Kendini tanrı yerine koyan psikopat bir megaloman” diyorum.

“Kendi fikirlerini başkalarının üzerinden dile getirmiyorsundur umarım” diyor.

“Psikopat seviyorsam demek ki” diyorum şakayla karışık yarım ağız. Uzanıp masanın üzerinden saçımı çekiyor.

“Hadi gel şunları ödeyip biraz Maçka Parkı’na inip çimlerde yuvarlanalım” diyor.

Kitapçıdan çıkıp yol üzerindeki kahve dükkânından iki tane kahve alıp Maçka Parkı’na doğru yürüyoruz. Yanında sessizce yürüyebilmek bile mutlu ediyor beni. Çünkü özellikle konuşmadan duramadığım insanların yanında huzursuz oluyorum. Her

cümlede anlaşılma telaşına düşmek beni yoruyor. Maçka Parkı'na inen merdivenlerde durup arkasından bakıyorum. Her adımında omuzlarının hareket edişini ve adımlarının kararlılığını izliyorum. Güneş önden bedenine vuruyor. Baktığım yerden karanlıkta kalan silüetini izliyorum. Elimi gözlerime siper ediyorum. Güneş mi yoksa Ege mi daha parlak, bilmiyorum. Yanında olmadığımı fark edince dönüp arkasına bakıyor. Hoplayıp zıplayarak merdivenlerden inip yanına koşuyor. Yanına geldiğimde elimden tutup beni kendi etrafımda döndürüyor. Kıkırdıyorum.

“Pek mi mutlusunuz bugün küçük hanım?” diyor.

“Senin ışıqla parlıyorum” diyorum. Uzanıp yanağına bir öpücük konduruyorum. Beraber yürüyüp havuzun yakınlarında bir ağacın dibine çöküyoruz. Kahvemden bir yudum alıyorum. Kendimi ilk defa genç gibi hissediyorum. Ömrümün uzun bir bölümünde çok yaşlıydım. Yaşıtlarımın hayattan keyif almasını sağlayan hiçbir şeye yaklaşmadım.

“Kendimi üniversitedeymiş gibi hissediyorum” diyorum.

“Neden öyle hissediyorsun?”

“Ben hiç üniversiteli olamadım. Üniversitedeyken bile. Hiçbir zaman arkadaşlarımla tabiri caizse ortamlara akamadım. Hep birinin beni tanınması korkusuyla gölgelere saklanıp durdum. Ki muhakkak öyle ortamlarda karşıma geçmişimden birileri çıkıyor. Sen de gördün. Arkadaşlarım olmadı. Sırlarımı anlatabileceğim, duygularımı paylaşabileceğim kimse olmadı. Ne bileyim bir festivalde oturup arkadaşlarımla içkimi yudumlayamadım. Hep yalnızdım. Belki de kendi kendimi bu yalnızlığın içine ittim. Neticede insanlar benim kim olduğumu nereden bilecekti ki? Öyle hissetmiyordum o zamanlar. Sanki yüzüme bakan herkes benim eskiden orospu olduğumu biliyor gibi geliyordu.”

“Peki, benden önce kendini gerçekten isteyerek verdiği biri oldu mu?” Daha önce eskileri hiç sormamıştı bana. Travmalarımı, yaşadığım her acıyı biliyor, ama duygusal geçmişimi hiç sormamıştı bugüne kadar.

Gülüyorum. “Ben yıllarca erkeklerden nefret ettim. Zaman zaman erkek olduğu için öz babamdan bile nefret ettim. Beni hayata getirmek için bir erkek gerekliydi evet ve sırf bu yüzden babam da suçluydu. Varoluşumun sebebi olan adam yaşadıklarımın tek sorumlusuydu. Eğer doğmasaydım başıma bunlar gelmeyecekti. Çok salakça bir bakış açısı ama insan çocukken bunları düşünabiliyor sadece. Üniversitedeyken bir sevgilim vardı adı Burak. İlk buluştuğumuz gün bahsetmiştim. Altı ay kadar oldu ayrılalı demiştim, hatırlarsın” diyorum.

“Baya uzun süre berabermişsiniz. Neredeyse on sene. Neden ayrıldınız?” diyor.

“Tam olarak sevgili gibi olamadık hiçbir zaman daha çok arkadaştık. Evlenmek istiyordu, çocuk sahibi olmak istiyordu. İstemiyorum dese de içten içe bunları arzuladığını biliyordum. Ve benim geçmişimi hiçbir zaman öğrenmedi. Hep söylemek istedim ama bir şey beni tuttu. Belki de bana dair hayallerini yıkmak istemedim. Düşünsene evlilik hayali kurduğun sevgilin bir anda sana geçmişte yüzlerce erkekle para karşılığında birlikte olduğunu söylüyor. Bunu ona yaşatamadım. Zaten başka şeyler de yaşatamıyordum. Bana dokunmasın diye bakire numarası çektim yıllarca. Evlenmeden önce seks yapmaya karşıymışım gibi davranıp durdum. Ne zaman eli boynumdan aşağıya kaysa kalkıp gidiyordum. Dokunuşu midemi bulandırıyor. Öpüşürken tutuktum, karşılık veremiyordum. Sonu kaçınılmaz olarak aldatma tabii ki. Sonra da zaten ayrılır ayrılmaz o kızla evlendi.”

“Peki, sen evlenip çocuk çocuğa karışmak istemiyor musun?” Sorusu beni şaşırtıyor. *Kendini mi kastediyor.* Anlam veremiyorum. Onunla bir ömür geçirmeyi elbette isterim. Ama önemli olan onun bunu isteyip istememesi.

“Seninle mi? Seninle olan her şeyi isterim. Benden çocuk istersen verebilir miyim, bilmiyorum. Ama sen istersen her türlü tedaviyi denerim” diyorum. Başını eğip bana bakıyor. Eğilip başımın tepesini öpüyor. Kafamı omuzuna yaslıyorum.

“Seninle çocuk yapabilirim, sen iyi bir anne olursun güzel yemek yapıyorsun” diyor.

“Teşekkürler” diye fısıldıyorum.

Reklam çekiminin nasıl gittiğine bakmak için Yeşim ile çekimin yapıldığı sete geliyoruz. Taksiden inerken bir yandan da telefonun diğer ucunda Derya ile cebelleşiyorum. Beni inatla akşam yemeğine davet ediyor. Bütün ortak tanıdıklarımız gelecekmiş, ben gelmezsem olmazmış. Klasik Derya. Evet dedirtene kadar söylüyor.

“Tamam Derya sus, yeter. Geleceğim akşam tamam, adresi yolla” diyorum. Telefonu kapatıyor. Akabinde hemen telefonuma mekânın adresini mesaj atıyor. Mesajı açıp bakıyorum. İyi bari eve yakın bir yerde çağırdığı restoran. Setin kapısında set amiri bizi karşıyor.

“Hoş geldiniz Deniz Hanım, çekim stüdyo 4’te buyurun size yolu göstereyim” diyor.

“Hoş bulduk. Bu platoda trilyon tane reklam çekimi yaptım stüdyonun yerini biliyorum. Siz stüdyoya benim için bir sade filtre kahve gönderin yeterli” diyorum.

“Hemen gönderiyorum” diyerek yanımdan uzaklaşıyor. Yeşim ile platoya giriyoruz. Stüdyo 4’ün olduğu kata inmek için merdivenlere gidiyorum.

“Kaç senedir bu sektöredesiniz Deniz Hanım?” diyor Yeşim merdivenlerden inerken.

“28 yaşındayım. 20 yaşında junior metin yazarı olarak işe başladım. Bu da demek oluyor ki 8 sene falan” diyorum. Merdivenin yarısında durup Yeşim’e bakıyorum. Yaptığım hesaplamalar beynimde bir ışık yanmasına sebep oluyor. Bugün Temmuz’un 5’i. Doğum günüm bugün benim. Ah Derya. Zaten ilk söylenmeye başladığında aklıma gelmeliydi. Deli yemin ediyorum bu kız.

Telefonumun sesini kısıp stüdyo 4' deki reklam setine giriyorum. Senaristimiz Serdar beni görüp yanımıza geliyor. Işık ekibi son ayarlamalarını yapıyor.

“Serdar ne yaptınız?” diyorum.

“Yarım saate kadar başlıyoruz Deniz Hanım. İki saat sürer burası. Sonra dış mekâna çıkacağız. Sokak sahneleri için ikinci ekip hazırlanıyor” diyor Serdar. Setin çaycısı kahvemi getiriyor. Kulağıma gelen dedikodulara göre Serdar ve Yeşim'in arasında bir şeyler var. Yeşim henüz bana bir şey söylemedi. Onları baş başa bırakıp kahvemi alıp setin içinde dolaşıyorum.

“Ulan alt tarafı iki bisküvi reklamı çekeceğiz üç saatte hazırlanamadınız” diyen yönetmenin sesini duyuyorum. Sesin sahibini tanıyorum. İti an çomağı hazırla.

“Hocam sen yedin mi o bisküviden hiç orada artistlik yapıyor-sun?” diye bağıryorum. Yönetmen sesime dönüyor.

“Şaka mı bu? Deniz sen nereden çıktın?” diyor Burak yanıma gelirken. Uzanıp sarılıyor. Ben de ona sarılıyorum.

“Beni yedi düvelle aldattığın yetmedi şimdi de işlerimi sabote ediyorsun. Aferin sana” diyorum onu kollarımın arasında sıkıştırıp. Geriye çekilip yüzüne bakıyorum. O kadar uzun zaman birlikteydik ki onu yeniden görünce onsuz geçen zamanda onu özlediğimi anlıyorum. Görüşmeyeli neredeyse bir sene olacak.

“Ayrılık sana yaramış, güzelleşmişsin. Taş gibi olmuşsun. Ne oldu bakayım sana?” diyor. Elimden tutup beni kendi etrafımda döndürüyor.

“Âşık oldum” diyorum. Yüzüme bakıyor.

“Şu lafı senden duymak için canımı verebilirdim bir zamanlar, vay anasını sayın seyirciler ağlayacağım” diyor. Gülüyorum.

“Hadi oradan. Gördük ne kadar çok sevdiğini. Arkamı dönmemle evlenmen bir oldu. Bir de karın davetiye yolladı bana biliyor musun?” diyorum.

“Yapmıştır tahmin edebiliyorum” diyor. Karısından söz açılınca gözlerinin içi parlıyor.

“Sen boş ver beni takılıyorum sana. Neticede ikimizde ait olduğumuz yeri bulduk” diyorum.

“Mutlu olmana sevindim” diyor. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını çatıyor. Cebinden cep telefonunu çıkarıp ekrana bakıyor.

“Kız bugün senin doğum günün” diyor. Oflayıp omuzlarımı düşürüyorum. Biriyle uzun yıllar beraber olmanın kötü yanları da var; mesela senin hakkında fazla şey bilmesi. Senelerce Derya ile doğum günü kutlaması adı altında bana yaptıkları işkenceleri bir ben bir Allah bir de Kenan biliyor.

“Zaman ne çabuk geçiyor Deniz? Geçen sene bugün Kaz Dağları’nda söylene söylene yanımda yürüyordun. Vay be” diyor.

“İlle de dağda doğum günü kutlayalım diye tutturmasaydın söylenmezdim. Dizim sakat sen beni dağ tepe yürütüyorsun” diyorum.

“Azıcık macera ruhu lütfen ya” diyor.

“Benim macera anlayışım senin macera anlayışını döver. Neyse hadi git çek şu reklamı daralıyorum burada iş yetiştirmeye çalışıyorum” diye çemkiriyorum.

Setten çıkınca akşam yemeğe giderken giymek için bir şeyler almak üzere bir alışveriş merkezine gidiyorum. Bir iki mağaza dolaştıktan sonra bir mağazada gözlerimle aynı renk zümrüt yeşili, askılı, dekoltesi neredeyse göbeğe kadar inen kısa bir elbise görüyorum. Elbiseye bayılıyorum. Elbiseyi alıp mağazadan çıkıp evimin yakınındaki kuaförüne gidiyorum.

Kuaför saçlarımı yaparken telefonum çalıyor. Ege arıyor. Açıyorum.

“Ne yapıyorsun? Arkandan fön makinesi sesi geliyor sette misin?” diye soruyor.

“Kuafördeyim akşam arkadaşlarımla yemek yiyeceğiz. Bugün benim doğum günüm. Derya yemek ayarladı. Sen de gelir misin?” diyorum.

“Akşam başka bir arkadaşına sözüm var. Bayadır görüşmüyoruz. Oraya gideceğim” diyor. Üzülüyorum.

“Tamam, görüşürüz o zaman daha sonra” diyorum.

“Doğum günün kutlu olsun” diyor.

“Teşekkürler” diyorum. Telefonu kapatıyor. İçimi çekiyorum. Kuaförün saçlarımı çekiştirmesi beni kendime getiriyor. Saçlarımı çekiştirip tepemde sımsıkı bir atkuyruğu yapıyor.

“Hadi bari makyajı da siz yapın, ben uğraşamayacağım” diyorum makyöz kızlara dönüp. Kızlar hevesle yanıma geliyorlar.

Kuaförden çıktıktan sonra eve gidip üstümü değiştiriyorum. Elbisenin altına gümüş rengi ince topuklu, tek bantlı ayakkabılarımı giyiyorum. Kapı çalıyor. Gidip kapıyı açıyorum. Derya bütün güzelliği ile eve giriyor.

“Hazır mısın bebek? Hadi gidelim” diyor. Etrafımda dönüp elbisemi gösteriyorum.

“Yeni mi aldın çok güzelmiş, gözlerinle aynı renk. Çok yakışmış” diyor.

“Teşekkürler, sen de çok güzel olmuşsun” diyorum. Telefonumu el çantama koyuyorum, evden çıkıyoruz. Kenan apartmanın kapısında arabasında bizi bekliyor. Geçip arkaya oturuyorum. Derya da gelip yanıma oturuyor. Gülüyorum.

“Şoförünüz müyüm lan ben sizin?” diyor Kenan.

“Evet, hadi kısa kes de restorana geç kalmayalım” diyor Derya.

“Kızım öyle deme üzülüyor ya” diyorum uzanıp omzunu sıkıyorum Kenan'ın.

“Yaşlı baldızım benim, konuş” diyor Kenan. Gülüyorum.

Restorana girdiğimiz zaman garson bizi Derya’nın ayarladığı masaya yönlendiriyor. Masada çağırdığı davetliler var. Annem de gelmiş. Yanına gidip sarılıyorum. Misafirlerle selamlaşıp annemin yanına oturuyorum. Annem kulağıma doğru eğiliyor.

“İyi ki doğdun kızım” diyor. Önüme bir kutu bırakıyor. Kutuyu alıp anneme bakıyorum. Annem hediye almayı sevmez. Kutuyu açıyorum. Kutunun içinde benim çocukluğum boyunca oynayıp durduğum bir anahtarlık var. Babamın araba anahtarlığı.

“Babanın arabası artık senin” diyor annem. Gözlerim doluyor. “Ben zaten araba kullanamıyorum, satmak da istemiyorum. Getirttim arabayı Bursa’dan. Apartmanınızın otoparkında. Baban arabasını çok severdi artık sana emanet” diyor. Bilmez miyim? Babam hayatı boyunca her kullandığı arabaya aşkla bağlandı. Uzanıp anneme sarılıyorum. Boynundaki koluma vuruyor. Kollarımı çözüp arkadaşlarıma dönüyorum.

“Beni ağlatmayacak bir hediyesi olan var mı? Annem o kotayı doldurdu” diyorum. Herkes masanın altında bir şeyler çıkarıp bana doğru uzatıyor. Gülüyorum. Ben hediyeleri alıp açarken ışıklar kısıyor. Hafif bir müzik eşliğinde masamıza pasta geliyor. Görebildiğim kadarıyla üç katlı, mavi şeker hamurundan üzerinde deniz kızları ve minik inciler olan bir pasta.

“Pastayı sen yapmışsın” diyorum ayağa kalkarken Derya’ya.

“Kız kardeşime bir pasta çok mu be?” diyor.

“Gelsene yanıma” diyorum. Oturduğu yerden kalkıp yanıma geliyor. Garson pastayı getirip önümüze koyuyor. Pastanın üzeri mum dolu. Baya mumdan pasta yapacakmış Derya biraz sıkısa.

“Dilek tut öyle üfle” diyor Kenan. Ellerimi birleştirip gözlerimi kapatıyorum. İçimdeki en büyük arzuya uzanıyorum. Ben bu hayattan ne istiyorum? İç sesim yanıtını veriyor. Üç harfli bir kelimeyi fısıldıyor yüreğim; Ege.

Gözlerimi açıp mumları üflemek için pastaya uzanıyorum. Derin bir nefes alıp tek nefeste bütün mumları söndürüyorum.

“Çiğirim soldu. Tamam otuza bir kaldı da insan otuz tane mum koyar mı pastaya?” diye söyleniyorum Derya’ya doğru-
lurken. Kenan’ın omzunun ardında restorana giren Ege’yi gö-
rüyorum. İçimi büyük bir mutluluk kaplıyor. Bu kadar çabuk
gerçekleşen bir dileğim olmamıştı hiç. Göz göze geliyoruz. Gü-
lümsüyorum. O da gülümsüyor. Başka hiçbir söze ihtiyacım yok.
O burada ve bu her şeyin ötesinde. Yanıma gelip bana sarılıyor.
Kollarının arasında huzurla doluyorum. Eğilip başımın tepesini
öpüyor.

“Doğum günün kutlu olsun” diyor.

“Sen geldin ya şimdi kutlu oldu” diyorum kulağına uzanıp.
Annem yanımdaki sandalyeden kalkıp Derya’nın yanındaki
sandalyeye geçiyor. Oturuyoruz. Garson pastayı servis etmek
için önümüzden alıyor.

Ege cebinden bir kutu çıkarıp önüme bırakıyor. Dönüp yüzü-
ne bakıyorum.

“Aç hadi” diyor.

Kutuyu alıp açıyorum. Kutudan çok zarif bir kelepçe bileklik
çıkıyor. Üst tarafında iki sıra taşın ortasından geçen roma rakam-
ları var. Bilezikte roma rakamları ile 28 Mart 2019, 15.26 yazı-
yor. Bu benim ona âşık olduğum gün ve saat. Ege uzanıp bileziği
elimden alıyor. Ters çeviriyor. Bana bir şey gösteriyor. Bileziğin
altına bakıyorum. Diğer yüzünde bir şey yazıyor. Gözlerimi kısıp
okumaya çalışıyorum. Sonra kelimeler tanıdık geliyor. Bileziğin
diğer yüzünde “Ege’nin Deniz’i” yazıyor. Bu iki kelimenin sihri
yüreğime dokunuyor. Sol bileğimi uzatıyorum. Ege bileziğin kili-
dini açıp bileğime takıyor. Kulağıma doğru eğilip fısıldıyor.

“Hiç çıkarmayacaksın.”

Doğum gününden bir hafta sonra öğle yemeğinden işyerine döndüğümde masamda ufak bir kutu beni karşılıyor. Kutuyu açtığımda içinde bir anahtarlık ve adresin yazılı olduğu bir kâğıt buluyorum. Ben adresi okurken cep telefonum titreşiyor. Mesajda Ege'den gelen üç kelime var. "Evimizde seni bekliyorum." İnanamayarak anahtarı elime alıp evirip çeviriyorum. Bu kadar çabuk beraber yaşamamızı isteyeceğini düşünmüyordum. Çok uzak bir gelecekte bahsettiğini düşünmüştüm. Çantamı ve eşyalarımı alıp odamdan çıkıyorum. Yeşim masasında çalışıyor.

"Yeşim ben birkaç saat dışarıya çıkıyorum. Telefonum açık bir şey olursa beni ararsın" diyorum.

"Peki, Deniz Hanım" diyor. İşyerinden çıkıp telefonuma evin adresini yazıyorum. Navigasyon neredeyse 5 dakikalık mesafede bir adresi gösteriyor. Yürüyerek kolayca ulaşabilirim. Buraları bilmiyorum ama umarım kaybolmadan eve varabilirim; yön duygum neredeyse sıfır çünkü. Koşuyolu'nda iki katlı müstakil evlerin olduğu bir sokağa götürüyor adres beni. 7 numaralı evin önünde duruyorum. Dışı kırmızı ahşap kaplamalı iki katlı bir ev. Ege arabasını evin önüne park etmiş. Bahçe kapısından girip merdivenleri çıkarak eve ulaşıyorum. Çantamdaki anahtarı alıp kapıyı açıyorum. Kapıdan girince geniş bir antre ve oldukça büyük, bahçeye açılan bir salon beni karşılıyor. Salona girip bahçe kapılarına doğru gidiyorum. Bahçenin güzelliği beni kendine çekiyor. Küçük ama huzur veren bir bahçe. Her yeri pembe ve kırmızı çiçekler ile dolu. Kapıyı açıp bahçeye adım atıyorum.

"Bahçe çok güzel değil mi?" diyor Ege. Sesin geldiği yöne dönüyorum. Ege verandadaki şömineye yaslanmış. Normalde varlığını hissedirim ama bahçe öyle güzel ki aklımı alıyor.

"Çakıl bu bahçeye bayılacak umarım çiçeklerin ömrü uzun olur" diyorum. Ege yanıma gelip elimi tutuyor.

“Gel sana evi gezdireyim” diyor. Elimden tutup beni içeriye sokuyor. Salonla bitişik mutfığa giriyoruz. Mutfak da bahçeye açılan bir kapıya sahip. Çok güzel beyaz dolaplar var. Yeni yapılmış gibi duruyor.

“Sanırım evin içini yenilemişler” diyorum.

“Evet, o yüzden tuttum, gel yukarı çıkalım” diyor. Arkasından gidiyorum. Üst katta dört tane oda var. Odalardan birini gösterip “Burası senin odan” diyor. Aynı odada kalmayacağımızı tahmin ediyordum. Ama yine de bir yanım beni odasına alacağını düşünüyordu. Ufak bir hayal kırıklığı peyda oluyor içimde. Pencereye yürüyorum. Odanın penceresinden alt kattaki bahçe görünüyor. Odanın içinde dolaşıyorum. Odada ufak bana yetecek boyutlarda bir banyo ve tuvalet de var.

“Peki, senin odan neresi?” diyorum merakla. Gel işareti yapıyor. Arkasından gidiyorum. Benim odamın yanındaki odaya giriyoruz. Benim odama göre biraz daha büyük bir oda burası. Bu oda da bahçeye bakıyor. Pencereyi açıp camdan sarkıyorum.

“Baya komşuculuk oynuyoruz, iyiymiş” diyorum.

“Ayağını denk al komşu kızı” diyor kalçama bir şaplak indiriyor. Sıçırıyorum. Elimden tutup beni sürüklüyor. “Diğer odalardan birini çalışma odası, diğerini de giyinme odası yaparız” diyor. Benim için evlerde önemli olan iki yer var odam ve mutfığım. O yüzden geriye kalan yerlerin nasıl olduğunu önemsemem. Zaten çok nadir evden çalışmam gerekiyor. Ege daha fazla evde mesai yapmasını gerektiren bir düzene sahip o yüzden onun için çalışma odası gerekli. Hem de ikimizin yüzlerce kitabı var. Onları bir yere koymamız gerek en nihayetinde.

“Ben bugün ve yarın eşyalarımı toparlayacağım gelip bana yardım edersin, sen de eşyalarını toparla önümüzdeki hafta sonu da seni taşıyalım” diyor. Etrafa bakarak aşağıya iniyorum. Ev öyle yeni ve ferah bir his veriyor ki “Sanırım ben bu eve eşya getirmek istemiyorum” diyorum.

“Eşyalarını ne yapacaksın?”

“Satarım, sadece yatak odamı getirsem yeterli. Senin sade tarzını seviyorum. Senin eşyalarını beraber kullanabilir miyiz?” diyorum.

“Kullanırız” diyor. Sonra aklımda başka bir ışık çıkıyor. Sinirlendirmek istemiyorum ama sormak istediğim ve beni kemiren o soruyu sormam gerek. Ege bahçeye çıkıyor. Sesimi çıkarmadan arkasından ilerliyorum. Bir anda arkasına dönüyor.

“Seni dinliyorum, bu kadar sessiz kaldığına göre arkasından başımı ağrıtabilecek bir şeyle geleceksin” diyor. Dudağımlı büzüp gözlerimi kaçırıyorum.

“Şey kızma ama bir şey soracağım; Evin kirasına ve masraflarına ortak olabilir miyim?”

“Kırayı ben öderim sen de faturaları ödersin, alışveriş vs. de ortak hallederiz” diyor. En azından buna izin verdiği için rahatlıyorum.

“Hiçbir şeye karışmama izin vermeseydin kendimi misafir gibi hissedirdim” diyorum.

“Biliyorum o yüzden izin veriyorum ama seni zorlarsa ben hallederim” diyor. Başımı iki yana sallıyorum. Bahçeden mutfığa giriyor. Arkasından gidiyorum. Dolapların birinden bir mum alıyor. Şaşıyorum. Gün ortasında mum ile ne işi olduğunu anlamıyorum. Mumu alıp elimden tutup beni evin girişine götürüyor. Antrede normalden küçük hemen göze çarpmayan sürgülü bir kapı var. Eve girdiğimde nasıl olup da bu kapıyı fark etmedim bilmiyorum. Kapıyı açıp merdivenlerden inmeye başlıyor. Arkasından bakıyorum. Dar merdivenler ve karanlık beni ürkütüyor. *Sakin ol Deniz, Ege burada* diyorum kendime. Ama bir türlü o ilk adımı atamıyorum.

“Deniz buraya gel” diye kükreyen Ege’nin sesi ile kendime gelip paldır küldür merdivenlerden iniyorum. Neredeyse yukarıdaki salon kadar büyük bir odaya iniyor merdivenler. Ege yanıma yaklaşıp kulağıma fısıldıyor.

“Aslında bu ev ile ilgili beni ikna eden asıl şey bu oda. Sence burayı nasıl değerlendirebilirim?”

İçim ürperiyor. Sesinin verdiği his boynumdan kasıklarına kadar vuruyor. Yerimde kıpırdanıyorum. Ege mumu götürüp kenara bırakıyor.

“Siz nasıl isterseniz efendim” diyorum. Arkama geçip elbise-min fermuarını açıyor. Elbisem kayıp yere düşüyor. Ayağımın ucu ile tutup kenara atıyorum. Sutyenimi açıyor. Çıkarıp kenara fırlatıyorum. Ellerimi enseme bağlıyorum. Üzerimde külotum, ince çorabım ve ayakkabılarım ile kalıyorum.

“Hareket etme” diyor. Ege mumun yanına gidip mumu söndürüyor. Birden zifiri karanlıkta kalıyorum. Bütün duyularım harekete geçiyor. Panikliyorum. Karanlık bütün zihnimi ele geçiriyor. Derin nefesler alıp vermeye çalışıyorum ama sanki karanlık görünmez bir el olup boğazıma sarılıyor. Ege’yi bulmak istiyorum. Boynuna sarılmak ve bu anın içinden çıkmak istiyorum. Beynim çığlık çığlığa bağırıyor. Kıpırdayamıyorum. O sırada Ege’nin adımlarını duyuyorum. Merdivenlerden çıkıyor. Kapıyı açıyor. Odaya hafif bir ışık doluyor ve Ege odadan çıkıyor. Sonrası karanlık. Dehşete kapılıyorum. Kapıyı kilitliyor. Sakin olmaya çalışıyorum *Ege beni burada bırakmaz* diyorum. Ama beynime söz geçiremiyorum. Çığlık çığlığa bağırmak geliyor içimden. Sesim çıkmıyor. Titremeye başlıyorum. Sanki nereden geldiği belli olmayan bir soğuk hava doluyor odaya. Kalbim boğazımda atıyor. *Sakin ol Deniz. Burası sizin eviniz. Burada sana hiç kimse bir şey yapamaz. Ege varken sana hiç kimse bir şey yapamaz. Sakin ol* diyorum kendime. Ama titremem durmuyor. Zangır zangır titriyorum. Zaman mekân hissimi iyice kaybederken kapı yenisinden açılıyor. Ege kapıdan giriyor. Kapıyı ardından kapatıp merdivenlerden iniyor. Çakmağını yakıyor. Aydınlightta onun yüzünü görmek beni rahatlatıyor. Titremem yavaşlıyor. Köşeye bıraktığı mumu yakıp çakmağını yere bırakıyor. Üzerindeki gömleği çıkarıp yere atıyor. Yan gözle bana bakıyor. Eliyle gel işareti yapıyor. Yanına gidiyorum. Yüzümü tutup yüzüne yaklaştırıyorum.

“Seni bağlayıp burada bırakmayı düşünüyorum belki de senin odan burası olmalı. Bir hayvan gibi seni buraya bağlamalıyım. Buraya çok yakışsın” diyor.

“Teşekkür ederim efendim” diyorum.

“Tabii niyetim seni öldürmek olsaydı bunu yapardım yavru ceylan, hale bak zangır zangır titriyorsun, eğil” diyor. Bileklerime uzanıp önünde eğiliyorum. Ellerimle ayak bileklerime tutunuyorum. Çorabımı yırtıp parmaklarını içime sokup döndürüyor. Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Elini içimde daha derine itiyor. Kıpırdamadan durmaya çalışıyorum. Saçlarım zemini süpürüyor. İyice ıslanan parmaklarını içimden çıkarıp kıcıma sokuyor. Derin bir inleme dökülüyor dudaklarımdan. Üzerimden uzanıp saçlarımdan tutup beni geriye çekiyor. Duvara sürükleyip dayıyor. Kalçalarımı ayırmamı söylüyor. Ellerimle kalçalarımı tutup ayırıyorum. Penisini kalçalarımın arasından deliğime sokuyor. Hareketi ile duvara yapışıyorum. Yüzümün duvardaki sıvadan sıyrıldığını hissediyorum. Bütün kaslarım penisini dışarıya çıkarmam için kasılırken ben onu daha da fazla içime alabilmek için bedenimle savaşıyorum. Hareketleri hızlanıyor. Beni kalçamdan tutup geriye çekiyor. O içimde gidip geldikçe kendimden geçiyorum. Dudaklarımdan çılgınlık dökülüyor. Bacaklarımda orgazmın tanıdık kasılmalarını hissediyorum. İstemsizce kalçalarımı tutan ellerimi bırakıp ellerinden tutuyorum. Çılgınlıklarımın arasında adını sayıklıyorum. Kendimi bırakmak istiyorum. “Ege” diye inleyen kendi sesim geliyor kulaklarıma. Yalvarma, ağlama, zevk her türden tonlar barındırıyor içinde.

“Benim için gel güzelim” diyor beni kendine çekip boynumdan ısıyor. Dişlerinin verdiği his ile kendimi bırakıyorum. İçimde patlıyor. Yere oturup beni kollarının arasına çekiyor. Bana yaşattığı her orgazm benim için yeniden başlama düğmesi gibi. Sanki her defasında daha farklı başlıyorum hayata. Bir adım ileriden. İçimdeki karanlığın kısım kısım dağılmasını sağlıyor. İçime ışığını dolduruyor. Kollarının arasına iyice sokuluyorum.

“Hadi kalk şirkete geç kalıyoruz, toplantı var saat dörtte” diyor.

Kollarının arasından kalkıp doğruluyorum. Doğrulunca içimdeki spermleri hava ile beraber bacaklarımın arasından akıyor. Üzerimdeki ince çorap yapış yapış oluyor. Yerde duran elbisemi ve sutyenimi alıyorum. Üzerimdeki sersemliği atamıyorum.

Ege halime bakıp “Boşalırken beynin de boşalıyor bazen senin” diyor. Mahcup yüzüne bakıyorum. “Odandaki banyoyu kullanabilirsin, su ve doğalgazı açtırdım” diyor.

“Bu ne hız?” diyorum. Gülüyor. Yönümü şaşırıp kafası kesik tavuk gibi sağa sola gidiyorum. Elimden tutup merdivenlere yönlendiriyor.

“Teşekkürler” diyorum. Merdivenlerden çıkıp kapıyı açıyorum. Işık bir anda gözümü alıyor kör oluyorum. Mum ışığından sonra gün ışığına alışmak zaman alıyor. Üst kata çıkıp odamdaki banyoya giriyorum. Ayakkabılarımı ve üzerimdeki çorabı ve külotu çıkarıp düşün suyunu açıyorum. Duşa girip kalçalarımı ve bacaklarımı yıkıyorum. Duştan çıktığımda kurulanacak bir şey olmadığı için dikilip vücudumdaki suyun süzülmesini bekliyorum. Daha sonra sutyenimi ve elbisemi giyip aşağı Ege’nin yanına iniyorum. Ayakkabılarımı giyerken yüzüme bakıyor. Yüzünü buruşturuyor.

“Yüzün çok kötü olmuş makyaj malzemen var mı yanında?” diyor. Yüzümü duvara yapıştırdığında hissettiğim acı geri geliyor.

“Söylemeseydin acımayacaktı” diye sızlanıyorum. Yerde duran çantama uzanıp cep telefonumu çıkarıyorum. Ön kamera-dan yüzüme bakıyorum. Yüzümün sol yanı elmacık kemiğimden çeneme kadar sıyrılmış. Yere oturup çantamdan makyaj çantamı çıkarıyorum. Fondöteni yanaklarıma, alınıma, burnuma ve çeneme sıkıp kapığını kapatıyorum.

Elimde duran tüpü gösterip “Bu ara en yakın dostlarımdan biri oldu bu meret sence neden?” diyorum şakayla karışık. Cep telefonunun ekranından kafasını kaldırıp kaşını kaldırıyor. Fondöteni sıyrılan yerin üzerine yaydığımda cayır cayır yanıyor. Fondötenden sonra hafif bir makyaj yapıp ayağa kalkıyorum.

“Nasılım?” diyorum.

“Her zamanki gibi çok güzelsin” diyor. Bir anda gelen iltifatı beni utandırıyor. Yanıma gelip elimden tutuyor. Evden çıkıp arabasına biniyoruz. Araba ile iki dakika sonra şirkete varıyoruz.

Arabayı otoparka park ederken “Evin yeri çok iyi yalnız, bu kadar kolay işe gidip gelmedim ben ömrüm boyunca” diyorum.

“Eskiden insanlar evlerine yakın yerlerde okula gider ya da çalışırdı. Bu metropol olayı felaket bir şey. Yakında insanlar şehir değiştirecek işe gidip gelebilmek için” diyor.

Arabadan inip asansöre biniyoruz. Asansörde yüzüme bakıyorum. Fondöten işini iyi yapmış. Makyaj ile yavaş yavaş barışıyorum. Biraz mecburiyetten biraz da artık o kadar kendimden utanmayışımdan. Asansörden çıkıp odalarımıza gitmek üzere ayrılıyor.

Yeşim’in masasının önünden geçerken “Canım bana bir kahve getirir misin? Birazdan toplantıya gireceğim çabuk ol lütfen” diyorum.

“Tamam, Deniz Hanım” diyerek yerinden fırlıyor Yeşim.

Odama girip eşyalarımı masama bırakıyorum. Oturuyorum. Cep telefonumu sessize alıyorum. Toplantı için derlediğim notları ve tabletimi hazırlıyorum. Yeşim geliyor. Kahvemi masaya bırakırken bön bön yüzüme bakıyor. Yüzümdeki izi mi gördü acaba diye panikliyorum.

“Ne oldu Yeşim niye yüzüme öyle bakıyorsun?” diyorum.

“Siz giderken yüzünüzde makyaj var mıydı?” diyor. İçimden derin bir oh çekiyorum.

“Hayır, yoktu yeni yaptım zaten” diyorum.

“Yakışmış” diyor.

“Teşekkürler” diyorum. Şaşkın şaşkın odadan çıkıyor. Masamdaki kahveye uzanıp bir yudum alıyorum. Anında bütün stresim azalıyor. Ege istediği için sigarayı tamamen bıraktım,

kahveyi de azalttım. Bu yüzden gün içerisinde içtiğim bu iki kahveden biri benim için gerçekten keyfe dönüşüyor. Kahvem bitirip bileğimdeki saate bakıyorum. Eşyalarımı alıp odadan çıkarak Yeşim ile toplantıya gidiyorum. Toplantı odasına girdiğimde gözlerim Ege'yi arıyor. Arkamdan hafifçe öksürüyor. Sıcıyorum.

“İzninizle” diyor yanımdan geçerken.

“Buyurun Kerem Bey geçin” diyorum kenara çekilip. Yanımdan geçip sandalyesine oturuyor. Masanın karşısındaki yerime gidiyorum kös kös. Benimle dalga geçmeyi çok seviyor. Benim de hoşuma gidiyor ama yine de kızıyorum bazen. Sandalyeme oturup önümdeki dosyayı yetmiş beşinci defa okuyormuş gibi yapıyorum. Toplantı odası yavaş yavaş doluyor. Murat Bey gelip toplantıyı açıyor.

“Nasılsınız gençler, keyifler yerinde mi?” diyor. Herkes başka bir cevap veriyor ortamda bir uğultu oluşuyor.

Murat Bey “Tamam, tamam hepiniz iyisiniz anladım, ben de iyiyim sağ olun. İçerisinde bulunduğumuz birleşme olayından hepiniz haberdarsınız. Bu birleşmenin getirileri olduğu gibi götürüleri de olacak. Bunun en başında da maalesef işten çıkarmalar geliyor. Kerem ile görüşüp her birinizin departmanında artık ihtiyacımızın olmayacağını düşündüğümüz, şirketimiz için yeterliliği istediğimiz seviyede olmayan arkadaşlarımızı belirledik. Kerem her birinize departmanınızdan ayrılmasını istediğimiz elemanların isimlerini mail attı. Bu hafta sonuna kadar arkadaşlarımız ile konuşup, kararımızı kendilerine bildirirsiniz” diyor.

Betim benim atıyor. Daha önce hiç böyle bir konuşma yapmadım. Hiç kimseyi işe almadığım gibi işten çıkarmadım da. Tanıdığım kadarıyla bana bağlı çalışan herkesi de çok sevdim üstelik. Ekonominin bu kadar berbat olduğu bir dönemde bu kararı kimseye iletmem istemiyorum. Tabletime uzanıp Ege'nin attığı maili açıyorum. Listede beş kişi var. Bu beş kişinin beşinden de aynı anda vazgeçmem felaket olur. Hepsini ayrı ayrı en büyük iş gücünü bana sağlayan kişiler. Toplantı salonunda ufak ufak fısıldaşmalar yükseliyor. Eminim ki herkesin vazgeçmek istemeyeceği

elemanları var. Ama hiçbirini ağzını açıp bir kelime etmiyor. Ama ben içimden geleni söylerim. Profesyonelce değil belki ama huyum kurusun, çenemi tutamıyorum.

“Murat Bey bu işten çıkarmaların departmanlar için ne kadar büyük bir iş yüküne sebep olacağını eminim siz benden daha iyi biliyorsunuzdur. Bu beş kişinin beşini aynı anda işten çıkarmam ellerindeki projeleri konu ile ilgili yeterli bilgisi olmayan adamlara devretmem anlamına gelir. Bu kadar büyük bir sürecin başında halkla ilişkiler departmanını küçültmeniz imajımız açısından felakete davetiye çıkarabilir. Ayrıca Kerem Bey seçmiş olduğunuz elemanların işleri konusundaki yeterlilikleri bence şirketimiz için tam da istediğimiz seviyede. Keşke hangi elemanların isimlerinin listelere yazılacağını departmanların başındaki kişilerle konuşup öyle karar verseydiniz” diyorum. Ege doğrudan gözümün içerisine bakıyor. Aramızda şimşekler çakıyor.

“Deniz Hanım siz de dâhil her elemanımızın bireysel gelişimini yakından takip ediyoruz. Bu kısa sürede karar vermemizi gerektiren bir süreç oldu. Yoksa biz de sizlere danışıp karar almayı tercih ederdik elbette. Olağanüstü durumlar olağanüstü kararlar almayı gerektirebilir bazen” diyor Ege.

“Omuz omuza çalışmadığınız bir insanın iş performansı hakkında kesin hükümlerde bulunamazsınız. Bu yazdığınız isimlerle haftanın beş gününün elli küsur saatini beraber geçiriyorum. Her reklam kampanyasını hazırlarken yüreğimiz ağzımıza geliyor. Bu beş ismin yerine size en az on isim veririm. Ve o on kişiyi işten çıkarsanız dahi benim departmanım ayakta kalır. Ama bu isimler benim departmanımda kalmak zorunda” diyorum sesimi sakın tutmaya çalışarak.

Çok değil bir saat öncesinde birbirimizin en yakınıyken bir anda birbirimizden kilometrelerce uzağa düşüyoruz.

“Deniz Hanım konu ile ilgili aklınızda soru işaretleri var anlıyorum. Bunu bu toplantıdan bağımsız olarak sizinle ve Murat Bey ile konuşabiliriz. Toplantının genel akışını bozmayalım” diyor Ege.

“Neyi konuşacağız siz zaten kararınızı vermişsiniz anladığım kadarıyla” diyorum. Dik dik yüzüme bakıyor.

“Çocuklar tamam tartışmaya mahal yok, şu saniyeden sonra yapabileceğimiz bir şey de yok Deniz canım, arkadaşlarımızın çıkış evrakları hazırlandı bile, toplantıdan sonra konuşalım bunu olur mu?” diyor Murat Bey.

Şok içinde yüzüne bakıyorum. Sus pus oluyorum bir anda. Kollarımı bağlayıp arkama yaslanıyorum.

Toplantıdan sonra odama dönüp Ege’nin attığı maili tekrar tekrar okuyorum. Bu insanlar işten ayrıldığında iş akışını nasıl düzenleyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Beynimden yüzlerce düşünce geçiyor. Hiçbiri bir diğerine uymuyor. Yerimde duramıyorum. Kalkıp Ege’nin odasına gidiyorum. Kapıyı çalıyorum.

“Girin” diye sesleniyor.

“Müsait misiniz Kerem Bey?” diyorum. Bilgisayarının ekranını kapatıp elindeki kahve bardağını masaya bırakıyor. Eliyle geç işareti yapıyor. Geçip masasının önündeki koltuklardan birine oturuyorum.

“Keşke bana daha önceden haber verseydin, işlerimi ona göre organize ederdim” diyorum.

“Sizin diğer yöneticilerden ne farkınız var Deniz Hanım?” diyor başını yumruğuna yaslıyor. Diğer eli ile önündeki kahve bardağını bana doğru itiyor. Bardağı alıp kahvesinden bir yudum alıyorum.

“Sizinle aynı kahve bardağından kahve içiyorum Kerem Bey” diyorum.

“Benimle aynı bardaktan kahve içen tek kadın siz değilsiniz Deniz Hanım, size bunu hatırlatmak isterim” diyor. Gülümseyip elimdeki bardağı masasına geri bırakıyorum.

“İstedğim sırf kölen olduğum için bana ayrıcalık tanıman değil. Ki baş başa olduğumuzda toplantı odasında sana davrandığım

şekilde davranamayacağımı, davranmayacağımı ikimiz de biliyoruz. Bana iş ile özel hayatımızı ayırmayı sen öğrettin. Ben de öyle yapmaya çalışıyorum. Çok kısa süredir bu işin başındayım ve bir şeyleri yeni yeni kavramaya başlıyorum. Yazdığın isimler iş konusunda en çok güvendiğim beş kişi. En başında bana bu konuda destek olacağına dair güvence vermiştin bunu hatırlatmak isterim. Şu anda iş akışıma çok büyük bir darbe vurdun” diyorum. Migrenim tutuyor. Gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum.

“Başa gelen çekilir en nihayetinde, ben odama döneyim” diyorum ayağa kalkıp. Eliyle çık işareti yapıyor.

Akşam eve döndüğüm zaman kendimi mutfğa atıp dolaptan kek yapmak için gerekli malzemeleri çıkartıyorum. Kendimle ilgili uzun zaman önce keşfettiğim bir şey var ki o da sinirli olduğum zamanlarda kek yaptığım. Yumurtaları çırparken kapı çalıyor. Elimdeki mikseri bırakıp kapıya gidiyorum. Derya “Benim” diye sesleniyor. Kapıyı açıp mutfğa geri dönüyorum. Arkamdan geliyor. Anahtarını masanın üzerine bırakıp, kendine bir sandalye çekiyor.

“Hayırdır bu ne keki akşam akşam? Canının tatlı istediğini söyleseydin gelirken getirirdim pastaneden bir şeyler” diyor.

“Kerem’e gıcık oluyorum keki” diyorum şekeri çırpma kabına döküp çırpmaya devam ederken.

“Ha bu moralim bozuk keki. Ege değil de Kerem dediğine göre mevzu büyük. Ne oldu? Anlatsana çatlatma beni meraktan” diyor.

“İşle ilgili canım ilişkimizle ilgili değil. İşten çok sayıda insan çıkartacağız. İnsan kaynakları müdürü olduğu için kapıştık biraz. Yoksa ilişkimizde sorun yok. Ev tutmuş bizim için” diyorum.

“Ne yapmış ne yapmış?” diyor şaşkınlıkla.

“Ev tutmuş, üstelik işyerimize de çok yakın öyle güzel bir ev ki gördüğünde bayılacaksınız” diyorum. Unu azar azar kek harcına ilave ederken Derya yanıma geliyor.

“Emin misin? Daha şunun şurasında tanışalı kaç ay oldu ki? Düzenini bozmana değer mi?” diyor.

“Derya sen daha önce beni bu kadar mutlu gördün mü?” diyorum.

“Görmedim görmesine de korkuyorum açıkçası, onun yanında değişiyorsun Deniz” diyor. Kek kalıbını yağlarken dönüp yüzüne bakıyorum.

“Duruşun, bakışın değişiyor. O hangi yöne gitse oraya gidiyorsun, ne dese onu yapıyorsun, seni feci etkisi altına aldı. Belki de kendine tutsak etti” diyor.

“Aşk böyle bir şey değil mi Derya? Sen benden daha deneyimsisin bu konularda, sen söyle” diyorum.

“Seninki biraz fazla geliyor bana” diyor.

“Haklısın, bazen bana da fazla geliyor. Ama bundan şikâyetçi değilim. Aksine bu kadar güçlü hislere sahip olmak hoşuma gidiyor. Daha azı olsaydı olmazdı. Biliyorsun daha önce kimse için böyle hissetmedim ben” diyorum.

“Her şey senin için güzel olsun canım arkadaşım” diyor yanıma gelip boynuma sarılıyor.

Ertesi gün yaptığım keki de alıp Ege'nin evini toparlamak için erkenden hazırlanıp ona gidiyorum. Çantamdan bana verdiği anahtarı alıp kapıyı açıyorum. Umarım daha uyanmamıştır ve ona kahvaltı hazırlayabilirim diye hayal ederken içeriden gelen sesler beni şaşırtıyor. Saatile bakıyorum, sekiz. Ege cuma akşamları genellikle geç yatar ve sabah da geç uyanır. Kapının sesini duyan Çakıl koşarak yanıma geliyor. Çömeli kulaklarının arkasını okşuyorum.

“Baba nerede oğlum, kim bu insanlar?” diye fısıldıyorum kulağına. Şaşkın şaşkın kafasını yatırıp bana bakıyor.

“Çok tatlısın değil mi Çakıl? Beni hiç anlamıyorsun oğlum” diyorum.

“Muhabbetiniz bittiyse gel de yardım et” diyen Ege’nin sesine dönüyorum. Yatak odasının holünden bana bakıyor.

“Günaydın, misafirlerin var sanırım” diyorum.

“Evet, annemler geldi İzmir’den” diyor. Donakalıyorum. Saldondan çıkan Bilge koşup yanıma geliyor.

“Deniz naber kuzum nasılsın görüşmeyeli?” diyor. Doğrulup eşyalarımı ayakkabılığa bırakıyorum. Uzanıp yanaklarımdan öpüyor.

“İyiym Bilge, sen nasılsın? Şu elimdekileri mutfağa bırakıp geliyor” diyorum. Elimdeki kek fanusunu götürüp mutfağa bırakıyorum.

Salona girdiğim zaman koltukta oturan herkes dönüp bana bakıyor. *Ege nerede?* İçimden gelen kaçma isteğine engel olmam gerekiyor. Bilge gelip elimden tutup içeriye sürüklüyor.

“Abim taşınacağını söyleyince ben de hem yardımcı olalım hem de özlem gideririz diye annemleri çağırdım. Annem, babam, bu da öbür abim Emre” diyor Bilge.

Ellerini sıkmak için uzandığım sırada Ege’nin abisi beni çekip pat diye sarılıyor. Şaşıyorum.

“Memnun oldum Deniz ben de” diyorum kollarının arasında kekeleyerek.

“Abi bıraksana kızı baksana nefes alamıyor” diyen Ege’nin sesini duyuyorum. İçeriye gelip koltuğa babasının yanına oturuyor. Emre beni bırakınca annesi elimden tutup beni yanına çekiyor.

“Demek müstakbel gelinim sensin?” diyor. Dönüp Ege’ye bakıyorum. Göz kırıyor. *Ne oluyor yahu? Rüya mı görüyorum ben?* Kırk yıl düşünsem şu sahneyi aklıma getiremezdim.

“Kız dilini yuttu telaşenizden bırakın yahu kızı” diye sesleniyor Ege’nin koltukta oturan babası. Annesi elimi bırakmıyor.

“Ege sen niye söyleyemedin Deniz’e bizim geleceğimizi?” diyor Emre.

“Sabahın köründe kapımda bittiğiniz için olabilir mi?” diyor Ege. “Bir de tabii Bilge bana söyleseydi sizi çağırdığımı mesela” diyor dik dik Bilge’ye bakarak.

Annesinin elimi tutan elini sıkıp gözlerine bakıyorum aynı Ege’nin gözleri; yalnız daha sıcak versiyonu.

“Kahvaltı ettiniz mi? Ben size kahvaltı hazırlayayım. Uzun yoldan geldiniz” diyorum. Annesinin elini bırakıp mutfağa koşturuyorum.

Çaycıya su koyarken “Ben Deniz’e yardım edeyim” diyen sesi ni duyuyorum Ege’nin. Arkamdan mutfağa geliyor.

“Ben şu an ne düşünmem gerek bilmiyorum ne olur çıkar beni bu girdaptan” diyorum çaycının üzerine çay koyarken. Buzdolabının yanındaki tezgâha yaslanıyor. Demliği ısıtıcının üzerine koyup yüzüne bakıyorum.

“Senin annen beni müstakbel damadı olarak görüyor, benim annem de seni müstakbel gelini olarak hepsi bu. Bir noktada ikimizin de ailelerimizden saklamamız gereken gerçekler var. Gerçekten bu kadar beklenmedik bir durumun içerisine seni atmak istemezdim hepsi Bilge’nin marifeti, seni aramaya fırsatım olmadı” diyor. Buzdolabına gidip kahvaltılıkları çıkarıyorum.

“Ailenle tanışmak hoşuma gitti bu arada bir abin olduğunu da öğrenmiş oldum” diyorum.

“Eminim hoşuna gitmiştir meraklı kedi” diyor. Gülüyorum.

“Ne yapayım senin hakkındaki her şeye katlanılmaz bir ilgi duyuyorum ve sen bana kendi hayatından pek bahsetmiyorsun” diyorum. Masanın üzerine koyduğum kek fanusunu görüyor.

“Derya mı gönderdi bunu?” diyor fanusun kapağını açarken. Tatlı şeyleri seviyor. Çekmeceden bir bıçak ve tabak alıp yanına gidiyorum.

“Hayır, ben yaptım” diyorum keki dilimleyip tabağa koyarken. Kekin tadına bakmasını seyrediyorum. Aldığı ısırık ile yüzü aydınlanıyor.

“Ne koydun kızım sen bunun içine, neyli kek bu?” diyor kekin kalanını ağzına atarken. Bıçağı alıp ikinci dilimi kesiyor.

“Kerem’e gıcık oluyorum aromalı kek” diyorum. Anlamıyor haliyle. Yüzüme bakıyor.

“Siz benim efendimsiniz ama ben de keklerin efendisiyim. Bugüne kadar kimsenin benden iyi kek yaptığını görmedi bu gözler” diyorum önünde reverans yapıp.

“Annem bu sözünü duymasın seni camdan aşağıya atar ama cidden hayatımda bundan iyi kek yemedim ben” diyor ikinci dilimini yerken. Kahvaltıyı hazırlamaya geri dönüyorum.

“Bir daha bu kekten yapma yoksa gerçekten seninle evlenmek isteyeceğim” diyor.

“Siz geçin dalganızı efendim, sonunda benim olacaksınız. Kek yapıp yapıp sizi şişireceğim sonra başka kimse de beğenmeyecek siz de bana kalacaksınız” diyorum domatesleri kestiğim bıçağı yüzüne doğru sallayarak.

“Bu planlarını öğrendiğim iyi oldu pis köle” diyor. Kırılarak elimdeki tabakları salona götürüyorum.

Kahvaltudan sonra hep beraber evi toparlamaya giriyoruz. Ege’nin gardırobundaki kıyafetlerini bavullara yerleştiriyorum. O da yandaki odada kitaplarını kolilere yerleştiriyor. Annesi ve Bilge beraber mutfağı toparlıyorlar. Babası ve abisi salonda oturuyorlar. Çakıl ayağımın dibinde sağa sola gitmemi seyrediyor.

Gardırobun altında duran ayakkabı kutularını yanımdaki boş kolilere yerleştiriyorum. Bütün ayakkabıların altında hepsinden farklı siyah kadife bir kutu var. Ayakkabı olduğunu sanmıyorum. Yine de emin olamadığım için ucundan kaldırıp içine bakıyorum. Evet, ayakkabı değil. Ona ait özel eşyaları karıştırmaktan çekinerek Ege'ye sesleniyorum. Yanıma geliyor. Kutuyu gösteriyorum.

“Burada bir kutu var bunu sen almak isteyebilirsin” diyorum.

“Kara kutumu buldun demek” diyor.

“İçinde ne olduğuna baktın mı?” diyor. Ona yalan söylemeyeceğimi biliyor.

“Hayır, sadece ucundan ayakkabı olup olmadığına baktım o kadar” diyorum.

“Çok yazık benimle ilgili her şeyi öğrenebilirdin” diyor. Kutuyu alıp yatağa gidip oturuyor. Eliyle yanındaki boşluğa vuruyor. Gidip yanına oturuyorum. Kutuyu bana uzatıyor.

“Bak bakalım neler kaçırmışsın” diyor.

Kutuyu alıp kapağını açıyorum. İnce beyaz bir kâğıdın altında polaroid fotoğraflar var. İlk fotoğraf onunla yaşadığımız bir anın fotoğrafı, siyah beyaz. Benim gözlerim kapalı. Ne olacağından bir haber dizlerimin üzerinde ellerim ensemde bekliyorum. Bu an bana hem çok tanıdık hem de çok yabancı geliyor dışarıdan bakınca. Kutudan ikinci bir fotoğraf alıyorum, fotoğrafta Ege'nin göğsünde uyuyorum. Bu sanırım onun evinde geçirdiğim ilk gece çekilmiş. Yüzümde çok huzurlu bir ifade var. Tabiri caizse melek gibi uyuyorum. Bir diğer fotoğrafta bir hafta sonu beraber gittiğimiz Kıbrıs'ta çekilmiş. Ellerimi çenemin altında birleştirmişim. Güneş yüzüme vuruyor. Bu anı anımsıyorum. Ama Ege'nin benim fotoğrafımı çektiğini hiç fark etmemiştim. Sonra diğer fotoğraflara bakıyorum. İkimize ait yüzlerce anın fotoğrafı. Onunla gezerken, çakıl ile oynarken, kitap okurken, evini temizlerken, onun için yemek yaparken, onunla yaşadığımız neredeyse her anın bir karesi var kutunun içerisinde. Gözlerim doluyor.

“Ben buna ne anlam yüklemeliyim bilmiyorum” diyorum sessizce.

“Çok güzel fotoğraflar değil mi? Konu mankenim oldukça güzel neticede” diyor.

“Çok güzeller, hepsi çok güzel. Ne güzel şeyler yaşamışız beraber. Fark etseydim fotoğraflarımı çektiğini eminim bu kadar güzel olmazlardı” diyorum.

“Yine de hiçbiri şu an yanımda duran gerçek halinden güzel değil” diyor. Başımı kaldırıp yüzüne sonra da gözlerinin için bakıyorum. Aramızda söylenmeyen sözcükler uçuşuyor. Sevgi, ille de dile getirilmesi gereken bir şey değil. Bazen bir davranış, bir bakış veya duruşu ile bana olan sevgisini gösteriyor. Bütün bedenim boynuna atlamak için büyük bir istek duyuyor. Biz öylece birbirimize bakarken annesi ve Bilge yatak odasına giriyorlar. İkisinin de ağzı dolu.

“Bu keki kim yaptı?” diyor annesi. Korka korka elimi kaldırıyorum.

“Bunun tarifini bana veriyorsun hatta nasıl yaptıysan öğretiyorsun. Ege evlen bu kızla benden daha iyi kek yapıyor” diyor arkasını dönüp giderken. Ege kahkaha atıyor.

“Niye hepimiz Ege’yi evlendirmeye çalışıyorsunuz?” diyorum Bilge’ye.

“Niye sevmiyor musun abimi? Bakışların tam tersini söylüyor çünkü” diye cevap veriyor Bilge bir elini beline koyup.

“Emin ol hayatım boyunca kimseyi abini sevdiğim gibi sevmedim ama evlilik delisi de değilim” diyorum.

“Anne, Deniz abimle evlenmek istemiyormuş” diye bağırarak mutfığa dönüyor. Şaşkın şaşkın arkasından bakıyorum. Ege halime gülüyor.

“Deli o deli bakma sen ona. Fazla okumaktan kafayı sıyırdı” diyor ayağa kalkıp odadan çıkarken.

“Sizin ailede kafayı yiyen tek kişi Bilge değil bence” diyorum arkasından sessizce.

“Seni duydum Deniz” diyor.

Evet, adımı söylediğine göre susma zamanım geldi. Elimdeki kutuyu kaybolmasın diye özenle Ege’nin bavullarından birinin içine yerleştiriyorum.

Akşam olup evi toplamamız bittiğinde hep beraber yemeğe çıkıyoruz. Boğazda beraber sık gittiğimiz bir restorana götürüyor Ege hepimizi. Restorana girip masamıza yerleştikten sonra garson gelip siparişlerimizi alıyor. Ege’nin ailesi ile sohbetini izliyorum. Gördüğüm en sıcakkanlı aile onlar. Üç kardeş birbiriyle çok iyi anlaşıyorlar. Aynı zamanda annesi ve babası bu zamana kadar gördüğüm en kültürlü ebeveynler olabilirler. Sessizce onları izleyerek şarabımı yudumluyorum.

“Sen hep böyle sessiz misindir?” diyor abisi bana dönüp.

“Hakikaten kızcağızı kenara attık kendi âlemimize daldık” diyor babası bana bakıp.

“Yok, önemli değil, ben sohbetinizi dinliyorum. Keyfim yerinde” diyorum. Uzanıp elimin üzerine vuruyor.

“Senin keyfin yerinde ama biz seni tanımıyoruz Deniz kızım. Anlat bakalım kimsin, kimlerdensin, nesen, necisin bakalım sen? Nerelisin mesela? Nerede buldunuz siz birbirinizi?” diyor.

“Bursalıyım ben, orada doğup büyüdüm. Liseyi Bursa’da tamamladım. Üniversite ve yüksek lisansımı İstanbul’da yaptım. Ailem Bursa’nın eski ailelerinden. Annem Bursa’da yaşıyor. Babamı geçen ay kaybettik” diyorum.

“Başın sağ olsun kızım” diyor annesi ve babası aynı anda.

“Teşekkür ederim” diyorum.

“Vallahi söylemesen Bursalı olduğunu tahmin edemezdim. İzmir’in kızlarına benziyor değil mi?” diyor annesi.

“Güzellikte hepimizi geçer bence” diyor Bilge. Utanıyorum. Yüzüm kıpkırmızı oluyor.

“Eee nasıl tanıştınız?” diyor abisi. Gülüyorum.

“Dedikodu malzemesi arıyorlar, buyur anlat” diyor Ege gülerek.

“O zaman böyle abarta abarta anlatayım âdet yerini bulsun” diyorum kadehimi masaya bırakıp. Emre rakı bardağını kadehimle tokuşturuyor.

“Hah şöyle yoksa Ege’nin bize bir şey anlatacağı yok” diyor. Çok önemli bir şey anlatacakmış gibi sırtımı dikleştirip yerimde kıpırdanıyorum. Havada ellerimi birleştirip çenemin altına koyuyorum.

Derin bir nefes alıp “Aynı işyerinde çalışıyoruz, hikâye bu kadar” diyorum ellerimi açıp, gülmemek için dudaklarımı sıkarken. Ege kahkaha atıyor.

“Tam dengini bulmuşsun hayırlı olsun abi” diyor Bilge kadehini Ege’ye doğru kaldırarak.

“Nur topu gibi bir sır küpümüz daha oldu” diyor abisi çatalındaki yemeği ağzına götürürken.

Yemekten sonra annesini ve babasını Bilge’nin evine bırakıp dördümüz biraz eğlenmek için Ege’nin evinin yakınlarında bir bara gidiyoruz. Barın içi kalabalık ve karanlık. İçgüdülerim beni Ege’nin dibinden ayrılmamaya itiyor. Yemekte içtiğim şarabın hareket ettikçe beni sarhoş ettiğini hissediyorum. Kolay sarhoş olmam ama bu sefer yorgunluğun verdiği etkiyle sanırım başım fıfır dönüyor. Oysa Ege yemekte sadece iki kadeh şarap içmeme izin verdi. Masamıza geçip oturuyoruz. Ege beni yanına çekip dibine oturtuyor. Şirazemin kaymaya başladığını anladığı için benim için kahve istiyor.

“Teşekkür ederim” diyorum. Dilim dolanıyor. Şu saniyeden sonra çenemi açmasam çok daha iyi olacak. Çünkü ağzımdan çıkacak cümlelere mukayyet olamayacağımı biliyorum. Başımı Ege’nin sırtına yaslıyorum. Garson kahvemi ve içkileri getirince kahvemi içmek için doğruluyorum. Kahveyi içerken iyi hissetmediğimi fark ediyorum. Kaslarımı esnetip yerimde kıpırdanıyorum.

“İzninizle ben bir tuvalete gideceğim” diyorum doğrulup.

“Bilge, Deniz’e eşlik eder misin?” diyor Ege. Bilge yanıma gelince koluna tutunuyorum.

“Hep böyle kolay mı sarhoş olursun?” diyor tuvalete yürürken.

“Alkolle aram iyi değil ama bu kadar kolay yıkılmam normalde. İçtiğimiz şarap çok mu keskindi sen de içtin aynısından” diyorum.

“Yo hafif bile sayılırdı” diyor. Tuvalete girince elimi yüzümü yıkamak için lavaboya eğiliyorum. Yavaş doğrulmama rağmen başım dönüyor. Lavabonun kenarından tutunuyorum.

“İyi misin canım?” diyor Bilge.

“Bilmiyorum doktor olan sensin sen söyle” diyorum. Yanıma gelip bileğimi tutuyor. Saatine bakarak nabzımı ölçüyor.

“Başını oynat bakayım öne arkaya yavaşça” diyor. İşaret parmağını takip etmemi istiyor. Gözlerimle parmağını takip ediyorum.

“İyisin bir şeyin yok bence, çok yorulduk muhtemelen o yüzden” diyor.

Kafamı sallıyorum. Tuvaleten çıkıp masamıza doğru yürüyorum. Her adımında zemin ayağımın altından çekiliyormuş gibi hissediyorum.

Masaya geldiğimizde “İyi misin güzelim?” diyor Ege.

“İyiym ya bir şeyim yok ama izninizle ben eve gitmek istiyorum” diyorum. Bilge’ye bakıyor.

“Bence bir sıkıntı yok” diyor Bilge.

“Gel ben seni evine bırakayım, sonra senin evinde buluşuruz Bilge” diyor Ege ayağa kalkarken.

“Yok, gerek yok taksiye kadar eşlik ederseniz ben kendim giderim siz eğlenecenizi bozmayın. Sonra da Derya’yı çağırırım bir şey olursa” diyorum.

“Saçmalama yürü hadi” diyor beni belimden tutup. Beraber bardan çıkıp arabasına gidiyoruz. Oturmak için ön koltuğa yürürken tutunma ihtiyacı hissediyorum. Elim arabanın kapısında kalakalıyorum. Bütün gücüm bedenimden çekilmiş gibi. Gözüm kararıyor. Ege’nin koşup şoför tarafından yanıma geldiğini görüyorum.

“Seni hastaneye götürüyorum iyi değilsin sen” diyor. Kapıyı açıp beni ön koltuğa yerleştiriyor.

“İyiyim. Gerçekten. Dinlenirsem geçer, yoruldum sadece” diyorum. Şoför koltuğuna geçerken sinirli sinirli bana bakıyor.

“Hastaneye gidiyoruz” diyor arabayı çalıştırırken.

Bir kere daha itiraz edersem beni döver. O yüzden çenemi kapatıp başımı koltuğa yaslıyorum. Trafik ışıklarında duruyoruz. Işık gözümü alıyor. Gözlerimi kapatıyorum.

Hastaneye geldiğimizde Ege arabadan inmeme yardım ediyor. Koluna girip yürüyorum. Acil serviste kayıt açtırıyoruz. Ege beklerken doktorun yanına giriyorum. Nasıl hissettiğimi anlatıyorum. Doktor oturtup tansiyonuma bakıyor.

“Tansiyonunuz yüksek, normalde böyle midir?” diye soruyor.

“Hayır, genellikle 12/8” diyorum.

Stetoskopu boynuna asıp masasına dönüyor. Önündeki kâğıda bir şeyler karalıyor.

“Sizden bir de kan tahlil isteyeceğim sonuçlar çıkınca gelirsiniz” diyor kâğıdı bana uzatırken. Kâğıdı alıp odadan çıkıyorum. Ege oturduğu yerden bana bakıyor.

“Kan tahlili istedi, ben şunları halledip geleyim” diyorum. Kafasını sallıyor. Kan alma odasına gidip hemşireye kâğıdı veriyorum.

“Geçin oturun sol kolunuzu açın” diyor. *Kolum zaten açık üzerimde tişört var bakmıyor mu bu kadın gelenlere.* Oturup kolumu uzatıyorum. Turnikeyi koluma bağladıktan sonra iğneyi koluma saplayıp üç tüp kan alıyor.

Pamuğu koluma bastırıp “Birkaç dakika böyle tutun” diyor.

“Ne zaman çıkar sonuçlar?” diyorum.

“Yarım saate sonuçlar çıkar doktorunuz sizi çağırır” diyor.

Odadan çıkıp Ege’nin yanına dönüyorum. Yanındaki boş koltuğa oturuyorum.

“İyi misin?” diyor.

“İlk geldiğimiz ana göre çok daha iyiyim. Başım o kadar fazla dönmüyor” diyorum.

“Olsun tedbirli olmak iyidir” diyor.

“Başımı omzuna yaslayabilir miyim?” diyorum.

“Gel” diyerek beni kollarının arasına çekiyor. Başımı göğsüne yaslayıp kokusunu içime çekiyorum. Cep telefonundan birinin attığı mesaja gülerek cevap yazıyor. *Gecenin bu saatinde kiminle mesajlaşıyor acaba? Deniz saçmalama kendine gel. Kiminle, ne konuştuğu seni ilgilendirmez.* Kendimi kokusunun verdiği hisse odaklayıp zihnimde dolanan saçma sapan fikirleri defediyorum. Duvardaki saate bakıyorum. Dakikaları sayarken gözlerim kapanıyor.

Doktorun bana seslenmesi ile gözlerimi açıyorum.

“Deniz Hanım, buyurun sizi bekliyorum” diyor. Ege’nin göğsünden başımı kaldırıp ayağa kalkıyorum. Ege de ayağa kalkıyor.

“Ben de geliyorum, yürü” diyor. Önünden yürüyüp doktorun odasına giriyorum.

“Buyurun oturun” diyor koltukları gösterip.

Koltuklara yerleşiyoruz. Doktor önündeki raporlara bakıp gülümsüyor. İçim rahatlıyor.

“İfadenizden bir şey olmadığını çıkartıyorum” diyorum.

“Deniz Hanım hamilesiniz” diyor doktor.

Doğru mu duyuyorum? Ege’ye bakıyorum. O da benim kadar şok içerisinde olduğuna göre doğru duyuyorum. Koltuktan fırlayıp doktorun önündeki kâğıtları çekiyorum. Daha önce defalarca hamile kaldım ben. Kâğıttaki değerlere bakıyorum. Tıbben hamile kalmam mümkün değil benim. Bunu kendi doktorum defalarca söyledi bana.

“İmkânsız” diyorum. “Benim tıbben çocuk sahibi olmam mümkün değil.”

“Hayatta imkânsız diye bir şey yoktur Deniz Hanım, bir bilim insanı olarak size bunu garanti ederim” diyor doktor.

Doktorun odasından çıkıp sessizce arabaya dönüyoruz. İkimizden de çıt çıkmıyor. Oysa şu anda bir şey söylemesi için canımı veririm. İfadesi donuk. Hiçbir şey anlayamıyorum. Elimdeki kâğıtları çantama sokup ön koltuğa oturuyorum. Arabaya binip arabayı çalıştırıyor. Sanki aramızda görünmeyen bir duvar var. Aramızdaki bağı hissedemiyorum. Benden o kadar uzak ki aramızdaki sessizliğe katlanamıyorum.

“Ege sana yalan söylemedim istesem de söyleyemem biliyorsun. İstersen benim doktoruma gidelim, yıllardır aynı doktora gidiyorum. Söylediklerimi o da teyit edecektir. Lütfen bir şey söyle” diyorum.

Elini direksiyondan kaldırıp sus işareti yapıyor. Uzanıp radyoyu açıyor. Radyodan klasik müzik sesleri yükseliyor. Arabasını evime doğru sürüyor. Yan koltuktan yüzünü seyrediyorum. Nasıl bu kadar ifadesiz kalabiliyor bilmiyorum. Evimin önüne geldiğimizde arabayı durduruyor.

“Lütfen bir şey söyle, kendimi keseceğim şimdi” diyorum.

“İn arabadan!” diyor.

Sesi öyle sert ki sözünü dinlemekten başka şansım yok. Aldığım emre uyup arabadan iniyorum. Ben iner inmez gaza basıp gidiyor. Apartmanın kapısında arkasından bakakalıyorum. İlk defa zihinsel olarak beni bu kadar yalnız bırakıyor. Nereye gideceğimi ne yapacağımı ve ne düşüneceğimi bilmiyorum. Kızgın mı? Mutlu mu? Benden nefret mi ediyor? Bilmiyorum.

Dönüp Derya'nın ziline basıyorum. Kapıyı açıyor. Merdivenleri çıkmak bana ölüm gibi geliyor. Güç bela merdivenleri tırmanıyorum. Derya kapıyı açıp beni görünce şaşırıyor.

“Nereden geliyorsun sen bu saatte?” diyor.

“Hastaneden geliyorum biraz hamileyim de” diyorum yanından geçip evine girerken. Kapıyı kapatıp sessizce arkamdan geliyor. Kendimi koltuğa atıp uzanıyorum.

“Deniz dalga mı geçiyorsun benimle gece gece? Uykudan uyandım kafam da basmıyor zaten gözünü seveyim şaka yapma bana” diyor.

Ayağa fırlayıp çantamdaki tahlil kâğıtlarını alıp Derya'nın eline tutuşturuyorum. Derya oturup verdiği kâğıtlara bakıyor.

“Nasıl oldu bu?” diyor kâğıtlardan kafasını kaldırıp.

Ellerimi havaya kaldırıp tanrıya yakarır gibi bağıyorum; “Mucizeymiş” diye.

“Koskoca doktor geçti karşıma diyor ki bana; mucize Deniz Hanım hamilesiniz.”

“İyi de daha geçenlerde regl değil miydin sen? Benim reglimden birkaç gün sonraydı hatırlıyorum” diyor.

“O kadar sağlıklıyım ki hem çatır çatır regl oluyorum hem de hamileyim” diyorum kendimi koltuğa atıp.

“Tamam, dur sakın ol, ben bir kahve yapayım kendimize geline” diyor mutfağa giderken. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi dönüp bana bakıyor.

“Ege ne dedi bu duruma?” diyor.

Gözünün içine baka baka yalan söylemek hoşuma gitmese de “Ege’nin evinden çıktıktan sonra fenalaşıp hastaneye gittim, onun haberi yok” diyorum.

Dönüp mutfığa gidiyor. Geri döndüğünde elindeki fincanlardan birini bana uzatıyor. Alıp masaya koyuyorum. Hiçbir şey içmek istemiyorum. Bas bas bağırarak dışında yapmak istediğim hiçbir şey yok. Koltuktaki yastığı alıp yüzüme bastırıyorum. Çığlık atıyorum. İçimdeki bütün gerginlik bedenimden boşalınca kadar bağırıyorum. Bağdırdıkça daha çok bağırarak geliyor içimden.

“Ay Deniz yeter” diyerek elimdeki yastığı çekiyor Derya.

“Yetmez Derya gerçekten yetmez. Ben bu kadar salak mıyım? Nasıl bunu fark etmedim ben?” diyorum bağırarak.

“Nasıl fark edeceksin? En son kürtaj olduğunda doktor sana emin misin bir daha asla çocuğun olmaz demiş. O heriflerden birinin çocuğunu doğuracağıma varsın olmasın deyip yatmışsın o masaya, nasıl fark edeceksin?” diye geri bağırıyor.

“Sen ne diye bağırıyorsun bana?” diye ben de bağırıyorum.

“Ben bağırmiyorum” diye tekrar bağırıyor.

Bağırıyorsun, bağırmiyorum derken kavgaya tutuşuyoruz. Elindeki yastığı kafama atıyor. Uzanıp saçını çekiyorum. Omzumdan tutup beni geriye itiyor. Üzerime çıkıp yüzüme bir tokat patlatıyor. Bende uzanıp topuzuna asılıyorum. Saçını çekerken bir yandan da üzerimden atmaya çalışıyorum. Eliyle ellerimi çekiştirmeye çalışıyor.

“Öldürürüm seni Derya kalk üstümden” diye bağırıyorum.

“Sen kimi öldürüyorsun be bir buçuk gram canın var” diyor uzanıp omzumu ısırtıyor.

“Oğlum yavaş lan hamileyim” diyorum elimle omzumu tutarken.

“Tamam, yavaş döveceğim söz” diyor yüzümden tutup koltuğa bastırırken. Uzanıp saçını yoluyorum.

“Gece gece manyak mısınız lan siz? Uykumdan uyandım sesinizden, ödüm patladı, adam öldürüyorlar sandım” diye bağırın Kenan’ın sesine dönüyoruz ikimizde. Gelip Derya’yı üzerimden çekiyor. Ayağa kalkıp üstümü düzeltiyorum.

“Seninle işim bitmedi kızım, bu burada bitmez” diyorum.

“Hadi gel, gelsene. Görelim bakalım bu iş nerede bitecek?” diyor.

Kenan’ın arkasına geçen Derya’ya uzanıp sırtına var gücümle yumruğu indiriyorum. Ahlayıp sırtını tutuyor. Kenan’ın sabrı taşıyor. İkimizi de kulaklarımızdan tutup koltuğa oturtuyor. Kendisi de karşımıza geçiyor. Kollarımızı bağlayıp yüzüne bakıyoruz.

“Gene kim daha iyi kek yapıyor diye mi kavga ediyorsunuz?” diyor.

“O konuda kavga etmemize gerek yok çünkü ben daha iyi kek yapıyorum” diyorum.

“Hoşt, kıçımın kenarı, benim beş yıldızlı pasta dükkânım var sen kimsin?” diyor.

Gülmeye başlıyorum. Derya’da benim gülmeme gülmeye başlıyor. Gülmemi tutamıyorum. Koltukta iki büklüm olup gülmeye devam ediyoruz. Kıçım koltuktan kayıyor. Yere yapışıyorum. Yere düşmenin etkisi beni kendime getiriyor. Bu sefer de hüngür hüngür ağlamaya başlıyorum. Derya yere yanıma inip bana sarılıyor.

Ertesi sabah uyanır uyanmaz kendi doktorumu arıyorum. Muayenehanesinde olduğunu, öğleden sonraya randevu verebileceğini söylüyor. Saat bir buçuk için randevu veriyor. Evin içinde dört dönüyorum. Eve sığamıyorum. Yatağa uzanıp tavanı seyreliyorum. Telefonumu alıp Ege’ye randevu saatimi ve yerini mesaj atıyorum. Gelmek isterse diye.

Mesajıma cevap veriyor “Gelemem evi taşıyorum.”

Canım sıkılıyor. Mutfağa gitmek için ayağa kalkıyorum. Koridorda kasıklarına bir sancı vuruyor. Elimle karnımı tutuyorum. Acıdan iki büklüm oluyorum. Koridorda kendimi yere bırakıp bacaklarımı karnıma çekip bacaklarımı sarılıyorum. İçimden gelen acı beni yıkıp geçiyor. Gözlerimi kapatıp acının dinmesini bekliyorum. Bir anda bıçak gibi kesiliyor. Sırtımdan soğuk terler boşanıyor. Derin bir nefes alıp ayağa kalkmak için doğruluyorum. Su içmekten vazgeçip odama dönüyorum. Üzerime doktorun rahatça muayene edebileceği bir elbise giyiyorum. Evden çıkıp doktorumun muayenehanesine gitmek için yürüyorum. Hava çok sıcak, belki de hamile olduğum için bu kadar sıcak hissediyorum bilmiyorum. Boynumdan aşağıya ter süzülüyor. Yürüdüğüm yol bitmek bilmiyor, ileriye değil de geriye adım atıyor gibiyim. Doktorun muayenehanesinin olduğu sokağa girdiğimde apartmanın önünde beni bekleyen Ege ile göz göze geliyoruz. Gelmesine seviniyorum. Gözünün içine bakarak yanına gidiyorum.

“İyi ki geldin” diyorum.

“Geç başımın belası, geç” diyor ben apartmana girerken. Muayenehanenin katına gelince kapıyı çalıyorum. Doktorum kapıyı açıyor.

“Hoş geldin Deniz” diyor bana uzanıp yanağımdan öperken.

Ege’ye dönüp “Beyefendi kim Denizciğim?” diyor. Elini uzatıyor.

Ege elini sıkıp “Ege, sevgilisiyim” diyor.

“Ben de Tevfik” diyor doktorum sorar gibi bana bakarak. Beni on beş yaşımdan beri tanıyor. Yanımda sevgilim olarak birini getirmeme şaşıyor. Tevfik Bey, neredeyse yaşadığım her şeyin birebir şahidi. Yıllarca ailem öğrenmesin diye yalvardığım doktorum. Çocuk şubeye her bildirmek istediğinde elinden tutup yapma dediğim, suç olduğunu bile bile yanımda duran doktorum, yanımda birini görünce şaşıyor tabii.

“Ege benimle ilgili her şeyi biliyor rahat olabilirsiniz Tevfik Bey” diyorum. Gözlüklerinin üstünden yüzüme bakıyor.

“Her şeyi mi biliyor?” diyor Ege’ye bakarak.

“En ufak ayrıntısına kadar” diyorum.

“Peki, gelin muayenehaneye geçelim” diyor.

Peşinden odaya giriyoruz. Gözündeki gözlükleri çıkarıp masasının üzerine koyarken “Durun tahmin edeyim çocuk sahibi olmak istiyorsunuz ama olmuyor” diyor babacan bir tavırla gülerken.

“Size şu kadarını söyleyeyim yol yakinken vazgeçin” diye ekliyor. Sabrım taşıyor. Çantamdan çıkarıp kâğıtları önüne koyuyorum.

“Emin misiniz Tevfik Bey?” diyorum. Gözlüğünü geriye takıp koyduğum kâğıtları alıyor. Kâğıtların üzerinden yüzüme bakıyor.

“Gel bir muayene edeyim seni bu teste bir hata var, senin son operasyonunu ben yaptım. Ne yaptığımı da hatırlıyorum” diyor.

Ayağa kalkıp ultrason odasına gidiyorum. İç çamaşırimi çıkarıp kenarda duran örtülerden birini alıp muayene masasına tırmanıyorum. Bacaklarımı çatala yerleştirip aşağıya doğru kayıyorum. Bu sahneyi o kadar çok yaşadım ki artık yadırgamıyorum. Oysa ilk geldiğim gün ne kadar çok korkmuştum.

Hatırlamamaya çalışarak sesleniyorum “Hazırım ben” diye. Tevfik Bey gelip ultrason cihazının önündeki sandalyeye oturuyor.

Odanın kapısından Ege’ye bakıp “İsterseniz siz de gelebilirsiniz” diyor. Ege yanımıza geliyor. Sol yanıma geçiyor.

“Derin bir nefes al Deniz” diyor. Nefesimi tutuyorum. Ultrason çubuğunu içime itiyor. Sanki içime bıçak saplamış gibi oluyor. Çığlık atıyorum. Kolay kolay bağırmayacağımı bilen Ege şaşırıp elimi tutuyor. Daha önce hiçbir muayenede böyle bir şey yaşamadım. Ultrason çubuğunu hızla içimden çıkarıyor. Çubukta kan var. Yüzüne bakıyorum.

“Dur panik yapma, üstten bakacağım karnını aç” diyor.

Bacaklarımı çataldan indirip aşağıya uzatıyorum. Üzerimdeki örtüyü karnımın altına indiriyorum. Karnıma ultrason jelini sıkıp cihazı üzerinde gezdirmeye başlıyor. Cihazı gezdirirken baskı yapıyor. Yüzümü buruşturuyorum.

“Evet, burada küçük bir arkadaşımız var” diyor.

“Hani imkânsızdı, hani bir daha böyle bir şey yaşamayacaktım?” diyorum doktorumun yüzüne bakıp.

“İmkânsız başarmışsınız sizi tebrik ederim” diyor Tevfık Bey. Ultrasonun düğmesine dokunuyor. Bebeğin kalp atışlarının sesi odayı dolduruyor. Donup kalıyorum. Daha önceki hamileliklerimin hiçbirinde buna izin vermedim. Benden gidenin ahını tutmamak için belki de bilmiyorum. Ses içime oturuyor.

“Tevfik Bey kapatır mısınız şunu?” diyorum ciyaklar gibi.

“Kapatmayın” diyor Ege.

Dönüp Ege’nin gözlerinin içine bakıyorum, daha önce hiç görmediğim kadar parlıyor gözlerinin içi. Dün gece varlığını hissedemediğim gümüş bağlar aramızda titreşiyor. Onun gözlerinden benim kalbime uzanıyor. Tekrar varlığı ile sarmalanmanın verdiği hisle dolup taşıyorum. Hiçbir şey söylemiyor. Hislerini söylese keşke bana.

“Bu çocuğu istiyor musunuz Deniz, delirmiş gibi buraya geldiğine göre emin değilsiniz. Ama bil ki bu hayatın sana verdiği son şans olabilir. Kararınızı verin sonra yanıma gelin konuşalım” diyor doktorum bana bakıp.

Ultrasonun başından kalkıp bana peçete uzatıyor. Elindeki peçeteyi uzanıp alıyorum. Doktorumun sorduğu sorunun cevabını bilmiyorum. Üstelik karar mercii de ben değilim. Aramızdaki ilişkinin dinamikleri gereği ben, hayatım, bedenim, kısacası her şeyim tamamen Ege’nin kontrolü altında. Ege bana bakıyor. Doğrulup karnımdaki jeli siliyorum peçeteyle. Ayağa kalkacağım sırada Ege önüme geçip çenemi tutup yüzüne doğru kaldırıyor. Gözünün içine bakıyorum.

“Benim daha sonra da çocuğum olabilir. Benim son şansım sen değilsin. Ama galiba senin çocuk sahibi olmak için son şansın benim. Bu bebeği doğurmak istiyor musun?” diyor. Ah bu ses tonu. Beni nasıl da kısıvrak ele geçiriyor.

“Siz nasıl isterseniz öyle olsun efendim” diyorum usulca.

Çenemi bırakıp doktorun yanına gitmek üzere ultrason odasından çıkıyor. Kalkıp arkasından gidiyorum.

Odaya girdiğim zaman doktorum “Konuştunuz mu Denizciğim, bu bebeği istiyor musunuz?” diyor.

Ege’nin oturduğu koltuğun karşısındaki koltuğa oturuyorum. Ege benim bir şey söylememe gerek kalmadan “Evet, istiyoruz” diyor. Tevfik Bey bana bakıyor.

“İstiyoruz” diyorum papağan gibi Ege’yi taklit ederek. İçimden kalkıp Ege’nin boynuna atlamak geçiyor. Tüm duygularım boğazımda düğümleniyor.

“Eğer istemiyoruz deseydiniz size bunları anlatmama gerek olmayacaktı. Ama madem anne, baba olmaya niyetlisiniz başlayalım bakalım” diyor Tevfik Bey.

Anne, baba kelimeleri havada asılı kalıyor. Bu zamana kadar biz pek çok şey olduk birbirimiz için; efendi, köle, baba, kız, sahip, köpek, oyuncu, oyuncak, doktor, hasta, öğretmen, öğrenci, pek çok şey olduk. Ama ortak bir şeye sahip olma fikri aklımı alıyor.

“Son âdetin ne zamandı?” diye soruyor.

“Bir hafta önce bitti normalden kötüydü. Neredeyse on gün sürdü. Zaten bu yüzden hamile olmama inanamıyorum.”

“Çünkü regl değildi, kanama geçirmişsin. Bebeği kaybetmemen şaşırtıcı. Sanırım bayağı inatçı bir velet ile karşı karşıyayız” diyor gülerek.

Önündeki ultrason kağıdına bakarak devam ediyor; “Öncelikle bu normal bir gebelik değil Deniz. Çok büyük bir düşük tehlikesi var. Sırf bebeği değil seni de kaybedebiliriz. Ciddi riskli bir

hamilelik geçireceksin. Rahminde geçmişte yaşadığın kürtajlardan kalma yapışıklıklar var. Kanamaların olabilir, bayılmaların olabilir. Tansiyonun bir anda fazla yükselebilir. Kendini şuradan şuraya gidemeyecek kadar halsiz hissedebilirsin. Son zamanlarda sağlığın nasıl?” diyor. Duyduklarım canımı sıkıyor.

“Dün gece ilk defa tansiyonum yükseldi. Bayılacak gibi oldum. Bir de bu sabah sancıdan evde yerlerde yuvarlandım” diyorum. Ege bana bakıyor. Yüzünden bir sıkıntı ifadesi geçiyor.

“Bebek yerleşirken bu kanamaları sık sık geçireceksin, eğer daha önce bahsettiğin gibi bir kanaman olursa bir günden uzun sürerse hemen geliyorsun. Tansiyonunu her gün ölç bir yere yaz bir sonraki randevuna gelirken yanında getir. Ben seni tanıyorum sen yerinde duramazsın. Öyle hoplayıp zıplamak, ağır kaldırmak, yok tül perde takayım aman şu tencereyi üst rafa koyayım falan gibi şeyler yapma. Gereksiz kahramanlıklara girişmek yasak. Şimdilik işe gitmende bir sıkıntı yok ama bir saatten fazla ayakta durma, iki saatten fazla oturma. Masanda otururken ayağının altına bir şey al bacaklarını uzat. İşe gidip gelirken toplu taşıma kullanma. Mümkün mertebe araba ile gidip gel. Baktın işe gidemeyecek durumdasın bana gel rapor hazırlayalım” diye sıralarken lafını bölüp araya giriyorum;

“Bir mezar kaz, içine uzan, üzerine de bırak toprak sersinler, gölge bir yer de olursa oh mis” diyorum.

Tevfik Bey gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. Yüzünde bıkkın bir ifade var.

“Deniz, Tevfik Bey’i dinle!” diyor Ege. Elimle dudaklarıma fermuar çekme hareketi yapıyorum kollarımı bağlıyorum.

“Sonunda biri senin çeneni kapatabilmiş şükür, teşekkürler” diyor doktorum Ege’ye bakıp.

“Bak şimdi en önemli kısma geliyorum adam gibi besleneceksin. Meyve, sebze, et muhakkak her gün tüketeceksin. Kahve, sigara yasak. Sinir, stres yasak. Sana vereceğim ilaçları ve vitaminleri aksatmadan kullanacaksın, iki haftada bir yanıma geleceksin. Önümüzdeki altı hafta boyunca cinsel birliktelik yasak. Bırakalım önce bebeğin yerine güzelce yerleşsin tamam mı?” diyor.

“Tamam” diyorum kös kös.

“Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?” diyor Ege.

“Hayır, ama söylediklerimi lütfen ciddiye alın. Bebeğimiz de annesi kadar güçlüyse ki o kadar kanamaya hâlâ yerinde duruyor, hep beraber bu süreci atlatıp onu kucağımıza alacağız. Ben reçeteni düzenleyeyim” diyerek bilgisayarına dönüyor Tevfik Bey.

Doktorumun muayenehanesinden çıkınca eczaneye gidip ilaçlarımı alıyoruz. Eczaneden çıkınca Ege yüzüme bakıyor. Ne arıyor yüzümde bilmiyorum. Ben de ona bakıyorum.

“Kahvaltı etmemişsin” diyor sinirli sinirli. Bunu nasıl anlayabiliyor gerçekten anlamıyorum. *Hassas terazi mi var adam senin içinde.* Gözünün ucuyla bakıp söylüyor bunu üstelik.

“Yürü” diyerek elimden tutup peşinden sürüklüyor. Cadde-deki kafelerden birine sokuyor beni. Bahçesindeki masalardan birine gidip oturuyoruz.

Oturur oturmaz “Derya’yı ara gelsin” diyor. Çantamdan telefonumu alıp Derya’yı arıyorum. Kafenin adını söyleyip gelmesini rica ediyorum. Yarım saate geleceğini söylüyor. Telefonumu kilitleyip masaya bırakıyorum.

“Yarım saate gelecekmiş” diyorum. Garson yanımıza geliyor.

“Bize iki tane kahvaltı tabağı, bir filtre kahve bir de portakal suyu” diyor. Telefonunu alıp mesajları okuyor. Yüzünü seyrediyorum. Kaşları çatık. Beyninin içinde olabilmek isterdim. Onun benim beynime sızabilmesi gibi ben de onun nerede ne düşündüğünü kestirebilsem keşke. Benim için çözülmesi zor bir bulmaca gibi. Onu çözmeye uğraşmaktan hem keyif alıyorum hem de asla çözemeyeceğimi biliyorum. Ellerim masadan kucığıma düşüyor. Oradan da karnıma uzanıyor. Bebeği tutuyorum. İçgüdüsel olarak ellerim onu korumak için karnımın etrafında birleşiyor. Bir anda kafama dank ediyor. *İçimde onun bebeğini taşıyorum. Ona ait bir parça var içimde.* Gözlerim doluyor. Gözyaşlarım süzölmeye başlıyor.

“Ege” diyorum fısıldar gibi. Kafasını kaldırıp bana bakıyor.

“Deniz iyi misin?” diyor elini bana uzatıp. Uzatığı elini tutuyorum.

“Bana ne bahsettiğinin farkında mısın?” diyorum. Gülümseyerek kaşını kaldırıyor.

“Teşekkür ederim. Ben anne olabileceğime dair bütün umutlarımı on yıl önce bir mezar kazıp gömdüm. Kimseyi sevemeyeceğimi, kimseyle yakınlaşamayacağımı hayatım boyunca yalnız olacağımı kabullendim. Yaşayıp gidiyordum işte öyle gelişine. Sonra sen geldin. Nasıl güzel geldin. Beni aldın, değiştirdin, bana kendimi öğrettin, hayatı öğrettin, kadın olmayı öğrettin. Şimdi anne olmayı öğreteceksin” diyorum.

Elimi çekip üstünü öpüyor. Garson kahvaltımızı getiriyor. Elimı bırakıp kahvesini alıyor. Garsonun önüne koyduğu portakal suyuna uzanıp bir yudum alıyorum. İçimden bir şey yemek gelmiyor. Yoldan gelip geçenlere bakıyorum. Herkes boynunda kendi hikâyesini taşıyarak yürüyor. Peki, benim hikâyem nasıl oldu da bu kadar değişti. Kaç yılın ardından kanatlanıp uçabildim ben. Ya Ege’den kaçsaydım. Ondan uzak durmayı başarabilseydim ne olurdu halim? Ege’nin ılık sesine dönüyorum.

“Kahvaltını et Deniz. Hatırlatmama ihtiyaç duyuyorsan aç kulağını iyi dinle. Karnındaki bebek benim bebeğim ve sen de benimsin. Bu da demek oluyor ki benim tepemin tasını attırmak istemiyorsan ikinize de iyi bakacaksın. Tepemin tasını attırdığında başına neler geleceğini biliyorsun değil mi?” diyor gözümün içine bakıp.

Baş başa kaldığımızda kullandığı bu ses tonunu duyduğumda buz kesiyorum. Bu ses tonunu kullandığında merkezi sinir sistemimde bir noktaya basınç uyguluyormuş gibi hissediyorum. İstemesem bile ne derse onu yapıyorum. Hem de zerre kararsızlık göstermeden. Ses tonu aynı anda binlerce anlamı içinde barındırıyor. O kadar ilahi geliyor ki bana tarif etmek için binlerce kelime gerek ama en tarif edilebilir haliyle; korkutucu, mutluluk verici, bütün arzularımı aynı anda uyandıran, umut vadeden, yerin

dibine sokan, aşağılayan, rezil eden, onurlandıran, efendimin sesi. Masadaki çatalı alıp tabağımdakileri yemeye başlıyorum.

“Aferin” diyor.

Yarım saat sonra Derya yanında Kenan ile kafeye geliyor. Kafenin bahçesine girdiğinde gözleri bizi arıyor. Elimi sallıyorum. Yanımıza geliyorlar.

“Hayırdır yediğin dayak yetmedi mi bir posta da meydan dağı mı istiyorsun?” diyor yanıma otururken Derya.

“Hadi be oradan sen aynada kendi sırtını gördün mü acaba?” diyorum.

Ege, Deniz ne oluyor der gibi bize bakıyor. Kenan geçip Ege’nin yanına oturuyor.

“Oğlum çok acıdı lan, mosmor oldu vurduğun yer” diyor Derya sırtını dönüp. Hakikaten pis vurmuşum kızın sırtı morarmış.

“Gel öpeyim geçsin” diyorum. Sırtını yaklaşıyor. Uzanıp sırtını öpüyorum. Dönüp yanağımla öpüyor.

“Kenan bunlara ne oluyor bir fikrin var mı? Çünkü bir senedir uğraşıyorum aralarındaki ilişkiyi hâlâ çözemedim” diyor Ege. Kenan masadaki şişe sulardan birini açıp kafasına dikiyor.

“Abi” diyor. “Abi diyorum ama yanlış anlama” diyor sonra alelacele.

“Yok, sıkıntı yok diyebilirsin, yaşça senden büyüğüm neticede” diyor Ege.

“Dün gece uyuyorum ben bizimkinin evinde. Bir gümbürtü koptu kıyamet kopuyor zannettim. Salona koştum. Bir baktım bu ikisi salonda alt alta, üst üste. Derya, Deniz’e vuruyor. Deniz, Derya’nın saçını başını yolmuş avucunda bir yumak saç. Ayırmıyorum abi. Aralarına girsem ben de nasibimi alacağım senin bu cadaloz sevgilinden. Korkumdan giremiyorum. Bir laflar duyuyorum, sana yemin olsun bizim mahallede duymadım ben öyle laflar.”

“Abartma Kenan, yok öyle bir şey” diyor Derya.

“Tabii canım yok öyle bir şey kolumu da ebem ısırdı zaten” diyorum elbisemin yakasını açıp omuzumu Ege’ye gösterirken.

“Siz manyak mısınız?” diyor Ege dümdüz.

“Oh be! Allah’a şükür bunu komik bulmayan biri daha çıktı. Şirret bunlar ne zaman bir şeye moralleri bozulsa rahatlamak için birbirlerine sarıyorlar, sonu böyle bitiyor. Vallahi yıldım ben abi al sen uğraş” diyor Kenan.

“Çocuk musunuz siz? Mahalle kavgasına girişmek ne demek? O kadar deşarj olmaya ihtiyacınız varsa gidin spor yapın. Böyle birbirinizi yerken hamile olduğunuzu da hesaba kattın mı sen Deniz?” diyor.

“Hamile misin kız sen?” diye araya giriyor Kenan.

“Dur bir dakika Kenan” diyor Ege. Kenan susup kalıyor.

“Bakın ikinize de söylüyorum bir daha böyle bir şey duymak istemiyorum” diyor.

“Ya biz öyle şakalaşıyorduk” diyor Derya.

“Derya kes ikinizin de kalbini kırarım. Otuz yaşında kadınların yaptığına bak” diyor.

Sandalyelerimizde suçlu suçlu oturup birbirimize bakıyoruz. Sonra Derya gülmeye başlıyor. Arkasından ben de kendimi tutamayıp gülmeye başlıyorum. Ege nereye düştüm ben der gibi ikimize bakıyor.

“Hayır, bir şey söyleyeceğim Deniz ağzına sıçtı gıkını çıkarmadın ben şimdi sana bir kere elimi kaldırsam evi başıma yıkar-sın Derya” diyor Kenan.

Elimi Derya’nın omuzuna atıp kafamı kafasına yashıyorum. “O benim elimin avarına alışık değil mi bebeğim?” diyorum.

“Müptelasıyım” diyor saçlarımı okşarken.

“Ayrıca arkadaşımın kılına dokun önce kim evi başına yıkıyor görelim” diyorum Kenan’a.

“İyi o zaman al sen evlen ben de gider kendime başka gelin bulurum” diyor.

Ne dedi bu? Derya’nın omuzundan kalkıp yüzüne bakıyorum.

“Ne dedi bu?” diyorum.

“Ne dedi?” diyor.

“Al sen evlen falan, ne diyor bu?” diyorum. Sol elini bana uzatıyor. Elinde bir tektaş var.

“Hiç anlatmayıp direkt nikâhınıza çağırıydın keşke daha etkileyici olurdu” diyorum eline vurup. Bozuluyor.

“Senin dramından bize vakit kalmıyor canım” diyor ters ters.

“Derya” diyorum hayal kırıklığı ile yüzüne bakıp.

“Ne var? Yalan mı söylüyorum? Senin işin, senin sevgilin, senin geçmiş travmaların. Sanki bizim bir hayatımız yok anasını satayım. Vallahi seni kendimden öne koymaktan yoruldum Deniz” diyor ortaya.

“Şu an bana çok büyük haksızlık yapıyorsun bence konuyu kapatalım sonra konuşuruz” diyorum sakın kalmaya çalışarak.

“Hayır, şimdi konuşalım, madem başladık sonunu getirmek lazım. Bir güne bir gün sen bu kızın bir derdi var mı diye merak ettin mi? Allah için dürüstçe söyle” diyor.

“Derya bak ben bugün Tevfik Bey’e gittim ve hiç iyi şeyler duymadım. Bebeği ve kendimi koruyabilmem için sakın kalmam, tansiyonumu fırlatmamam ve kendime çok ama çok dikkat etmem gerekiyor. Gözünü seveyim üzerime gelme canımın derdine düşmüşüm sakın kalmakta zorlanıyorum” diyorum dışerimi sıkarak.

“Al işte yine kendinden bahsediyor. Delireceğim ya” diye araya giriyor. Sessizce söylediklerimi idrak etmesini bekliyorum. Bir anda yelkenleri suya indiriyor.

“Ne demek canımın derdine düştüm? Ege?” diyor. Bir bana bir Ege’ye bakıyor.

“Evet, nihayet ana konumuza gelebildik” diyor Ege.

Sabah kasıklarımnda hissettiğim sancı geri geliyor. Dik durup çığlık atmamak için ölümüne zorluyorum bedenimi. Yavaşça sandalyemden kalkıp “Siz konuşun ben bir tuvalete gidiyorum” diyorum.

“Geleyim mi seninle?” diyor Derya.

“Yok, siz konuşun geliyorum şimdi” diyorum sesimi sakın tutmaya çalışarak.

Güç bela tuvalete gidip kapıyı kilitliyorum. Başımı duvara yaslayıp nefes alıp veriyorum. Ama sancı geçmiyor. Dudaklarımdan istemsizce bir inleme dökülüyor. Acıdan duvarı yumrukluyorum. Sanki içim oyuluyor. Aynı anda yüz kırbaç darbesi yesem bu kadar acı hissetmem. *Ne olur geç ne olur?* Anlımı duvara bas-tırıyorum. Sonra acı bir anda kesiliyor. Elim ayağım boşalıyor. Düşmemek için lavaboyu tutuyorum. Yavaş yavaş kendime gelirken doğrulup aynada yüzüme bakıyorum. Bembeyaz. Suyu açıp belki rengimi yerine getirir diye yüzüme soğuk su çarpıyorum. Elimi kolumu kurulayıp tuvaletten çıkıyorum.

Masaya dönüyorum. Kenan, Derya’nın yanına geçmiş oturuyor. Ege’nin yanındaki boş sandalyeye kendimi bırakıyorum.

“İyi misin?” diye soruyor Ege. Başımı sallıyorum. Uzanıp an-lımdan öpüyor.

“Derya ile konuştuk istediğin eşyaları yeni evimize taşıyacağız” diyor.

Usulca kafamı sallıyorum. Beni neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yok ve dahası düşünmek de istemiyorum.

Ege kitaplarımı kolilere koyarken yanında kolilerin arasında bağdaş kurup oturmuş tabağımdaki yemeği yiyorum. Benim ona hizmet etmem gerekirken o benim eşyalarımı toplamama yardımcı oluyor. Üzülüyorum. Ona yük olmak beni rahatsız ediyor. Ama iyi değilim ve dahası yardımına muhtacım. Her gün aynı sancı. Bir anda ortaya çıkıp günümü mahvediyor. Ege doktorumu arayıp durumu anlatıyor. Doktorum “Geçecek Deniz sabırlı ol” diyor. Başta iki gün boyunca hiçbir şey yapmadan ne zaman ortaya çıkacağını gözlemledim. Belki sancıya sebep olan şeyi bulurum diye. İki günde de alakasız saatlerde ve bir anda yaşadım o boktan sancıyı. Sonrasında gelen tansiyon dalgalanması da cabası, beni yerle bir ediyor.

Diğer yandan şirketteki değişimlerin getirdiği yorgunluk da var. İnsanları çıkış noktasını bilmedikleri reklam kampanyalarına adapte etmek çok zor. Tüm projeleri en baştan yeni ekiplere anlatmamız gerekiyor. Ekipten gönderilenlerin yerine gelen daha deneyimsiz yeni mezunlara şirketin marka kimliğini öğretmeye çalışırken canım çıkıyor. Her gün saatlerce insanlara laf anlatmak beni hem bedenem hem de zihnen çok yoruyor. Bir şekilde ayakta kalmaya çalışıyorum. Nelerden sağ çıktım ben, ha gayret kızım diyorum her süngüm düştüğünde.

İkimizin annesi de taşınmama yardım etmek için benim evimler. Annem hamile olduğumu söylediğimde telefonu yüzüme kapattı. Yaklaşık üç saat sonra kapım çalındığında annem karşımdaydı. İçten içe çok mutlu olduğunu biliyorum. Ama yine de evlenmeden hamile kaldığım için bana kızıyor hissediyorum. Ege’nin ailesi de annemin onlarla tanışma ısrarı sonucunda hamile olduğumu öğrendiler. Annelerimiz sevinçten beni yere göğe sığdırmıyorlar. Doğurana kadar beni danaya çevirmeye niyet ettiler. Sırayla yaptıkları yemekleri bana taşıyıp duruyorlar. Derya içeride odamı topluyor. Bir aydır yanına pek yaklaşmıyorum. O yine de yanımda olmaya devam ediyor. O gün bana ettiği laflar üzerini kapatsak da bana çok dokundu. O beni ne kadar sevip

düşünüyorsa ben de onu o kadar çok sevip gözetiyorum çünkü. Uzun yıllardır arkadaşız. Bana hiçbir zaman böyle bir laf etmemişti. Hayatta sıkıntılarımı anlattığım tek insandan o sözleri duymak içimde büyük bir yara açtı. Belli etmesem de ona çok kırgınım. Birbirimizin etrafında hayalet gibi dolaşıyoruz haftalardır.

“Ben de kopyası olan kitapları almıyorum” diyen Ege’nin sesi beni kendime getiriyor.

“İstersen sadece bavulumu alıp çıkıp gidebiliriz bu evden” diyorum. Gidip salonun kapısını kilitliyor. Dönüp yanıma geliyor. Sağ dizinin üzerine çöküp bana bakıyor. Gözlerimi kaçıramıyorum gözlerinden.

“Bavulunu da alma desem yalnızca üzerindikilerle gelebilir misin bana hatta üzerindikileri bile almadan?” diyor. Kullandığı ses tonu bütün arzularımı uyandırıyor. Zaten hamilelik yüzünden bütün hormonlarım tavan yapmış durumda. Sürekli onu arzuluyorum ve artık eskisinden daha kuvvetli arzum. Elimdeki tabağı yavaşça yanımdaki yere bırakıyorum.

“Bir haftam daha var yalvarırım bana bunu yapmayın efendim” diyorum. Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor.

“Neyi yapmayayım?” diyor.

Alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor. Isırıp bırakıyor. Devam etmesi için yanıp tutuşuyorum. Diğer taraftan yapmamamız gereken bir dolu hareket beynime üşüşüyor. Belimden tutup beni yere yatırıp üzerime uzanıyor. Ellerimi başımın üzerinde birleştirip bırakıyor.

“Kıpırdama” diyor. Boynumu ısırıp oradan memelerime iniyor. Meme ucumu dişlerinin arasına alıyor. Memelerim o kadar hassaslaştı ki çığlık atmamak için dudaklarımı sıkmak zorunda kalıyorum. Dilini mememin etrafında gezdiriyor. Sonra mememin yanını ısırıyor. Meme ucumu tekrar dişliyor. Bir eliyle diğer mememin ucunu büküyor. Memelerimin etrafındaki dansı kasıklarına kadar ulaşan bir gösteriye dönüşüyor. Bacaklarımın arasında orgazmın tanıdık sıcak baskısını hissediyorum. Sırtım yay gibi geriliyor. Elini eşofmanımın içerisine sokup klitorisimle oynuyor. Dudakları yeniden dudaklarıma kapanıyor.

“Gerçekten bunu yapmayı kesmemi istiyor musun?” diyor öpüşünün arasından. Parmaklarını içime sokuyor.

“Hayır, efendim” diyorum sessizce.

Parmakları içimde hareket ediyor. Parmaklarını daha derine alabilmek için kalçamı eline doğru kaldırıyorum. Elinin hareketi ritmik bir hal alıyor. Verdiği zevk arttıkça artıyor. Daha fazlasını kaldıramayacağımı hissediyorum. Bu ara sınırlarımın esnekliğini kaybettim. Varlığı bile beni darmadağın ederken parmaklarının hareketi beni çıldırtıyor. Dudaklarının arasındaki dudaklarımın bir çığlık yükseliyor. Boşta kalan eliyle ağzımı kapatıyor.

“Kes sesini” diyor. Gözlerimle boşalmak için yalvarıyorum. Elini ağzımdan çekip mememi sıkıyor.

“Boşalmanı istemiyorum çünkü beni bu güzel amdan ayrı bıraktın. Sence ben böyle kalmışken senin boşalman adil mi?” diyor.

Burnunu boynuma sürüyor. Sözleri içimdeki ateşi harlıyor.

“Efendim lütfen dayanamıyorum” diyorum.

Aldırış etmiyor. Parmaklarının içimdeki ritmik hareketini sürdürüyor.

“Efendim lütfen” diyorum. Gülüyor.

Kulağıma eğilip “Gel” diyor. Kendimi bırakıp parmaklarının etrafında patlıyorum.

Başımın üstünde duran kollarım boynuna sarılıyor. “Ege” diye inliyorum.

Eşyalarımı toplandıktan sonra Ege akşam beni yeni evimize götürüyor. O arabayı park ederken ben de eve giriyorum. Kapıdan girince Çakıl koşa koşa yanıma geliyor. İçeriye girip antrenin ışıklarını yakıyorum. Çakıl'ın kafasını okşuyorum. Kuyruğunu deli gibi sallıyor.

“Eve benden önce yerleşmişsiniz Çakıl Bey” diyorum eğilip kulaklarının arkasını severken. Doğrulup eve girmek için spor ayakkabılarımı çıkarıyorum. İçeriye doğru baktığımda yarı karanlıkta gördüklerim beni şaşırtıyor. Evdeki hiçbir şeyayı daha önce görmedim. Salona doğru gidiyorum. Ege evi sıfırdan dekore etmiş. Salona girip ışıkları yakıyorum. Salonun ışıkları kademeli olarak açılıyor.

Salonda beni ilk karşılayan masa oluyor. Salonun girişine on iki kişilik oldukça büyük beyaz mermerden bir masa koyulmuş. Sandalyeler gri. Sol duvarda bütün duvarı kaplayan beyaz bir kitaplık var. Ege bütün kitaplarını yerleştirmiş. Masanın arkasında kalan kısımdaki raflar boş. Benim için ayırdığını tahmin ediyorum. Masanın yan tarafında masanın mermerinin içinden geçen gri damarlarla aynı tonda oturma alanını yemek alanından ayıran oldukça büyük bir köşe koltuk var. Koltuğun karşısında kitaplıkla uyumlu beyaz bir televizyon ünitesi var. Ortada yemek masası ile aynı tasarımda bir sehpa var. Sehpanın altına beyaz tüylü bir halı serilmiş. Geçip koltuğa oturuyorum. Şaşkın şaşkın etrafımı seyredivorum. Salonun sade güzelliği aklımı başımdan alıyor.

Çakıl yanımdan koşup kapıya doğru gidiyor. Bir dakika sonra Ege salona geliyor. Elindeki araba anahtarını ve güneş gözlüğünü masanın üzerine bırakıp “Nasıl olmuş?” diyor işaret parmağıyla evi göstererek.

“Harika” diyorum. Söyleyecek başka bir kelime yok. Gerçekten harika.

“Kitapları gelişigüzel yerleştirdim. Sen sınıflandırmasını yaparsın seninkiler de geldiği zaman” diyor. Dönüp arkamdaki kitaplığa bakıyorum. Yerden tavana kadar uzanıyor.

“Yapabileceğimi sanmıyorum” diyorum karnımı işaret ederek. Yukarılara uzanıp raflara bir şeyler koymak gibi atraksiyonlar yasak bana.

“Unutuyorum sürekli ben o küçük yaramazı. Bir akşam beraber yaparız” diyor.

Küçük yaramaz. Bebek ile ilgili ilk defa konuşuyor. Yüzüne bakıyorum. Yüzünün güzelliğini daha önce hiç görmemişim gibi ezberliyorum. *Umarım sana benzer. Her şeyiyle sana çeker umarım.*

Bana bakarken yüzünden karalık bir ifade geçiyor. *Bu ifadeyi tanıyorum.*

“Gel” diyor. Ayağa kalkıp peşinden salondan çıkıyorum. Antredeki kapının önünde kapıyı açmış beni bekliyor.

“Gir” diyor. Bodruma inen merdivenin iki yanına mum ışığı etkisi yaratan lambalar dizilmiş. Dikkatli bir şekilde merdivene adım atıyorum. Düşmekten korkuyorum. Merdivenler çok dik. Ege yanımdan geçip iki adım aşağıya iniyor. Elini uzatıyor. Elini tutup takip ediyorum. En alt basamağı indiğimizde elini duvara atıp ışığı yakıyor. Kıpkırmızı bir ışık kaplıyor odayı. Odanın ortasında dört kişinin rahatça uyuyabileceği kadar büyük bir yatak var üzerine siyah satenden bir çarşaf örtülmüş. Duvarın birinde bağlanan birinin bütün odayı rahatça gezebileceği kadar uzun bir zincir asılı. Bu odada yaşanacakların hayali vuruyor zihnime.

“Hayallerinizdeki zindana kavuşmuşsunuz efendim” diyorum.

“Hâlâ bazı eksikler var. Mesela sen” diyor. Ses tonu içimi okşuyor.

“Tabii hemen heveslenme burası senin için bir altı ay kadar yasak bölge” diyor. Dönüp yüzüne bakıyorum.

“Ama efendim beş haftaydı o, dokuz ay neden?” diye sızlanıyorum. Arkadan belime sarılıp ellerini karnımın üzerine koyuyor.

“Bu küçük yaramazın sağlığı için bir süre vanilya takılacağız seninle. Hamile bir kadını zincirlere vurup kırbaçlayacak kadar zalim miyim ben?” diyor.

“Bu küçük kölenizin itirazı olmazdı” diyorum. Gülüyor. Beni kollarının arasında çevirip gözümün içine bakıyor.

“Bebeğimiz doğuncaya kadar seni kölelikten azlediyorum” diyor.

Sol bileğime uzanıp bana hediye ettiği kelepçe bilekliği çekip çıkarıyor. Odanın ortasındaki yatağın üzerine atıyor. İçimi bir mutsuzluk kaplıyor. O kelepçenin bileğimdeki varlığına çok alışmışım. Diğer elimle bileğimi tutup bilekliğin çıktığı yeri okşuyorum. Ege bilekliği çıkardığı elimi alıp bileğimi ısıtıyor. Dışlerinin verdiği his beni canlandırıyor. Şu an tek istediğim şey beni alması, kullanması, dayanamayacak hale gelinceye kadar sıkması. Bileğimi bırakıp geri çekilirken açık avucumun içerisine bir alyans bırakıyor. Elimdeki alyansa bakakalıyorum.

“Deniz” diyor. Kafamı kaldırıp yüzüne bakıyorum. “Evleniyoruz” diyor.

Ege, ailesi ve annem İstanbul’da olduğu bir gün onları yeni evimizde ağırlamak istiyor. Mutfak masasında oturup hazırlıklara yardım ediyorum. Ege tezgâhın başında durmuş tenceredeki yemek harcını karıştırıyor bir yandan da şarabını yudumluyor. O ayakta oradan oraya koştururken ben oturmuş salata yapıyorum. Bu benim alışkanlıklarımın hepsine ters. Hamile değilken yemekleri her zaman ben hazırlıyordum. Aynı zamanda evinin düzeninden de ben sorumluydum. Evin içinde oturup pinekleyecek miyim ben böyle doğuruncaya kadar? Bebek dört aylık oldu ben hâlâ süs bitkisi gibi kenarda duruyorum ve süs bitkisi gibi durmak bana hiç uymuyor. Ben hareketli bir insanım. Evin içinde genellikle fırtına gibi hareket ederim. Uyuşukluğu sevmem. Her hareketim hızlıdır benim. Bu konuda Ege ile birbirimize çok benziyoruz. O da uyuşuk insanlardan hoşlanmaz. Soyduğum soğanı kesme tahtasına koyup sinirli sinirli doğruyorum. Bıçak her tahtaya vurduğunda sesi mutfakta yankılanıyor.

“Soğana işkence yaparken özellikle hayal ettiğin biri var mı?” diyor Ege yaptığı yemeğin tadına baktırmak için yanıma gelirken.

Kepçeyi ağzıma doğru uzatıyor. Dudağımlı kepeçeye değdirmemle sıçramam bir oluyor. Ağzım yanyıyor. Ege sıçramama gü-lüyor.

“Şaka mı şimdi bu?” diyorum masadaki suya uzanıp.

“Sen soğan doğruyorum adı altında kafamı sikerken iyiydi” diyor. Suyu içiyorum, kepeçeyi tekrar uzatıyor. Uzanıp biraz ol-sun soğuyan yemeğın tadına bakıyorum. Et ağzımda dağılıyor. Ege çalan telefonuna bakmak için kepeçeyi tezgâha bırakıp salona gidiyor.

Arkasından sesleniyorum “Çok güzel olmuş, ben önden bir tabak yiyebilir miyim?” diye. Duymuyor. Bedenim yemeğın ko-kusuna doğru çekiliyor. Masadan kalkıp Ege’nin tezgâha bırak-tığı kepeçeyi alıyorum. Tencerenin kapağımlı açıp kepeçeyi içine daldırıyorum. Sıcaklığına aldırış etmeden yemeğı ağzıma atıyo-rum. Ağzım yanyıyor ama hissettiğım açlık daha baskın geliyor. Bir kaşık daha alıyorum.

“Deniz sen tek başına ye diye yapmadım ben o yemekleri” di-yor Ege. Sesini duyunca sıçrıyorum. Mutfak masasına yaslanmış kolları bağılı bana bakıyor. Geldiğini fark etmedim. Panikle tence-renin kapağımlı kapatıyorum. Halime gü-lüyor.

“Ne yapayım çok acıktım” diyorum.

“Bu cümleyi senden duymayalı ne kadar oldu? Benim yap-tıramadığımı bebek yaptırıyor demek. Yazdım ben bunu” diyor dalga geçerek.

“Beni bu kadar kolay kullanabildiğine göre kime çekmiş aca-ba?” diyorum yanına gidip. Bağıladığı kollarını açıp beni kendine çekiyor. Kollarımı boynuna doluyorum.

“Annesi kadar güzel ve akıllı bir küçük hanım olur umarım” diyor.

Sözleri içime oturuyor. Benim yaşadıklarımı yaşama ihtima-li beliriyor zihnimde. Bu düşünceye katlanamıyorum. Kolları-mı çözüp kollarının arasından çıkıyorum. Bahçe kapısını açıp

bahçeye çıkıyorum. Temiz havayı içime çekiyorum. Ege arkamdan gelip bana yeniden sarılıyor.

“Gereksiz korkularla hayatı kendine zindan etme” diyor. Biliyor. Her zaman neden korktuğumu, neden üzüldüğümü, neden mutlu olduğumu bildiği gibi bunu da biliyor.

“Senden bir şey isteyebilir miyim?” diyorum.

“İste bakalım” diyor.

“Çocuğumuzu bu dünyadan korur musun?” diyorum.

“Bana ihtiyacı olduğu sürece bir ömür yanında olacağım” diyor. Gözlerim doluyor. Beni boğan bu duygulardan kaçmak istiyorum.

“Ben biraz yürüyüş yapmak istiyorum, Çakıl’ı gezdireyim” diyorum. İsmini duyan Çakıl balkonda oturduğu yerden kalkıp yanımıza geliyor. Kuyruğunu deli gibi sallıyor.

“Dikkatli ol fazla yorma kendini” diyor. Kafamı sallıyorum.

“Hadi gel oğlum gezelim biraz” diyorum Çakıl’a. Artık benimle de tasmasız gezebiliyor. Yanıma poşet alıyorum evden çıkıyoruz. Sokağa çıkınca Çakıl çocuk gibi bir sağa bir sola koşturuyor. Her yeri kokluyor. Arkasından yürüyorum. Arada bir gelip etrafımda dönüyor sonra tekrar mahalleyi keşfe çıkıyor.

Manavın önünden geçerken tatlı bir çilek kokusu bütün benliğimi dolduruyor. Olduğum yerde kalakalıyorum. Kokuyu içime çekiyorum. Yemek için yapıp tutuşuyorum ama cüzdanım yanımda değil. Manav beni görüyor.

“Bir şey mi istemiştiniz?” diyor.

“Ben şu sokakta 7 numaralı evde oturuyorum. Cüzdanımı yanıma almadan çıktım, canım çilek çekti alabilir miyim sonra eve gidip paranızı getiririm. Hamileyim de” diyorum.

“Alın tabii olur mu öyle şey, ne kadar istiyorsanız alın” diyor küreği çileklere daldırıp bana uzatıyor. Uzattığı çileği alıp ısırtıyorum. Lezzeti başımı döndürüyor. Elindeki küreği alıyorum.

“Şuraya oturabilir miyim?” diyorum manavın taburesini gösterip. Manav tabureyi getirip önüme koyuyor. Oturup çileklerin hepsini yiyorum. Çakıl dükkânın önünde oturmuş bana bakıyor. Omzumu silkiyorum. Kafasını yana yatırıp bana bakıyor.

Ege evin kapısını açıp beni ve manavın چراğını ellerimizde çilek torbaları ile görünce “Hayırdır, çilek reçeli işine mi giriyorumuz?” diyor.

“Evet, ama sermayeyi evde unutmuşum” diyorum.

Ege cebinden para çıkarıp manavın چراğına uzatıyor. Çocuğun elinden çilek poşetlerini alıp mutfığa götürüyorum. Tezgâhın altından aldığım büyük leğene dolduruyorum çilekleri. Suyun altına koyup yıkıyorum. Ege mutfığa gelip leğenin içinden bir çilek alıyor.

“Biraz da mahalledeki diğer insanlara mı bıraksaydın acaba?” diyor.

“Bırakamam. Bu çocuk bunların hepsini yememi istiyor” diyorum leğenden aldığım çileği ısıırken.

“İçimden bir ses yakında beni de yiyeceğinizi söylüyor” diyor.

“Benim içimde olmak güzel olmaz mıydı?” diyorum imalı imalı.

Beni ensemden tutup yüzüne çekiyor. Dilini dudaklarımın çevresinde gezdiriyor. Ağzından çilek kokusu geliyor. İçim ürpeyor.

“Beni baştan çıkarabileceğini mi zannediyorsun?” diye fısıldıyor.

“Hayır, özlemimi dile getiriyorum” diyorum.

Kapı çalıyor. Ege kapıyı açmak için beni bırakıyor. Hevesim kursağımda kalıyor. Akabinde Bilge’nin sesi evi cınlatıyor.

“Deniz neredesin? Deniz” diyerek evin içinde bağırarak doluyor.

“Mutfakta Bilge, Deniz mutfakta yürü” diyor Ege sinirli sinirli. Tezgâha yaslanıp mutfağa gelmelerini bekliyorum. Mutfaka giriyorlar. Bilge çantasını masanın üzerine atıyor. Yanıma gelip yanaklarımdan öpüyor.

“Hoş geldin” diyorum.

“Hoş bulduk” diyor.

Leğendeki çilekleri görüp yemek için uzanıyor. İç sesim ama onlar benim çileklerim diye mızımlanıyor.

Leğenden aldığı çileği ısırırken “Abi çilek reçeli işine mi giriyorsunuz?” diyor. Gülüyorum.

“Siz kesin aynı kandan geliyorsunuz hiç DNA testine falan gerek yok” diyorum.

Ege dik dik bana bakıyor.

“Deniz çilekli bebek yapmaya çalışıyor” diyor.

Bilge leğenden bir tane daha çilek alırken “Canın çilek mi çekiyor?” diyor. Ege geçip mutfaktaki masaya oturuyor.

“Çilek tarlası çekiyor bence” diyor.

“Of abi bir dur, Deniz canım nur topu gibi kansızlığın var. Hangi vitaminleri kullanıyorsun?” diyor bana bakıp.

“Al” diyor Ege masanın üzerinde duran şişeleri Bilge’ye uzatıp. Bilge şişelere şöyle bir bakıp çantasına uzanıyor.

Çantasından reçete koçanı ve kaşesini çıkarıp “Çilek isteyecek kadar kansızsan bunlar sana yetmez, sana başka bir şey yazıyorum onu da kullan” diyor.

“Tamam, kullanırım” diyorum.

Kapı çalıyor. Kapıyı açmaya giderken “Elinin altında doktor olması kalp ben” diyorum.

“Aynısını canım aileme de sorar mısınız” diyor Bilge arkamdan. Kapıyı açıyorum. Annem gelmiş.

“Anne hoş geldin” diyorum.

“Hoş bulduk. Alsana şunları” diyor. Elleri kolları dolu gelmiş.

“Niye zahmet ettin evde her şey vardı” diyorum.

“Bizim bahçeden gönderttim Sultan’a. Organik hepsi. Hem sen iki canlısın her şey bol olsun evde” diyor.

Poşetleri alıp “Sen salona geç ben Ege ile Bilge’yi çağırayım” diyorum mutfağa giderken.

Yemekte herkes uyum içinde birbiriyle sohbet ediyor. Annem, Ege’nin annesine Bursa’daki bahçede yetiştirdiği meyve ve sebzeleri tattırıyor. Ege’nin babası Emre ve Bilge ile siyaset konuşuyor. Ege telefonu ile uğraşıyor. Masada bir tek Derya yok. Davet etmiştim ama gelmedi. Bana o kadar saydığı lafa rağmen ben onu davet ettim yine de gelmedi. Suyuma uzanıp bir yudum su alıyorum.

Ege telefonunu masaya bırakıp “Biz Deniz ile evleniyoruz” diyor pat diye. Ağzıma götürdüğüm bardak elimde kalakalıyor. Herkes sus pus Ege’ye bakıyor. Bu akşam bu konuyu açacağını bilmiyordum.

“Düğünü nerede yapıyoruz?” diye sessizliği bozuyor Bilge. Herkes hareketleniyor.

“Hayırlı olsun oğlum” diyor babası. Emre uzanıp Ege’nin omzuna vuruyor.

Ters ters Emre’nin yüzüne bakıp “Teşekkürler baba. Ne yapacağımıza karar vermedik” diyor Ege. Yüzüne bakıyorum.

“Bırak ona da Deniz karar versin oğlum” diyor annesi. Yorumuna şaşıyorum. Oğlunu çok iyi tanıyor.

“Tamam, Deniz ne istersen o olsun” diyor Ege. Şaşıyorum. Ne diyeyim ki ben şimdi? Ege ne istiyor bilmiyorum ki. Ailesi ne ister onu da bilmiyorum. Ben gidip nikâh dairesinde imza atıp eve geliriz diye düşünüyordum. Zaten bundan daha fazlası benim için gereksiz. Hiçbir zaman böyle bir şeyin hayalini kurmadım.

“Deniz nasıl yapalım?” diyor Ege’nin annesi.

“Ne yapacaksak karnın iyice büyümeden yapalım misafirlere açıklama yapmak istemiyorum Deniz” diyor annem.

“Ben herhangi bir organizasyon istemiyorum. Zaten bebeğin ve benim sağlığımız da müsait değil bir şeyler organize etmeye. Biz Ege ile gidip nikâh dairesinde imza atar geliriz” diyorum. Bilge şaşkın şaşkın yüzüme bakıyor.

“Kızım ruhsuz musun sen?” diyor Bilge.

“Lafı ağzımdan aldın aferin kızım” diyor annem.

“İlla yüzlerce kişinin içerisinde sevdiğim adama evet dediğimde mi ruhum olduğu ortaya çıkacak. Göstermelik sevgilere ihtiyacımız olsaydı ikimiz de bu yaşa kadar çoktan başkaları ile evlenirdik” diyorum.

Ege kollarını bağlamış sohbeti dinliyor. Yüzünde ben uğraşmayacağım sen uğraş Bilge ile ifadesi var.

“Ha diyorsan ille de görümce topuzum olsun, nikâhtan sonra hep beraber bir yerlere gideriz kutlamaya” diyorum.

Bozuluyor.

Babamdan bana kalan hisselerin ve fabrikanın satışı için avukatı ile konuşuyorum. Bursa’ya gelmemi istiyor. Uzaktan halletmek istiyorum. Bursa’ya gidecek ne isteğim ne de enerjim var. Duruma göre haber vereceğimi söylüyorum. Avukat akşama doğru satın almak isteyen şirketin bilgilerini mail atacağını söylüyor. Babam şirketini satmamı istemezdi. Her ne kadar annem orada yaşadığı için bu mümkün olmasa da ben Bursa ile olan bütün bağlarımı koparmak istiyorum.

Evin içinde dolaşıyorum; hamileyken oturmak ayrı dolaşmak ayrı dert. Ege kahvaltıdan sonra dışarı çıktı. O olmayınca ev çok anlamsızlaşıyor. Çakıl peşimde. Nereye gitsem beni takip ediyor.

Bazen tuvaletteyken gelip karşıma oturuyor. Bana karşı aşırı koruyucu bir tavır edindi. Sanki kaybolmamdan korkuyor. Ne zaman onun oturabileceği bir yere otursam gelip kafasını karnıma koyarak uyuyor. Biraz onunla ilgilenmek istiyorum. Oyuncak topunu alıp bahçeye çıkıyorum.

Bahçedeki tekli salıncağa oturup “Çakıl gel oğlum” diye sesleniyorum. Koşa koşa kuyruğunu sallayarak bahçeye geliyor. Elimdeki topu gösterip atabildiğim kadar uzağa atıyorum. Çakıl fırlayıp topun peşinden gidiyor. Bağdaş kurduğum salıncakta sağa sola sallanıyorum. Topu bana geri getiriyor. Tekrar atıyorum. Tekrar getiriyor. At, tut derken sıkılıp içeri gidiyor. Su içtiğini duyuyorum. Hafif esinti yüzüme vuruyor. Salıncak sallanırken uykum geliyor.

Ege’nin koluma dokunması ile uyanıyorum. Hava kararmış. Salıncakta iki buklüm olmuşum.

“Hoş geldin” diyorum.

Solumdan başka bir ses yanıt veriyor. “Hoş bulduk” diye. Sesin sahibine dönüyorum. Gonca. Beynim bunun ne işi var burada diyor. Ege’ye bakıyorum.

“Biz bu gece Gonca ile takılacağız sen odana çık” diyor. Kalıp seyretmeyi tercih ederim.

Salıncakta doğrulurken “Kalmak istiyorum” diyorum. Yüzüme doğru eğiliyor. Ellerini salıncığın kollarına koyuyor.

“Beni başkasını sikerken izlemek hoşuna mı gidiyor?” diyor. Nefesini yüzümde hissediyorum.

“Evet, efendim” diye fısıldıyorum. Beni salıncakta bırakıp geri çekiliyor. Hareketinin etkisiyle salıncak sallanıyor.

“Odana git Deniz, seni burada istemiyorum” diyor. Hayal kırıklığı içinde salıncaktan kalkıp odama gitmek için yerdeki terliklerimi giyiyorum. Sonra aklıma avukatın atacağı mail geliyor.

“Çalışma odanı kullanabilir miyim?” diyorum.

“Kullan, aşağıya inme” diyor.

Nedir yani biraz da ben zevk alsam. Zevkin de ona ait bedeninde. O ne isterse öyle.

Beynim kendi kendine konuşurken eve girip üst kattaki çalışma odasına gidiyorum. Masaya oturup bilgisayarın açılmasını beklerken etrafa bakıyorum, ortalık derli toplu. Masada duran müzik sisteminin kumandasını alıp çalıştırıyorum. Hoparlörlerden yavaş bir piyano melodisi yayılıyor odanın her yerine. Çalışırken klasik müzik dinlemeyi seviyorum. Bilgisayar açılınca mail kutumu açıp maillerime bakıyorum. Avukatın maili gelmiş. Maile ek olarak gönderilen dosyayı açıyorum. Dosyada teklif edilen rakam ve firma bilgileri var. İyi bir fiyat vermişler. Anlaşma şartları da benim için uygun. Sayfanın sonuna inip firma bilgilerine bakıyorum; Özçelik Gayrimenkul ve Yatırım A.Ş. Firma sahibi Metin Özçelik.

Elim ayağım titriyor. Bilgisayarın ekranını kapatıp telefonumu almak için odama gidiyorum. Son arama listesinden avukatın numarasını bulup arıyorum. Telefon açılıyor.

“Merhaba, Deniz Gürsu ben; Metin Özçelik ile bir randevu ayarlar mısınız? Yarın Bursa’ya geliyorum.”

“Yarına bir randevu ayarlayabilir miyim bilmiyorum, yarın pazar günü olduğu için şirket kapalı” diyor avukat.

“Metin Bey’e benim adımları verin” diyerek telefonu kapatıyorum.

Odamın içinde bir aşağı bir yukarı dönüp duruyorum.

Neyin peşindesin Metin? Benden ne istiyorsun? Hiç bitmeyecek mi seninle olan savaşım? Gerçekten birimiz ölmeden gelmeyecek mi seninle sonumuz?

Karanlık, dipsiz bir kuyu; ellerimle kuyunun duvarlarına dokunup tutunacak bir çıkıntı arıyorum. Ayaklarım kuyunun dibine değmiyor. Yüzüyorum. Kendimi suyun üzerinde tutmaya

çalışıyorum. Gittikçe daha fazla yoruluyorum. Nereye kadar kendimi suyun üzerinde tutabilirim bilmiyorum. Sağımdaki duvarı ellerimle yoklarken tutunacak bir girinti geliyor elime. Sıkıca tutup kendimi yukarıya çekmeye çalışıyorum. Ellerim kayıyor, kuyuya geri düşüyorum. Gözlerim açılıyor. Pencereye doğru dönüp kendime sarılıyorum. Sabah olmuş. Yataktan kalkıp su içmek için mutfığa iniyorum. Gonca mutfağın ortasında çırılçıplak kahvaltı hazırlıyor.

“Günaydın” diyorum masanın üzerindeki suyu alıp bardağa koyarken. Bana dönüp bakıyor. Gülüyor. Çırılçıplak mutfağımızda dolaşmanın keyfi var ruh halinde. Yüz ifadesinde ufak zaferinin imasını görüyorum.

“Günaydın, iyi uyudun mu Deniz?” diyor.

“Uyudum Gonca. Peki sen? Çok yordu mu Ege?” diyorum.

Kaslarını esnetip gülümsüyor.

“Ege işte bilirsin, arzulu olduğunda yıkıp geçiyor, salonda oturuyor bir bak istersen oldukça yorgun” diyor.

İçimden sen kaşındın Gonca diyorum. Masaya yaslanıyorum.

“Teşekkürler, benim yapmam gereken şeyleri sen yapıyorsun. Ege artık benim yorulmamı istemiyor, hamileyim biliyorsun” diyorum.

Bilmediğini adım gibi biliyorum. O şok içerisinde mutfakta dikilirken masadan doğrulup salona gidiyorum.

Ege salonda koltukta oturmuş kahve içiyor bir yan da bilgisayarıda bir şeyler yazıyor. Salonun kapısında durup izliyorum. Yeni uyanmış hali ile çok yakışıklı ve seksi görünüyor. İçimden ona yılışmak geliyor. Kölelikten azledildiğime göre bu kadarına cesaret edebilirim diye düşünüyorum.

“Ne istiyorsan gel de yap, yapmak düşünmekten kolaydır” diyor. Gülüyorum. Beni fark ettiğini fark etmemiştim. Yanına gidip kucağına oturuyorum. Kollarını bana sarıyor.

Uzanıp dudaklarından öpüyorum. Bir eliyle yüzümü tutup beni dudaklarına daha çok çekiyor. İçimde bir yer onun için yanıp tutuşmaya başlıyor. Sonra aklıma Bursa'ya gitmem gerektiği geliyor. Bütün ateşim sönüyor. Dudaklarımı yavaşça geri çekip “Sana söylemem gereken bir şey var” diyorum.

“Söyle bakalım” diyor. Kucağından kalkıp yanına oturuyorum. Uzanıp bilgisayarını alıyorum. Maillerimi açıp avukattan gelen maili açıyorum. Teklif dosyasını açıp bilgisayarı Ege'ye uzatıyorum. Alıp teklifi okumaya başlıyor.

“Bu sizin fabrikanızın ederinin üç katı” diyor rakama bakıp.

“Evet, öyle” diyorum.

“Kafayı mı yemişler kim bunlar?” diyor. Uzanıp sayfayı kaydırıyorum. Ege ekrana bakıp bana bakıyor. Ekranı sertçe kapatıyor.

“Zaten ben de Deniz gelse de sabahı bana zehretse diyordum haklıymışım” diyor.

“Metin ile görüşme ayarladım bu akşam Bursa'da” diyorum.

“Hayır, Deniz öyle bir şey olmayacak” diyor.

“Lütfen bana izin ver. Çok sıkıldım bu adamdan. Hayatımdan sonsuza kadar çıkıp gitsin istiyorum. Ama bir yolunu bulup sürekli kendini karşıma çıkarıyor. Usandım artık” diyorum.

“Peki, tamam gidelim. Derdi neymiş bir de ben duyayım” diyor.

“Ben yalnız gitmek istiyorum” diyorum. Yüzüme öyle bir bakıyor ki kaçıp saklanmak geliyor içimden.

“Yani bana diyorsun ki beni, bana tecavüz eden adamın eline kendi rızan ile gönderir misin?”

Tam olarak onu diyorum ben de farkındayım. Ama bunu kendi başıma halletmem gerek.

“Ege ben artık büyümek istiyorum. İçimdeki o küçük kız söylemek istediklerini söylesin ve sonsuza kadar sussun istiyorum. Sen yanımda olduğunda kontrolü sana bırakıyorum ister istemez. Bir kez olsun tüm kontrolün bende olmasını istiyorum” diyorum. Ayağa kalkıp sehpa duran sigarasını alıyor.

Sigarasını yakarken “Nerede görüreceksiniz?” diyor.

“Restoranda” diyorum.

“Dikkatli ol, restorandan çıkınca bana haber ver” diyor.

“Tamam” diyorum hazırlanmak için ayağa kalkıp.

Salondan çıkarken arkamdan sesleniyor.

“Deniz kendine dikkat et.”

Hayat insanın kendi içinde çözemediği sorunları ısıtıp ısıtıp önüne koymakta usta. Ne yıllarca gittiğim terapistlerin ne de içtiğim ilaçların bir faydası oldu bana. Ben bir gün bile bana yapılanları unutup üzerine basıp geçemedim. Bütün terapi yöntemlerini denedim. Hiçbir şey beni sağaltmadı. Ege ile tanışana kadar. Hiç kimsenin denemeye cesaret edemeyeceği bir yolla beni kendime getirdi. Çoğu insanın ve hatta akıl hastalığı teşhis kitaplarının yıllarca hastalık olarak gördüğü bir hayatın içinden benim için yepyeni bir yol yarattı. İnsanlar kadar hastalıklar, hastalıklar kadar tedaviler çeşitlidir. Benim tedavim onun eliyle geldi.

Babamın avukatı ile Bursa'daki restorana gidiyoruz. Metin avukatı ile bizi bekliyor. Oturduğu masaya yürüyoruz. Bir yanım restorandan koşarak kaçmak istiyor. Her adımında gözümün önüne bana yaptıkları geliyor. Masaya geldiğimiz zaman ayağa kalkıyorlar. Onunla bu kadar yakın mesafeden en son babamın cenazesinde konuştum. Elini uzatıp tokalaşmak istiyor. Bana uzanan eline tiksintiyle bakıyorum. Elimi tutma isteğini geri çeviriyorum.

“Beyler bize biraz müsaade eder misiniz? Ben Metin Bey ile yalnız konuşmak istiyorum” diyorum. Avukatlar kalkıp başka masaya geçiyorlar. Geçip oturuyorum. Metin bana bakıyor.

“Otur” diyorum. Geçip karşımdaki sandalyeye oturuyor. Masadaki suyu alıp kadehe koyup içiyorum.

“Evleniyormuşsun” diyor gülerek. Yavşak.

“Ömrümün sonuna kadar bıraktığın harabe olarak kalacağımı mı sanıyordun? Haklısın kalabilirdim. Bana yaşattıklarını kim yaşasa düştüğü yerde kalmak için ölümüne bir istek duyardı. Bırak da kendi yoluma gideyim artık. Hâlâ ne istiyorsun benden? Babamın fabrikasını almaya çalışmak neyin kafası? Bir kez olsun adam ol da neyin peşindesin onu söyle” diyorum.

“İş yapıyorum ben. Unutma ki o fabrikada benim de emeğim var. Hem zaten babanın markasının devam etmesini istiyorsan benden daha iyi bir seçeneğin yok. İşleri babandan sonra iyi bilen ikinci ve tek kişi benim” diyor.

“Oturup burada hiçbir şey olmamış gibi benimle iş mi konuşacaksın gerçekten. Sen nasıl bir şerefsizsin?” diyorum.

“Neden o kadar yüksek bir fiyat verdim biliyor musun?” diyor sırtarak. Ters ters yüzüne bakıyorum.

“Yıllarca senin üzerinden kazandığım parayı sana geri vermek istiyorum hakkını yemeyeyim iyi para ediyordun” diyor. Elim ayağım titriyor.

“Ne kadar kolay konuşuyorsun. Bana ne yaptığın umurunda bile değil, değil mi? Küçük bir çocuğun hayatını mahvettiğin için bir gram bile pişman değilsin. Hastasın sen” diyorum.

“Hasta değilim sadece arkamda bıraktığım orospuyu düşünmek için fazla yaşıyım” diyor.

Elimdeki su dolu kadehi suratına boca ediyorum. Masadaki peçeteyi alıp yüzünü siliyor. Ayağa kalkıp yüzüne doğru eğiliyorum. *Demek sana kazandırdığım parayı bana geri vereceksin. Peki, öyle olsun.*

“Marka satılık değil. Fabrikayı istiyorsan o yazdığın rakamın iki katını istiyorum. Kudretin yeterse alırsın ama sende o para ne gezer” diyorum.

Onun gibi bir egoistin altta kalmayacağı sözler bunlar. Doğrulup arkama bakmadan restorandan çıkıyorum.

İstanbul'a feribot ile dönüyorum. Kabataş'ta feribottan inip Kadıköy'e geçmek için tekrar vapura biniyorum. Ege, Kadıköy'de beni bekliyor. Vapurda dışarıda oturup denizi seyrediyorum. Kafamda milyonlarca fikir var hiçbirini bir diğerine uymuyor. Denizin kokusunu içime çekiyorum. Ellerim karnıma gidiyor. Karnım büyümeye başladı. Bedenim değişiyor. Memelerim büyüdü. Bazen öyle sızlıyorlar ki dokunamıyorum. Başlarda beni çok yordu ama ilk üç ayın sonunda küçük yaramaz ile iyi anlaşmaya başladık. Artık daha rahat hareket edebiliyorum. Bir de sürekli kâbus görmesem daha iyi olacak. O kadar çok kâbus görüyorum ki Ege geceleri yanında uyumama izin veriyor. O yanımda olduğunda kâbuslardan uyanmak daha kolay oluyor. Vapurdan inip beni beklediği bara doğru yürüyorum. Kadıköy'ün her zamanki kalabalığı beni bunalıyor. Kafeye vardığım zaman Ege'yi sokağa atılmış masalardan birinde arkası dönük içkisini yudumlarken buluyorum. Yanına gidiyorum. Arkadan sarılıyorum. Boynunu öpüyorum. Kafasını geriye atıp yanağımdan öpüyor. Doğrulup karşıdaki sandalyeye oturuyorum.

"Ne içersin?" diyor.

"Bir kadeh şaraba hayır demem" diyorum. Garsonu çağırıp sevdiğim şaraplardan birini istiyor. Garson şarabımı getirene kadar birbirimize bakıyoruz. Gideli iki gün oldu ama sanki senelerdir görmüyormuşçasına özlemişim onu. Sadece kendisini değil onunla sevişmeyi de ölesiye özledim. Yeni eve taşındığım günden sonra bir daha bana yaklaşmadı. Bebeğe zarar vermekten korkuyor belki de. Bundan bende korkuyorum. Ama artık tehlikeli dönemi atlattık. Garson şarabımı getiriyor. Kadehi alıp bir yudum şarap içiyorum.

“Anlat bakalım neler oldu?” diyor. Çantamdan satış sözleşmelerini çıkarıp Ege’ye uzatıyorum. Alıp inceliyor. Okuduktan sonra sözleşmeyi kapatıp kenara bırakıyor. Yüzü asılıyor.

“Bu rakama nasıl çıkardın adamı?” diyor. Masada konuştuklarımızı anlatıyorum. Sakince beni dinliyor.

“Yine de babanın hatırasını ona bırakmana şaşırdım” diyor.

“Sadece bir bina ve makineler ama bu para çok önemli” diyorum.

“Para ile işin yok diye biliyorum” diyor.

“Haklısın, yok. Bu para ile cinsel şiddet mağdurları için bir dernek kuracağım. Benim yaşadıklarımı yaşayan insanlara destek olmak istiyorum. Ben şanslıydım, babam güçlü bir adamdı. Bu güce sahip olmayan binlerce insan var. Çaresizlik ne demek, her gün Allah’a yalvarıp dualarını duymadığında inancını sorgulamak ne demek biliyorum. Karanlığın boğduğu insanlara yardım etmek istiyorum. Hayatımı dağıtan kötülükten bir iyilik yaratmak istiyorum. Bunu yaparken yanımda olmanı diliyorum” diyorum.

Uzanıp saçlarımı okşuyor. Başımı eline yaslıyorum. Elinin sıcaklığı içimi ısıtıyor. Cevap vermesine gerek yok. Dokunuşu istediğim bütün cevapları içinde barındırıyor. Arkama doğru bakıyor.

“Bak kim geliyor?” diyor. Dönüp arkama bakıyorum. Şaşıyorum. Derya masamıza geliyor. Yanımdaki sandalyeye oturuyor.

“Nasılsın?” diyor usulca.

“İyiym sen?” diyorum.

“İyi” diyor. Yüzüne bakıyorum. Yıllarımı beraber geçirdiğim can parçam. Ağladığımda, kendimden başka gidecek kimsem olmadığına “Bana gel” diyen diğer yarım. Ben gurur nedir bilmem. O yüzden umurumda da değil gururumun üstüne basıp geçmek. Uzanıp Derya’nın boynuna sarılıyorum. Şaşıyor. Kollarımı daha çok sıkıyorum. Parfümünün kokusu burnuma geliyor. Bana huzur veriyor. Bir an sonra dönüp o da bana sarılıyor.

Kulağıma “Özür dilerim Denizim” diyor.

Kollarımı çözerken “Siktir et duyduğum en ağır cümleler değildi” diyorum. Gülüyor. Elini uzatıp karnımı okşuyor. Bir tuhaf oluyorum.

“Yeğenim nasıl?” diyor.

“Büyüyor, ben de büyüyorum. Memelerime baksana neredeyse ağzıma girecek” diyorum. Gülüyor.

“Demek evlenmeye karar verdiniz” diyor elini çekerken.

“Direkt davetiye yollasaydınız daha kolay olurdu” diyor daha önce benim ona söylediğim lafı hatırlatarak.

“Annem mi söyledi?” diyorum.

“Hayır, Ege aradı. Deniz’i daha fazla üzme dedi” diyor. Şaşıyorum. Ege’ye bakıyorum. Göz kırıyor.

Araba ile İzmir’e gidiyoruz. Ege arabayı kullanıyor. Yüzünü seyreliyorum. İzmir’de arkadaşının düğününe katılması gerek. Benim de İzmir’e gelmemi istiyor. Hem oradaki evlerini görmem için hem de annesi beni merak ediyormuş. Arabanın kliması içimi üşütüyor. Uzanıp fanı kısıyorum. Ege göz ucuyla bana bakıyor. Müziği açmak için uzanıyor. Uzattığı elini tutuyorum. Bana bakıyor.

“Sana söylemem gereken bir şey var” diyorum. Elimi tutup bacağına üzerine koyuyor.

“Söyle bakalım” diyor.

“Ben dün doktoruma gittim” diyorum.

“Bir kızımız olacak.”

Bütün korkularımı tetikleyen bu haberi verirken çok hevesli değilim. Ama Ege’nin gözleri parlıyor. Bir kızı olmasını istediğini biliyordum. Mutlu olması beni de mutlu ediyor.

“Adı Rüya olsun” diyor.

Rüya. Benim hayatımda rüyalardan çok kâbuslara yer vardı Ege hayatıma girinceye dek. Sağ elimle karnımı okşuyorum.

“Rüya Hanım, içerde rahat mısınız?” diyorum.

“Rahat mıymış?” diyor Ege gülerek.

“Rahatmış ama annesinin çışı gelmiş” diyorum ilerideki benzinliği görünce.

Gerçekten sürekli tuvalete taşınyorum. Ama sürekli. Bebeğin mesaneme yaptığı baskı yüzünden sürekli huzursuzum. Su içiyorum, çişim geliyor. Yapıyorum bu sefer de susuyorum. Sonsuz bir döngüye girdim.

“En sonunda sonda takacağım sana” diyor Ege araba ile benzinliğe dönerken.

“İyi fikir bana uyar daha önce hiç kimseye taktın mı?” diyorum arkaya uzanıp çantamı alırken.

“Sana ne” diyor. Yüzünde muzip bir pırıltı var. Arabayı durduruyor, kapıdan fırlayıp tuvalete koşturuyorum.

Arabaya geri döndüğüm zaman arabayı kilitli buluyorum. Et-rafıma bakınırken Ege’yi markette görüyorum. Arabaya yaslanıp dönmesini bekliyorum. Marketten çıkarken arabanın kapılarını açıyor. Geçip oturuyorum. Gelip arabaya biniyor. Aldığı sigaraları torpidoya koyup kemerini bağlıyor. Başımı koltuğa yaslayıp hareketlerini izliyorum.

Neden benimlesin Ege. Ya da benimle birlikte misin? Bilmiyorum. Çocuğunu doğuracak alelade bir kadın mıyım? Sadece kullandığın bir kadın mıyım? Gönünde bir yere dokunuyor muyum senin? Senin benim içimdeki sonsuz varlığın gibi benim de senin içinde bir yerim var mı? Ben seni gördüğümde delice bir mutluluk hissediyorum. Peki sen? Sen de benim varlığımdan mutluluk duyuyor musun? Benimle uğraşmak seni yoruyor mu? Hayatına taşıdığım yüklerden sıkılıyor musun? Sen beni tedavi ederken ben seni hasta ediyor muyum?

Senin için ve kendim için her gün yeni bir ben inşa ediyorum. Peki, yaşanacak her şeyi yaşadığımızda sen bizi baştan yarattığında bitecek miyiz biz? Neye dönüşecek ilişkimiz?

Ege'nin ailesinin evine geldiğimizde Bilge bizi kapıda karşıyor. Bilge'nin İzmir'de olması beni şaşırtıyor. Gelirken ev için yaptığımız alışverişin poşetlerini arabadan taşıırken "Bizimle niye gelmedin?" diye soruyorum.

"Uzun yolda abimi çekeceğime ölürüm daha iyi, uçakla geldim ben" diyor elimdeki çantamı alırken.

"Neden? Ben seviyorum onunla uzun yolculuklar yapmayı" diyorum.

"Senin abimle yapmayı sevmediğin bir şey var mı ki?" diyor.

"Tartışmayı sevmiyorum mesela" diyorum.

Gözlerini deviriyor. Ege arabayı park edip bahçeden içeriye giriyor. Elinde ikimizin çantaları var.

"Yardım etmemi ister misin?" diye sesleniyorum.

"Sen önce kendine yardım et" diyor.

Hava çok sıcak, kendimi eve çıkan merdivenlere bırakıyorum yavaşça. Bahçeye ve eve bakıyorum; çok güzeller. İki katlı taş evin etrafında taştan duvarlarla örülü bir bahçe var. Bahçe duvarının kenarları boydan boya güller ve begonviller ile çevrili. Her renk gül var. Ege'nin annesinin adı Müge; Müge Hanım ismini andıran çiçek gibi bir bahçe yapmış kendine. Ben etrafıma bakılırken dışarıya çıkıyor o da.

"Deniz, hoş geldin kızım" diyor kollarını bana uzatarak. Yelimden kalkıp sarılıyorum.

"Hoş bulduk. Bahçeniz çok güzel çiçeklere bayıldım" diyorum.

“Gel şöyle koltuklara geçelim, taşa oturma hamilesin, sancılanırsın” diyor.

Beraber bahçedeki koltuklara gidiyoruz. Otururken Ege ve Bilge didişerek bahçeye çıkıyorlar. Seslerine dönüyorum.

“Araları her zaman böyle miydi Müge Hanım?” diyorum. Ege’nin annesi gülererek çocuklarına bakıyor.

Onlar otururken “Bilge’yi benden çok Ege büyüttü. Aralarında on beş yaş var. Bazen geceleri ben biraz geç uyansam Ege’yi balkonda Bilge’yi sallayıp ninni söylerken bulurdum” diyor yurakındaki balkonu gösterip.

Yukarıya doğru bakıyorum.

“Ayrıca Müge Hanım senin anandır” diyor. Şaşırıp yüzüne bakıyorum. Ege ile Bilge gülüyorlar.

“Kızım ben senin annenim. Gelinim olacaksın Müge Hanım ne ayol?” diyor. Şaşırıp kalıyorum.

“Anne diyeceksin anne, sizin oralarda insanlar kaynanalarına Hanım mı diyor?”

Uzanıp elimin üstüne vuruyor. Kızarıyorum. Alı al moru mor değilsem başka da hiçbir şey bilmiyorum.

“Ay bu da pek bir utangaçmış kıyamam” diyor yanımdaki koltuğa gelip bana sarılarak.

“İnanma sen o küçük şeytanın masum yüzüne” diyor Ege.

“Niye öyle diyorsun benim gelinime, nesi varmış? Madem beğenmiyordun ne diye alıp annenin evine getirdin?” diyor.

“Konuş Müge Annem konuş, neyimi beğenmiyormuş ben de merak ediyorum” diyorum gülererek.

“Hah şöyle” diyor annesi beni kollarından ayırıp.

“Müge anne falan da duymak istemiyorum. Bir dahakine sadece anne diyeceksin” diyor.

Öyle bir bakıyor ki sadece kafamı sallayabiliyorum. Ege bakışlarını kesinlikle annesinden almış. Sinirlendirmek istemeyeceğim kadınlardan biri Müge Hanım.

“Bilge, gel biz yiyecek bir şeyler hazırlayalım, yoldan geldiler acıkmışlardır” diyor Müge Hanım kalkıp. O söyleyince ne kadar acıktığımı fark ediyorum.

“Yardım ister misiniz?” diye sesleniyorum onlar eve girerken.

“Otur canım sen, biz hallederiz” diyorlar bir ağızdan.

Ege’ye doğru dönüyorum. Akşam güneşi yüzüne vuruyor. Sarı saçları güneş ışığından parlıyor. İçimden ona daha fazla yaklaşmak geliyor. Aramızda dalgalan enerji beni ona çekiyor. Oturduğum koltuktan kalkıp yanındaki boş yere oturup başımı omuzuna yaslıyorum. Kolunu kaldırıp beni kollarının arasına çekiyor. Başımı göğsüne yaslıyorum.

“Ailen çok sıcakkanlı, benimkileri tanıyorsun. Ev içerisinde sıcaktırlar ama topluma karşı hep soğukturlar. Annemin seninle az önceki gibi bir konuşma içerisine girmesi imkânsız mesela. O hep Felise Hanım olmayı tercih eder. Burnu düşse eğilip almaz denilir ya o benim annem işte. Sanırım yaşadığımız şehrin de etkisi var” diyorum.

“Annene anne dediğimi düşünemiyorum” diyor gülerek.

Bana da gülme geliyor. Gerçekten hayali bile komik.

Bilge ve Müge Hanım bahçeye masa kuruyorlar. Yardım etmek istiyorum izin vermiyorlar. Bahçede oturup onların içeri girip çıkmasını izliyorum. Ege arkadaşına düğün hediyesi almak için dışarıya çıkıyor. Yarın düğün için Çeşme’ye gidecek. Ailesi ile olmak bana huzur veriyor. Tuhaf bir şekilde onlara uyum sağlıyorum. Normalde olduğum yere sığamam, kendimi her yerde muhakkak yabancı gibi hissedirim. Ama burada öyle hissetmiyorum. Belki de karnımdaki bebeğin onların kanını taşımasından dolayı onlara dair inanılmaz bir sevgi hissediyorum. Ne kadar

Ege'ye aitsem o kadar da onlara aitmişim gibi hissediyorum. Oturduğum yerden kalkıp masaya doğru yaklaşıyorum. Bilge çatal, kaşıkları dizerken annesi mezeleri masaya yerleştiriyor.

"Size bir haberim var" diyorum. Annesi tabaklardan başını kaldırıp sandalyeye ellerini koyup bana bakıyor. Bilge elinde çatal kaşıklarla doğruluyor.

"Kız geliyor" diyorum karnıma dokunarak. Annesinin yüzü aydınlanıyor. Koşup bana sarılıyor.

"Bıktım bu evin erkek nüfusundan. Sonunda demek sayı olarak onları geçeceğiz. Uğurla gelsin" diyor. Gülüyorum.

"İsim düşündünüz mü?" diyor Bilge.

"Rüya" diyorum.

"Rüya Arman. Çok havalı bir cimcime olacak" diyor.

"Halasına çekerse bir de cadı olacak üstüne" diyorum.

"Aman Allah korusun!" diyor Müge Hanım kulağını çekip masanın tahtasına üç kez vurarak. Gülüyorum.

Bahçe kapısı açılıyor. Ege, babası ve abisi ile içeriye giriyor. Aralarında konuşup, gülüşüyorlar.

Müge Hanım masaya yaklaştıklarında sesleniyor "Mete kız torun geliyor" diye.

"Hayırlı olsun Denizciğim" diyor Mete Bey masaya otururken. Başımınla teşekkür ediyorum. Ege elindeki rakı şişelerini Bilge'ye uzatıp masada babasının yanına oturuyor.

"Hadi oturun ben yemekleri getireyim" diyor Müge Hanım. Ege'nin karşısındaki sandalyeye oturuyorum. Abisi gelip yanıma oturuyor.

"Demek kız amcası oluyorum. İsmi ne koyacaksınız?" diyor.

"Rüya" diyor Ege.

“Rüya. Yalnız var ya çok güzel olacak Deniz. Sen çok güzelsin, Ege’nin de senden aşağı kalır yanı yok. Adı gibi bir kız olacak bence” diyor Emre.

İçimdeki en büyük korkuyu dillendiriyor. Uzanıp masadan bir bardak su alıp içiyorum. Ege bana bakıyor. Gözlerimi kaçırıyor. Bizim oralarda “Ananın kaderi kızı geçer” diye bir söz vardır. Böyle safsatalara pek inanmasam da bebeğin kız olacağını öğrendiğimden beri bu söz ruhumu tırmalıyor.

Bilge ve Müge Hanım yemekleri getiriyorlar. Müge Hanım önce benim tabağımı alıp tepeleme dolduruyor.

“O kadar yiyemem ki ben” diye itiraz ediyorum. Tabağı önüme koyuyor.

“Yersin iki canlısın sen. Aç bırakma torunumu” diyor. Ege, Bilge’nin getirdiği buzları ve rakıyı alıp kadehleri dolduruyor.

“Yarın kaçta gideceksin Ege düğüne?” diyor babası.

“Üç buçuk, dört gibi çıkarım evden. Beş buçuk gibi Çeşme’de olurum” diyor.

“Deniz sen de gitsene kızım, Çeşme’yi de görmüş olursun hem” diyor babası. Ege’ye bakıyorum. Göz kırıyor.

“Olabilir ama düğün için uygun olacak bir kıyafet getirmedim. Böyle de gidilmez ki” diyorum üzerimdekileri gösterip.

“Benim elbiselerimden birini giyersin. Daha zayıf olduğum zamanlardan bir iki elbisem duruyordu anne dolabımda, Deniz’e olur bence” diyor Bilge.

“Mavi elbisen olur” diyor Müge Hanım.

“Olmazsa gitmeden bir şeyler bakarız çarşıdan” diyor Ege. Başımı sallıyorum.

Yemekten sonra masada otururken uykum geliyor. Hem yol hem de hamilelik bir arada yürümüyor. Üzerime bir ağırlık çöküyor. Sohbeta dâhil olamıyorum. Gözlerim kapanıyor. Zorla açık tutuyorum.

“Bilge, Deniz’e benim odamı gösterir misin? Çok yoruldu” diyor Ege.

“Gel Deniz, zaten biraz daha yatacak yer göstermezsek kafan karpuz tabağına düşecek” diyor Bilge.

Ayağa kalkarken karnımı tutarak söyleniyorum “Komik mi annecim senin bu halan, komik mi sanıyor kendini?” diyorum.

“Komiğim halam dinleme sen bu nemrutları en çok da beni sev” diyor karnıma doğru eğilip.

İçimden kuvvetli bir vuruş hissediyorum. Ellerim karnıma gidiyor. Donup kalıyorum.

“Deniz iyi misin?” diyor Bilge doğrulup. Kafamı sallıyorum.

“Bir daha konuşur musun Bilge?” diyorum. Bilge neden istediğimi anlıyor gülerек eğilip karnıma doğru sesleniyor. Masadaki herkes bu seremoniyi izliyor.

“Halam orada mısın? Bak bu manyaklar seni bana karşı dolduracaklar, ben katiyen öyle bir insan değilim” diyor.

Bebek çok daha sert bir tekme atıyor. Yerimde sıçıyorum. “Ay” diye inliyorum. “Tekmeliyor bu beni.”

Ege yerinden kalkıp yanıma geliyor.

“Bilge çekil bakayım kenara” diyor.

“Seninle konuşmaz ki o beni sevdi” diyor Bilge ama yine de kenara çekiliyor. Ege yanıma geliyor. Elini tutup bebeğin tekmediği yere koyuyorum.

“Babacım orada mısın?” diyor Ege.

Gözlerim doluyor. Bebeğimize hitap etmesi beni o kadar çok mutlu ediyor ki kendi sevincimde boğulacağım. Bebekten herhangi bir hareket gelmiyor. Bilge usul usul yanımıza yaklaşıp karnıma doğru eğiliyor.

“Aferin kız Rüya, yüz verme bunlara bir tek beni sev” diyor. Rüya tekme atıyor ama öyle böyle değil iki büküm oluyorum.

“Halasına çekti bu” diyorum inlerken. Herkes gülüyor. Ege gözümün içine bakıyor. Gözleri koyu lacivert, içindeki parıltılar lapis gibi görünmesine sebep oluyor. Ne düşünüyor ne hissediyor bilemiyorum. Ellerini karnımdan çekip beni kollarının arasına çekiyor. Başımın tepesini öpüyor.

“Anasına çekecek derken, halasına çekti” diyor masadakilere bakarak.

Ertesi gün öğlene doğru uyanıyorum. Açık pencereden içeriye çiçek kokuları doluyor. Koku içimi gıcıkıyor. Dönüp uyuyan Ege'ye bakıyorum. Yüzü uyurken öyle sakın ve tasasız ki olduğundan da yakışıklı görünüyor. İçimdeki arzuya engel olamıyorum. Ona olan özlemim içimden taşıyor. Yanına iyice yaklaşıp dudağından öpüyorum. Gözleri açılıyor. Geri çekilip yüzüne bakıyorum.

“Günaydın saat kaç?” diyor.

Dönüp komodinin üzerindeki telefonumu alıp saat bakıyorum. Tahmin ettiğim gibi on ikiye geliyor.

“On ikiye on var” diyorum.

Ellerini başının altına koyuyor. Doğrulup yüzüne bakıyorum. Bana bakıyor ne var der gibi.

“Ben seninle sevişmeyi çok özledim” diyorum.

“Özlemek güzeldir aşkı taze tutar” diyor yüzünü yüzüme yaklaştırıp. Oflayıp puflayarak tuvalete gitmek için yataktan kalkıyorum.

Kahvaltıdan sonra düğüne gitmek için Ege'nin odasında hazırlanıyoruz. Ege beyaz bir pantolon ve gömlek giyiyor. Bilge bana giymem için açık mavi, belden oturan uçuş uçuş bir elbise veriyor. Elbise çok güzel ama tam göğsümün altından öyle bir sıkıyor ki nefes alamıyorum. Her hareketimde elbisenin göğsümün altından beni sıktığını hissediyorum. Saçımı ve makyajımı

yapmak için gardırobun aynasının önüne geçiyorum. Saçımı toplayıp yüzümü sağa sola çevirip yüzümü inceliyorum.

“Saçlarını açık bırak” diyor Ege. Dönüp yüzüne bakıyorum. Ayakkabılarını giyerken bir yandan beni seyrediyor. Tuttuğum saçlarımı bırakıp aynaya dönüyorum.

“Böyle daha iyi” diyor. Yanıma geliyor. Elini cebine atıp bir kolye çıkartıyor. Şaşıyorum.

“Saçlarını kaldır” diyor. Saçlarımı tutup havaya kaldırıyorum. Önüme geçip kolyeyi boynuma takıyor. Sonra kolyeye bakmam için önümden çekiliyor. Aynada boynuma taktığı kolyeye bakıp gülümsüyorum. İçinde incisi olan bir istiridye, istiridyenin kenarlarında ufak taşlar var; çok güzel ve zarif.

“Bana ikinizi hatırlattı” diyor karnıma dokunup.

“Ben istiridye Rüya da inci” diyorum fısıltıyla. Kafasını sallıyor. Duygularım boğazımda düğüm oluyor.

“Teşekkür ederim” diyorum yanağından öpüp.

“Ben arabaya iniyorum makyajımı yapıp gelirsin” diyor. Oda-dan çıkıyor. Kolyeyi tutup avucumda sıkıyorum.

Ege çıktıktan sonra bavulundan makyaj çantamı alıp hafif bir makyaj yapıyorum. Parfümü sıkıp arabaya Ege'nin yanına iniyorum.

Arabaya binip kemerimi takıyorum. Ege arabayı çalıştırıyor. Açık pencereden parfümünün kokusu burnuma geliyor. Hamilelik koku duyumun coşmasına sebep oldu. En ufak koku zer-resini bile yakalıyor burnum. Gözlerimi kapatıp kokusunun verdiği huzura bırakıyorum kendimi. Müziği açıyor. Çok yavaş bir piyano solosu çalmaya başlıyor. Gözlerimi aralayıp gittiğimiz yola bakıyorum. Onunla gittiğimiz bütün yollar aklıma geliyor. İlk kez arabasında oturup ona kölesi olmak istediğimi söylediğim günden bu yana bir yıl geçti. Beraber yüzlerce kez arabaya bindik. Kilometrelerce yol kat ettik hem mecaz hem gerçek anlamda. Onunla geçtiğim tüm o yollarda bir şeyler öğrendim. Her adımda, ardımda yükler bıraktım. Kendim olabildiğimde

dünyanın çekilir bir hal aldığını gördüm. Kendini başka birine tamamen teslim etmenin sihri ni yaşadım. Onun oldukça kendimin de oldum. Çöpe attığım bütün hayallerin yenilerini kurmaya başladım. Ve adım adım hayal ettiğim şeyleri gerçekleştiriyoruz beraber.

Ege arabayla bir otelin otoparkına giriyor. Arabayı park edip otele yürüyoruz. Otele girdiğimizde Ege elindeki davetiyeye bakıyor. Otele bakıyorum. Uzakta denizin görüldüğü bir pencere var. Sahil kenarında bir otel görebildiğim kadarıyla. Ege garsona düğünün nerede yapıldığını soruyor davetiyeyi gösterip. Garson sahilde olduğunu söylüyor. Bana dönüp elini uzatıyor. Uzattığı elini tutuyorum. Garsonun gösterdiği yöne doğru yürüyoruz. Yaklaştıkça sesler artıyor. Demek ki doğru yöndeyiz.

Sahile açılan kapıya yaklaşıncı kapının önündeki karşılama panosunu görüyorum. Olduğum yerde kalıyorum. Doğru mu okuyorum diye bir Ege'ye bir panoya bakıyorum. Panoda Deniz & Ege Arman yazıyor. Kapı açılıyor. Dönüp sahile bakıyorum. Ege'nin ailesi, annem, Derya, iş arkadaşlarımız herkes burada. Ağzım açık kalakalıyorum kapıda. Buna inanamıyorum. Ayaklarım ileriye gitmiyor.

"Yürü hadi" diyor Ege elindeki davetiyeyi kenara fırlatıyor. Elimden tutup misafirlerin arasından denizin kenarındaki nikâh alanına sürüklüyor beni. Nikâh memuru, nikâh masasında bizi bekliyor. Heyecandan kalbim çıkacak gibi atıyor. Masaya geldiğimiz zaman Ege beni belimden tutup yanına çekiyor. Arkamızdaki denize bakıyorum. Deniz bana her zaman sakinlik verir. Ferahlığını içimde hissedirim. Ama bu kez fazla yardımı dokunmuyor. Aklıma bir şey geliyor Ege'nin kulağına doğru uzanıyorum.

"Ege Denizi'nin kenarındayız" diyorum.

"Ege'nin Deniz'i ait olduğu yerde" diyor.

"Delisin sen" diyorum.

"Yeni mi anladın?" diyor. Gülerek yüzüne bakıyorum. Nikâh memuru davetlileri selamlıyor. Şahitleri yanımıza çağırıyor.

Derya ve tanımadığım biri yanımıza koşturuyor. Nikâh memuru bize dönüyor.

“Gelin Hanım isminizi öğrenebilir miyiz?” diyor. Masadaki mikrofona doğru eğiliyorum.

“Deniz Gürsu” diyorum.

“Baba adınız?”

“Tufan” diyorum boğazıma bir yumru oturuyor. Keşke burada olsaydın baba.

“Anne adınız?” dönüp anneme bakıyorum.

“Felise” diyorum. Nikâh memuru Ege’ye dönüyor.

“Damat Bey sizin adınız?”

“Kerem Ege Arman” diyor tok bir sesle.

“Baba adınız?”

“Mete”

“Anne adınız?”

“Müge”

“Sizler nikâh dairemize yapmış olduğunuz başvuru ile evlenme isteğinizi beyan ettiniz. Bir kez daha davetlilerin ve şahitlerimizin huzurunda soruyorum. Sayın Deniz Gürsu, Kerem Ege Arman’ı eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?” diyor.

Mikrofona uzanıp “Evet” diyorum. Misafirlerden bir alkış yükseliyor. Nikâh memuru Ege’ye bakıyor.

“Sayın Kerem Ege Arman, Deniz Gürsu’yu eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?” diyor.

Ege mikrofona eğilip “Evet” diyor.

Misafirlerden bir alkış daha yükseliyor. Nikâh memuru şahitlere dönüyor.

“Peki, sizler şahitlik ediyor musunuz?” diyor.

Derya ve sanırım Ege'nin arkadaşı olan adam bir ağızdan "Evet" diyorlar.

Nikâh memuru "O halde ben de sizleri karı koca ilan ediyorum" diyor.

İmzalamamız için nikâh defterini bize doğru döndürüyor. Ege masadan aldığı kalemi bana uzatıyor. Kalemi elinden alıyorum. Ellerim titriyor. Defterde adımın altına imzamı atıyorum. Kalemi Ege'ye uzatıyorum. Elimden alıp defteri imzalıyor. Nikâh memuru defteri şahitlere uzatıyor. İmzalıyorlar. Nikâh memuru elindeki evlilik cüzdanını bana uzatıyor. Uzanıp defteri alıyorum. Bilge'nin sesini duyuyorum.

"Ayağına bassana Deniz" diye bağırıyor. Ne diyor diye yüzüne bakıyorum. Derya kolumu dürtüklüyor.

"Ayağına bassana kızım kocanın" diyor.

Ege'ye bakıyorum gülüyor. Gözlerini kırıp başını sallıyor. Çekine çekine uzanıp ayağına basıyorum. Ege gözümün içine bakıyor.

Dönüp "Oldu mu? Rahatladınız mı?" diyorum Derya ve Bilge'ye.

Bilge kafasını sallayıp başparmağı ile tamam hareketi yapıyor. Yemin ederim deli bu kız. Hafif bir müzik başlıyor. Şarkıyı tanıyorum.

James Morrison, You Make It Real çalıyor. Ege elimden tutup beni piste sürüklüyor. Piste gelince kendi etrafımda döndürüp kollarının arasına alıyor. Karnımın izin verdiği ölçüde beni kendine çekiyor. Kollarımı boynuna doluyorum. Şarkı "Kalbime konuşmayı öğrettin" diyor. Sözlerine kulak kesiliyorum. Öyle bir şarkı seçmiş ki Ege ilk dansımız için her yönüyle bizi anlatıyor. Müziğe kapılıp dans ediyoruz. Deniz'in üzerinde güneş batıyor. Yaptığı şeye inanamıyorum.

"Bunca şeyi ne zaman hazırladın?" diyorum.

“Sen son zamanlarda ne kadar çok uyuduğunun farkında mısın? Ayrıca aramızdaki tek organizasyon dehası siz değilsiniz Deniz Hanım” diyor burnunu burnuma sürterken.

Sonra uzanıp dudaklarını dudaklarımın üzerine kapatıyor. Şarkı değişiyor. Müziği bir yerden tanıyorum. Hem hareketli hem Slow bir tınısı var. Beni hatıralarımda yolculuğa çıkarıyor. Dudaklarımı Ege’nin dudaklarından ayırıp yüzüne bakıyorum. Sezen Aksu’nun sesi etrafımızı sarıyor.

“Adın başka, tadın başka, sığmıyorsun ele avuca, delisin sen...”

Gözlerim doluyor. Beni ona bağlayan görünmeyen bağlar titriyor. Gümüş rengi bağlarımız dönüşüyor. Kuvvetleniyor. Altın rengi kalın halatlar oluşuyor aramızda; kimsenin koparamayaacağı altın halatlar.

Müzik bittiğinde Bilge ve Derya yanımıza geliyorlar. Ege beni bırakıp orkestraya doğru gidiyor. Bilge’ye bakıyorum. Kafasına topuz kalemile kocaman bir topuz yapmış yalandan. Kahkaha atıyorum.

“Görümce topuzum olmuş mu?” diyor. Uzanıp tokayı kafasından çekiyorum. Sarı saçları omuzlarına dökülüyor. Derya benimkine çok benzeyen bir elbise giymiş.

“Bu elbiseyi sen seçmişsin” diyorum üzerimdeki elbisenin eteğinden tutup.

“Ne sandın, Bilge sana beyaz bir elbise seçmişti. Hiçbir kuvvetin sana beyaz bir elbise giydiremeyeceğini Allah’tan Ege’de biliyor da elbiseyi benim seçmeme izin verdi” diyor.

Ege’nin beyaz elbisenin hatıralarımdaki yerini hatırlamasına minnet duyuyorum. Dönüp orkestra ile konuşurken onu izliyorum.

“Yalnız iyi uyuttunuz beni alacağınız olsun. Ayrıca aranızdaki muhabbet de gözümden kaçmıyor” diyorum kızlara. Ege yanımıza geliyor.

“Karımı alabilir miyim hanımlar, bırakın biraz da insanlarla sohbet edelim” diyor.

Karım. Benden ilk defa karım diye bahsediyor. Onun ağzından benimle ilgili sahiplik içeren kelimeler duymaya bayılıyorum. Her şeyimle ona ait olduğumu bilmeme rağmen bu beni mutlu ediyor. Elimden tutup insanların yanına doğru götürüyor. Tanımadığım arkadaşları ile tanıştırıyor. İş arkadaşlarımız ile selamlaşıyoruz. İnsanlarla ayaküstü kısa sohbetler ediyoruz. Ege’nin insanlarla sohbet edişini izliyorum. Sohbet ederken arada bir dönüp bana bakıyor. Gülümsüyorum. Etrafıma bakıyorum. Herkes konuşacak birilerini bulmuş gibi gözüküyor. Annem, Ege’nin anne ve babası ile sohbete dalmış. Bilge ve Derya, Emre ile konuşuyorlar. İzin isteyip Ege ve arkadaşlarının yanından ayrılıyorum. Kalabalıktan uzaklaşıyorum. Ayaklarım beni suyun kıyısına götürüyor. Ayakkabılarımı çıkarıp kenara atıyorum. Elbisemin eteklerini toplayıp suya yürüyorum. Suyun seriliği içimi ferahlatıyor. Huzurlu hissediyorum. Ay ışığı vuruyor denize. Yakamoz manzarası öyle güzel ki gözlerimi ayıramıyorum.

“Kaçak gelin, ne yapıyorsun burada?” diyor Ege. Gülerek ona doğru dönüyorum.

“İnsanlardan kaçıyorum çok soru soruyorlar” diyorum. Elini uzatıyor. Sudan çıkıp elini tutuyorum.

“Gel kaçalım bu insanlardan” diyor belime sarılıp.

“Nereye gideceğiz? Herkes burada” diyorum.

“Hamile olmanın avantajlarından faydalanacağız” diyor.

“Tamam” diyorum.

İnsanların yanına geri dönüyoruz. Ege insanlarla konuşurken yanında çok yorgunmuşum gibi duruyorum. Herkese çok yorulduğumu dinlenmek istediğimi söylüyor. İnsanlarla selamlaşıp sahilden otele giriyoruz. Kapılardan girince koluna giriyorum.

“Kahramanım benim” diyorum. Gülüyor.

“Peki, şimdi nereye gidiyoruz?” diyorum koridorda yürürken.

“Odamıza” diyor kulağıma doğru.

Öyle bir ses tonu ile söylüyor ki bütün tüylerim diken diken oluyor. Merdivenlerde Ege’yi takip ediyorum. İki kat yukarıya çıkıyoruz. Merdivenlerden çıkınca soluklanmak için durup bekliyorum. Ege odaya doğru yürüyor. Dönüp bana bakıyor. Yürüyüp gidiyor. Odanın kapısını açıyor. İçeriye giriyor. Kapıyı arkasından açık bırakıyor. Nefesimi düzene sokup açık bıraktığı kapıya gidiyorum. Odaya girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Oda karanlık. Balkon kapıları açık. Dışarıdan gelen ay ışığı odayı aydınlatıyor. Ege balkona çıkmış denize bakıyor. Yanına doğru gidip balkona çıkıyorum. Manzara çok güzel. Bütün Çeşme önümüze serilmiş. Denizin üzerinde ay ışığında dalgalanan tekneler var. Manzaraya sırtımı dönüp kollarımı balkon duvarına yaslayarak benim için dünyadaki bütün manzaralardan daha etkileyici olan adama bakıyorum. Bana bakıyor. Deniz ne kadar lacivertse gözleri o kadar lacivert. Kulağıma doğru eğiliyor.

“Bu gece emrinize amadeyim Deniz Hanım” diyor. İçim ürpeyor. Daha da çok yaklaşıyor.

“Bu gece nasıl isterseniz kullanabilirsiniz beni” diyor.

Sözleri içimde bir ateş yakıyor. Onu kullanmaya cüret edebilir miyim? Deneyebilirim ama becerebileceğimden emin değilim. Elimi uzatıp yeni yeni çıkmaya başlayan sakallarına dokunuyorum. Kafasını çevirip avcumun içini öpüyor. Dudaklarının sıcaklığı bedenime yayılıyor. Yüzündeki elimi boynundan ensesine kaydırıp yüzünü yüzüme çekiyorum. Dudaklarına uzanıyorum. Dudakları dudaklarıma kapanıyor. Sanki ilk defa öpüyorum onu. Beni o ilk gün taksiye bindirirken öptüğü andaki gibi; heyecan verici, umut dolu, yepyeni hisler doğuyor içime. Öperek boynuna iniyorum. Boynunun girintisinde kokusunu içime çekiyorum. İçim titriyor. Ellerim gömleğinin düğmelerini açıyor. Gömleğini omuzlarından sıyrıyorum. Çıkarıp kenara atıyor. Üzerimdeki elbisenin omuzlarını indirip arkamı dönüyorum. Elbisenin fermuarını indiriyor. Elbiseyi yere doğru bırakıp içinden çıkıyorum.

Sıradaki hamlemi bekliyorum hissediyorum. Dönüp gözlerinin içine bakıyorum. Ruhuma bakıyor. Ruhumun hiçbir yanında onu kendi zevkim için kullanabilecek cesareti bulamıyorum.

“Bunu yapabileceğimi sanmıyorum efendim” diyorum.

“Ne istiyorsun Deniz?” diyor.

“Siz ne istiyorsanız ben de onu istiyorum efendim” diyorum. Uzanıp saçlarımın dibinden tutup beni kendine çekiyor. Sonra çevirip arkama geçiyor. Balkonun duvarına tutunuyorum. Külü-tümü kenarlarından tutup koparıyor. Arkama doğru bakıyorum. Pantolonunu indiriyor. Belimden tutup kendini içime itiyor. Onu içimde hissetmenin verdiği zevki ve rahatlamayı bütün bedenimde hissediyorum. Yavaş hareket ediyor. Daha fazlası için bedenim kendini ona doğru itiyor. Kalçalarımı ona doğru itiyorum. Hızlanmıyor. Öyle yavaş bir ritim tutturuyor ki her hareketi beni delirtiyor. Beni tutup en zirveye çıkartıp orada bekletiyor bu ritim. “Ege” diye fısıldıyorum. Saçlarımın dibinden tutup beni kendine çekiyor.

“Söyle” diyor.

“Yalvarırım daha hızlı olur musunuz efendim?” diyorum. İçimden çıkıp içeriye gidiyor. Olduğum yerde kalıyorum.

“Deniz buraya gel” diyor. Doğrulup odaya gidiyorum. Yatağa uzanmış beni bekliyor. Yatağın yanına gidip yüzüne bakıyorum. Elimden tutup kucağına çekiyor. Ata biner gibi kucağına oturup onu yeniden içime alıyorum. Kucağında hareket etmeye başlıyorum. İçimde bir yere değiyor. Arkaya uzanıp kendi ayak bileklerini tutuyorum. İçimde daha da dibe giriyor. Kucağında zıpladıkça içimde biriken bütün özlem bacaklarımın arasından ona akıyor. İkimizi de sırlıslık hale getiriyor. Elleriyle kalçamı tutup hareketimi kontrol ediyor. Kalçamdaki ellerini tutuyorum. Bacaklarım kasılıyor. Kendimi sıkıyorum. Gözlerine bakıyorum. Kendini alttan bana vuruyor. Dudaklarımdan bir çığlık dökülüyor. Kucağında pathıyorum. Bacaklarım titriyor. Üzerine yığılıyorum. İçimdeki hareketini sürdürüyor. Kasılmalarım bitmiyor. Rahatlamıyor. Titriyorum. Uzun zaman sonra onun olmanın verdiği

his içimden akıyor. Beni çevirip üzerime çıkıyor. Bacaklarımı daha fazla ayırıyor. Kasılmalarım sürerken parmaklarını içime itip içimde döndürüyor. Kıvraniyorum. Bir türlü kesilmiyor kasılmalarım. Sakinleşemiyorum. Parmaklarının hareketini sürdürürken başucumuzdaki komodinin çekmecesinden bir halat alıyor. Elini içimden çekiyor.

“Bileklerini tut” diyor. Uzanıp ayak bileklerimi tutuyorum. Bacaklarımı istediği açıklığa getirip beni bağlıyor. Bileklerimdeki bağlar çok sıkı. En ufak hareketimde canımı yakıyor. “Kıpırdama” diyor doğrulurken. Kalkıp çekmecedan başka bir şey alıyor. Bir göz bağı. Yanıma yaklaşınca takabilmesi için kafamı kaldırıyorum. Başımdan geçirip gözlerimi kapatıyor. Karanlıkta kalıyorum. Ne zaman gözlerimi bağlasa veya beni karanlık bir yerde tek başıma bıraksa bedenimi korku ele geçiriyor. Ama bu gece beklenti korkunun ötesine geçiyor. Gözlerim bağlı, kollarım bağlı, bacaklarım bağlı bekliyorum. Ne yaptığını duyamıyorum. Kalçam istemsizce hareket ediyor. Yeniden içimi doldurmasını istiyorum. Sabaha kadar hiç içimden çıkmadan beni sikmesini istiyorum. Bacaklarımın arasına girip duruyor.

Sonra boynumdan memelerime doğru çok sıcak bir şey akıyor. Kıvraniyorum. Bileklerimdeki ipler bileğimi kesiyor. Mum diyor iç sesim. Mum damlalarının değdiği yerler cayıp cayıp yanıyor. “Ege” diye inliyorum. Bir sonraki damlalar şişkin göbeğime düşüyor. Annelik içgüdüm bana karnımı tutmamı söylüyor. Kıpırdanıyorum. Bileğimdeki ipler daha da çok saplanıyor etime. Hareket etmemeliyim. Odaklan Deniz diyor iç sesim. Hareket etmemek için zihnimi odaklamaya çalışıyorum. Ege bir sonraki damlaları kasıklarına damlatıyor. Yanıyorum ama kıpırdamıyorum. Zihnim berraklaşıyor. Damlalar bir kez daha geliyor bu kez klitorisime. En çok burası yanıyor. Yanmanın yerini zevke bırakmasını bekliyorum. Sönen mumun kokusunu alıyorum. Elleri vücudumda geziyor. Üzerime doğru uzanıyor. Memelerimin uçlarını tutup büküyor. Çok sert büküyor ama durmasını istemiyorum. Daha çok bükmesini istiyor bir yanımda. Ağzı meme uçlarıma kapanırken içime giriyor. Kollarımı ve bacaklarımı ona dolamak

istiyorum. Kıpırdayamıyorum. Ya kıpırdayıp kendimi yara bere içinde bırakacağım ya da emrine uyup kılımı kıpırdatmayacağım ve o beni sikerek delirtecek. Hareketleri hızlanıyor. Her girip çıkışında kendini bana çarpıyor. Bacaklarımın arasına çarptıkça çıkan ses beni daha da çok delirtiyor. Kendimi ritmine bırakıp sürükleniyorum. Çıglıklarım odayı dolduruyor. Her hareketinde beni daha çok bağırtıyor. Bedenimin kasılması geri dönüyor. Penisinin etrafında kasılıyorum. Bacaklarımı kapatamadığım için orgazmı yavaşlatamıyorum. Bütün gücüyle vücudumu vuruyor orgazm. Çıglıklar atarak altında patlıyorum. Kalçalarımı yukarı kaldırıp kendini daha çok içime itiyor. İçimdeki kasılmasını hissediyorum. Elini uzatıp gözümdeki bağı çekiyor. Yüzüne bakıyorum. İfadesi tatmin dolu. Hafifçe çenemi tutup yüzümü tokatlıyor. Yüzümdeki avcunun içini öpüyorum.

Rüya'nın içimde kıpırdanması ile uyanıyorum. Çok garip bir his bebeğin içimde hareket etmesi. Sanki içimde uzaylı varmış gibi hissediyorum. Doğrulup etrafıma bakıyorum. Ege balkonda kahvaltı ediyor. Yataktan kalkıp banyoya gidiyorum. Elimi yüzümü yıkamak yerine direkt duşa girmek daha cazip geliyor. Duşun soğuk suyunu açıp altına giriyorum. Soğuk su önce ürpermeme sebep olsa da ağrıyan kaslarıma iyi geliyor. Memele-
rimdeki morluklara bakıyorum. Tenimin aldığı kırmızılı mor ton hoşuma gidiyor. Dönüp raftaki şampuana uzanıyorum. Elimi uzatınca bileğimdeki morluklar dikkatimi çekiyor. Dün gecenin hatırası zihnimde beliriyor. İki bileğimi de suya doğru tutuyorum. Suyun akışı bileklerimde ince bir sızıya sebep oluyor. Bedenimdeki her iz yaşadığımı hissettiriyor. Sudan çıkıp havluya sarınıyorum. Saçlarımı havluya sarıp dişlerimi fırçalamak için lavabonun önüne gidiyorum. Aynadaki kadın bana gülümsüyor. İçindeki mutluluk dışına taşıyor. Gözlerindeki yıldızlar yanıp sönüyor. Dişlerimi fırçalayıp banyodan çıkıyorum. Saçımdaki havluyu çıkarıp üzerimdeki havluyla balkona çıkıyorum. Ege'nin

karşısındaki sandalyeye bırakıyorum kendimi, hava çok güzel. Deniz kokusu burnuma geliyor.

Kollarımı esnetip “Günaydın” diyorum.

“Günaydın” diyor elindeki kitaptan kafasını kaldırmadan. Uzanıp masadaki boş bardaklardan birini alıp meyve suyu dolduruyorum. Meyve suyumu içerken Ege’nin arkasındaki balkona bir adam çıkıyor. Beni balkonda havluyula otururken görünce şaşırıyor. Ne var yani kendi balkonumda sayılırım. Adamın şaşkınlığı kısa sürüyor. Masasına oturup kahvesini içerken beni izliyor. Sakince meyve suyumu içip kahvaltı ediyorum. Beni beğendiğini gözlerinden okuyabiliyorum. Ama tatlım bu kadının bir sahibi var. Elimi kaldırıp “Hayırdır” der gibi bir hareket yapıyorum. Ege göz ucuyla yaptığım hareketi görüp dönüp arkasına bakıyor. Adam içeriye kaçıyor. Gülüyorum.

“Azıcık cesaret bu kadar da korkak olunmaz ama” diye sesleniyorum arkasından. Ege söylediğim söze gülüyor.

“Tanrıça gibi oturuyorsun orada adam nerene bakacağını şaşırdı” diyor. Omuz silkiyorum.

“Fazla kullanılmış bir tanrıça, her yerim ayrı ağrıyor” diyorum.

“Paslanmışsınız Deniz Hanım, artık hareket etmeden duramıyorsunuz. Sizi fazla mı boş bıraktım?” diyor kitabını kapatırken.

“Eğer sık sık prova yaparsak eski performansına çok kısa sürede ulaşacağımdan eminim” diyorum. Gülüyor. Elini uzatıp ağzıma vuruyor.

“Siz evli barklı bir hanımefendisiniz lütfen sözlerinize dikkat edin” diyor.

“Siz nasıl isterseniz öyle olsun sevgili kocacığım” diyorum.

“Lütfen hatırlatmayın sevgili karıcığım, sizinle evlenmediğimi varsayarak kendimi rahatlatıyorum” diyor. Ağzım şaşkınlıkla açılıyor.

“Sanki ben mi istedim benimle evlenmenizi, kolumdan tutup nikâha siz getirdiniz beni sevgili kocacığım” diyorum.

“Kapanın elinde kalacaktın dedim ziyan olmasın” diyor kahvesini içerken. Gülüyorum. Onunla tatlı tatlı atışmak her zaman çok keyif veriyor. Nikâha gidiyor aklım.

“Dün için teşekkür ederim, her anı ile çok güzel bir gündü, beni çok mutlu ettin” diyorum.

“İçeriye geç geliyorum, biraz da sen beni mutlu et” diyor. Sevinçle yerimden kalkıyorum. Masadan kalkınca aklıma bir şey geliyor. Havlunun önünü açıp havluyu pat diye yere bırakıyorum. Arkamı dönüp salına salına yürüyorum. Ege masada bardakta duran soğuk suyu alıp bana doğru atıyor. Buz gibi su omurgamdan kalçama akarken koştur koştur içeriye kaçıyorum.

Biraz benim keyfimi sürdükten sonra Ege dışarı ile otelden çıkıp Çeşme’de geziyoruz. Kalenin altındaki çarşıda biraz dolaşılıyor. Tezgâhlara üstün körü bakıyorum. Alışveriş ile arası iyi olmayan insanlardan biriyim. İhtiyacım olmayan bir şeye para harcamam genellikle. Çok fazla takı takan biri de değilim zaten o yüzden tezgâhları hızlı hızlı geçiyorum. Kafamı kaldırıp kaleye bakıyorum. Olduğumuz yerden çok yüksek görünüyor. Ege kaleye doğru baktığımı fark ediyor.

“Hadi gel kaleye çıkalım” diyor elimden tutup. Onu takip ediyorum. Kaleye girince etrafıma bakıyorum. Merdivenleri çıkmayı gözümleremiyorum. Hava çok sıcak, hamileyim ve merdivenler çok dik.

“Ben bu merdivenleri çıkabileceğimi sanmıyorum” diyorum Ege’ye.

“Yukarıda göreceğin manzarayı kaçırıyorsun” diyor merdivenlere yönelip.

Aklıma kurt düşürüyor peşine düşüyorum. Dar merdivenlerden yavaş yavaş çıkarken tırabzana tutunuyorum. Ama o kadar eski görünüyor ki bana güven vermiyor.

“Elimi tutar mısın? Ben şu an kendi dengeme güvenemiyorum” diyorum.

Dönüp elini uzatıyor. Bana uzattığı elini tutuyorum. Evet, şimdi güvendesin diyor iç sesim. Kalenin tepesine geldiğimizde yorgunluktan nefes nefese kalıyorum. Kaleye mi çıktım savaşa mı girdim belli değil. Çantama uzanıp suyum alıp içiyorum. Bir iki soluk aldıktan sonra etrafa bakabiliyorum, manzara çok güzel. Bütün Çeşme’ye tepeden bakıyoruz. Kenara doğru yaklaşıp tabyalardan birine oturuyorum. Yükseklik başımı döndürüyor. Ege elindeki fotoğraf makinesini ayarlayıp birkaç kare fotoğraf çekiyor. Aklıma bir şey geliyor.

“Bana fotoğraf çekmeyi öğretecektin sonra beni kandırıp kendine âşık ettin” diyorum. İşe ilk girdiğimde yaptığımız konuşmayı hatırlatıyorum. Makineyi yüzünden çekip bana bakıyor ters.

“Orada oturup bakacağına gel de öğreteyim” diyor. Kalkıp yanına gidiyorum. Arkadan belime sarılıp makineyi karnımın üzerine koyuyor.

“Şimdi de canlı tripodun oldum” diyorum gülerek. Kafasıyla kafamı ittiriyor.

“Bak bu ekrandaki yazıları görüyor musun? Şu ortadaki ölçekli olan enstantane ayarı, yanındaki de diyafram değeri. Diyaframı göz gibi düşün. Nasıl aydınlık bir yere bakarken gözlerini kısıyorsan aydınlık bir yerde fotoğraf çekiyorsan diyaframı kısman gerek diyor lensi döndürürken.

“Dene bakalım?” diyor. Makineyi elinden alıp diyafram tam açıkken bir fotoğraf çekiyorum. Ekranı bakıyorum. Işık patlamış. Sonra kademe kademe kısarak tekrar tekrar deniyorum. Gözüme en doğru gelen fotoğrafı Ege’ye gösteriyorum.

“Yaklaşmışsın” diyor.

Elimden makineyi alıp tekrar ayarlayıp Sakız Adası’na doğru manzaranın bir fotoğrafını çekip makineyi bana veriyor. Ayarladığı diyafram ayarına bakıyorum; benimkinden iki ölçek farklı. Makineyi bana doğru döndürüp ekrandaki enstantane ayarını gösteriyor.

“Bu çektiğin objenin hareketi ile alakalı. Çok hızlı hareket eden bir nesneyi çekeceksen enstantane hızını arttırman lazım fotoğrafın net olması için. Shutter da denir. Bunu da gözkapığı gibi düşün. Şu anda manzara çektiğimiz için çok hızlı olmasına gerek yok. Aynı zamanda fotoğrafın netliğini arttırmak istiyorsan da shutter kullanabilirsin. Ama diyorsan ki ben kolayca kaçacağım burada otomatik ayar var, makineyi otomatige alıp çekebilirsin” diyor makineyi bana geri uzatırken.

“O zaman bana hareket eden bir şey lazım” diyorum makineyi alırken. Kalenin kenarına gidip aşağıya bakıyorum. Tabyaya oturup aşağıda yürüyen insanları çekmek için makinenin ayarlarını değiştiriyorum. Vizörden bakıp makinenin netliğini ayarlaması için deklanşöre bakıyorum. Sonra daha uzun süre basıp insanların fotoğrafını çekiyorum. İnsanların hareketleri tam olarak net değil. Fotoğrafi yanıma gelen Ege’ye gösteriyorum.

“Fena değil ama bu yükseklikte bu lens fotoğraf için yeterli değil. Bu lens ile ancak daha yakındaki hareketli nesneleri netleyebilirsin” diyor. Makineyi ona uzatıyorum. Makineyi alıyor. Ayaa kalkıp biraz uzağına gidip kendi etrafında dönüyor.

“Bu nesneyi ölümsüzleştirmek ister misiniz?” diye sesleniyorum dönerken. Elbisemin eteği de benimle dönüyor. Döndükçe ortaya çıkan rüzgâr hoşuma gidiyor. Ege makineyi ayarlayıp fotoğrafımı çekiyor. Sonra dengemi sağlamaya çalışarak duruyorum. Biraz başım dönüyor. Yanıma gelip çektiği fotoğrafı gösteriyor. Fotoğraftaki kadının ben olduğuma inanmakta zorlanıyorum. Öyle pervasız, öyle güzel, hiçbir şeyi düşünmeden kendi etrafında dönerken gülen kendimi tanıyamıyorum. Saçlarım altın gibi parlıyor güneş ışığının altında. Mutluluk bütün bedenimi sarmış.

“Bu fotoğrafın baskısını alabilir miyiz? Saklamak istiyorum” diyorum.

“İki tane baskı alalım ben de masama koyacağım” diyor. Yüzüne bakıyorum. Ciddi. Masasının üzerinde fotoğrafımın olması fikri hoşuma gidiyor.

“Hadi gel inip bir şeyler yiyelim” diyor.

Kaleden inip yakınlardaki bir restorana gidiyoruz. Restoran çok kalabalık, garsonun bizi yönlendirdiği masaya oturuyoruz. Biz yerleştikten sonra menüleri getiriyor. Menüye bakıyorum. Akdeniz mutfağı ve deniz mahsulleri var. Menüyü görüce aç olduğumu hissediyorum.

“Ne istiyorsun?” diyor Ege.

“Şu an bir lokma karbonhidrat için kendimi keserim. Mantarlı makarna istiyorum” diyorum. Garson geliyor. Ege siparişlerimizi söylüyor. O sipariş verirken yan masada arkadaşları ile oturan kadının Ege’ye bakışını yakalıyorum. Hayran hayran bakıyor. Bana da bakıyor. Benim de ona baktığımı görünce önüne dönüyor. Gülüyorum. Bence de çok yakışıklı, haklısın diyorum içimden.

“Neye gülüyorsun?” diyor Ege. Kafamla yan masadaki kadını işaret ediyorum.

“Yine çok dikkat çekiyorsunuz efendim, bütün kadınların gözü üzerinizde” diyorum.

“Demek artık beni kıskanmıyorsun?” diyor.

“Aksine her zamankinden daha çok kıskanıyorum. Ama artık kıskanma hissini sağlıklı bir şekilde kendi içimde dengeleyebiliyorum. Aşkımdan hastanelere düşmüyorum en azından.” Onu Ebru ile ilk izlediğimde hastanelik olmuştum. Hatırlayınca gülüyor.

“Seni bu kadar çok severken, sana bu kadar adanmışken seni kıskanmamam mümkün değil. Hatta kıskanmazsam tuhaf olur diye düşünüyorum” diyorum.

Sonra aklıma bir şey geliyor. “Yine de Gonca’ya gıcık oluyorum, elimden gelse bir kaşık suda boğarım” diyorum. Kahkaha atıyor.

“Gonca’da senden nefret ediyor merak etme. Özellikle benim be-beğime hamile olduğunu öğrendiğinden beri ortalıkta yok” diyor.

Üzülüyorum. Dolaylı yoldan da olsa kalbinin kırılmasına sebep olmak istemezdim. Evet, damarına basmak için ona hamile olduğumu söyledim ama üzülmesini istemezdim.

Garson yemeklerimizi getiriyor. Çatalımı alıp makarnadaki tavuklara batırırken “Biliyorsun yeniden tam zamanlı olarak hayatına girmeyi düşünüyordu. Hatta bence seninle sevgili olmak gibi hayalleri var. Evlendiğimizi söyleyecek misin, duyarsa kalp krizi geçirir” diyorum.

“Aramızdaki ilişkinin boyutlarını kenara bırakırsak sen benim karımsın, çocuğumu taşıyorsun, aynı evde yaşıyoruz, aynı şirkette çalışıyoruz. Sen bile benimle sevgili olma hayali kurmaya cüret edemezken onun kendini hayatıma dâhil etme çabası komik. Umurumda da değil açıkçası. Yaptıkları boş bir kuyuya bağtırmaktan farksız” diyor.

“Ben ilişkimizi bu haliyle seviyorum. Hem sevgili olmak ne demek, birbirinin üzerinde iktidar kurmak mı? Senin üzerinde iktidar kurabilmenin fikri bile bana komik geliyor. Sevgili olduğumuz zaman benden başkasıyla olmayacaksın, sadakat ve tekeşlilik adı altında birbirimize dünyayı dar mı edeceğiz? Sana, sen diye hitap ederken bile içimdeki küçük kız saklanacak delik arıyor. Hem bana sevgilim dediğin zaman daha mı değerli olacağım. Uyduruk sevgi cümleleri mi bağlayacak bizi birbirimize. Sanmıyorum. Sen benim ruhumu, bedenimi ve zihnimi uyduruk cümlelerle teslim almadın ki. Bu aramızda dalgalanan enerji var ya, sanki uzansam tutabileceğimi hissettiğim bağlar bizi bağlıyor.”

Şarabını yudumlarken beni dinliyor. Çenem düştü gene.

“Çok konuştum değil mi?” diyorum. Gülüyor. Çatalımı alıp yemeğime gömülüyorum. Konuşa konuşa makarnayı buz gibi yapmışım.

Lokmalarımın arasında durup soruyorum “İstanbul’a ne zaman döneceğiz? Dernekle ilgili çalışmaya başlayacağım döndüğümüzde” diyorum.

Banka hesabımda öylece duran ve durdukça bana batan para aklıma geldikçe bir an evvel o parayı ihtiyacı olanlarla buluşturmak istiyorum.

“Gece çıkarız ertesi gün sabaha doğru İstanbul’da oluruz. Derneği kimlerle beraber kurmayı düşünüyorsun?”

“Hayatımdaki herkesle” diyorum. Kaşlarını çatıyor. “Yani benim hayatımda tanıdığın herkes neredeyse kurucu olacak. Derya finansal işlerle ilgilenecek, ben ve Melis halkla ilişkiler ve kampanyaları düzenleyeceğiz. Tevfık Bey ve babamın avukatları Taner ve Onur’da var. Ama en önemli parçayı sona sakladım elbette. Sen. Dernekte benimle çalışır mısın?” diyorum.

“Bir saniyemiz ayrı geçmesin zaten” diyor gülerek. Omuz silkiyorum.

“Hayır demediğin için bunu evet olarak kabul ediyorum. Babamdan kalan birkaç gayrimenkulü de dernek adına gelir sağlaması amacıyla derneğe bağışlayacağım. Annemin oturduğu ev ve Bursa’daki çiftliğimizde Rüya’ya kalacak” diyorum karnımı okşayıp.

“Rüya’yı düşünmek için henüz çok erken. Doğduktan sonra onun için yatırım portföyü düzenleriz. Ben de oturduğumuz evi satın almayı düşünüyorum. Ev sahibi aradı satmak istiyormuş. İstanbul’a dönünce konuşacağız” diyor.

“Evi beraber alalım mı? Zaten evlendiğimiz için otomatik olarak ikiye bölünecek. Ben bana ait olan kısmını ödemek istiyorum” diyorum tepkisinden çekinerek. Masanın üzerinden bana doğru eğiliyor.

“Evet, ben sana ait değilim ama karım olduğun için benim olan ne varsa sana da ait olacak. Ama bu konuyla alakalı bir cümle daha duymak istemiyorum” diyor. Elimle ağzıma fermuar

çekme hareketi yapıyorum. Yan masadaki kadın yerinden kalkıyor. Bize doğru geliyor. Kadına bakıyorum. Gerçekten de bizim masamıza geliyor.

“Affedersiniz bölüyorum ama sizinle tanışmak istedim adım Selma” diyor.

Kadının cesaretine şaşırıyorum. Ege elini uzatıp adını söylüyor. Ben de arkasından elimi uzatıyorum. Adımı söylüyorum.

“Oturabilir miyim?” diye soruyor. Ege kadını masaya davet ediyor.

“Normalde böyle şeyler yapmam ama o kadar güzel muhabbet ediyorsunuz ki ben de katılmak istedim” diyor.

Normalde böyle şeyler yapmazmış, hadi oradan! Buram buram seks kokuyor.

“Önemli değil biz severiz yeni insanlarla tanışmayı” diyor Ege.

“Kardeş misiniz? Birbirinize çok benziyorsunuz” diyor eli ile bizi işaret edip. Bunu söyleyen ilk insan değil. Uzaktan bakanlar bizi genellikle abi kardeş zannediyor. Karnım burnumda bunun insanlara biraz fikir vermesini istiyorum ama ne yaparsın herkesin jetonları yuvarlak değil.

“Deniz benim eşim” diyor Ege. Sol elimi kaldırıp alyansımı gösteriyorum.

“Siz alyans takmıyorsunuz, bir de aranızda yaş farkı olunca yanlış çıkarımda bulundum, lütfen kusura bakmayın” diyor Selma. Aramızda on yaş fark var ve hiç de belli değil. Senin hayal gücün.

“Hayır, ne kusuru aksine memnun olduk sizi tanıdığımız için” diyor Ege.

Kadına gülümsüyorum. Sohbeti nereye vardırarak, istediklerini açıkça dile getirebilecek mi merak ediyorum. Çünkü vücut diliyle Ege'ye becer beni diyor. Ege tabii ki kadının ilgisinin farkında ama umurunda değil.

“Biz arkadaşlarımızla yakınlardaki bir plaja gideceğiz siz de gelir misiniz?” diyor Selma.

“Bize uyar” diyor Ege.

Selma arkadaşlarının yanına gidip “Hadi kalkalım” diyor.

Biz de eşyalarımızı alıp kalkıyoruz. Restorandan çıkınca sıcak hava beni etkiliyor.

“Hava çok sıcak denize girmek istiyorum, şuradan bana mayo alalım mı?” diyorum ilerideki butiği gösterip.

“Sen al bekliyorum burada ben seni” diyor Ege.

Koşup butiğe gidiyorum. İçeride orta yaşlarda bir adam var, kasanın başında oturuyor.

“Buyurun ne istemiştiniz?” diyor.

“Bana olacak bir mayo ve havlu istiyorum” diyorum karnımı göstererek. Askıdaki havlulara bakıp içlerinden birini çekip alıyorum.

“Elimde bir iki tane hamile mayosu olacaktı bir dakika” diyor. Bana iki tane mayo getiriyor. Üzerinde beyaz puanları olan lacivert mayoyu alıyorum elinden. Kaldırıp bakıyorum. Bu bana olur. Parasını ödeyip mağazadan çıkıyorum.

Ege mağazadan çıktığımı görünce “Lütfen bebeği doğurmak için dokuzuncu ayı bekle. Bu kadar aceleyle sen onu da yarın doğurmak istersin” diyor.

“İyi fikir sıkıldım hamilelikten daha dört ay var” diyorum dudaklarımı büzüp.

“Hadi yürü çok konuşma” diyor. Beraber arabaya gidip önden giden grubu takip ediyoruz.

Plaja geldiğimizde soyunma odasına gidip kıyafetlerimi çıkarıp aldığım mayoyu giyiyorum. Karnım top gibi ortaya çıkıyor; benekleri olan lacivert küçük bir deniz topu. Çok komik ama aynı zamanda sevimli de. Elbisemi ve fotoğraf makinemizi çantama koyup soyunma kabininden çıkıyorum.

Ege, Selma ve arkadaşları ile kumda oturmuş bira içiyor. Çantamı yanına bırakıp “Ben denize giriyorum” diyorum. Kumlar çok sıcak. Hoplaya zıplaya suyun kenarına varıyorum. Su sıcak. Gidip geldikçe tenimi okşuyor. Adım adım dizime kadar suya giriyorum. Su o kadar temiz ki içinde yüzen balıkları ve minareleri görebiliyorum. Biraz daha ilerleyip ellerimi de suya sokuyorum. Suyu avuçlarımın arasına alıp güneşe tutuyorum. Parlıyor.

İnsanların birçoğu ismi ile müstesnadır. Benim de bir bakıma denize benzediğim söylenebilir. Güneş ışığının altında parlıyorum, sinirlenince köpürüp dalgalanıyorum, gece olduğunda ay ışığı ile ruhumun karanlık yönleri ortaya çıkıyor. Her şeyi yıkıp geçecek bir fırtına yaratıyor bu karanlık bazen. Ege gelip beni doğru düşünceye yönlendirinceye kadar karanlığı paralyze edemiyorum. Kendime zarar veren düşünceler ile başkalarına zarar verme düşüncesi arasında gidip geliyor benliğim. Yaşadığım her şeyin intikamını almak isteyen bir yanı var. Bana onları yaşatan herkesi kendi ellerimle paramparça etmek istiyorum. Ellerimde onların kanlarıyla sabahlara kadar nefesim kesilinceye dek dans etmek istiyorum. Ellerimi suya tekrar bırakıyorum. Bileklerime değen su beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Sonra zıplayıp suya dalıyorum. Su bedenimin her yanını sarıyor. Gidebildiğim kadar uzağa gidiyorum suyun altında. İyi yüzerim ve hayatta belki de yapmayı sevdiğim sayılı aktiviteden biri yüzmek. Ben küçükken babam yazları bizi her hafta sonu Mudanya’ya denize girmeye götürürdü. Yüzmeyi çok küçükken öğrendim. Sudan çıkarken ters dönüp kendimi sırtüstü suya bırakıyorum. Suyun üzerinde süzülüyorum. Su etrafımda dalgalanıyor. Saçlarım suyun yüzeyine yayılıyor. Yüzüm ve göbeğim dışında suyun dışındaki kalan bir parçam yok. Suyun altında kanımın akışını duyuyorum. Saatlerce böyle durabilirim. Suyun iyileştirici ve teskin edici bir yanı var. Hareketsiz durmak bir süre sonra üşümeme sebep oluyor. Dönüp sudan çıkmak için kıyıya doğru yüzüyorum. Kıyıya geldiğimde doğrulup sudan çıkmak için yürüyorum. Selma’nın arkadaş grubu sahilde takılmaya devam ediyorlar. Sudan çıkınca çantamın yanına gidip havlumu alıyorum. Ege ve

Selma ortalarda yoklar. Etrafa bakıyorum. Yakınlarda görünmüyorlar. Ben havlumla kurulanırken Selma'nın erkek arkadaşlarından biri yanıma geliyor. Elinde iki bira şişesi var.

“Merhaba” diyor yüzüme doğru eğilerek. Yaptığı harekete gülüyorum benden çok uzun.

“Merhaba” diyorum yüzüne bakıp.

“Cem ben, Selma ve eşin arabaya gittiler” diyor elini uzatıp. Omuz silkiyorum.

“Deniz” diyorum elini tutarken. Kurulandığım havlumu yere serip üzerine oturup bağdaş kuruyorum. Cem de yanıma oturuyor. Elindeki bira şişelerinden birini bana uzatıyor. Alıyorum.

“Eşinin başka bir kadınla gitmiş olması seni rahatsız etmiyor mu?” diyor.

Dönüp yüzüne bakıyorum. Benim yaşlarımda olması lazım. Çok yakışıklı bir adam; esmer, gözleri kömür rengi, dudakları dolgun ve çene hatları çok keskin. Üzerinde yalnızca deniz şortu var. Gruba göz gezdiriyorum.

Gerçekten bu kadar kadının arasından beni mi buldun sohbet etmek için?

Hamileyim, Ege burada ve hiç çekinmeden yanıma geldi. Cesareti beni etkiliyor.

“Hayır, etmiyor” diyorum sorduğu soruya cevaben. Kaşları hayretle kalkıyor.

“Birbirinizi sevmiyor musunuz? Ben hayatta böyle bir şeye tahammül edemezdim” diyor.

Zaten o yüzden her erkek efendi her kadın da köle olamıyor.

“Seninle sevgi anlayışımız farklı demek ki” diyorum.

“Nasıl farklı?” diye soruyor.

“Sevgi ve sadakat birbirinin içine çok fazla geçirilmiş kavramlar. Ben ikisini birbirinden ayırıyorum. Ayrıca insan doğasının

tek eşliliğe uygun olmadığını düşünüyorum. Tek eşlilik sadece modern toplumu düzen altında tutmak için ortaya sürülmüş bir düşünce biçimi. Eğer toplumsal düzene adapte olmuş bir çekeşlilik yaşayabiliyorsan, yanındaki insanın da insan olarak özgürlüklerine saygın varsa ortaya bizimki gibi bir evlilik çıkıyor” diyorum.

“Evlilik ve özgürlük bir arada çok zor bence. Ne iş yapıyorsun?” diye soruyor.

“Halkla ilişkiler” diyorum.

“Benim de reklam ajansım var, Varyete. Duymuşsundur bu sektördeysen” diyor.

“Hakan ve Sibel var grafiker arkadaşlarım onlar Varyete’de çalışıyordu. Seninle mi çalışıyorlar?” diyorum.

“Evet, nereden tanışıyorsunuz?” diye soruyor.

“Yüksek lisansımızı beraber yaptık Bahçeşehir’de” diyorum.

“Tez konun neydi?” diye soruyor.

“Marka yönetiminde halkla ilişkiler ve reklam yazarlığı süreçleri” diyorum.

“Göndersene bana okumak isterim” diyor. Çantama uzanıp telefonumu alıyor.

“Mail adresin neydi?” diyorum. Söylüyor. Tezimin dijital kopyasını mail atıyorum. Şortunun cebinden telefonunu çıkarıp attığım maile bakıyor.

“Deniz Gürsu. Seninle tanıştığıma memnun oldum” diyor.

“Deniz Arman” diyor Ege sert bir tonla. Arkamızda olduğunu fark etmemiştim sohbet ederken. Sıçıyorum. Gelip diğer yanıma oturup başını kucağıma bırakıyor. Rahat etmesi için bacaklarımı uzatırken Ege’nin yüzüne eğiliyorum.

“Biz evleneli yirmi dört saat olmadığından unutmamı mazur görün” diyorum Ege’ye. Saçımı çekiyor. Gözlerini kapatıyor.

“Siz balayındasınız bir de ben hamilesin diye baya uzun zamandır evlisiniz diye düşünmüştüm” diyor Cem.

“Çok fazla kurallara takılıyorsun, aklının zincirlerini çözmen lazım” diyorum.

“Senden öğreneceğim çok şey var, akşam hep beraber eğlenmek için yakınlardaki bir tavernaya gideceğiz gelir misiniz?” diyor doğrulurken.

“Gider miyiz?” diyorum Ege’ye. Kafasını sallıyor. “Gelirmişiz” diyorum.

“Telefon numaranı versene gideceğimiz yerin adresini atarım, hangi otelde kalıyorsunuz?” diyor.

“Adını bilmiyorum ki” diyorum. Elimi uzatıp telefonunu istiyorum. Kilidini açıp telefonunu uzatıyor. Numaramı yazıp geri veriyorum.

“Haberleşiriz o zaman” diyerek arkadaşlarının yanına dönüyor. Ege gözlerini aralayıp yüzüme bakıyor.

Eliyle beş yapıp söyleniyor “Beş dakika, yalnızca beş dakika yalnız bıraktım seni.”

“Çok saygılı bir adam, sevdim. Arkadaş olmak isterim” diyor Cem’in arkasından bakarken.

“Arkadaş olabilirsin. Hadi kalk otele dönelim benim uyukum var akşama kadar biraz dinleniriz” diyor doğrulurken. Ayağa kalkıp elini uzatıyor. Uzattığı elini tutup doğruluyorum. Havlumu alıp silkeleyip çantama koyuyorum. Elbisemi mayomun üzerine giyiyorum. Arabaya doğru giden Ege’yi takip ediyorum. Arabanın kilidini açıyor. Yerime geçmek için kapıyı açtığımda ön koltukta parıldayan bir şey dikkatimi çekiyor. Eğilip elime alıyorum.

Otururken “Küçük oyunların küçük insanları” diyorum küpeyi Ege’ye göstererek.

“Kocanız sizi aldatıyor, bir dost” diyor Ege gülerek.

“Oradan bakınca senin tarafından kandırılmış küçük bir kız gibi duruyorsam demek ki” diyorum.

“Karpuz yutmuş yılanı benziyorsun daha çok” diyor.

“Ooo gelesi bir gün oldu küçük şeytan, yılan. Ben gelemem ama bu hakaretlere diyorum gülerem. Cevap vermiyor. Sakince arabayı kullanıyor.

Otele geldiğimizde odamıza çıkıyoruz. Ege odaya girer girmez kendini yatağa atıyor. Çantamı bırakıp banyoya gidiyorum ben de. Duştan çıktıktan sonra odanın içinde geziniyorum. Yorgun hissetmiyorum o yüzden uyumak istemiyorum. Denizde kullandığım eşyaları kuruması için balkona götürüp asıyorum. İçeri gidip telefonumu alıp Yeşim’i arıyorum. Balkona geri çıkıyorum. Yeşim’in telefonu açmasını beklerken otuyorum.

“Deniz Hanım nasılsınız?” diye açıyor telefonu.

“İyiym Yeşim sen nasılsın, şirkette işler yolunda mı?”

“Yolunda Deniz Hanım merak etmeyin ben yaptıklarımızı detaylı biçimde raporluyorum incellersiniz geldiğinizde. Kerem Bey nasıl? Evlendiğinize hâlâ inanamıyorum. Birlikte olduğunuzdan kimsenin haberi yoktu. Herkes çok şaşırıldı.”

“Meryem Ana gibi kendi kendime hamile kalacak halim yok ya Yeşim. Murat Bey biliyordu, nikâha geldiğin için teşekkürler” diyorum.

“Ne bileyim ben hep çekindim size bebekle ilgili soru sormaya. Ama tahmin etmeliydim aranız çok iyiydi. Yan yana olduğunuzda acayip bir ışık saçıyorsunuz etrafa. Kerem Bey davetiye getirince şok oldum.”

“Sen mi şok oldun ben mi? Sen en azından davet edilmişsin, benim hiç haberim yoktu nikâh için İzmir’e geldiğimizden” diyorum gülerem.

“Ay çok romantik, ben hiç tahmin edemezdin Kerem Bey’in bu kadar romantik biri olacağını.”

“Daha fazla dedikodu yapacak mıyız? Ona göre kulaklığımı takayım Yeşim.”

“Affedersiniz Deniz Hanım ben öyle gaza geldim.”

“Tamam, neyse kapatıyorum. Bir şey olursa beni ararsın.”

“Tamam, Deniz Hanım. İyi tatiller.”

“Görüşürüz canım” deyip telefonu kapatıyorum. Sonra Derya’yı arıyorum. İlk çalışta açıyor telefonu.

“Telefon elinde mi bekliyordun?” diyorum.

“Instagram’da geziniyordum. Ne yapıyorsun gelin hanım gerdek nasıl geçti?” diyor.

“İtlik yapma Derya” diyorum gülerek. Aklım dün geceye gidiyor.

“Çok güzeldi emin olabilirsiniz” diyorum.

“Tamam, anladık kocan çok yetenekli. Ne var niye aradın beni?” diyor çemkirerek. Bin kilometre öteden bile beni güldürebiliyor.

“Yarın sabah İstanbul’da olacağız büyük ihtimalle. Dernek için ofis ilanlarına baksana, yarın dolaşırız. Aşağı yukarı nasıl bir yer istediğimi biliyorsun ona göre bak.”

“Nerelere bakayım?”

“Koşuyolu ve çevresi olur, şirkete de eve de yakın olması lazım. Malum Rüya Hanım yolda.”

“Tamam, bakarım. Bütçe ile ilgili planlamayı yaptım. Sana mail atacağım birazdan incellersin.”

“Tamam, kuzucuk görüşürüz” diyorum telefonu kapatırken. Telefonumu masaya koyup günbatımını seyrediyorum. Gün Çeşme’de çok güzel sona eriyor. Günbatımı pembesini çok severim. Biraz balkonda oturduktan sonra kalkıp akşam için hazırlanmak üzere içeriye geçiyorum. Bavulumdan lacivert askılı elbisemi alıp banyoya gidiyorum. Banyodaki aynada kendime

bakıyorum. Güneşten yanan tenim elbiseyi giydiğimde çok güzel görünüyor. Saçımdaki havluyu çıkartıp saç kurutma makinesi ile saçlarımı kurutuyorum.

“Deniz kapat şunu” diyen Ege’nin sesini duyuyorum.

Saç kurutma makinesini kapatıp içeriye bakıyorum. Ege yas-tığı alıp kafasına kapatıp uyumaya devam ediyor. Uykusunu bölmek için saçlarımı kendi halinde kurumaya bırakıyorum. Makyaj çantamdan makyaj malzemelerimi alıp yaz akşamına uy-gun hafif ama iddialı bir makyaj yapıyorum. Balkonda bıraktı-ğım telefonum çalıyor. Balkona gidip telefonumu alıyorum Cem arıyor. Telefonu açıyorum.

“Selam geliyor musunuz?” diyor ben açar açmaz.

“Evet, geleceğiz Ege’nin uyanmasını bekliyorum” diyorum.

“Tamam, yolluyorum adresi görüşürüz” diyerek telefonu ka-patıyor. Telefonu kapatıp masadaki elmalardan birini alıp yiyo-rum. Telefonumdan mesaj sesi geliyor. Gelen mesajı Ege’nin te-lefonuna gönderiyorum. Mesaj sesi Ege’yi uyandırıyor. Yataktan kalktığını duyuyorum. Telefonunu alıp balkona yanıma geliyor. Karşıma oturuyor.

“Niye elma yiyorsun, yemek söyleseydin” diyor.

“Canım elma istedi.”

“Çocuk diye meyve doğuracaksın, çocuk kabızmal oldu sa-yende” diyor gülerek.

Elmayı masaya bırakıp kalkıyorum. Arkasına geçip omuzları-na masaj yapmaya başlıyorum. Elimin altında gevşeyip kendini sandalyeye daha çok bırakıyor.

“Kabızmal olarak mutlu olacaksa öyle yapsın kızımız” diyo-rum.

“Anne ve babası Türkiye’nin en büyük şirketinde üst düzey yönetici olan kabızmal kızın maceraları. Absürt komedi dalında ödül alır, iyi fikir” diyor.

Bir elimle omzunu sıkarken diğer elimle ensesinden tutup masaj yapmaya devam ediyorum. Kafasını sağa sola atıp boynunu esnetiyor. Eğilip boynundan öpüyorum. Kolumdan çekip beni kucağına oturtuyor. Eliyle karnımı okşuyor. Gıdıklanıp kıkırdıyorum.

“Neyse ki akli başında eğitimden anlayan bir babası var,” diyor.

Ege ile bizi davet ettikleri tavernaya gidiyoruz. Çok güzel mavi beyaz dekore edilmiş denizci temalı bir mekân bizi çağırdıkları yer. Mekâna girince Cem koşup yanımıza geliyor. Bizi oturdıkları masaya yönlendiriyor. Masaya gidip oturuyoruz. Cem benim yanıma oturuyor. Ege’de karşımdaki sandalyeye oturuyor. Bizim geldiğimizi gören Selma dans etmeyi bırakıp gelip Ege’nin yanına oturuyor. Cem tip tip suratına bakıyor Selma’nın. Cem’in bakışına gülüyorum. Koluna vuruyorum. Aklıma çantamdaki küpe geliyor. Çantamdan küpeyi alıp Selma’ya uzatıyorum. Ege elimdeki küpeye bakıp gülüyor.

“Canım bunu bizim arabamızda unutmuşsun” diyorum Selma’ya uzatırken.

Şaşıyor. Uzanıp küpeyi alıyor ama böyle bir şeyi beklemediği yüzünden okunuyor. Ege’ye bakıyor. Ege garsonu çağırıp kendi için içki siparişi veriyor. Menüye bakıp benim için de yemek söylüyor.

“Kolay bulabildiniz mi burayı?” diyor Cem bana.

“Bulduk, Ege buraları iyi biliyor zaten o yüzden sorun olmadı” diyorum.

Başparmaklarını kaldırıp süper diye işaret yapıyor. Telefonu ile birini arıyor. Ben de Ege ve Selma’nın muhabbetini seyreliyorum. Ege kadınla konuşmaktan keyif alıyor gibi görünüyor. Mutlu oluyorum sohbet edebileceğimiz tarzda bir kadınla karşılaştığımız için. Biz genellikle insanlara kolay uyum sağlarız ama bizi

anlayabilen insanlar karşımıza az çıkıyor. Cem telefonu yüzüme çeviriyor.

“Bakın kim var burada?” diye bağıyor telefona doğru. Bakışlarımı odaklamaya çalışıyorum. Hakan ve Sibel telefonun ekranından bana bakıyor.

“Deniz senin ne işin var Cem’in yanında?” diyor Sibel.

“Nihayet cebinde akrep olan patronunuzla tanıştım, hakikaten söylediğiniz kadar gıcık mı?” diyorum.

Cem telefonu kendine çevirip “Hakkımda neler anlatıyorsunuz siz millete?” diye çemkiliyor. Koluna vuruyorum.

“Şaka yapıyorum şaka ver şu telefonu da kızla konuşayım” diyorum.

Kolunu tutarak telefonu bana uzatıyor.

“Hakan nihayet ikna etmişsin Sibel’i evlenmeye aldım haberlerinizi Jülide’den” diyorum.

“Valla canım çıktı ama kabul ettirdim. Sen neler yapıyorsun görüşmüyoruz ne zamandır?”

“Görüşürüz ya bundan sonra Cem’den alıyorum telefonlarınızı ararım buluşuruz bir ara” diyorum.

“Tamam canım” diyor Sibel bağırarak. Telefonu Cem’e geri veriyorum. Telefonu kapatıp masanın üzerine bırakıyor.

“Numaralarını yollasana bana bir ara” diyorum. Kafasını sallıyor. Garson yemeğimizi ve Ege’nin içkisini getiriyor. Benim için balık söylemiş. Kokusu ne kadar acıktığımı hatırlatıyor. Bıçağımı ve çatalımı alıp balığı yemeye koyuluyorum. Ortamda çok güzel Yunanca şarkılar çalıyor. Bir taraftan yemeğimi yiyip bir taraftan yerimde oynuyorum.

“İstanbul’da da buluşalım bir gün seninle, kahve falan içeriz” diyor Cem kulağıma eğilip.

“Olur sizin ajans Beşiktaş’ta değil mi? Uğrarım bir ara yanınıza” diyorum.

Müzik değişiyor. *Nikos Vertis*’in çok sevdiğim *Pes To Mou Xana* şarkısı çalmaya başlıyor.

Yemek yerken yerimde oynadığımı gören Cem “Gel dans edelim, yerinde oynama” deyip kolumdan çekiyor. Çatalımı, bıçağımı bırakıp kalkıyorum. Beraber piste gidiyoruz. Elimden tutup beni kendi etrafımda döndürüyor. Etrafımızdaki insanlarla beraber şarkıya eşlik ediyoruz. Cem’e doğru eğilip gerdan kırıyorum. Gülüyor. Omzunu omzuma vuruyor.

“Ya sen ne kadar tatlı bir kadınsın, senin kadar doğal ve kendine güvenen kimseyi görmedim ben” diyor. Gülüyorum.

Bir sene önce tanışsaydık bana aynısını söyler miydin? Hiç sanmıyorum. Üstelik ben senin yanına yaklaşmazdım bile.

“Teşekkürler” diyorum iltifatına karşılık dans ederken. Şarkı değişiyor. Başlayan şarkının introsunu duyunca koşturup Ege’nin yanına varıyorum. *Christos Cholidis*, *S’agapo* şarkısına giriyor. Selma ve Ege’nin tam ortasına eğiliyorum.

“Dans edelim mi?” diyorum Ege’ye. Bu şarkıda dans edebileceğim bir tek insan var. Bu şarkının bana hatırlattığı sadece bir çift göz var ki o da Ege’de. Masadan kalkıyor. Elini tutup piste çekiyorum. Piste gelince beni çekip belime sarılıyor. Kollarımı boynuna doluyorum. Beraber salınıyoruz. İçimde ona dair ne varsa dalgalanıyor bedenimde. Duygularım dolup taşıyor. Şarkının nakaratını gözlerine bakarak söylüyorum. Gözleri parlıyor. Aşk mı var bakışlarında? Arzu mu? Yoksa umurunda değil mi ona olan deliliğim bilmiyorum. Kendimi onun kollarında ana bırakıyorum. Elleri belimden kalçama kayıyor. Kalçamı sıkıyor. İçimdeki tanıdık kıpırtı tüm bedenimi ele geçiriyor.

Onunla gülüp eğlenmek, onunla nefes almak, onunla dünyanın güzelliklerini tatmak hayatımın en güzel kısmı. Ellerini kalçamdan çekip elimden tutup beni kendi etrafımda döndürüyor. Elbisemin eteği de havalanıp benimle dönüyor. Ne zaman

eteklerim havalanıp etrafımda dönse içimi çocuksu bir mutluluk kaplıyor. Yeniden Ege'ye sarılırken kıkırdıyorum. Ege ellerimi havaya kaldırıp yukarıda tutuyor. Eğilip boynumu ısırtıyor.

Kulağına sesleniyorum “Otele dönelim mi?” diye. Gülerek başını boynumdan kaldırıyor. Ellerimi tutan ellerini kollarımdan vücuduma kaydırıp kollarımın altından kalçama kadar okşuyor. Beni delirtiyor.

“Bir iki saat daha takılalım döneriz” diyor.

Elimden tutup masamıza geri götürüyor. Sandalyeme otururken Cem bana doğru eğiliyor.

“Siz birbirinizin aşkından ölüyorsunuz ama kocan gidip Selma'yı götürüyor ve sen benimle dans ediyorsun, sana karışmıyor. Ben yemin ederim sizin ilişkinizden hiçbir şey anlamadım” diyor.

Masadaki su dolu kadehi alıp Cem'in rakı bardağına vuruyorum.

“Belki bir gün anlatırım” diyerek göz kırpyorum.

Arabamızda İstanbul'a dönerken Ege'ye Cem ile yaptığımız konuşmaları anlatıyorum.

“Sen onunla arkadaş olmak istiyorsun ama o sana fena abayı yaktı” diyor.

“Sana olan duygularımı gördü bu ona yetecektir” diyorum.

Radyoda **Mabel Matiz**, **Sarışın** sarkısını söylüyor. Uzanıp müziğin sesini açıyorum.

“Bu şarkı bana seni hatırlatıyor. Bir dakika ya bütün aşk şarkıları bana seni hatırlatıyor tek tek ayırmama gerek yok” diyorum Ege'ye. Gülüyor.

Camı açıp dışarıya doğru şarkının nakaratını söylüyorum bağıarak “*Kendiliğinden bu kırılma, bak yazıyorum beni baştan, her*

neresinden avunuyorsa bu halim, bir bakışına bin meftun, bak yere indi deliliğim bu fırparda, bir gülüşüne bin mahkum.”

Şarkının arasında “Seni bana hatırlatan bir şarkı duymak ister misin peki?” diyor Ege.

Dönüp yüzüne bakıyorum şaşkınlıkla.

“Telefonumu arabanın sistemine bağla” diyor. Telefonunu ön konsoldan alıp arabanın ses sistemine bağlıyorum heyecanla. Telefonu uzatıyorum. Telefonu elimden alıp müzik uygulamasına giriyor. Başlayan şarkıyı bilmiyorum. Ama şarkıyı söyleyen kişiyi biliyorum. *Hüsnü Arkan*’ın sesi şarkıya giriyor. İçimi okşuyor şarkı. Rüya içimde kıpırdanıyor. Ege yola bakıyor. Şarkıyı dinlerken yüzünü seyrediyorum.

“Gülersen hep böyle gül. O yaz gecesi gibi yıllar öncesi. O temmuz denizinde yelkenler gibi...”

Böyle bir huzur daha önce dinlediğim hiçbir şarkıda yok. Şarkı bütün damarlarımda dolaşıyor.

“En büyük acın aşk olsun, onun da çaresi var...”

“Var mı gerçekten çaresi?” diyorum.

“Sen, Rüya, aramızda büyüyen bu delilik, çaresiz kaldığım tek şey sanırım” diyor.

Gözlerim doluyor. Tutamıyorum kendimi gözyaşlarım dökülüyor gözlerimden. Hiçbir şeyin önemi kalmıyor ondan başka. Duygularını belli etmese de bir yanı var ki dünyaya bedel. Tüm o karanlığının ardındaki ince ruhu her gördüğümde içimde daha da çok büyüyor varlığı. Onu bana getiren her şeye şükrediyorum. Yaşadığım her şey belki de ona varmak içindi.

Dört muhteşem günün ardından işe dönmek insanın iş motivasyonunu düşürüyor. Ciddi anlamda tatil sonrası işe adapte olamıyorum. Şirkete adım attığım andan beri herkesin yoğun

ilgisiyle ve tebriklerini iletmeleri ile uğraşıyorum bir yandan. Ege benden daha iyi yönetiyor bu süreci. Benim arkamdan konuştuğuları kadar onun hakkında konuşmıyorlar.

Çok şaşırdım. Kerem Bey'in hayatında biri olduğundan haberlerim yoktu. Deniz nasıl bu kadar kapalı kutu olabiliyor? Hamile kaldığı için evlendi herhalde Kerem Bey. Bu kadın da amma hızlı çıktı.

Bunlar kulağıma gelen fısıltılar. Takmıyorum elbette ama her köşeyi döndüğümde birilerinin fısıldaşması sinir bozucu.

Odamda oturup bir yandan ben yokken gelen mail yığını temizliyorum. Yeşim yanımda ben yokken olup bitenleri bana aktarıyor.

"19 Mayıs için çalışmalarını başlattı mı Serdar?" diyorum bilgisayarımın arkasından. Nisanın sonuna yaklaştık. Bir aydan kısa bir süre var Gençlik ve Spor Bayramı'na. Bir an evvel reklam için sete girmemiz lazım.

"Başladılar diye biliyorum" diyor Yeşim.

"Tamam, öğleden sonra saat ikiye toplantı ayarla. Bütün ekip orada olsun. Neler yaptınız bir bakayım. Bir de Serdar'ı çağır sana zahmet gelsin" diyorum. Yeşim telefonundan Serdar'ı arıyor.

"Serdar Bey, Deniz Hanım çağırıyor" diyor. İki dakika sonra kapı çalınıyor.

"Girin" diye sesleniyorum. Serdar içeriye geliyor.

"Deniz Hanım beni çağırmışsınız" diyor elinde sunum dosyaları var. Elindeki dosyaları bana uzatıyor. Dosyaları elinden alıp oturması için elimle işaret ediyorum. Geçip Yeşim'in karşısındaki koltuğa oturuyor. Getirdiği dosyada reklam filmi senaryosu var.

Okuyup bir yandan beğenmediğim yerleri işaretlerken "Ne içersin Serdar, Türk kahvesi içer misin?" diyorum.

"Olur Deniz Hanım" diyor.

"Sade" diyorum. Kafasını sallıyor.

“Yeşim üç tane Türk kahvesi ister misin? Konuşurken bir yandan da hatrımızı artıralım” diyorum. Yeşim telsizinden mutfağı arayıp kahvelerimizi istiyor.

“Bu arada hayırlı olsun Deniz Hanım, Kerem Bey ile evlenmişsiniz” diyor Serdar.

Senaryodan kafamı kaldırıp yüzüne bakıyorum “Allah aşkına git bir basın bülteni hazırla Serdar, basın açıklaması yapacağım tüm ulusal kanallarda” diyorum gülerek. O da gülüyor.

“İyi fikir kazan fena kaynıyor” diyor Yeşim.

“Sus kız hatırlatma yeni yeni odaklanıyorum işe güce zaten” diyorum Yeşim’e. Gülüyor.

Telefonu çalıyor. Açıp “Evet, tamam” diyerek telefonu kapatıyor.

“Murat Bey çağırıyor Deniz Hanım” diyor. Evet zaten bir Murat Bey eksikti. Elimdeki dosyayı kapatıp Serdar’a geri uzatıyorum. Dosyayı alıyor.

“Siz oturun kahvenizi için ben Murat Bey’in yanına gideyim. Senaryoda işaret koyduğum yerlerin üzerinde biraz çalışın öğleden sonraki toplantıda üzerinde konuşalım” diyorum ayağa kalkıp odamdan çıkarken.

“Tamam Deniz Hanım” diyor Serdar arkamdan.

Murat Bey’in odasına gelince kapıyı çalıp içeriye giriyorum. Ege de içeride. Ben içeriye girince Murat Bey koltuğundan kalkıp yanıma geliyor. Uzanıp yanağımdan öpüyor.

“Nasılsın Deniz kızım, küçük hanım nasıl?” diyor karnımı gösterip.

“İyiym Murat Bey siz nasılsınız? Bu küçük hanım da kıpır kıpır beş dakika uyutmuyor beni geceleri” diyorum. Beni masasının önündeki koltuğa yönlendiriyor.

“Olur öyle olur. Eşim oğlanlara hamileyken geceleri evin içinde dört dönerdi, ne kadar kaldı şimdi sizin bebeğin doğmasına” diyor sandalyesine dönerken.

“Üç ay var Murat Bey” diyor Ege.

“Çalışmaya devam edecek misin bebek gelene kadar?” diyor Murat Bey bana bakıp.

“Herhangi bir sıkıntım olmazsa çalışırım Murat Bey. Zaten az çok tanıyorsunuz artık beni. Oturamam ben evde afakanlar basıyor bana evde oturduğum zaman. Bu arada bir vakıf kuruyorum yakın zamanda. Sizinle de detaylarını paylaşıp fikirlerinizi almak isterim” diyorum.

“Evet duydum, Kerem anlattı biraz. Babanın fabrikasını Metin şerefsizine satmışsın, iyi de para almışsın” diyor. Artık adını duymak beni eskisi kadar ürkütmüyor. Hatta nötrüm geçmişe karşı hislerimde.

“Benden aldıklarına karşılık ondan alabileceğim tek şey paraydı. O parayı da bu şekilde kullanacağım” diyorum.

“Baban hayatta olsaydı seninle gurur duyardı. Sana ilk iş teklifi ettiğim günden bu yana hem kendini hem de departmanı o kadar çok geliştirdin ki iyi ki Jülide seni önermiş bize. Beni çok yetenekli bir halkla ilişkiler müdürü, Kerem’i de hayat arkadaşı ile tanıştırmış da haberimiz yokmuş” diyor Murat Bey.

Söylediği şey beni aynı anda hem mutlu hem de mutsuz ediyor. Sonra uzanıp masasının altından bir hediye kutusu çıkarıp bana doğru uzatıyor Murat Bey. Uzattığı kutuyu alıyorum.

“Hediyenizi düğünde vermek istemedim o karışıklıkta kaybolmasın diye şirkette vereyim dedim” diyor. Kutuyu kucağıma koyup kurdelesini çözüyorum. Kapağını açtığımda kutudan çok pahalı bir markanın bir çift kol saati çıkıyor. Kutuyu çevirip Ege’ye gösteriyorum.

“Zahmet etmişsiniz Murat Bey ne gerek vardı?” diyorum.

“Teşekkürler Murat Bey” diyor Ege de.

“Sizin gibi iki değerli insana az bile” diyor. Kutuyu kapatıp sehpa bırakıyorum.

Cep telefonumdan saate bakıp “Tekrar teşekkürler. Ben izninizle odama döneyim. Vakıf için bir iki mekana bakmam lazım öğlen dışarı çıkacağım. Çıkmadan bir iki işim var onları da halledeyim. Bu arada öğleden sonra saat ikide ekibimle bir toplantı yapacağım. Programınız müsaitse siz de katılır mısınız?” diyorum Murat Bey’e.

“Tamam gelirim, bu evde de bu kadar çok konuşuyor mu?” diyor Ege’ye bakarak.

“Hiç susmuyor” diyor Ege gülerek.

“Aşk olsun Kerem Bey” diyorum.

“Aşk olmuş olacağı kadar hadi git nereye gidiyorsan” diyor Murat Bey. Sehpaye bıraktığım kutuyu alıp doğruluyorum.

“Sizi bir akşam evimizde ağırlamak isteriz” diyorum.

“Olur gelirim. Ayarlarız biz Kerem ile bir gün. Sen Uludağ pilavı yapmayı biliyor musun bakayım? Annen çok güzel yapardı” diyor.

“Annemden de iyi yapıyorum. Annem annesinden, ben Sultan teyzemden öğrendim yemek yapmayı. Annem benim elime su dökemez” diyorum.

“Seni Sultan Hanım mı büyüttü? Sen tanıştın mı Kerem Sultan Hanım’la? Bursa’nın en iyi aşçısıdır. Tufan’ın elinden alabilmek için çok uğraştım zamanında.”

Ege “Tufan Bey’in cenazesinde tanıştım” diyor.

“Sen çok güzel kemalpaşa da yaparsın o zaman” diyor Murat Bey.

“Yapmaz mıyım alasını yaparım, siz geleceğiniz günü haber verin ben size mükellef bir Bursa sofrası kurarım” diyorum.

“Kerem oğlum kendine dikkat et bu seni yakında pehlivana çevirir karşılıklı kırkpınar güreşlerine katılırsın” diyor göbeğine vurarak.

“Bir kek yapıyor Murat Bey, her yaptığında bütün keki yiyorum size yetiyeceğim yakında hissediyorum” diyor Ege.

“Deme yahu!” diyor Murat Bey.

“Tamam, gidiyorum ben. Acıktım. Hamile kadına yemeklerden bahsediyorsunuz yirmi dakikadır” diyorum söylene söylene odadan çıkarken.

Öğle arasında Kadıköy iskelesinde Derya ile buluşuyoruz. Beni görünce koşup sarılıyor. Ben de kollarımı ona dolayıp bir süre kollarının arasında duruyorum. Kollarını çözerken “Balayı güzel geçmiş anlaşılan, ne güzel bronzlaşmışsın” diyor.

“Güzeldi gerçekten. Hiç İstanbul’a dönmeden ömrümün sonuna kadar Ege ile Çeşme’de yaşayabilirim” diyorum koluna girip yürürken.

“Çeşme güzeldir. Sana kaç defa beraber gidelim dedim gelmedin.”

“İlk defa Ege ile gitmem gerekiyormuş demek ki. Çok açım gel şuradan bir tost falan alalım bana” diyorum büfeye doğru çekiyorum kolundan tutup.

“Yemek yiyelim şurada” diyor ileride bir restoranı gösterip.

“Ofise baktuktan sonra işe dönmem lazım. Yerken baktığın ofisi gezeriz. Oyalanmayalım” diyorum.

“Ha böyle gezerken doğuracaksın bir gün, iki dakika sakın ol be kadın” diyor büfeye yaklaşırken. Büfeden bir tost ve su alıyorum. Derya’da kendine kola alıyor.

“Ne tarafta beğendiğin yer?” diyorum. Hemen caddenin karşısında bir yeri işaret ediyor.

“Manyak mısın kızım? Kadıköy İskelesi’nin karşısındaki bir mekana nasıl kira yetiştireceğiz?” diyorum.

“Kırası inanılmaz uygun, ben de şaşırdım gel bakalım” diyor. Tostumu yerken yolun karşısına geçiyoruz. Apartmanın kapısından asansöre biniyoruz. Derya en üst katın düğmesine basıyor. Asansör hareket ediyor.

“En üst kattaysa manzarası çok güzeldir” diyorum ağızımda tostla.

“İnanamayacaksın” diyor asansörden inerken. Elinde bir anahtar var. Yürüyüp soldaki kapıya gidiyor. Kapıyı açıp içeriye giriyor. Arkasından takip ediyorum. Kapı çok geniş bir salona açılıyor. Salondaki pencereler alabildiğine deniz manzarasına bakıyor. Manzara gözümü alıyor. İnsanların burada bulunmaktan huzur duymasını sağlayacak kadar güzel bir salon. Buraya gelecek olan insanların bir nebze huzur duymaya ölümüne ihtiyacı olacağı düşünülürse burası tam aradığım yer. Pencereye gidip iki kanadını açıyorum. Hafif esintili deniz havası salonu dolduruyor. Tam hayal ettiğim gibi.

“Bak dört tane de oda var” diyor. Dönüp Derya’yı takip ediyorum. Birbiriyle hemen hemen aynı boyutta koridorda karşılıklı dizilmiş dört tane oda var.

“Bu iki odayı doktor ve avukat odası yaparız” diyorum baştaki iki odayı gösterip.

“Aklında bizimle çalışabilecek bir psikolog var mı?” diyor.

“Ege’nin bir iki arkadaşı var onlarla görüşüyorum” diyorum diğer odalara giderken. “Burası da senin ve benim odamız olsun” diyorum sağdan ikinci odayı gösterip.

“Karşılıklı iki masa koyarız manzaraya karşı güzel olur” diyor Derya. Kafamı sallayıp onaylıyorum. Mutfak ve banyoyu gezerken Derya da peşimden geliyor.

“Deniz bir şey konuşabilir miyiz?” diyor.

“Söyle canım” diyorum ona dönerken.

“Gel salona geçelim” diyor. Dönüp giderken arkasından takip ediyorum. Gidip salondaki açık pencereye yaslanıyor.

“Son zamanlarda çok mutlusun Allah bozmasın hep böyle devam eder inşallah” diye giriyor cümleye. *Ne söyleyecek bu bana?* İçim çekiliyor. Gidip yanına pencerenin pervazına yaslanıyorum.

“Bu vakfı kurmak istediğinden emin misin? Buraya gelecek olan insanlar senin gibi derin yaralar almış insanlar olacak. Kendi yaşadıklarıyla başa çıkarken ne kadar çok yıprandığını biliyorum. Her geçen gün başka insanların acılarına şahit olmak sana ağır gelmeyecek mi?” diyor. Kollarımı bağlayıp yüzüne bakıyorum.

“Orada bir yerde her gün tecavüze uğrayan, istismar edilen, dayak yiyen, para karşılığı satılan, zorla bir yerlerde tutulan, bağışlamak isteyip sesini duyuramayan, kendini değersiz hissedenen, hiçbir şey hissedemeyen binlerce insan var Derya. Orada o insanların olduğunu ve benim yapacak hiçbir şeyim olmadığını düşünmek bana daha çok ağır gelir” diyorum.

“Haklısın, ben zaten gerekçelerine karşı durmuyorum. Ama seni tanıyorum. İnsanların acılarıyla karşılaştıkça kendini harabedeceksin” diyor.

“Artık güçsüz, köşelere sinen Deniz değilim ben Derya. Ne kadar çok değiştim görüyorsun. İnan bana insanları huzura kavuşturdukça bu gücüm daha da çok artacak. Sadece kendim için değil binlerce insan için özgürlüğün yolunu açacağım. Bu ne kadar önemli benim için tahmin bile edemezsin” diyorum.

Gelip bana sarılıyor. “Tekrar eski içine kapanık haline dönmenden korkuyorum” diyor. Beline sarılıyorum.

“Biliyorum. Beni düşündüğün için teşekkür ederim. İnan bana o Deniz çok eskide kaldı.” Çantamdan cep telefonumu çıkarıp ofisin fotoğraflarını çekip Ege’ye gönderiyorum.

“Güzel” diye cevap yazıyor.

“Ege de beğendi” diyorum Derya’ya.

“Kontratı hazırlatıyorum o zaman?” diyor.

“Hazırlat gidip imzalayalım” diyorum. Telefonu ile emlakçıyı arıyor. O emlakçı ile konuşurken camdan dışarıya sarkıp cadde-den geçen insanları seyrediyorum.

Telefonu kapattıktan sonra “Hadi gel emlakçıya gidip kira sözleşmesini yapalım” diyor. Pencereden doğrulup kapıdan çıkan Derya’yı takip ediyorum.

Akşam eve döndüğümde Çakıl beni kapıda karşılıyor. Ege eve gelmemiş. Öğleden sonra şirkette de göremedim. Eşyalarımı odama götürürken Çakıl beni takip ediyor. Çantamı yatağımın üzerine bırakıp mamasını vermek için alt kata iniyorum. Mama kabını doldurukten yerinde duramıyor. Kendi etrafında dönüyor. Mama kabını yere bırakır bırakmaz koşup hapur hupur yemeye başlıyor.

“Evdeki tek aç sen değilsin oğlum” diyorum mutfağa doğru giderken. Buzdolabını açıp yemeklik malzemelere bakıyorum. Elim belimde buzdolabı ile kesişiyoruz. Aklımda ne yapacağıma dair bir fikir olmayınca böyle mal gibi kalıyorum dolabın karşısında. Bakıp bakıp en sonunda tavuk sote için malzemeleri alıp tezgaha götürüyorum. Yemek yapmadan önce tekrar üst kata çıkıp duşa giriyorum. Su ısınana kadar soğuk suyun altında bekliyorum. Soğuk su anlık olarak nefesimi kessede daha sonrasında kan akışımı hızlandırıp beni uyandırıyor. Günün yorgunluğunu suya bırakıyorum. Duştan sonra üzerime bir gecelik geçirip mutfağa iniyorum. Çakıl mutfağa yanıma gelip kapısına uzanıyor. Başını patilerinin üzerine koyup beni izliyor.

Tavuğun yanına pilav yapmak için erzak dolabından pirinç ve şehriyeyi alıyorum. Pirinçleri yıkamak için göz kararı kaseye dolduruyorum. Malzemeleri yıkayıp doğrayıp tavada soteliyorum. Pilavı yaptıktan sonra saate bakıyorum. Saat dokuza geliyor. Telefonumu alıp Ege’yi arıyorum. Açmıyor. Açmayınca kendi

yemeğimi yiyorum. Aç gelirse yer diye Ege için tabaklara yemek bölüp kalan yemekleri buzdolabına kaldırıyorum. Salona gidip ışıkları yakmadan televizyonu açıyorum. Televizyondan bir radyo kanalı açıp koltuğa uzanıyorum. Koltuğa uzanmak ağrıyan belime iyi geliyor. Bebek büyüdükçe belime ve kasıklarına olan baskısı arttı. Ancak uzandığımda ne kadar çok yorulduğumu anlayabiliyorum. Müzik dinlemek iyice uykumu getiriyor. Kalkıp televizyonu kapatıp odama çıkıyorum. İşe gitmek için telefonumun saatini kurup yatıyorum. Uyku beni ele geçiriyor.

Kapının çarpma sesine uykumdan sıçıyorum. Zaten son zamanlarda uykum çok hafifleşti. Her sese uyanabiliyorum. Doğrulup saate bakıyorum. Gece üçe geliyor. Odamdan çıkıp alt kata inerken salona giden Ege'yi görüyorum.

"Hoş geldin" diyorum. Dönüp bana bakıyor.

"Uyandırdım mı?" diye soruyor. Yanına gidip koluna giriyorum koltuğa yürürken.

"Olsun evde olduğunu bilmek daha rahat uyumamı sağlıyor" diyorum. Beraber koltuğa oturuyoruz. Çok yorgun görünüyor. Koltuğun tepesine tırmanıp arkasına geçiyorum. Omuzlarına masaj yapıyorum. Kendini elimin verdiği hisse bırakıyor.

"Çok yorulmuşsun" diyorum omuzlarındaki gerginlikten anladığım kadarıyla.

"Bana bir kahve yap" diyor elimi tutup. Koltuğun sırtından atlayıp mutfığa gidiyorum. Kahve makinesine kapsülleri takıp raftan fincanları alıyorum. İçeriden müzik sesi geliyor. Çok seksi bir kadın sesi şarkı söylüyor. Şarkıyı tanımıyorum. Kahve hazır olunca fincanlara doldurup salona götürüyorum. Çok keyifsiz görünüyor. Onu böyle keyifsiz ve yorgun görmek beni üzüyor. Kahveleri sehpaye bırakıp sehpanın etrafından dönüp Ege'nin karşısına geçip hafifçe salınmaya başlıyorum. Kahvesini içerken beni izliyor. Elimi saçıma atıp saçımdaki tokayı çıkarıp atıyorum. Müziğe ayak uydurup kalçalarımı sallıyorum. Dönüp eğilerek bacaklarımı okşuyorum. Geceliğim çok kısa bu kadar eğildiğimde

oturduğu yerden her yerimi görebilir. Tekrar doğrulup geceliğin askılarını indirip memelerimi açıyorum. O bana bakarken kendi memelerimi okşuyorum. Memelerim o kadar çok büyüdü ki avucuma sığmıyor. O beni izlerken daha da dikleşiyorlar. Memelerimi bırakıp geceliği belimden sıyrıp atıyorum. Ege'ye doğru yürüyüp önünde diz çöküyorum. Hiçbir şey söylemeden bana bakıyor. Ellerimi pantolonunun kemerine uzatıp gözünün içine bakıyorum.

“Emebilir miyim efendim?” diyorum. Bardağını arkamdaki sehpaaya bırakıp koltuğa yaslanıp ellerini başının altına alıyor. Kemerini çözüp pantolonunun fermuarını ve düğmelerini açıp penisini dışarı çıkartıyorum. Eğilip dudaklarımın arasına alıyorum. Kendimi koltuğa daha çok yaklaştırp ağzımın içinde daha da geriye sokuyorum penisini. Yavaş yavaş ağzıma sokup çıkarıyorum. Zevk sıvıları aktıkça emip yutuyorum. Kalçasını ağzıma doğru itiyor. Kontrolü ona bırakma zamanım geliyor. Uzanıp saçlarımdan tutup ağzımda gidip gelmeye başlıyor. Ağzımı daha çok açıp boğazımın gerisine doğru alıyorum penisini. Ağzımdan onun zevk sıvısı ve benim salyalarım akıyor bacaklarına doğru. Saçlarımı avucunda toplayıp beni kucağına çekiyor. Dengemi kaybetmemek için kolundan tutuyorum. Külodumu yana çekip kendini içime itiyor. Kucağında zıplatıyor. Bacaklarımı kapatıp penisini içimde sıkıştırıyorum. O alttan vurdukça bacaklarım açılıyor. Belimden tutup beni kucağına bastırıyor. Hareketinin etkisiyle çığlık atıyorum.

“Hareket et” diyerek belimi bırakıyor. Kollarımı boynuna sarıp kucağında zıplıyorum. İçimden daha çok hızlanmak geliyor. Her hareketimde daha çok hızlanıyorum. Zevk bedenimin her yanını ele geçiriyor. Ege boştaki eliyle kalçama vuruyor. Geriye doğru sıçırıyorum. Elini çekip tekrar vuruyor. Kalçamdaki sızı beni daha da çok azdırıyor. İki eliyle birden vurduğunda kendimi kaybediyorum. Kucağında inleyerek, çığlık atarak kendimden geçiyorum. Yüzüne bakıyorum. Kalçamdaki elini çekip yüzüme tokat atıyor. Tokatına karşı yüzümü sabit tutup gözlerine bakmaya çalışırken bir taraftan da kucağında zıplamaya devam ediyorum. Yüzümün diğer tarafına tokat atıyor.

Boynuna daha çok sarılıp “Dayanamıyorum, boşalabilir miyim?” diye inliyorum kulağına doğru. Elleri ile yeniden belimden tutup kendine bastırıyor.

“Gel” diyor. O içime patlarken penisinin etrafında kasılarak kendimi kasıklarına sürtüyorum. Kasıklarındaki kıllar tenimi okşuyor. Kendimi kollarına bırakıyorum. Başımı göğsüne yaslıyorum. Belime sarılıyor. Kokusunu içime çekiyorum uzun uzun. Sonra yavaşça başımı göğsünden kaldırıp koltukta yana geçip gözlerine bakıyorum.

“Neden sıkıldıysan bana anlatmak ister misin?” diyorum. Yüzüme bakıyor. Gülümsüyor. Elini saçıma atıp saçımı okşuyor.

“Sen bu güzel aklını yorma, her zamanki koşturmacalar” diyor. Benimle içinde ne varsa paylaşsın istiyorum. Mademki evlendik mademki artık onun karısıyım bana dertlerini anlatsın istiyorum. *Deniz sen onun karısı değilsin unut bunu. Daha onun odasında bile uyuyamıyorsun. Yine saçmalamaya başladın diye dürtüyorum iç sesimi. Bilmen gereken bir şey olursa Ege zaten sana söyler. Kapat çeneni git uyu.* Aklıma yaptığım yemek geliyor.

“Aç mısın ben yemek hazırlamıştım sana” diyorum.

“Bu saatte yemek yiyeyem” diyor.

“Ben dolaba kaldırayım o zaman onları” diyerek kalkıp yerdeki geceliğini alıp kafamdan geçiriyorum. Mutfığa gidip ayırdığım yemekleri saklama kaplarına koyup dolaba kaldırıyorum. Bulaşıkları makineye yerleştirirken Ege mutfak kapısına geliyor.

“Bırak şimdi onları yürü gidip uyuyalım” diyor. Elimdeki ta- bağı tezgaha bırakıp arkasından gidiyorum. Merdivenlerden çıkıyoruz. Kendi odama yönelip kapıyı açarken Ege elimden tutup beni kendi odasına çekiyor.

“Uyuyalım dediğime göre birlikte demek istemişimdir. Git odanda uyu derdim aksi halde” diye söyleniyor. Peşinden odasına girip yatağına tırmanıyorum. Gömleğini ve pantolonunu çıkarıp kirli sepetine atıyor. Oturduğum yerde vücudunu seyrediyorum. Yanıma gelip yatağa yatıyor. Dönüp yüzüne bakıyorum.

“Orada durup sabaha kadar bana mı bakacaksın?” diyor.

“Bakabilir miyim?” diyorum. Kolumdan çekip beni kollarının arasına yatırıyor. Sırtımı göğsüne iyice yaslayıp kollarının arasına yerleşiyorum. Elini karnımın üzerine koyuyor. Rüya tekme atıyor.

“Terbiyesiz daha şimdiden babasına yaptığına bak” diyor Ege. Sesindeki gülümseme tınısını duyabiliyorum. Ben de gülüyorum.

“Bana neler yapıyor bir bilsen, seni aratmıyor” diyorum fısıldayarak.

“Babasının kızı” diyor beni daha çok kollarının arasına çekerken.

Derneğin açılış gecesi için Derya ve Melis ile iki ay boyunca gece gündüz demeden köpek gibi çalışıyoruz. Avukatlar resmi işlemleri hallederken biz de derneğin tanıtımı ve faaliyete geçmesi için gerekli organizasyonları hallediyoruz. Reklamcı olmanın avantajlarını sonuna kadar kullandığımız bir dönem geçiriyoruz üç kadın.

Derya finans dünyasından tanıdığı ne kadar bankacı varsa iletişime geçip sponsorluk talep ediyor. Melis ve ben tanıdığımız bütün gazeteci arkadaşlarımızla buluşup tanıtım çalışması yapıyoruz. Melis’le tanıtım dosyalarını hazırlarken birkaç kez gırtlak gırtlığa geliyoruz. Onu sürekli darlayıp süreci hızlandırmaya çalıştığım için bana fena patlıyor. O benim fikirlerime söyleniyor ben de onunkilere. Her şeyin kusursuz olmasını isteyen yanımla savaşıyorum sürekli. Hamile bir gestapo olarak derneğin ofisinde sağa sola dolandıkça Derya’yı da delirtiyorum. Açılış gecesi için hazırladığı örnek yemek menülerini önüme fırlatıp basıp gidiyor bir gün. Geri döndürene kadar canım çıkıyor.

Açılış gecesinin yemekli olmasını Murat Bey tavsiye etti. Murat Bey'in önerisini dinleyip bir otelin balo salonunu kiraladık. Murat Bey aynı zamanda şirketin yemeklerini hazırlayan catering firması ile konuşup açılış gecesinin yemek organizasyonunu halletti. Alabileceğimiz bütün yardımlara ihtiyacımız var. Bu süreçte Murat Bey elinden gelen bütün desteği sağlıyor bana. Çok zor bir konu üzerinde çalışacağız ve arkamızda Murat Bey'in olması bize resmi mecralarda büyük bir güç sağlıyor.

Açılış gecesinin sunuculuğunu Melis ile beraber Ege'nin yapmasını istiyorum. Çünkü bu hayatta tanıdığım hitabeti en güçlü insan Ege. Her konuda olduğu gibi bu konuda da ona gözüm kapalı güvenebileceğimi biliyorum. Kendini dinletemeyeceği bir Allah'ın kulu yok bence. Bir yandan harıl harıl gecede yapacağım konuşma için hazırlanıyorum. Ege de ben de çok yoğun bir programın içinde boğuşuyoruz iki ay boyunca. Hem şirketteki işleri hem de açılış gecesinin hazırlıklarını sürdürürken evimizin salonu yaşayan bir ofise dönüşüyor. Masanın bir ucunda o diğer ucunda ben, yedi yirmi dört telefonla konuşuyoruz. Bazı günler içimden telefonu karşımdaki duvara fırlatmak geliyor.

Açılış günü geldiğinde erkenden otele gidip hazırlıklar için bize ayrılan odaya yerleşiyoruz kızlarla. Derya elbiselerimizi kıllırlarından çıkarırken odanın içinde elim belimde volta atıyorum.

"Kızlar önce beni hazırlasınlar yoksa heyecandan doğuracağım buraya" diyorum.

"Evet önce bunu hazırlasınlar, geç kalmasın yemin ederim bunu çekecek derman kalmadı bende" diyor Melis. Dik dik yüzüne bakıp karnımı gösteriyorum.

"Doğrurum bak buraya" diyorum halının üstünde zıplayıp. "Buraya doğururum sinirlendirme beni insan üretiyorum ben burada" diyorum. Derya gülüyor. Kız aramızda kalmaktan yoruldu.

Odanın kapısı çalınıyor. Kuaför ve makyözler geliyor. Derya'nın astığı elbisemi ve eşyalarımı alıp giyinmek için banyoya gidiyorum. Soyunup elbisenin güzel durması için aldığım iç çamaşırı takımlarını giyiyorum. Elbiseyi tepemden geçirip yandaki fermuarını kapatıyorum. Aynada üzerimdeki lacivert elbiseye bakıyorum. Göğüs altına kadar taşlarla kaplı, v yaka. Taşların bittiği yerden itibaren yere kadar uzanan tül den bir eteği var. Karnımı fazla sıkıyor içinde rahat nefes alabiliyorum. Elbisenin altına bu akşam için aldığım açık mavi, sedefli stiletto larımı giyip banyodan çıkıyorum.

Derya “Deniz Hanım’dan başlayabilirsiniz” diyor kuaföre. Geçip aynanın önüne oturup saçımdaki tokayı çıkartıyorum. Kuaför saçımı yaparken oturup konuşmamı gözden geçiriyorum. Akıcı bir konuşma yapabilmem için metne hakim olmam lazım. Bir türlü odaklanamıyorum.

Saçım ve makyajım yapıldıktan sonra kızları odada bırakıp son hazırlıklara bakmak için davetin olduğu salona iniyorum. Garsonlar masaların son hazırlıklarını yapıyor. Sahnede ışık ve ses kontrollerini yapan Ege’nin yanına gidiyorum. Üzerinde elbisemle aynı renk bir takım elbise var. Lacivert bir insana ancak bu kadar yakışır. Sahnenin önünde dikilip yüzüne bakıyorum. O da göz ucuyla bana bakıyor.

“Çok yakışıklı siz Kerem Ege Arman Bey” diye sesleniyorum sesimi değiştirerek. Gülüyor.

“Siz de çok salaksınız Deniz Arman Hanım” diyor.

“Salak seviyorsan demek ki” diyorum kollarımı bağlayarak. Yanıma gelip önümde diz çöküyor. Göz hizama gelip gözümün içine bakıyor.

“Sevdiğimi kim söyledi?” diyor. Omuz silkiyorum. Göz kırıyor.

“Ben gidip diğer hazırlıklara bakayım” diyerek sahneden uzaklaşıyorum. Kızların hazırlıkları ne alemde bakmak için asansöre binip düğmeye basıyorum. Asansör odanın olduğu kata gelince duruyor. Ama içimden asansörden inmek gelmiyor. En üst

katın düğmesine basıyorum. Asansör tekrar hareket ediyor. En üst kata geldiğinde asansörden inip yangın çıkışına gidiyorum. Kapı açık. İtip yangın çıkışından çatıya çıkan merdivenleri tırmanıyorum. Çatıya açılan kapıyı da açıp kendimi çatıya atıyorum. Ay gökyüzünde yükseliyor. Attığım her adımda muhteşem İstanbul manzarası beni biraz daha kucaklıyor. Çatının kenarına oturup manzarayı izliyorum. İçim açılıyor. Düşüncelerimin yoğunluğundan uzaklaşıyorum. Günlerin verdiği yorgunluğun meyvesini birazdan toplayacağız. Otelin girişine doğru baktığım zaman davetlilerin gelmeye başladığını görüyorum. Derya misafirleri karşılamaya başlamıştır. Benim de yanında olmam gerekiyor ama aşağıya şimdi inmek istemiyorum. Öylece manzarayı seyrediyorum. İçime sinmeyen ne olduğunu bilmiyorum. İçimde bir yer, bir şeyin yanlış olduğunu söylüyor bana. Derin bir nefes alıp kafamı toplamaya çalışıyorum.

Telefonumun titremesi beni kendime getiriyor. Elimdeki telefonun ekranına bakıyorum. Melis arıyor. Açıyorum.

“Deniz neredesin başlıyoruz beş dakikaya” diyor.

“Geliyorum canım birazdan” diyorum telefonu kapatırken. Oturduğum yerden kalkıp çatı kapısından otele giriyorum. Asansöre binip balo salonunun olduğu kata iniyorum. Salonun kokteyl alanında Derya ve Melis beni bekliyor.

“Hadi çabuk hadi” diyor Derya beni görünce.

“Ne çabuk ya? Sekiz aylık hamileyim ben. Anca bu kadar çabuk olabiliyorum” diyorum pıtı pıtı yanlarına yürürken. Hep beraber salona giriyoruz. Derya ve ben en ön masadaki yerlerimize yerleşiyoruz. Salonun ışıkları karartılmış. Melis sahnenin kenarındaki Ege’nin yanına gidiyor. Karanlıkta etrafımdaki insanlara bakıyorum.

“Geri dönüş yapan herkes gelmiş neredeyse” diyorum Derya’ya. Fotoğrafçı davetlilerin fotoğraflarını çekerek dolaşiyor.

“Geri dönüş yapmayanlar bile geldi” diyor. Seviniyorum. Ne kadar çok insana kendimizi anlatabilirsek o kadar iyi. Salonda

çalan hafif müzik kesiliyor. Sahne spotları yanıyor. Çok daha kuvvetli bir müzik ile birlikte Melis ve Ege sahneye çıkıyorlar.

Melis elbisesini düzeltip derin bir nefes alıp konuşmaya başlıyor.

“Değerli misafirler derneğimizin açılış gecesine hoşgeldiniz” diyor.

“Hoşgeldiniz” diye tekrarlıyor Ege.

“Bu özel gecede sizlerle bir arada bulunmak bizler için çok değerli” diyor Melis.

“Geçtiğimiz yılın verilerine göre ülkemizde işlenen suçların yüzde elli ikisini vücut dokunulmazlığına karşı işlenen suçlar oluşturuyor. Gün geçtikçe artan bu yüzdenin karşısında durabilmek ve suça engel olmak için toplumun genelinde farkındalık yaratmak elbette gerekli. Peki işlenmiş suçlar karşısında nasıl bir tavır sergiliyoruz? Bu durumda olayın mağdur veya mağdurlarının yanında gerçekten durabiliyor muyuz?” diyor Ege.

“Yaşadığımız toplumun genelinde işlenen cinsel suçlara baktığımızda okların çevrildiği yönde mağdurun olduğunu görüyoruz. Maalesef açılan tüm dava dosyalarında bunun izlerine rastlayabiliyoruz. Ve tabii bir de hiç haberimizin olmadığı binlerce insan var. Şimdi izninizle dernek başkanımız Sayın Deniz Arman’ı konuşmaya devam etmek üzere sahneye davet ediyorum” diyor Melis.

Sandalyemi itip ayağa kalkıyorum. İnsanlar alkışlıyor. Der-ya konuşmamın yazdığı kartonetleri bana uzatıyor. Elinden alıp sahneye doğru yürüyorum. Ayaklarım geri geri gidiyor. Sahneye çıkan merdivenlerin başına geldiğimde Ege yanıma gelip elini uzatarak sahneye çıkmama yardımcı oluyor. Elini tutup merdivenleri çıkıyorum. Sahnedeki sabit mikrofونun başına geçiyorum. Işıkların altındayken oturan misafirler net gözüküyor. Yine de salona göz gezdiriyorum.

Elimdeki kağıtları evirip çevirirken “Hoşgeldiniz” diyorum. Sallondan bir alkış sesi yükseliyor. Kendi içimde konuşmaya devam

edecek cesareti arıyorum. Kendimi konuşmaya ikna etmeye çalışıyorum. Sesim çıkmıyor. İnsanlar bana bakıyor. Salondan hafif bir uğultu sesi geliyor kulağıma. Dönüp arkamdaki Ege'ye bakıyorum. Ona bakınca bütün basmakalıp cümleler anlamını yitiriyor. Ege'nin sözleri kulağıma geliyor. "Sen inkar etsen de bunları yaşadın. Yaşananlar senin geride kalan bir parçan, değiştiremezsin ve sen bu olaydan ibaret değilsin. Kim olduğunu değiştiriyor mu yaşadıkların düşün bakalım. Gerçeği çarpıtma, sen kurban değilsin, suçlu hiç değilsin. Kimsin sen Deniz, söyle bana." Elimdeki kağıtları sahneden aşağıya fırlatıyorum. Mikrofonu durduğu yerden alıp boştaki elimde mikrofon tutacağını tutuyorum.

"Şimdi size bu kağıtlardaki istatistikleri okuyup insanların çektiği acıları anlatacağım ve siz de çok etkilenip bu salondan içinizde insanlara yardım etme isteğiyle dolu olacak çıkacaksınız öyle mi?" diyorum. Salondaki bütün uğultular kesiliyor.

"Ben daha bugüne kadar herhangi bir sayısal verinin bir gerçeği değiştirebildiğine şahit olmadım. Derneğimizin adı Bir Nefes Derneği. Bir nefes almak ve hayatını sürdürmek bedava değil mi? Hayır değil. Bazılarımız için aldığımız her nefes ödememiz gereken bir bedel ve ben de bu bedeli ödeyen çocuk kadınlardan biriyim. Ben Deniz Arman. Evlenmeden önceki adımla Deniz Gürsu. Gürsu Tekstil'in sahibi rahmetli Tufan Gürsu'nun kızıyım. Hepinizin evinde illa ki bir tane Gürsu Tekstil havlusu vardır. Evet, o çok iyi bildiğiniz markanın sahibinin kızıyım ben. On iki yaşında babamın çok güvendiği ortağı, can dostu bana tecavüz etti" diyorum. Arkamda Melis elindeki mikrofonu yere düşürüyor. Dönüp göz ucuyla yüzüne bakıyorum. Şok içinde bana bakıyor. Salondan çıt çıkmıyor.

"Yıllarca hiçbirinizin karşı karşıya kalmasını istemeyeceğim şekilde sistematik bir istismara maruz kaldım. Korkutuldum, sindiğim gölgelerden çıkamamam için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Sizin hava soluduğunuz gecelerde ben ateş soluyordum. Ve yanımda hiç kimse yoktu. Uyandığım sabahlar benim için yeni bir günün başlangıcı değildi. Her gün başka bir kabusu

uyanıyordum. Yedi sene. Yedi senemin her günü gönül rahatlığı ile derin bir nefes alamadan geçti. Ve tuhaf olan şu ki istismar ve tecavüz eğitimsiz, cinsel yönden bastırılmış, hayatı boyunca hiç kadın görmemiş adamlar tarafından gerçekleştiriliyor zannediyorsunuz. Hayır öyle değil. Benim failim çevresi olan, çevresinde kadınlar olan, okuduğu okulları birçoğunuzun hayal bile edemeyeceği, kendi kızları olan, herkesin adam saydığı biriydi. Bir gün benim şansım döndü. Ben söylemeye cesaret edemesem bile babam olanları öğrendi. Güçlü bir adamın kızı olarak kurtuluşum için gerekli her şey yapıldı, büyük paralar harcandı. Önüme dünyaları serdi babam; doktorlar, terapistler, tatiller, hediyeler. Sadece bir kez gülümsediğimi görmek için dünyayı yakacak bir babam vardı. Peki gerçekten bir kurtuluş var mıydı? Hayır. Yaşadıklarım hâlâ benim içimde. Bu öyle bir travma ki atlattığınızı zannettiğiniz her an bambaşka bir şekle bürünüp sizi korkutacak farklı bir yer bulabiliyor. Çok yakında kendi kızımı kucağıma alacağım. Tahmin edin bakalım en büyük korkum ne benim? Tahmin edebiliyorsunuz değil mi? Bakışlarınızda görebiliyorum. İşte biraz da bu yüzden, benim yaşadıklarımı başka çocuklar, kadınlar, insanlar yaşamasın diye kuruldu bu dernek. Velev ki yaşadılar dipsiz bir kuyuda tutunacak hiçbir şey olmadan debelenip durmasınlar diye kuruldu. Onların derin bir nefes almasına yardım edeceğinize inanarak iniyorum sahneden. İyi akşamlar” diyorum.

İlk alkış arkamda duran Ege'den geliyor. Sonra davetliler de onunla beraber alkışlamaya başlıyorlar. Elimdeki mikrofonu yeri-ne takıp sahneden inmek üzere merdivenlere yöneliyorum.

Ege elimden tutup sahneden inmeme yardım ederken kulağıma fısıldıyor; “Seninle gurur duyuyorum Deniz.”

Sahneden inince gözünün içine bakıyorum. Gülümsüyor. Yaptığım şeyin doğru olduğunu biliyorum. Ege'nin sözleri sergilediğim duruşun doğruluğunu destekliyor. Masamıza dönüyorum. Melis mikrofona yaklaşip gecede sahne alacak grubu anons ediyor. Sonra sahneden inip yanımıza geliyor. Dik dik yüzüme bakıyor.

“Söyle içinde kalmasın Melis” diyorum yüzüne bakıp.

“Bunca yıllık arkadaşın olarak az önce duyduklarımın şoku-
nu bir kenara bırakıyorum. Haber başlıklarını düşünmek istemi-
yorum” diyor reklamcı refleksi ile.

“Sen ne yapıyorsun ya telefona gömülmüşsün? Bu az önce ne
yaptı farkında mısın Derya?” diyerek önündeki peçeteyi Derya’ya
atıyor Melis.

“Bir dakika fark ediyorum” diyor Derya. Kafasını telefonun-
dan kaldırıp telefonu bize döndürüyor. Ekranda derneğin bağış
hesabı açık. Elinde telefonu tutarken bir yandan ekranı yeniliyor
sürekli. Her yenilemesinde hesaptaki para artıyor. Melis uzanıp
telefonu elinden çekiyor. Ekranı bakıp yeniden sayfayı yeniliyor.

“Hakikaten reklamın iyisi kötüsü olmuyor” diyor telefonu
Derya’nın önüne atıp.

Doğuma üç hafta kala izne ayrılıyorum. Doğumdan sonra
kullanabilmek için iznimi iteleyebildiğim kadar iteledim ama ka-
nunen daha fazla çalışmam yasak. Ofiste olamasam bile evden
işleri yürütmeye çalışıyorum. Bir yandan Rüya için evi hazırla-
maya çalışıyorum. Şimdilik onun bir odaya ihtiyacı yok. Yatağı-
mın yanına onun için sallanan bir beşik alıyorum. İçinde şeker
pembesi bir nevresim takımı ve pofuduk yastıklar var. Beşiğin
etrafını şeker pembesi fırfırlar çevreliyor. Ben iyice ağırlaştığım
için Rüya’nın eşyalarını alma işini Bilge ve Derya’ya kitliyorum.
Hergün ellerinde başka poşetlerle çıkıp geliyorlar. Odamda pem-
be zıbın dağları oluştu. Aldıkları kıyafetleri yıkayıp ütülemekten
helak oluyorum. Dünyada gözü dönmüş bir teyze ve haladan
daha fenası yokmuş bunu öğrendim.

Ege, Bilge ve Derya’nın yarattığı kaotik ortamdan kaçmak için
akşamları eve geç geliyor. Onlara kalsa Ege’yi evden atıp kendi-
leri yerleşecekler. Nereden sardım bu delileri başıma ben de bil-
miyorum. Çakıl ne zaman Bilge’nin sesini duysa koşup masanın
altına giriyor. Evdeki köpeği bile manyak ettiler.

Bir yandan bebek bakımı ile alakalı videoları izleyip, kitapları inceliyorum. Ben hiçbir bebekle muhattap olmadım desem yeridir. Zaten iki tane yakın arkadaşım var ikisi de bekar ve çocuksuz. İnsanlar kafayı yemiş. Her kafadan ayrı bir ses çıkıyor. Zart metodu, zurt metodu, biri diyor uyku eğitimi önemli, öbürü diyor uyku eğitimi değil o uyku alışkanlığı. Sosyal medyadaki bilgi kirliliğini hiç saymıyorum bile. Bir bebekle uğraşmak ne kadar zor olabilir diyordum. Gözümü korkuttular. İzleyip, okudukça asabım bozuluyor. Delirdikçe evi temizleyip duruyorum.

Başta yaşadığımız problemler yüzünden doktorum doğumu sezaryen ile yaptırmak istiyor. İnatlaşıyoruz. Başka kadın doğum uzmanlarının da görüşünü alıyorum. Anlık gelişen bir süreç olmadığı sürece normal doğum yapabileceğimi söylüyor bir çok uzman. Tefik Bey sezeryanda ısrarcı olunca doğumu onun yaptırmasını istemediğimi söylüyorum. Yıllardır yanımda olan doktorumdan soğuyorum. Bana kızıyor. İnatlaşıyoruz. Kavga kıyamet sonunda ikna ediyorum. “Doğum sırasında ufak bir problem dahi görürsem anında sezaryene alırım seni ona göre” diyor. Beni tanıyan bir doktorla doğuma gireceğim için içim rahatlıyor.

Evde boş kalınca kendimi dinlemekten paranoyak oldum. Yalancı doğum ağrıları başladığından beri her kasılmada doğuruyorum zannedip araba anahtarlarına koşturuyorum. Ben bir doğuruyorsam, Ege dokuz doğuruyor her gece paranoyam yüzünden.

“Doğuruyorsan doğur doğurmuyorsan sakın ol otur şuraya delirtme beni” diyor ne zaman paniklesem. Kasılmalar geçince sakinleşip oturuyorum dizinin dibinde. Son zamanlarda bana karşı aşırı sabırlı. Sabrının sınırlarında dolaştırdığımı bilsem de elimden bir şey gelmiyor.

Sabah Çakıl'ın kuyruğunun yüzüme çarpması ile uyanıyorum. Rüyasında ne görüyorsa uykusunda koşuyor. Artık gece gündüz benim yanımdan ayrılmıyor. Geceleri beraber uyuyoruz.

Ne yaparsak yapalım yanımdan ayrılmıyor. Rüya'yı mı sahipleniyor, beni mi bilemiyorum. Yatakta iki seksen uzanmış haline gülüyorum. Otuz kiloluk koca bir dana Çakıl.

Yataktan kalkıp banyoya gidiyorum. Kalktığımı fark eden Çakıl yataktan kalkıp pati pati yanıma geliyor. Suyu açıp ısınmasını beklerken geceliğimi çıkarıyorum. Aynada kocaman olmuş göbeğime bakıyorum. Patlayacak gibi görünüyor. Elimi suya uzatıp sıcaklığına bakıyorum. Suyun sıcaklığı makul seviyeye geldiğinde duşa girip yıkanıyorum. Sabahları duşa girmek bana iyi geliyor. Üzerimdeki bitmek bilmeyen yorgunluğu biraz olsun azaltıyor. Çakıl kafasını duşa sokup su içiyor.

“Hayır Çakıl, buradan su içemezsin sabunlu o su” diyorum. Gitmiyor. Asla sözümü dinletemiyorum, asla. *Daha bir köpeğe lafını geçiremiyorum bir de anne olacağım ben.* Odamın kapısı açılıyor.

“Deniz” diye sesleniyor Ege.

“Duştayım. Çakıl beni rahat bırakmıyor” diye sesleniyorum. Ege banyoma geliyor. Kapının pervazına yaslanıp bana bakıyor. Ayağımla Çakıl'ı itelemeye çalışıyorum. Gitmiyor.

“Çakıl çık dışarı” diyor. Sahibinin sesini duyan Çakıl anında dışarı çıkıyor. *Evet bu evde kimin sürü lideri olduğu çok açık.*

“Sabunlu su içti” diyorum kafamdaki şampuanı durularken.

“Sabunu direkt yemişliği var bir şey olmaz” diyor. Kapıya yaslanmış bana bakarken çok yakışıklı görünüyor.

“Bence hâlâ bu duşa beraber sığabiliriz” diyorum. Gülüyor. Elini ensesine atıp tişörtünü çıkartıyor. İç çamaşırını da çıkartıp duşta yanıma geliyor. Suyun altından çekilip geçmesi için alan açıyorum. Suyun altına girip saçlarını yıkıyor. Duşta duvara yaslanıp kendini yıkamasını izliyorum. Bedeninden akıp giden suyu seyrediyorum. Raftaki şampuanı alıp avucuna sıkıyor. Saçlarını şampuanlarken bana bakıyor. Gülüyor.

“Sapık gibi bakıyorsun” diyor.

“Sapıtmış olabilirim haklısın” diyorum.

“Bunlar son özgür günlerin, çok yakında bilekliğini geri alacaksın, ondan sonra da böyle tip tip bakabilecek misin göreceğiz” diyor.

Sol bileğimi tutup bilekliğimin olması gereken yeri okşuyorum.

“Özledim” diyorum.

Duvarda yaslandığım yere gelip ellerini iki yanına koyup yüzüme doğru eğiliyor. Saçlarından damlayan sular burnuma geliyor. Gıdıklanıyorum.

“Ben de bana hizmet etmeni özledim” diyor.

Ses tonu içimi gıdıklıyor. Dudaklarıma uzanıyor. Dudaklarım aralanıp öpüşüne karşılık veriyor. Bileğimi bırakıp kollarımı boynuna sarıyorum. Dudaklarının verdiği his içimde büyüyen bir arzuya sebep oluyor. Bacaklarımın arasından süzülen suları hissediyorum. İçimden bir şey boşalır gibi oluyor. Ege içimden akan sıvının sıcaklığını fark edip geri çekiliyor. İkimizde düşün zeminine bakıyoruz. Yerde kanla karışık bir sıvı var.

“Sanırım suyum geldi” diyorum.

“Tamam, sakın oluyoruz. Panik yok” diyor gözümün içine bakıp. Ne paniği kıpırdayamıyorum bile. Kafamı sallıyorum.

Ege düşün başlığını alıp bacaklarımın arasına tutuyor.

“Şimdi seni yıkayacağım, sonra beraber giyineceğiz ve hastaneye gideceğiz. Tamam mı?” diyor. Yine kafamı sallıyorum. Beynim durdu. Ege beni ve kendini yıkadıktan sonra banyo dolabından havlu alıp bana sarıyor. Duştan çıkıp benim de duştan çıkmama yardım ediyor. Hareket etmekten korkuyorum. Öyle bir şey olamayacağını bilmeme rağmen kıpırdarsam bebek düşecekmiş gibi hissediyorum. Ege odama gidip kıyafetlerimi getiriyor. Elinden alıp temkinli bir şekilde giyiniyorum.

“Ben giyinip geliyorum. Bekle beni burada” diyor banyodan çıkarken. Belimden karnıma oradan da dizlerime vuran bir

sancı geliyor. Uzanıp banyodaki kaloriferi tutuyorum. Sancının geçmesini bekliyorum. Bir süre beni sıkıştırıp sonra geçiyor. Ege geliyor.

“Sancım başladı” diyorum.

“Tamam, hadi gidiyoruz” diyor. Elini tutuyorum. Banyodan çıkıp evden çıkmak üzere alt kata iniyoruz. Ege antrede duran hastane çantasını alıyor. Kapının önündeki pufa oturup ayakka-bılarımı giyiyorum. Kapıdan çıkmak için ayağa kalktığım sırada bir sancı daha geliyor. Gerçek doğum sancısı daha önce yaşadığım hiçbir acıya benzemiyor. Dudaklarımdan istemsiz bir inleme dökülüyor. Ellerimi duvara koyup öne doğru eğiliyorum. Nabzım deli gibi atıyor. Sancı bir dakika boyunca beni tutup sonunda serbest bırakıyor.

“İyi misin Deniz?” diyor Ege. Kafamı sallıyorum. Evden çıkıp arabaya gidiyoruz. Ege ön koltuğu rahat oturmam için geriye doğru çekiyor. Geçip koltuğa oturuyorum. Ege arabaya binip arabayı çalıştırıyor. Yola çıkıyoruz. Sancı yeniden geliyor. Kapının koluna tutunuyorum. Ege radyoyu açıyor. Sakinleşmem için müziği açtığını biliyorum ama hiçbir faydası olmuyor.

“Kapat şunu” diye cıgılık atıyorum. Ege uzanıp müziği kapatıyor. Sancıdan olduğum yerde tepiniyorum. Bütün doğum videolarında sancı geldiğinde nefes alın, nefes verin diyip duruyorlar. Alamıyorum. Sancı bana nefes almayı bile unutturuyor. Sancılar sıklaştıkça verdiği acı da artıyor. Ege yolda doktorumu arıyor.

“Suyu geldi evet” diyor telefonun diğer ucundaki Tevfik Bey’e. “Beş dakikada bir” diyor. Sancıdan bahsettiğini duyan vücudum buna tepki olarak bir sancı daha yaratıyor. Ellerimle koltuğun kafa koyma yerinin demirlerini tutuyorum. Sanki omurgam kırk yerinden kırılıyor.

“Senden daha sadist biri daha var o da senin kızın. Bu kız beni öldürmeye çalışıyor” diye bağıriyorum. Ege gülüyor.

“Gülme bana, bak gülme bana, doğurmam içimde tutarım bu çocuğu” diyorum. Daha çok gülüyor. Hastaneye geldiğimiz zaman arabayı kapının önünde valeyeye veriyor. Koştur koştur kadın doğum servisine gidiyoruz. Ebe bizi karşılıyor.

“Girişinizi yaptık Deniz Hanım sizi odanıza götüreyim” diyor.

“Epidural mepidural ne varsa verin bana ben ölüyorum” diyorum odaya giderken ebeye. Odamıza gidiyoruz. Hemşire peşimizden geliyor.

“Deniz Hanım kıyafetlerinizi çıkarıp hastane önlüğünü giyin. Birazdan sizi NST cihazına bağlayacağız” diyor. Hastane önlüğünü alıp tuvalete gidiyorum. Üzerimdekileri çıkarıp hastane önlüğünü giyiyorum. Sancı yeniden geliyor. Lavabonun kenarından tutup yere çömeliyorum. Ağrı kesiliyor. Sonsuza kadar bu pozisyonda kalmaya karar veriyorum. Ege tuvaletin kapısını açıp bana bakıyor.

“Deniz ne yapıyorsun yerde?” diyor.

“Böyle acımıyor” diyorum. Ege’nin arkasından ebenin bana bakan suratını görüyorum.

“Deniz Hanım hadi gelin bebeğin kalp atışlarına bakmamız lazım sonra yine çömelirsiniz” diyor ebe.

“Banane gelmeyeceğim” diyorum. Ayağa kalkmaktan korkuyorum.

“Söz çok kısa sürecektir hadi gelin” diyor.

“Sana inanmıyorum ebe kadın, git başımdan” diyorum. Ege uzanıp kolumdan tutup ayağa kaldırıyor.

“Hadi gel, bu senin dayanamayacağın bir acı değil. Benim tanıdığım Deniz bu kadarcık acıdan yıkılmaz” diyor.

“Sen bu kadarını yapamazsın emin ol” diyorum dişlerimin arasından. Ebe beni Ege’nin kolundan alıyor.

“Sizi dışarıya alalım Kerem Bey, hastane prosedürlerimiz gereği babaları doğuma almıyoruz” diyor ebe.

Ege odadan çıkarken “Kocamı istiyorum” diye ağlıyorum. Kadının dik dik yüzüme bakıyor. Hemşire NST cihazının bantlarını yatağa yerleştiriyor. Üzerine uzanıp karnımı açıyorum. Cihazı bağlıyor. Sancı arttıkça cihazın sesi de değişiyor. Cihaza bağlıken

sancının ne zaman geleceğini sesinden anlayabiliyorum. Sinirim bozuluyor. Sanki bana acı veren NST cihazıymış gibi hissediyorum.

“Ya bunun sesi kapanmıyor mu? Kapatın şunun sesini” diyorum hemşireye. Doktorum odaya geliyor.

“Ben vazgeçtim normal falan doğurmayacağım. Sezaryene al beni” diyorum.

“Ne oldu? Öyle artistlik yapmaya benzemiyormuş değil mi?” diyor Tevfik Bey. Gelip NST cihazından çıkan kağıda bakıyor. Ebe ayak ucuma geçiyor.

“Deniz Hanım bacaklarınızı kendinize çekin, kalçanızı bana doğru itin” diyor.

Bacaklarımı karnıma çekip dediğini yapıyorum. Elini içime sokuyor. Verdiği his beni acayip rahatsız ediyor. Otomatik olarak kendimi yukarı çekiyorum.

“Yedi santim Tevfik Bey, bebeğin kafasına dokunabiliyorum” diyor Ebe.

“Doğum çok hızlı ilerliyor. Anasına çekmiş cime. Büyük ihtimalle seni yarım saate doğumhaneye alacağız. Az daha sabır” diyor.

“Sensin az daha sabır” diye çemkiriyorum doktoruma sancıların arasında. Hemşire NST cihazını çözüyor. Yataktan kalkıp yatağın kenarında yere çömelıyorum.

“Arkadaş insan doğası sırt üstü yatarak doğurmaya uygun değil. Habire tutup tutup sırtüstü yatırılıyorsunuz” diyorum ebeye.

“Haklısınız ama bebeğin yere düşmesi ihtimalini göze alamayız değil mi?” diyor gülümseyerek. Beni yumuşatmaya çalışıyor.

“Sus ebe kadın. Şuan hiç minnoşluk havamda değilim” diyorum.

“Adım Ayşe, Deniz Hanım” diyor.

“Tamam sus Ayşe Kadın” diyorum. Sinirlerim bozuluyor. Çöktüğüm yerde bir yandan gülüp bir yandan acıdan ağlıyorum.

Sancı bir kez daha vuruyor. İçimden gelen haykırma isteğine karşı koyamıyorum. Çığlığımın hastane ayağa kalkıyor. Ben bile kendi sesimin bu kadar güçlü çıkmasına şaşırıyorum. Ebe uzanıp beni yerden kaldırıyor.

“Sarıl bana” diyor. Kollarımı kadının boynuna sarıyorum. Sancı geldikçe kollarında inliyorum. Eliyle belimi ovalıyor. Dokunuşu rahatlatıyor ama rahatlık fazla sürmüyor. Bedenim beni çömelmeye itiyor. Ayakta duramıyorum. Çişim geliyor.

“Tuvalete gitmem gerek” diyorum. Ebe koluma girip beni tuvalete götürüyor. Klozete oturuyorum. İçimde ne varsa çıkıyor. Tevfik Bey yeniden geliyor.

“Lavmana gerek kalmadı galiba” diyor ebeye.

“Bebek kendi kendine her şeyi hallediyor” diyor Ayşe. Oturduğum yerden kalkmak istemiyorum.

“Biraz burada oturabilir miyim çok iyi geldi” diyorum.

“Hemşire seni temizlesin sonra otur, mikrop kapma” diyor Tevfik Bey tuvaletten çıkarken. Ayağa kalkıyorum. Hastane önlüğünün eteklerini göğsümün altında topluyorum. Hemşire gelip belden aşağıyı yıkıyor. Bacaklarımın arasından kanla karışık amniyon sıvısı sızmaya devam ediyor.

“Tamam içeriye gidelim” diyorum mikrop kapmaktan korkarak. Odadaki yatağa gidip oturuyorum.

“Hadi bir daha bakalım ne kadar açılmışsın. Az önceki kopardığın kıyamet baya büyük bir açılma gerçekleştirmiş olmalı” diyor Ayşe. Yatağa sırtüstü uzanıp bacaklarımı karnıma çekiyorum. Ayşe elini içime itip sağa sola oynatıyor. Canım yanıyor. Hemşireye bakıp “Sandalye getirin Deniz Hanım’a doğumhaneye gidiyoruz. Doktor Bey’e haber verin” diyor.

“Bundan sonrası çok kolay tamam mı? En kötü kısmı geçti. Yarım saat sonra bebeğini kucağımıza alacağız. Adını koydunuz mu?” diyor.

“Rüya” diye inliyorum sancıların arasında.

“Kabus görmeden rüyaların kıymetini bilemeyiz değil mi Deniz?” diyor elimi tutarak.

“Seni kocam gönderdi değil mi doğruyu söyle? Şimdi de filozof oldun başıma, imdat” diyorum inlerken.

“Yani beni kocan göndermedi ama sen biraz sakın olmazsan kocan hastaneyi başımıza yıkacak, sen çılgık attıkça sinirden kuduruyor dışarıda” diyor. Mümkün değil, benim bu hayatta tanıdığım en soğuk kanlı insan Ege.

Kapı açılıyor. Hasta bakıcı tekerlekli sandalye ile odaya giriyor. Sandalyeyi yatağın yanına getiriyor. Yerimden kalkıp sandalyeye oturuyorum. Ayaklarımı yerleştiriyorum. Odadan çıktığımız zaman kapının önünde Bilge ve Derya ile bekleyen Ege’yi görüyorum. Beni görünce yanıma geliyorlar. Sancıların arasında sakın olmaya ve sevdiğim insanları teselli etmeye çalışıyorum.

“İyi misin güzelim?” diyor Ege elimi tutup. Gözlerindeki okyanusta endişe dalgaları gizli.

“İyi olmasam da yapabileceğimiz bir şey yok. Öyle ya da böyle bu veledi oradan çıkarmam gerek. Sakin ol tamam mı?” diyorum gözlerinin içine bakıp. Kim kimi sakinleştirecek belli değil. Derya uzanıp başımın tepesini öpüyor.

“İyi misin Denizim?” diyor. Kafamı sallıyorum. Bilge’nin üzerinde ameliyathane kıyafeti var. Elim tutuyor.

“Ben de gireceğim doğuma, küçük cimcime halasının sözünü dinlemeyi seviyor. Tefik Bey ile konuştum izin verdi, hadi gidelim” diyor hasta bakıcıya.

Doğumhaneye giriyoruz. Bilge ellerine eldiven geçirip yanıma geliyor. Kolumdan tutup kaldırıyor. Hasta bakıcı sandalyeyi çekiyor. Belim çekiliyor ayakta duramıyorum. İçimden gelen iki büküm olma isteğine karşı koyuyorum. Ama dudaklarımdan bir çılgılık kopuyor. Bilge beni doğum masasına oturtuyor. Yavaşça geriye doğru yatırıp bacaklarımı çatala yerleştiriyor. Tefik Bey doğumhaneye giriyor. Sandalye çekip bacaklarımin arasına oturuyor.

“Deniz her sancı geldiğinde kuvvetli bir şekilde ıknıp bebeği dışarıya iteceksin, dene bakalım” diyor. Sancı gelmeden ıknıma-ya çabalıyorum.

“Tamam aynen böyle. Sancı gelmeden yapma yorgun düşersin” diyor. Arkasındaki saate gidiyor gözüm. Akşama geliyor. Kaç saattir sancı çekiyorum ben? İnsan doğum yaparken zaman algısını yitiriyor. Sancı geliyor hissediyorum. Sancı ile beraber bağırarak ıknıyorum.

“Daha kuvvetli Deniz, hadi kızım” diyor doktorum. Bütün gücümle bebeği itiyorum. Sancı geçiyor. Benim de bütün gücümü bitiyor.

“Su verir misiniz?” diyorum. Ebe gidip su getiriyor. Verdiği sudan bir yudum alıp geri uzatıyorum. Sancı yeniden geliyor. Beş dakikadan, dakikada bire düşüyor sıklığı. Beni yıkıp geçiyor. Bütün gücümle itmeye çalışıyorum.

“Hadi Deniz, Rüya’nın saçlarını görüyorum” diyor Tefk Bey. Gücüm çekiliyor kendimi bırakıyorum.

“Tamam bu küçük hanıma biraz yardımcı olalım” diyor Tefk Bey. Arkasından tentürdüyot alıp bacaklarımın arasına boşaltıyor. Ebe sıringaya çektiği bir şeyi doktoruma uzatıyor. Doktorum iğneyi alıp vajinamın girişine batırıyor. Eline bir makas alıyor.

“Deniz uyuşturucu iğne yaptım ama yine de canın yanabilir. Çok kısa sürecek dayanmaya çalış” diyor. Makas ile aşağıda bir yerimi kesiyor. Sıçırıyorum. Doğum sancısı kadar kötü değil diye geçiriyorum içimden. Sancı geri geliyor. Ölümüne ıknıyorum. Bilge gelip karnımın üzerinden baskı uyguluyor.

“Hadi halacım bak ben de buradayım” diyor. Sancı geri çekiliyor. Hadi çık artık Rüya, diyorum ellerimle koltuğun yanlarındaki tutunma barlarına yapışıyorum. Tekrar sancı geldiğinde barlardan tutunup son kalan bütün gücümü harcayarak ıknıyorum. Bir yandan çığlık atıyorum. Bedenimin yarısı bana ait değilmiş gibi geliyor. Bütün bedenim geriliyor. Bacaklarımın arasındayken büyük bir gerginlik hissediyorum. Sonra Rüya bacaklarımın arasından Tefk Bey’in eline doğru kayıyor. İçimi bir rahatlama

kaplıyor. Saate bakıyorum. Saat altı buçuğa geliyor. Rüya ağlıyor. Tevfik bey göbek bağını kesmeden Rüya'yı göğsüme yatırıyor. Çok ufak, çok güzel, pamuk gibi bembeyaz. Gözlerim doluyor. Göğsüme yattığı zaman ağlaması duruyor. İçim ısınıyor. Kollarımla bebeğimi sarıyorum kafasını kokluyorum. Çok güzel kokuyor. Tevfik bey bir yandan göbek bağımızı kesiyor.

Bilge'de Rüya'ya bakıp fısıldıyor "Abime benziyor" diye. Dönüp suratına bakıyorum tip tip.

"Hadi ver bakalım Rüya Hanım'ı hemşirelere sağlığı sıhhati yerinde mi bir baksınlar" diyor doktorum.

"Banane vermem" diyorum gülerek.

"Yemeyiz merak etme, odana getirecekler birazdan" diyor doktorum Rüya'yı alırken.

"Bilge sende gitsene Rüya ile" diyorum. Bilge Rüya'nın peşinden bebek odasına gidiyor. Bir anda kollarım boş kalıyor. Sanki içimden bir şey kopuyor. Bebeğimin arkasından bakıyorum.

"Kestiğim yeri dikeceğim bu biraz acıtabilir Deniz" diyor doktorum Rüya'nın eşini içimden çıkardıktan sonra. Bacaklarımın arasından vajinama bakıyorum boş boş.

"Belden aşağıyı görebiliyorum nihayet" diyorum. Doktorum iğne ve iplik alıp bacak arama eğiliyor.

"Onun canımı yakabileceğini sanmıyorum takıl Tevfik Hocam" diyorum. İğne ile perine dikişi atmaya başlıyor. Gerçekten de o kadar sancıdan sonra bu sinek ısırığı gibi geliyor. Dikiş attıktan sonra tekrar tentürdüyot döküyor bacak arama. Tentürdüyot biraz yakıyor. Hemşire kızlar gelip doğrulmama yardımcı oluyor. Doğrulup yeniden tekerlekli sandalyeye oturmak için ayağa kalkıyorum. Çok dik duramıyorum. Karnımın içi acıyor. Hâlâ hafif hafif sancı hissediyorum. Tekelekli sandalyeye oturuyorum. Beni odama geri götürüyorlar. Odaya girdiğimiz zaman Ege, Derya ve annemi görüyorum. Annem gelmiş.

"Deniz iyi misin kızım?" diye soruyor annem. Hafifçe başımı sallıyorum. Tuhaf bir içi geçmişlik hissediyorum. Ege gelip sandalyeden beni kucaklayıp yatağıma bırakıyor.

“Hafiflemişsin” diyor gülerek.

“Hafifler tabii üç buçuk kilo bir dombişkos çıktı içerden” diyor Bilge.

Ege kapıya dönüyor. Bilge kollarında Rüya ile odaya giriyor. Kızımızı çok tatlı pembe bir battaniyeye sarmışlar. Ege’ye bakıyorum. Bilge’ye bakıyor. Yüzünde hiçbir ifade yok. Annem ve Derya, Bilge’nin yanına koşup battaniyenin içindeki Rüya’ya bakıyorlar.

“Bize biraz izin verir misiniz?” diyor Ege. Annem, Derya ve Bilge birbirlerine bakıyorlar. Ben de merakla Ege’nin yüzüne bakıyorum.

“İyi o zaman al kızını” diyor Bilge. Rüya’yı pat diye Ege’nin kucağına bırakıyor.

“Yavaş, canını yakacaksın” diye kızıyor Ege, Rüya’yı sıkıca tutuyor. Bilge, annemi ve Derya’yı alıp odadan çıkıyor.

Ege, Rüya’nın battaniyesini aralayıp yüzüne bakıyor. Onları izliyorum. Eğilip Rüya’nın başının tepesini kokluyor. Gözlerini kapatıyor. Baba ve kızının ilk buluşmasını zihnime kazıyorum. Gözlerim doluyor. Huzur dolu bir kürenin içinde gibiler beraber. Etraflarında onları sarıp sarmalayan bir kalkan var sanki. Ege, Rüya’nın başından kafasını kaldırıp bana bakıyor. Gözlerinde yaşlar var. İlk defa Ege’yi ağlarken görüyorum. Mavi gözleri boncuk boncuk. Aramızdaki bağın bir adı var artık. Rüya. Bizi sonsuza kadar birbirimize bağlıyor.

“Deniz” diye fısıldıyor Ege bana her şeyi unutturan ses tonuyla.

“Efendim” diyorum küçük köle ses tonumla.

“Seni seviyorum biliyorsun değil mi?” diyor. Ona olan aşkım bir okyanus olup gözlerimden akıyor.

“Biliyorum efendim, ben de sizi seviyorum” diyorum.